

မင်းသိန္တ

သားဂုဏ်နှင့်မောင် နှင့်

ပရောက်ဆာ

ဒေါက်တာ

သိန္တ

BURMESE
CLASSIC

ထွေအကြိမ်

PROF: SATE FWAR.
MEMBER OF THE ASIATIC
BUBBLE RESEARCH ASSOCIATION

TEL: +95 54329

ပရောက်ဆာသိတ္တာ:
အာရုတိကိုလုံးလိုင်ရာ ဆပ်မြားလေ
သုတေသန အဖွဲ့အစည်း

OFFICE
RESIDENCE

ပြီးတော့လည်း . . . . ပြီးတာပါဘဲ . . . .

పద్మావతి

ଶାଃପୁଲାଙ୍କଃଫୁଳଙ୍କଃମୋର ଫୁଳ ଓର୍ଫିଲିମ ଏଇମତାମିଟିଫ୍ରାଂ

မူပိုင်ရှင် - ဒေါသနနည်းအင် (၁၂/တမန(နိုင်)၀၇၈၂၄၀)
၅။ စွဲပြုမြိတ်နှာရ ထုတ်ဝေသည်။

ଓঁ শ্ৰী

သုမ္ပာဝတီခံပေ

အမှတ် (၁၃၅၂/က)၊ ဘဏ္ဍာလမ်း၊ ည ရပ်ကွက်၊
မြောက်ညွှလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

Tel : 09 25 22 99 559 , 09 310 58 787

e-mail : bommarwaddy.books@gmail.com

ပြီးတော့လည်း . . . ပြီးတာပါဘဲ . . .

တရားဥပဒေဆိုတာ လူသားတွေနဲ့ ဆိုင်တယ် . . . .
ပြည်ပိုင်အစိုးရဟာ အဲဒီဥပဒေကို စောင့်ရှောက်ပေးရတဲ့
ဥပဒေရဲ့ ဒရဝမ် တစ်မျိုးသာ ဖြစ်တယ်. . . .

ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက်တာ ဆိတ်ဖွား

ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက်တာဆိတ်ဖွား
ပုံနှိပ်မှတ်တာမီး

ထုတ်ဝေသည့်ကာလ - ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ

ပွဲမယာကြိမ်၊ အုပ်ရေး(၅၀၀)

ထုတ်ဝေသူ - ဘုမ္မာဝတီတာပေး (၀၁၅၅၁) မြို့

အမှတ် (၁၃၅၂/က)၊ ဘုမ္မာလမ်း၊

မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့် မျက်နှာပိုးပုံနှိပ် - လောကနာတ်သားပုံနှိပ်တိုက် (၀၁၂၇၄) မြို့

အမှတ်(၅၈)၊ အနောက်မာလမ်းမကြီး

(၁)ရပ်ကွက်၊ သာကေတမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

တန်ဖိုး - ၃၅၀၀ ကျပ် (သုံးထောင့်ပီးရေကျပ်)

မူပိုင်ရှင် - ဒေါသနာဇာအောင်(၁၂၂/တမန(နိုင်)၀၇၀၂၄၀)

ခွဲ့ပြုပိုင်အရ ထုတ်ဝေသည်။

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက်တာဆိတ်ဖွား

မင်းသီခံ

ဘုမ္မာဝတီစာမေး ၂၀၁၅၊

၂၃၂ - စာ ၁၈ × ၁၀ စင်တီမီတာ။

CIP - ၉၉၅-၈၃

အနှံ့အပြုံး

ဘုမ္မာဝတီစာမေး

အမှတ် (၁၃၅၂/က)၊ ဘုမ္မာလမ်း၊ ညာ ရပ်ကွက်း

မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၉ ၂၅ ၂၂ ၉၉ ၅၅၉ , ၀၉ ၃၁၀ ၅၈ ၇၈၇

e-mail : bommarwaddy.books@gmail.com

ပြီးတော့လည်း . . . . ပြီးတာပါဘဲ . . . .

မိခင် တိုင်းက ငါအတွက် ဆုတောင်းပေးကြတယ် . . .
ဟတ်ချိုး၊ ဆိတ်ဖွား အသုက်တစ်ရာ အနာမရှိ . . .

ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက်တာ ဆိတ်ဖွား

ရွှေနေဆိုတာ သူတစ်ပါးဆီက ပိုက်ဆံယူပြီး
အဲဒီလူအတွက် လိမ်ပေးနေတာ . . . .

ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက်တာ ဆိတ်ဖွား

သူခိုးဆိုတာ ပုဂ္ဂလိုက ပိုင်ဆိုင်မှုစနစ်ကို
ခေတ်မမိတဲ့နည်းနဲ့ ဆန့်ကျင်နေသူဖြစ်တယ် . . .

ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက်တာ ဆိတ်ဖွား

ပြီးတော့လဲ ပြီးတာပါပဲ

ပဒန်ပက်စာ ၁၆၀၂ဘင်္ဂလျှော်

လူတန်ဖိုး တွက်တဲ့အခါမှာ လူတွေရဲ့အကျိုးကို
ဘယ်လောက် သယ်ပိုးခဲ့သလဲ ဆိုတဲ့ ပေတံနဲ့ တွက်ရလိမ့်မယ်။

ပရော်ဖက်ဆာ ဆိတ်ဖွား

သဘာဝတရားသည်... ကျွန်ုပ်၏ အဖွဲ့အစည်း သဏ္ဌာန်အား
ပိုပိုသသ စကားပြောဆိုလျက်ရှိပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ တာဝန်ကား ထိပြောပြချက်များအား ကြားနိုင်သော
နားကို ရရှိရန်သူ ဖြစ်ပေသည်။

ပရော်ဖက်ဆာ ဆိတ်ဖွား

ရှုံးနေဆိုတာ သူတစ်ပါးဆိုက ပိုက်ဆံယူပြီး
အဲဒီလူအတွက် လိမ့်ပေးနေတာ... .

ပရော်ဖက်ဆာ ဆိတ်ဖွား

ဒီလိုဆိုဖိုကို လေ့လာခြင်းသည်...
သေရန် ပြင်ဆင် ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။

အန္တယော မိန္ဒား

ဒီလိုဆိုဖဲ့ ဆိုသည်မှာ...
လွန်စွာ မူးကြပိုက်သော အခန်းတွင်းဝယ်
လုံးဝမရှိသော ကြောင်နက်ကို မရမက
ရှာဖွေနေသည့် မျက်မမြင် ဒုက္ခိတပင် ဖြစ်ပေသည်။

အန္တယော မိန္ဒား

ဒီလိုဆိုဖိုသည်...
အနုပညာ၏ ဘုရင်မ ဖြစ်သော်လည်း သဘာဝတရားနှင့်
နှိုင်းစာလျှင် သမီးငယ်မျှသာ ဖြစ်ပေသည်။

အန္တယော မိန္ဒား

ဒီလိုဆိုဖိုသည်...
ကောင်းကင်သို့ ပုံနှိုင်သော တမာန တော်နတ်၏ အတောင်များ
ကိုပင် ဖြတ်တောက် ပစ်နှိုင်ပေသည်တကား။

အန္တယော မိန္ဒား

သွားကိုက်ခြင်း ဒုက္ခလောက်ကိုပင် ခံနိုင်ရည် စွမ်းရှိသော ဖိလိုဘိုဟာ
ဟူ၍ တစ်ယောက်တလေမှ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးသေးချေ။

ပရော်ဖက်ဆာ ဆိတ်ဖွား

လောက်ကြီးဟာ လောက်ကြီးပါက

တရားတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ မတရားတာလဲ မဟုတ်ဘူး

မတရားတာက လူတွေပါက . . . .

ပရော်ဖက်ဆာ ဆိတ်ဖွား

မတရားမှုဆိုတာ လူကုန်တန်အသိုင်းအပိုင်းတွေဆီမှာ ပိုပြီးပေါ်
ပေါက်တယ်။

ပရော်ဖက်ဆာ ဆိတ်ဖွား

သူစိုးလိုဘာ ပုဂ္ဂလိက ပိုင်ဆိုင်မှုစနစ်ကို
ဝေတ်ဖမီတဲ့နည်းနဲ့ ဆန့်ကျင် စနစ်သည်။

တစ်နေ့သို့ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းရှိ၍ မျက်နှာ၌
လည်း မှတ်ဆိတ်မွေး ပါးမြှင့်မွေးများ အလွန်ထူထပ်လှသော အသက်(ငွေ့)
အရွယ်ခန့်ရှိသည့် လူတစ်ယောက်သည် အင်းစိန်ထောင်ကြီး၏ စားစုံမြို့
သော ဂိတ်ပေါက်နဲ့ဘေးရှိ လူတစ်ယောက် ထွက်သွေ့စာရွှေ့များ
သတ်ခါးမှ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်၍ လာခဲ့လေ၏။

အဖောအထေးပေါင်းများစွာ၍ ပေါင်းများစွာကြောင့်
တစ်မျိုးတစ်ဖူး ကြည့်၍ ကောင်းနေသော အကျိုလုံချည်တိုကို ဝတ်ဆင်ထား
လွှက် လွှယ်အိတ်စွေး၍ စလွယ်သိုင်း၍ လွှယ်ကာ ထောင်ဘူးဝကို
ထိပ်တိုက် ထားလော့ကတ္ထရာလမ်းအတိုင်း လျောက်၍ လာလေ၏။

လျောက်လာပုံမှာလည်း အကျဉ်းထောင်မှ လွှတ်လာသော အကျဉ်း
အမြန်မြေး၏ ဟန်ပန်နှင့် လုံးဝမတူဘဲ တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာကို တိုက်ခိုက်
အနိုင်ရယူကာ ရန်သူ၏ ခံတပ်မြို့ကို သိမ်းပိုက်နိုင်သော မြို့သိမ်းစစ်သူကြီး
၏ ဟန်နှင့်ပို၍ တွဲပေသည်။

သူသည် မည်သူ့ကိုမျှ ဂရပြုခြင်းမရှိဘဲ ကတ္ထရာလမ်းအတိုင်း ရင်ကို
ကော့၍ လျောက်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်၍ ဘုရင်ခံ၏ကားနှင့် မျက်နှာချုပ်းဆိုင်
ဆုံးမြှုပ်ပင် ထိုသူသည် လမ်းဖယ်ပေးဖို့ စဉ်းစားလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

“ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက်တာဆိတ်ဖွား”

“ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက်တာဆီတိဖူး”

ဟု ထောင်အုတ်နှုံး၏ အတွင်းဘက်မှ အသံများ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ထိုသူက သူ၏ ခြေလှမ်းကို ရပ်ပြီးလျှင် ထောင်ဘက်သိပြုနိုင်၍ လုညွှေကာ ဖြည့်လေသည်။

“ဆရာကြီး... ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက်တာဆီတိဖူး၊ ကျူပ်တို့အားလုံးက နှုတ်ဆက်ပါတယ်” ဟု အော်ဟစ်ကာ နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။

အသံကိုကား သဲကွဲစွာ ကြားရပေသည်။ သို့ရာတွင် ထောင်သူ့ဝါ လွန်စွာ လုံးခြုံသော တံခါးကြီးကြောင့် နှုတ်ဆက်သူတို့ကိုမှ မမြင်နိုင်ပေ။

ထိုအခါ ဆရာကြီး ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက်တာဆီတိဖူး ဆိုသူက... .

“ငါကို နှုတ်ဆက်တာ ဘယ်သူတွေလဲ”ဟု အော်ဟစ်၍ မေးလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့၊ မိလှာဘုတ်ကပါ။ အားလုံး လူနှစ်ဘယ် ရှိပါတယ်။ ခိုးမှုနဲ့ ကျေလာတဲ့သူတွေပါ ဆရာကြီး”

ဟု အုတ်နှုံအတွင်းမှ ပြန်လည်၍ အော်ဟစ်ကြလေ၏။

“မင်းတို့အားလုံး သူခိုးတွေချည်းပဲပေါ့”

“ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံ... ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံ ဟေ့”

“ဟေး... ”

“သူခိုးဆိုတာ ခိုးကြမှာပဲလို့ ငါဆိုချင်တယ်”

“ဟေး... ဟူတ်တယ်”

“ခိုးချင်ခိုးကြာ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံ”

“ဟေး... ”(သံပြိုင်အော်ဟစ်ကြ၏။)

“သူခိုးအလုပ်ဆိုတာ လူတွေကြောင့် ပေါ်လာတဲ့ ရွှေးဟောင်း အသက်မျှေးမောင်းမကျောင်း အလုပ်ကြီးဖြစ်တယ်၊ ခိုးချင်ခိုးကြာ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံ”

“ဒေါး... ဟေး... ဟေး... ”

(သံပြိုင်အော်ဟစ်၍ မြေးတူး ကြလေ၏။)

ထိုမောက် ဖုန်းစုလိုက် နှုတ်ဆက်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြန်။

“ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက်တာဆီတိဖူး”

“ပရောဖက်ဆာ ဒေါက်တာဆီတွေး”

“ဟေး... မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

“ဂျိမက်ဘုတ်က အကျဉ်းသားတွေပါ။ ဓားပြုမှတွေနဲ့ ကျလာကြတယ်၊ စောစောက ဘုတ်မှာ ရောက်နေလို့ နှုတ်မဆက်ရတာနဲ့ အခုလာပြီး နှုတ်ဆက်တာပါ ပရောဖက်ဆာကြီး...”

“မင်းတို့ ဓားပြုတွေပါပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

(သံမြိုင်အော်ဟစ်၍ ဖြော်။)

“တ်ရင်ပြတ်ရင် ဓားပြုတိုက်ကြတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ဖြစ် ကိုယ်ခံ”

ဟု ပရောဖက်ဆာ ဒေါက်တာဆီတွေးဆိုသူက အော်ဟစ်၍ ပြောလိုက်လျှင် အုတ်ဖိုးအတွင်းမှ ဓားပြုများသည် သဘောကျလွန်း၍...

“ဝေး... ဟေး...” ဟု အော်ဟစ်လိုက်သံမှာ ထောင်ကြီးတစ်ခုလုံး ပုံတင်ထစ်၍ သွားလေ၏။

ဓားပြုများ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် သံမြိုင်အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်သံများ ပေါ်လာပြန်၏။

“ပရောဖက်ဆာကြီး... ကျွန်တော်တို့ကလဲ နှုတ်ဆက်ပါတယ်”

“မင်းတို့က ဘာကောင်တွေလဲ”

“ဖိုးတွေမီးတွေပါ”

“လူလိမ်တွေပေါ့၊ လိမ်ကြ၊ ဆက်ပြီးလိမ်ကြ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ဖြစ် ကိုယ်ခံ၊ ဟေး... လူလိမ်တွေ၊ လောဘကြီးတဲ့ကောင်တွေဟာ မင်းတို့ရဲ့ သားကောင်ဖြစ်တယ်၊ ဆက်ပြီး လိမ်ကြ...”

“ဝေး... ဟေး... ဒါမှ ငါတို့ ပရောဖက်ဆာကြီးကျ ပရောဖက်ဆာ ဒေါက်တာဆီတွေး သက်တော်ရာကျော် ရွှေ့ပါစေ”

ဟု ဖိုးတွေမီးများက ဆုမွန်ကောင်း တောင်းလေ၏။

“ငါအတွက် ဆုတောင်းဖို့မလိုဘူး၊ မိခင်တိုင်းဟာ ငါအတွက် ဆုတောင်းပေးနေကြပါတယ်၊ ဟတ်ချို့ ဆီတွေး၊ အသက်တစ်ရာ အေားမရှိတဲ့ ဟာ... ဟ”

“ဝေး... ဟေး...”

မို့တွင်တော် အကျဉ်းသားများက အော်ဟစ်ပြီးထူးကာ ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက်တာဆိတ်ဖွားဆိုသူအား နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။

ထို့နောက်တွင် ရှိက်မှု၊ လုယက်မှု၊ လူသတ်မှု စသော ရာဇဝတ်မှု များကို ကျွန်ုပ်အဲကြသော အကျဉ်းသားများက အုပ်စုလိုက် အော်ဟစ်နှုတ်ဆက် ကြလေ၏။

ထိုသူတို့ နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် အကျဉ်းသားအုပ်စု တစ်ခုက အော်ဟစ်၍ နှုတ်ဆက်ပြန်၏။

“ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက်တာဆိတ်ဖွား”

“ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက်တာဆိတ်ဖွား”

“ဟေး...”

“ကျေပ်တို့ကလဲ နှုတ်ဆက်ပါတယ”

“မင်းတို့က ဘာကောင်တွေလဲ”

“ရှုံး တွေပါ”

“မှုဒိမ်းကောင်တွေပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ”

“မင်းတို့အလုပ်က ယုတ်မှာလွန်းတယ” ဆက်ပြီးမလုပ်ကြပါနဲ့ ငါမထောက်ခဲဘူး”

“ဝေး... ဟေး...”

ကျွန်ုပ်သောအကျဉ်းသားများကပါ မှုဒိမ်းကောင်များကို ဂိုင်းဝန်း လျောင်ပြောင်ကြသဖြင့် မှုဒိမ်းကောင်များနှင့် ကျွန်ုပ်သော အကျဉ်းသားများ သည် စကားများရန်ဖြစ်၍ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ထို့ကြောင်းရှိက်ကြလေတော့၏။

ထို့အခါ့ အကျဉ်းသားအချို့က...

“ပရော်ဖက်ဆာကြီး ရန်ဖြစ်ကုန်ကြပီ”

ဟု အော်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ကောင်းတယ” ဖြစ်ကြ၊ ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခဲပေါ့ကွာ”

“ဝေး... ဟေး... ဟေး...! ဟုတ်တယ ရှိက်တယ”

ဟု သံဖြင့်အောက်ဟစ်ကြကာ အကျဉ်းသားချင်း ရှိက်နှက်ထိုးကြိတ်ကြလေ၏။

ထောင်ဝါဒများသည် အပ်စုလိုက် ရန်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လျှင် သံခြောင်းများ အဆက်မပြတ်ခေါက်၍ ထိန်းသိမ်းကြလေ၏။ လူစုခွဲကြရ လေ၏။

ထိုအခါ မျက်နှာဖြူ ထောင်ပိုင်ကြီးသည် အချင်းဖြစ်ပွားရာသို့ ရောက်နှိုလာပြီးလျှင် ထောင်မှုံးကြီး၊ ထောင်မှုံးကလေးစသည်တို့ကို ကြိမ်းမောင်းဆဲဆို၍...

“လူကလေးတို့၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းရာ ထောင်မှုံးတို့က ထောင်ဘူးဝနှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာလောက်တွင် လွယ်အိတ်စုတ်ကြီးကို စလွယ်သိုင်းလျက် ခြေထောက်ကို ခွဲကာ လက်ပိုက်၍ မားမားကြီး မတ်တတ်ရပ်နေသော ပရောဖက်ဆာ ဒေါက်တာ ဆိတ်ဖွား ဆိုသူကို ညွှန်ပြ၍ အကျိုအကြောင်း ရှင်းလင်းပြကြလေ၏။

မျက်နှာဖြူ ထောင်ပိုင်ကြီးလည်း ထောင်မှုံးများ မြှုပ်လျက် ပရောဖက်ဆာ ဒေါက်တာဆိတ်ဖွား ဆိုသို့ ခုံသုတ်သုတ် ထွက်လာပြီးလျှင် ပရောဖက်ဆာဆိတ်ဖွားအား ...

“ဒီမှာ လူကလေး”

ဟု အစချိုလိုက်လေ၏။

“လူကလေး မဟုတ်ဘူး၊ လူကြီးမို့လို့ ခင်ဗျားတို့က ထောင်ချွဲခြှုံပြီပဲ ထောင်ပိုင်ကြီး၊ ဘာဖြစ်လို့ လူကလေးလို့ ခေါ်တာလဲ”

ဟု ပရောဖက်ဆာကြီးက ပြန်၍ပြောလိုက်ရာ ထောင်မှုံးများ၏ မျက်နှာများသည် ပြီးစိစိဖြစ်၍ သွားကြလေ၏။

“ကောင်းပါပြီ လူကြီး၊ မောင်မင်းကြောင့် ထောင်ဆူသွားပြီ”

“ထောင်ဆူတာ မဆန်းပါဘူး၊ ထောင်ထဲရောက်နေတဲ့ လူတွေဟာ လူဆိုးတွေပဲ၊ လူဆိုးတွေ စုထားတဲ့နေရာဟာ ဆူမှုပေါ့ ထောင်ပိုင်ကြီး”

“မောင်မင်းကို ပြန်ပြီး ဖမ်းရမယ်”

“ပြန်ပြီဖမ်းရုံမကလို့ တစ်သက်လုံးပဲ ခေါ်ထားခေါ်ထား အမောမကြီး
ပါဘူး”

“ကျူးပို့ အင်လိုပဲလူမျိုးဟာ အလွန်ပဲ စည်းကမ်းရှိကြတယ် လူတ်
ပြီးတဲ့လူကို အပြစ်မရှိဘဲ ပြန်ပြီးမဖမ်းဘူး၊ ဒီတော့ မောင်မင်း ဒီနေရာက
အမြန်ဆုံးသွားဖို့ ကျွန်ုပ်ပြောတယ်”

“ကျူးပို့ မြန်မာလူမျိုးများကလဲ အလွန်ပဲ သံယောဇ်ကြီးပါတယ်
ထောင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် ခုက္ခာဖြစ်ဖြစ် ထောင်ထဲကို ပြန်ပြီးဝင်ဖို့ နည်း
နည်း ကလေးမှ မစိုးရိမ်ကြပါဘူး”

“ဒီနေရာက မြန်မြန်သွားဖို့ ကျွန်ုပ်အလိုနှုပါတယ်”

“ကျူးမှာလဲ ခြေထောက်က နှစ်ချောင်းပဲပါတယ် ဒီထက်မြန်မြန်
သွားဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ထောင်ပိုင်ကြီးကားနဲ့ ဘူတာရုံကို လိုက်ပြီးပို့ ပါလား”

“မောင်မင်းကို ကျွန်ုပ်ကားနဲ့ လိုက်ပြီးပို့ရမယ်ဟုတ်လား၊ ကျွန်ုပ်
ကားက အရာရှိကြီးတွေ စီးပို့ဖြစ်တယ်”

“အရာရှိကြီးတွေဆိတာ ချေးပါတော့ ဖင်လှန်ပြီးမှ ပါလို့ရတယ်
မဟုတ်လား၊ ကျူးပို့လဲ ဒီလိုပဲ၊ ဖင်လှန်ပြီးမှ ချေးပါတဲ့ကောင်တွေပဲ၊ အတူ
တူပဲ မဟုတ်လား”

ဟု ပဲရော်ဖက်ဆာ ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်ရာ မျက်နှာဖြူထောင်ပိုင်
ကြီးက မျက်လုံးပြု၍၍ သွားလေ၏။ ထောင်မှုံးများမှာ ကူးနှေ့မဆောင်နိုင်
တော့ဘဲ ဝေါခနဲ ပွဲကျွန်ုပ်သွားလ၏။

ထိုအခိုင်၍ အုတ်ရှိုးအတွင်း အကျဉ်းသားများထံမှ အသံများပေါ်
ထွက်လာပြန်၏။

“ဆရာကြီး ပရော်ဖက်ဆာ ဆိတ်ဖွား... မူဖိမ်းကောင်တွေလဲကုန်
ပြီ၊ ဘယ်သူ့ကို ရှိက်ရုံးမှာလဲ”

ထောင်မှုံးများသည် မျက်လုံးပြု၍၍ သွားကြလေ၏။ မျက်နှာဖြူ
ထောင်ပိုင်ကြီးပါ မျက်လုံးပြု၍၍ သွားလေ၏။

ထိုအခါ့ ပရော်ဖက်ဆာ ဆိတ်ဖွားဆိုသူက “ထောင်မှုံးများကို
ရှိက်ကြဟေ့”ဟုဆိုလျှင်ပင် အကျဉ်းသားတို့သည် နောင်လာ နောင်ခါစွားဟု
ဘုရားဝတီစာပေ

သဘောထားကာ ပရောဖက်ဆာ ဆိတ်ဖွား၏ အမိန့်အတိုင်း ထောင်မျှများ ကို ရိုက်ကြမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ “အုတ်တံတိုင်းကြီးကို ဖြူချုပစ်ကြ”ဟု အမိန့်ပေးခဲ့ပါလျှင်လည်း အကျဉ်းသားတို့သည် ဖြစ်နိုင်သည် မဖြစ်နိုင်သည် အပထား အုတ်တံတိုင်းကြီးကို ဖြူချုပ်နဲ့ ကြေးစားကြပေလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

ထိုအခြင်းအရာကို ခိုပ်စားမိသာ မျက်နှာဖြူထောင်ပိုင်ကြီးသည် ငါး၏ မော်တော်ကားကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် ပရောဖက်ဆာ ဒေါက်တာ ဆိတ်ဖွားအား ကားပေါ်တက်ရန် ပြော၍ မော်တော်ကားတံခါးကို ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပေးပြီးနောက်... .

“က... မောင်မင်း လူကလေး”

ဟု အစချိလိုက်လျှင် ဆိတ်ဖွားက...

“လူကလေး မဟုတ်ဘူး လူကြီး” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ကောင်းပါပြီ မောင်မင်းလူကြီး၊ ကျွန်ုပ်ကားပေါ်ကို တက်ပါ မောင်မင်းနဲ့ ကျွန်ုပ်ဟာ အတူတူပါပဲ၊ အားလုံး ဖင်လှန်ကြတာချည်းပါပဲ၊ ကျွန်ုပ်ကားကို စီးပြီး ဘူတာကို အမြန်ဆုံးသွားပါ၊ မောင်မင်း ဒီမှာ ကြာကြာ နေရင် ထောင်ထဲက ငရဲကောင်တွေဟာ အုတ်တံတိုင်းကို ဖြူချုကြလိမ့်မယ်”

ဟုဆိုကာ သူ၏ ဒရိုင်ဘာအား ကွပ်းခြံဘူတာ(ရန်ကုန်ဘူတာကြီး) အထိ လိုက်ပို့ရန် မှာကြားလေတော့၏။

ကားမှာ တဖြည်းဖြည်း လိမ့်၍ ထွက်သွားလေ၏။

“ပရောဖက်ဆာ ဆိတ်ဖွား ချောချောမောမော ရောက်ပါစေဥာ၊ ပရောဖက်ဆာ ဆိတ်ဖွား ချောချောမောမော ရောက်ပါစေဥာ”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသွားကား အုတ်ရှုံးအတွင်း အကျဉ်းသား များ မဟုတ်ပါ။ ထောင်မျှများပင် ဖြစ်ကြပါသည်။

မျက်နှာဖြူ ထောင်ပိုင်ကြီးသည် ပရောဖက်ဆာ ဆိတ်ဖွားအား ငေးမောကြည့်ရှုသွက် ထောင်ဘူးဝရှိ ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် ထောင်မျှများ နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်ရှစ်ခဲ့လေ၏။

ထောင်အုတ်ရှိုးအတွင်းမှ အကျဉ်းသားများကား အောက်ဟာ ဆူပူဇ္ဈ^၁
ကြဆဲပင်ဖြစ်၏။

မျက်နှာဖြူ။ ထောင်ပိုင်ကြီးလည်း ပရော်ဖက်ဆာ ဆိတ်ဖွားအား
ငေးမောကြည့်ရှုနေရာမှ ထောင်မျှုံများဘက်သို့လှည့်ကာ... .

“ဒီလူဟာ အလွန်ပဲ ကြောက်စရာကောင်းတယ် လူကလေးတို့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထောင်မျှုံများကလည်း မျက်နှာဖြူထောင်ပိုင်
ကြီး၏ စကားကို ထောက်ခံသည့်အနေနှင့် ခေါင်းကို ရှိသော ညိတ်၍
ပြော လေ၏။

ထိုအခါ ပရော်ဖက်ဆာ ဆိတ်ဖွား၏ ဦးခေါင်းသည် မော်တော်ကား
ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ပြုထွက်ကာ ထောင်မျှုံများဘက်သို့ လှည့်ပြီး
အောက်ပါ အတိုင်း ပြောလိုက်လေတော့၏။

“အားလုံးပဲ သွားပြီချို့၍၊ ထောင်ဆိုတာ တကယ်တော့ အဆုံးမ
ရက်စက်သော စာသင်ကျောင်းကြီး ဖြစ်သည်။”

ထောင်ဆိုသည်မှာ... . အဆုံးမ ရက်စက်

သော စာသင်ကျောင်းကြီး ဖြစ်သည်။

ထောင်ဆိုသာ ဆိတ်ဖွား

ကျွမ်းတို့ကို သုံးကြိမ်းပြီးမှ အိပ်ပါ

ပရောဖက်ဆာ ဆိတ်ဖူးသည် ကွမ်းမြှုဘတာကို ရောက်သည့်အခါ
၍ ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီးလျှင် ကားတဲ့ခါးကို ဂျမ်းခနဲနေအောင် ဆောင့်၍
ရတ်လိုက်ပြီးနောက် ကုလားဒရိုင်ဘာအား နှုတ်ဆက်လေ၏။

ကုလားဒရိုင်ဘာကမူ မျက်နှာဖူး ထောင်ပိုင်ကြီး၏ မော်တော်ကား
ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ မောင်းလာခဲ့သည့်အလျောက် ထောင်မှထွက်လာသော
အကျဉ်းသား အမြှာက်အမြားကို တွေ့ခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်ရာ ပရောဖက်ဆာ
ဆိတ်ဖူးကိုလည်း ထောင်မှလွယ်သော အကျဉ်းသားတစ်ဦးမျှသာ သဘော
ထားသဖြင့် ပရောဖက်ဆာ ဆိတ်ဖူးက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နှုတ်ဆက်သည်
ကိုပင် ပမာမခန့်ကာ ကုလားစကားဖြင့် ဆဲဆိုရေးရွှေတ်လိုက်ပြီး ပရောဖက်ဆာ
ဆိတ်ဖူးထိုင်ခဲ့သော နေရာအား မသတိသကဲ့သို့ အဝတ်ဟောင်းဖြင့် ပုတ်ခါ
လိုက်လေ၏။

“ဟာ... ဟာ ငါထက်သန္တုတဲ့ကောင် တွေ့နေပါပကောလား မင်း
က ငါထိုင်တဲ့နေရာကို မသတိလို့ ခါပစ်တာလား မင်းပထွေး မျက်နှာဖူး
ထိုင်တဲ့နေရာဆိုပြီး မကျေမနပ် ဖြစ်တာလား”

ဟုဆိုကာ ဒရိုင်ဘာအနီးသို့ သွားပြီးလျှင် မျက်နှာအား တံတွေ့နှင့်
ထွေးခနဲ့တွေ့လိုက်လေ၏။

ဒရိုင်ဘာလည်း စိတ်ဆီးလွန်း၍ တံခါးဖွင့်ကာ အောက်သို့ဆင်းမည်
ပြုသော်လည်း ပရော်ဖက်ဆာ ဆိတ်ဖွားက တံခါးကို အသာတွန်း၍ ထားပြီး
လျှင် ဒရိုင်ဘာ၏ ပါးကို ခပ်စပ်စပ်ကလေး ရိုက်လိုက်ပြီးနောက်... .

“သူ့၊ မိုးပါကွာ”

ဟုဆိုကာ မီးရထားဘူတာရှိ စကြိုပဲလက်ဖောင်းဆီသို့ ရင်ကော်ကာ
တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်၍ သွားလေ၏။

စကြိုပဲလက်ဖောင်းသို့ရောက်လျှင် ငှင်းလိုက်ပါရမည့် ရထားကို
ကြည့်ရှုလေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်ရှုသော်လည်း ဘူတာ၌ ရထားတစ်စီးတလေမှ
တွေ့မြင်ခြင်းမရှိသဖြင့် လက်မှတ်ရောင်းသော ရုံပေါက်အထက်ရှိ နံရံ၌ ချိတ်ဆွဲ
ထားသည့် နာရီကို လှမ်း၍ ကြည့်ရှုလိုက်ရာ (၁၂)နာရီတိတိမျှသာ ရှိသေး
ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

“နောက်တစ်နာရီတောင် စောင့်ရှုံးမှုပါလား”

ဟု ငှင်း၏စီတ်၌ မှတ်ချက်ချုလိုက်ပြီးလျှင် ဆေးပြင်းလိပ်တိုကို
ထုတ်၍ မီးညီးလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ထစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက ငှောက် နောက်မှနောက်... .

“ကိုဆိတ်ဖွားကို တွေ့ချင်လို့ လာပြီး စောင့်နေတာ”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ထိုအသံ လာရာဆီသို့ ဦးခေါင်းကို ဖြည့်ညှင်း
စွာ လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်... .

“ဟာ... ဟာ ဆာပုလင်း နှင်းမောင်ကိုး”

ဟု ပြန်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ ကိုဆိတ်ဖွား ခင်ဗျား ထောင်ကလွတ်မယ့်နေ့ကို
စီအိုင်ဒီကို အကြောင်းကြားဖို့ ထောင်ပိုင်ကြီးကို မှာထားလေတော့ ဒီကနဲ့
ခင်ဗျားကို ထောင်က လွတ်လိုက်ပြီဆိုတာ သိရပါတယ၊ ဒါကြောင့် တွေ့ချင်လို့
ဒီကို လာစောင့်နေတာပ”

ဟု ဆာပုလင်း နှင်းမောင်ဆီသူက ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“မြန်မာပြည် စုံထောက်အဖွဲ့ထဲမှာတော့ ခင်ဗျားဟာ သတိကောင်း
ဆုံး စုံထောက်တစ်ယောက်ပါပဲ၊ ကဲ... ဆိုစမ်းပါဉီး၊ ကျေပ်နဲ့တွေ့ချင်တဲ့ကိစ္စ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြန်၍ပြောလိုက်လျှင် ဆေးပြင်းလိုင်ကို ဖွား
မီးခိုး များကို မူတ်ထုတ်လိုက်လေ၏။

“ဒီလိပါ ကိုဆိတ်ဖွား၊ ခင်ဗျားဟာ အကြံ့ညာ်ကောင်းတဲ့ လူတစ်
ယောက်လဲဖြစ်တယ်၊ သတ္တိ ပျော်နဲ့ပြည့်စုံတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်၊
စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းနဲ့၊ ပြည့်စုံတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်၊
ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ကျော်အနေနဲ့ ကြိုးစင်ကို မပို့ချင်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျား
ကလဲ ကြိုးစင်တက်ရမယ့် အလုပ်မျိုးကို မလုပ်မိန့် မှာချင်တာပါပဲ”

ဟု ဆိုကာ စုံထောက် ဆားပူလင်းနှင့်မောင်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်
ကို ထုတ်၍ နှုတ်ခမ်းဖျား၌ တော့လိုက်ပြီးလျှင် မီးညီလိုက်လေ၏။

“ဟာ... ဟ....၊ ခင်ဗျားက ကျော်ကို ကြိုးစင်မပို့ချင်လို့ လာပြီး
သတိပေးတာ ဟုတ်ကဲ့လား၊ ဟာ... ဟ....”

ကိုဆိတ်ဖွားက မခိုးမခန့်ရယ်၍ မခိုးမခန့် ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုဆိတ်ဖွား၊ လူဘောင် လူအဖွဲ့အစည်း ထဲမှာ
နေရင် အဲဒီလူ့အဖွဲ့အစည်းက သတ်မှတ်ထားတဲ့ တရားဥပဒေကိုတော့
လေးစားရလိမ့်မယ်”

“ကျော်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလဲ ပုံလိပ်ဆိုရင် တော်တော့ကို အော့နှုလုံး
နာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီထဲမှာတော့ ခင်ဗျားမပါဘူး၊ ခင်ဗျားကိုတော့
လေးစားပါတယ်။ ခင်ဗျားဟာ အကြံ့ညာ်ကောင်းတယ်၊ သတ္တိပျော်နဲ့ပြည့်စုံ
တယ်၊ စိတ်ကောင်းရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ကျော်အနေနဲ့ သချိုင်းကို
မပို့ချင်ပါဘူး၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားကလဲ သရီးမျိုးကို မပို့ရအောင်နေပါ ကိုနှင့်မောင်
နိုင်ငံကျော်စုံထောက်ကြိုး၊ ဆားပူလင်းနှင့်မောင်ကို သုဘရာဇာဆိတ်ဖွားက
သတ်လိုက်ပြီးဆိုတဲ့ သတင်းကို လူတွေဟာ ကြားချင်ကြလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး
ဟာ... ဟ....”

ကိုဆိတ်ဖွားသည် စုံထောက် ဆားပူလင်းနှင့်မောင်အား ပြန်၍
ချေပြောဆိုလိုက်လေ၏။

ဆားပူလင်း နှင့်မောင်ကလည်း နှုတ်ခမ်းဖျားတွင် တော်၍ထားသော
စီးကရက် ဖွားလိုက်ရင်း ကိုဆိတ်ဖွားအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြပြုလိုက်ပြီး
လျှင်...
တုနောဂတီစာ

“လူအဖွဲ့အစည်းက သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဥပဒေကိုတော့ လေးစား သင့်ပါတယ် ကိုဆိတ်ဖွား” ဟု ပြောလိုက်ပြန်၏။

“ဟာ... ဟ... ဘယ်လို လူအဖွဲ့အစည်းက သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဥပဒေလဲ ကိုနှင့်မောင်၊ မြတ်သူ နယ်ချွဲသမားတွေက ကျေပ်တို့၊ မြန်မာလူမျိုး တွေကို ကျွန်းပြုပါ။ လုပ်ထားတဲ့ တရားဥပဒေကို ကျေပ်တို့က လေးစားရမှာ လား၊ အဲဒီလို လေးစားမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကို ချည်နောင်မယ့် သံကြိုးကို သံချွေး မတက်အောင် ရော်သုတေသနပေါ့ပျော်”

“မဟုတ်ဘူး ကိုဆိတ်ဖွား၊ တရားဥပဒေဆိုတာ လူသားတွေနဲ့ဆိုင် တယ်၊ ပြည်ပိုင်အစိုးရဟာ အဲဒီဥပဒေကို စောင့်ရွှောက်ပေးရတဲ့ ဥပဒေရဲ့ ဒေဝရမ်တစ်မျိုးသာလျှင် ဖြစ်တယ်၊ ဒီမှာ ကိုဆိတ်ဖွား၊ စိတ်ကူးနဲ့ပဲ ဥပဒေဆိုတာ မရှိဘူးလို့၊ (၇)ရက်လောက် ဥပဒေကို ဖယ်ထုတ်ကြည့်စေမှုပါ။ မြန်မာ ပြည် တစ်ပြည်လုံးမှာ ကြီးနိုင် ငယ်ညွှေး လုပ်တဲ့အမှုတွေ၊ မတရားမှာ တွေဟာ မရောမတွေက်နိုင်အောင် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

“ဟာ... ဟ၊ ကိုနှင့်မောင်က တကယ့်ကို ဥပဒေဘက်တော်သား (လောမင်း)ကြီးကိုးဖျှ ဒီမှာ စိတ်ဆွေကြီး ကိုနှင့်မောင်၊ ရာဇ်ဝတ်မှုဖြစ်လာတဲ့ လူတွေကို လိုက်ပြီး မေးကြည့်စေမှုပါ၊ သူတို့ရဲ့ ပက္ကတီ သဘောက ရာဇ်ဝတ် ကို ကျူးလွှန်ချင်လို့ ကျူးလွှန်ခြေကြတာလားလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူမှ ရာဇ်ဝတ်မှု မကျူးလွှန်ချင်ဘူး၊ ဘယ်သူမှ ထောင်ထဲ မနေချင်ဘူး၊ ဘယ်သူမှ ကြီးစင် မတက်ချင်ဘူးဆိုတဲ့အချက်ကို ခင်ဗျားတို့ ပုလိုပ်တွေ့လဲ မေ့နေကြတယ် ဥပဒေ သမားတွေလဲ မေ့နေကြတယ်၊ ထားပါတော့လေ ခင်ဗျားက စေတနာနဲ့ကျေပ်ကို လာပြီး သတိပေးလေတော့၊ ခင်ဗျားရဲ့စေတနာကို လေးစားတဲ့အနေနဲ့ ကျေပ်က ကတိတစ်ခု ပေးပါတယ်”

“ဘယ်လို ကတိမျိုးလဲ ကိုဆိတ်ဖွား”

“ရာဇ်ဝတ်မှု မကျူးလွှန်ဘဲ နေလို့ရတဲ့ အချိန်အထိ ကျေပ်ဟာ ရာဇ်ဝတ် မှုကို မကျူးလွှန်ဘဲ နေမယ်၊ မလွှာသာလို့ ကျေပ်ဟာ ရာဇ်ဝတ်မှုကို ကျူးလွှန် ရပြီဆိုရင်လဲ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျေပ်ကို ကြီးစင်မဟုနိုင်အောင် ကျေပ်စိစဉ်ပါမယ်”

“ဘယ်လိုစိစဉ်မှာလဲ ကိုဆိတ်ဖွား”

“လွယ်ပါတယ် ငင်ဗျားကို ကျူးက အရင် သခြားကို ပို့လိုက်ရှုပေါ့
ကိုနှင်းမောင်”

“ဖြစ်နိုင်ပါမလား ကိုဆိတ်ဖွား”

“ကျူး နာမည် ဆိတ်ဖွားပါ”

“ဒီကလဲ နှင်းမောင်ပါ၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ပါ”

“ဟာ... ဟာ ဟုတ်ပါတယ် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၊ ဒီလိုပါ ဒီလိုပါ
အရပ် ဝါးပေ ဆယ်လက်မ၊ ရွှေနှစ်ရှိက် အမျိုးအစား ဖိန်ပါတ်(၉)ကိုစီးတဲ့
ရင်အုပ် သုံးဆယ့်မြောက်လက်မရှိတဲ့၊ လက်မောင်း ဆယ့်သုံးလက်မ ရှိတဲ့
ရင်ခေါင်းလောက်ရှိတဲ့ စည်းရှိးကို အလွတ်ခုန်နိုင်တဲ့၊ မြန်မာ့လက်ရွှေ၊
ထိုးတတ်တဲ့၊ ကုလားအုတ်တံ့ဆိပ် စီးကရက်ဖြစ်စေ ရေခဲတောင်တံ့ဆိပ်
စီးကရက်ဖြစ်စေ သောက်လေ့ရှိတဲ့၊ မြန်မာ့စကားအပြင် ကုလားစကားနဲ့၊
အင်လိပ်စကားကို ကောင်းကောင်း ပြောတတ်တဲ့၊ လက်ဖက်ရည်အချိက္ခာ
မကြာခဏ သောက်လေ့ရှိတဲ့၊ တယောထိုးတတ်တဲ့၊ လယ်တီဆရာတော်ကြီးရဲ့၊
ကျမ်းတွေကို စွဲစွဲပြောဖတ်လေ့ရှိတဲ့၊ ပခုံးမှာ ဆေးနီတွေ ထိုးထားတဲ့၊ အမဲသား
ကို အဆိပ်လိုရွှေ့ငှုန်တဲ့၊ လူသတ်မှတ်ပေါင်း ဝါးရာ့ဆယ့်တစ်မှုကို တရားခံဖော်
ခဲတဲ့၊ နှစ်ဆယ့်ဝါးခါတိတိ ရာထူးတက်ပေးဖို့၊ လုပ်ပြီးမှ ပုလိပ်မင်းကြီးကို
ပမာမခဲ့ ပြန်ပြောလို့၊ ရာထူးမတက်ဘဲ နယ်ပြောင်းခဲ့ရတဲ့ အင်းစိန်စီအိုင်ပါ
က ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ဆိုတဲ့ စုံထောက်တစ်ယောက်ကို သတ်ပြီးမှ
ကျူးက ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်မှာပါ ကိုနှင်းမောင်”

ဟု ကိုဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် သဘော
ကျလွန်း၍ အားရပါးရ ရယ်မောလေတော်၏။

ကိုဆိတ်ဖွား ပြောခဲ့သော အရပ်ဝါးပေဆယ်လက်မ ဆိုသည်မှာ
ဆားပုလင်းနှင်းမောင်အရပ်အမောင်း အတိအကျပ်ပိုင်ဖြစ်၏။

ထိုပြင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင် စီးသော ဖိန်ပူးလည်း ရွှေနှစ်ရှိက်
ကမျိုးအစား နံပါတ်(၉)ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ကိုဆိတ်ဖွား ပြောသူးသော

အချက်များမှာ တစ်လုံးမကျွန် မှန်ကန်ပေရာ ဆားပူလင်းနှင့်မောင်သည် မအို့ဖြေသဲ မနေနိုင်အောင် ရှိလေ၏။

ဆားပူလင်း နှင့်မောင်သည် တစ်ဖက်လူ၏ ပြုမှုတတ်ပုံအသေးစိတ် ကိုလည်းကောင်း၊ သုံးခွဲသောပစ္စည်းကို လည်းကောင်း၊ ဂင်းကချုည်းသာ ပြောဆိုနိုင်ခဲ့ပေသည်။ ယခုမှ ကိုဆိတ်ဖွားက သူ၏ အရပ်အမောင်း ကိုယ်လုံး၊ ဖိန်ပ်အတိုင်းအတာမှုအစ ဖတ်လေ့ရှိသော စာအုပ်နှင့် ရာထူးတက် ရန်ကြံးကြံးကိုခဲ့သော်လည်း ပုလိပ်မင်းကြီးအား ပမာမခန့် ဆက်ဆံမိသဖြင့် ရာထူးမတတ်သည့်အပြင် နယ်ပြောင်းခံလိုက်ရသော အကြိမ်ပေါင်းကိုပါ အတိအကျ ပြောနိုင်သော ကိုဆိတ်ဖွားကို မအို့ဖြေသဲ မနေနိုင်အောင်ရှိ လေ၏။

ထို့နောက် ကိုဆိတ်ဖွားက ဆေးပြင်းလိပ်တိုကို ပစ်လိုက်ဖြူးလျှင် အသစ်တစ်လိပ်ကို ဖီးညှိကာ . . .

“ကိုနှင့်မောင်၊ ခင်ဗျား မိတ်ဆွေကြီး စုံတောက်အင်စပိတ်တော် ဦးအောင်သင်းလဲ ပါတယ်မဟုတ်လား၊ ခေါ်လိုက်လေဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဦးအောင်သင်း တင်မကဘူး၊ ကျူပ်တို့ စီအိုင်ဒီက စုံထောက်တွေ အားလုံးနီးနီး ပါတယ်ဗျာ၊ ခေါ်လိုက်မယ်လေ၊ ခင်ဗျားနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရ တာပေါ့”

“ဟာ . . . ဟ၊ မိတ်ဆက်ပေးတယ်ဆိုတာ စကားလှအောင်ပြောတာ ပါဗျာ၊ တကယ်တော့ ခင်ဗျားလူတွေကို ကျူပ်ကိုမြင်ဖွဲ့တယ်ရှိအောင်ပြတာပါ၊ ဆိတ်ဖွားဆိုတာ ဒီလူပဲ မှတ်ထားကြလို့ ပြောတာနဲ့ အတူတူပါပဲ ကိုနှင့်မောင်”

“ဟူတ်ပါတယ် ကိုဆိတ်ဖွား၊ ဒီသဘောလဲ ပါပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျူပ်ချွဲစေတနာကတော့ ကိုဆိတ်ဖွားကို ရာဇဝတ်မှု မကျူးလွှာနှင့်အောင် ထိန်းသိမ်းပေးနိုင်အောင် ပါပဲ”

“လုပ်လိုက်လေ . . . ခေါ်လိုက်ပါ၊ ခင်ဗျားရဲ့ . . . စုံထောက် ခပ်ည့်ည့်တွေကို . . . ဟာ . . . ဟ”

ကိုနှင့်မောင်က ပြီးလိုက်၏။ ထိုနောက် လက်မှတ်ရှုံးသက်ဆီသို့
လက်ပြလိုက်ရာ ဦးအောင်သင်း အပါအဝင် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှ စုထောက်
အရာရှိ ငါးယောက်သည် ကိုဆိတ်ဖွားနှင့် ဆားပူလင်းနှင့်မောင်တို့၏
အနီးသို့ ရောက်ရှိလာကြလေ၏။

“ကိုဆိတ်ဖွား... သူကိုတော့ မှတ်မိပါတယ်နော်”

ဟု အိုင်ပီ ဦးအောင်သင်းကို ညွှန်ပြချု မေးလိုက်လေ၏။

“မှတ်မိပါတယ်၊ ပုလိုင်အင်စပိတ်တော် ဦးအောင်သင်း မဟုတ်
လား”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လေ၏။ ဦးအောင်သင်ကလည်း ခေါင်းညီတဲ့
၍ ဟုတ်မှန်ကြောင်း ထောက်ခံလေ၏။ ထိုအခါး ဆိတ်ဖွားက ဆက်၍
ပြောပြန်သည်မှာ..

“ဦးအောင်သင်း မိန်းမက မှန်တင်ခဲ့ အိပ်ခန်းထဲမှာ ထည့်ထားတာကို့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်သင်းသည် မျက်လုံးပြု၍ သွားလေ၏။
ဆားပူလင်းနှင့်မောင်ကမူ သဘောကျ၍ ပြီးလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုပါ ဦးအောင်သင်း၊ ခင်ဗျား မနက်က မှတ်ဆိတ်ရိတ်လာတာ
မေးစွေအစွန်မှာ မရိတ်မီဘဲ နည်းနည်းပါးပါး ကျွန်းနေပါတယ်၊ တကယ်လို့
သာ မှန်တင်ခဲ့ဟာ အပြင်ဘက်မှာ ရှိရင်တော့ မှန်တင်ခဲ့ ရွှေမှာထိုင်ပြီး
ရိတ်မိမှာပဲ၊ အခုတော့ မှန်တင်ခဲ့က အိပ်ခန်းထဲမှာဆိုတော့ တက္ကားတက
အိပ်ခန်းထဲဝင်ပြီး မရိတ်တော့ဘူး၊ ရေချီးခါနီးမှာ လက်နွဲစမ်းပြီး ရိတ်ခဲ့တာပဲ
သဘောပဲ”ဟု ဆိတ်ဖွားက ရှုင်းပြုလေ၏။

ထို့နောက် အင်စပိတ်တော် ဦးအောင်မြင့် နှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြန်ရာ၊
ဟင်စပိတ်တော် ကိုအောင်မြင့်က သူ၏ရွှေသွားများကို ဖြပြလျက် ဆိတ်ဖွား
ကို နှုတ်ဆက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆိတ်ဖွားက ဦးအောင်မြင့် မျက်နှာကို သေသေ
ချာချာ ကြည့်လျက် ခေါင်းကို ညီတ်ပြကာ ပြန်၍ နှုတ်ဆက်လေ၏။

ဆားပူလင်း နှင့်မောင်သည် အင်စပိတ်တော် ဦးကိုကိုကိုကြိုး
ကိုစိန်လှ၊ ဦးစိန်၊ ကိုတင်ဝင်း စသော စုထောက်အရာရှိများနှင့် ဆိတ်ဖွားကို
မိတ်ဆက် ပေး၏။ ဆိတ်ဖွားသည် စုထောက်အရာရှိများကို နှုတ်ဆက်ပြုနောက်

အောက်ပါ အတိုင်း ပြောလေ၏။

“စုံထောက်အရာရှိကြီးတွေကိုယ်တိုင် ကျူပ်ကိုယာပြီး နှဲတ်ဆက်ကြတဲ့အတွက် အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အမှန်တော့ ကျူပ်တို့လို လူဆိုး တွေကို ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ အစဉ်သဖြင့် ကျေးဇူးတင်နေသင့်တယ်၊ ခင်ဗျား တို့ သာမဟုတ်ဘဲ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ မိန်းမတွေကပါ ကျေးဇူးတင်နေသင့်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျူပ်တို့လို လူတွေရှိလို ခင်ဗျားတို့လို စုံထောက် ဆိုတာက ရှိရတာကိုး၊ ဒီကေားကို ခင်ဗျားတို့ရဲ့ စုံထောက်မင်းကြီး ရှုပ်တဲ့ဝပ်ကိုပါ ပြောပြလိုက်စမ်းပါလို့ ဟာ...ဟ”

ပရော်ဖက်ဆာဆိတ်ဖွားသည် သူ၏ စကားအဆုံး၌ မြောက်ကပ်ကပ် ရယ်သံကြီးနှင့် ရယ်လိုက်ပြန်၏။

“ကိုဆိတ်ဖွားပြောပုံက လူဆိုးတွေဟာ ပုလိုပ်တွေရဲ့ ကျေးဇူးရှင်လို့ ပြောချင်တာပေါ့”

ဟု ကိုတင်ဝင်းက မေးလိုက်လေ၏။

“ဒါပဲ့ ကိုယ့်လူရာ၊ ကိုယ့်လူ ဒုံးမတေးတော့ဘူး၊ ကျူပ်တို့လို ရာဇ်ဝတ်မှု ကျူးလွန်တဲ့ လူတွေကြောင့် ခင်ဗျားတို့၊ အလုပ်ရနေတာ၊ မြန်မာတစ်ပြည်လုံး မှာရှိတဲ့ လူတွေအားလုံး ဥပုသံစောင့်နေကြရင် ခင်ဗျားတို့၊ အလုပ်ပြုတို့၊ ကိုယ့်လူ ဟောဟိုမှာတွေ့လား၊ အလမ်းသုတေသနတဲ့ ကုလားကလေး နှစ်ယောက်၊ ဒီကောင်ကလေးတွေ ထောင်ထဲ ရောက်လာသေးတယ်၊ အဲဒီကုလားကလေး နှစ်ယောက်ကလဲ ခင်ဗျားတို့ရဲ့၊ အလုပ်ရှင်ပဲ၊ ခင်ဗျားတို့က ခင်ဗျားတို့ရဲ့၊ အလုပ်ရှင်ဟာ အက်လန်ပြည်ရှင် ဘူးရင်မကြီးလို့ ထင်နေကြတာကိုး၊ မဟုတ်ဘူး ဖျာ၊ အဲဒီလို သူ့ခိုးကလေးတွေ၊ ကြမ်းပိုးကလေးတွေ၊ ထဘီစုတ်ရှပ်တဲ့ကောင် တွေကမှ ခင်ဗျားတို့ရဲ့အလုပ်ရှင် အစစ်ဆိုတာ မေ့နေတာကိုး၊ စိတ်တော့ မဆိုးပါနဲ့၊ တကယ့်တရားကိုယ်ကို ပြောတာ”

ထို့နောက် ပရော်ဖက်ဆာ ဆိတ်ဖွားနှင့် ပုလိုပ်အရာရှိတို့သည် ဆက်လက်၍ စကားပြောနေကြစဉ်၍ပင် မန္တလေးသို့တွက်မည့် ရထားဆိုက် ရောက်လာသဖြင့် ပရော်ဖက်ဆာ ဆိတ်ဖွားလည်း ရထားပေါ်သို့တင်ခဲ့လေ၏။

များမကြားပို့ပင် ရထားလည်း ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။ ဆိတ်ဖူးက
ဘားပုလင်း နှင်းမောင်အပါအဝင် အင်းစိန် စီအိုင်ဒီမှ စုထောက်များကို
နှုတ်ဆက်လေ၏။ စုထောက်များကလည်း စကြံပလက်မောင်းပေါ်မှနေ၍
ပရောဖက်ဆာ ဆိတ်ဖူးအား လက်ပြ၍ နှုတ်ဆက်ရင်း ကျွန်ုရစ်ခဲ့ကြလေ
တော့၏။

ထိုအခါ့၍ ပရောဖက်ဆာ ဆိတ်ဖူးက ရထားပြတင်းပေါက်မှ သူ၏
ဦးခေါင်းကို ပြုထွက်လျက် ဘားပုလင်းနှင်းမောင်တို့အား အောက်ပါအတိုင်း
ပြောလိုက်လေသတည်း။

လူတွေအားလုံး ဥပုသိစောင့်နေရင် ပုလိုပ်

ဆိတာ မလိုတော့ဘူး။

အောင်မြန်မာ ရိမ်ဗျာ

- ❖ တရားဥပဒေဆိုတာ လူသားတွေနဲ့ဆိုင်တယ်။
- ❖ ပြည်ပိုင်အစိုးရဟာ အဲဒီဥပဒေကို စောင့်ရှောက်ပေးရတဲ့ ဥပဒေရဲ့ ဒဝရမ်တစ်မျိုးသာလျှင် ဖြစ်တယ်။
- ❖ ရှုံးနေဆိုတာ သူတစ်ပါးဆီက ပိုက်ဆံယူပြီး အဲဒီလူအတွက် ထိမ်ပေးနေတာ။
- ❖ လူတွေအားလုံး ဥပုသံစောင့်နေရင် ပုလိပ် ဆိုတာ မလိုတော့ဘူး။
- ❖ ထောင်ဆိုသည်မှာ...
အဆုံးမ ရက်စက် သော စာသင်ကျောင်းကြီး ဖြစ်သည်။

အမျှေးအမြတ် အမြတ်

အပ်နှုနားပေါက်ကာလေးအတွင်းသို့
ဝင်နိုင်သာ ကူလားအုတ်တစိုင်ကာာင်

ရထားသည် တစ်စထက်တစ်စ အရှိန်ရလေ၏။ ပရော်ဖက်ဆာ
ဆိတ်ဖွားသည် ရထားထိုင်ခုကိုမြှုပ် ဆေးပြင်းလိပ်ကိုခဲကာ အခန်းသား
ထိုင်၍ လိုက်ပါခဲ့လေသည်။ ရန်ကုန်ဘူတာမှ တောင်ငူဘူတာအထိ အခမဲ့
စီးနင်းနိုင်ခွင့် ဝရမဲးလက်မှတ်တစ်စောင်နှင့် လမ်းတွင် ထမင်းဝယ်၍ စားရန်
အတွက် ငွေနှစ်ကျပ်ကိုလည်း အင်းစိန်ထောင်မှ ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

သူသည် အထက်၌ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း နောက်သို့မြှုပ်လျက် လက်ပိုက်
ကာ လွန်စွာ ကူးကြော်ပြီးသော မျက်နှာနှင့်လိုက်ပါခဲ့လေသည်။

တစ်လမ်းလုံး၌လည်း မည်သူနှင့်မျှ စကားမပြော၊ ဘေးသက်သို့
လည်း ကြည့်ဖော်မရ၊ ငှါး၏ လွယ်ခိုက်စုတ်အတွင်းမှ စာအုပ်ထူးကို
ထုတ်ကာ စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်ရှုလျက်သာလိုက်ပါခဲ့လေတော့၏။

ဤနေရာ၌ ပရော်ဖက်ဆာဒေါက်တာဆိတ်ဖွား၏အကြောင်းကို
အနည်းငယ်ရှင်းလင်းအောင် ဖော်ပြရပေးမည်။ ပရော်ဖက်ဆာဆိုသည်မှာ
ကမ္မားအသိအာမှတ်ပြု ယူနိုင်ပါတီတို့၏ တက္ကသိုလ်ကြီးတစ်ခုခုတွင် ပညာရပ်
တစ်ရပ်ရပ်အား ပါမောက္ဗြီးအဖြစ် သင်ကြားပြသသည့် သူကိုသာလျှင်
ခေါ်ဝေါ့လေ့ရှိသော အခေါ်အဝေါ့ဖြစ်၏။

ထိုနည်းတွေ့ပင် ဒေါက်တာဆိုသည်မှာလည်း ယူနိုင်ပါတီတစ်ခုခု
တွင် ပညာရပ်တစ်ခုခု၌ ပါရဂူမြောက်သည်အထိ သင်ယူတတ်မြောက်ခဲ့သူ
အား ပေးအပ်သော ပါရဂူဘွဲ့ပင်ဖြစ်၏။

ယခု ထောင်မှ လွတ်၍လာသော ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက်တာဆိတ်ဖွား
ဆိုသူကား မည်သည့် ယူနိုင်ပါတီကိုမျှလည်း မရောက်ဖွား၊ ယူနိုင်ပါတီမခဲ့
ထားနှင့် မြှုန်းစပါယ် မူလတန်းကျောင်းကိုမျှ မရောက်ဖွား၊ ကော်မူးမျှ
ပနေဖွားသူ ဖြစ်၏။

သူရောက်ဖူး ကျင်လည်ရဖူးသော နေရာတို့ကား သခြားကုန်းနှင့် အကျဉ်းထောင်တို့သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

အင်စိန်ထောင်ကပင်လျှင် ငှင့်အား ပရောဖက်ဆာဟူသော ဂုဏ်ထူး ဒိသသကိုလည်းကောင်း၊ ဒေါက်တာဟူသော ဘွဲ့ကိုလည်းကောင်း ပေးအပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အင်စိန်ထောင် တစ်ထောင်လုံးရှိ ထောင်သားအားလုံးက ငှင့်အား ပရောဖက်ဆာ ဒေါက်တာဆီတိဖူးဟုပင် ခွဲမြှုစွာ ခေါ်ဝေါကြြလေ၏။ အမှန် စင်စစ်အားဖြင့် သူသည် တောင်ငွှေ့၊ နတ်ကြီးတံခါးအနီးရှိ ပေါ်ဖိသာရ ဟူသော သခြားကုန်းမှ သူဘရာဇာ တစ်ဦးသာလျှင်ဖြစ်ပေသည်။ သူတွင် ဂိုင်ဆိုင် ဖွယ်ရာဆို၍ လူသောကောင်များအား တူး၍ မြှုပ်နှံရန်အတွက် ဆောင်ထားသော ပေါက်တူးဟောင်း တစ်လက်သာလျှင် ရှိပေသည်။

အုတ်ရုံများ၊ မြေပုံများ၊ မှတ်တိုင်များ၊ အရိုးစုများနှင့် လူသောကောင် များသည် သူ၏ မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြ၏။

ရွှေယခင်က ထိုသခြားရှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ဝါးကျောင်းကလေး တစ်ကျောင်းရှိခဲ့ဖူး၏။ ထိုဝါးကျောင်းကလေး၏ လွန်စွာ သဘောကောင်း၍ ပိဋကတ်သုံးပုံကို အာရုံဆောင်နိုင်သော ဘုန်းကြီးတစ်ပါး သီတင်းသုံးခဲ့ဖူး လေသည်။

ထိုဘုန်းကြီးထံတွင် ဘူးသည် မဂ်လသုတ်၊ ရတနာသုတ် စသည့် သုတ်ဟူ၍ခေါ်သော ဓမ္မာခြားအျေား၊ ဂေယျသဂ္ဗာ၊ ဝဂ္ဗသံယုတ် စသော ဂါထာများစွာ ပါဝင်သည့်သုတ်များ၊ ဝေယျာကရက အသိဓမ္မာ ပိဋကဓသော ဂါထာမရှိသည့် ဒေသနာတော်များ၊ ဓမ္မပဒ၊ ထေရာဂါထာ၊ ထေရာဂါထာ စသော ဂါထာသက်သက်ဖြင့် ဟောတော်မူသော တရားဒေသနာတော်များ၊ ကျူးရင့် တော်မူခဲ့သာ ဥဒါနများ၊ အတကများ စသည့် စာပေကျမ်းဂန်များကို သင်ယူ ခဲ့လေ၏။

ထိုသဘောကောင်းသော ဝါးကျောင်းဘုန်းကြီးကား သူ၏ လည်း ဆရာပေတည်း။

ထိုပြင် သခ္မာင်းကုန်းနှင့်ကပ်လျက် အုတ်ရပ်ကလေး တစ်လုံးရှိလေ၏။ ထိုဇေပ်ကလေး၌ များစွာသော ကမ္မားနှင့်ဆရာတော်များ၊ တရားအားထုတ်သူများသည် လာရောက်၍ တရားအားထုတ်ကြလေ၏။

ထိုသူတို့မှာလည်း လူမျိုးစုဖြစ်၏။ ပန်းတိမ်ရာလည်းပါ၏။ လက်ဝွှေ၊ သမားဟောင်းလည်း ပါ၏။ ပိန္တာဆရာလည်း ပါ၏။ နက္ခတ်ဆရာလည်း ပါ၏။ မဲပိန္တာလည်း ပါ၏။ သူခိုးလည်း ပါ၏။ တရားသူကြီးလည်း ပါ၏။ ကတ်သမားလည်း ပါ၏။

ထိုသူတို့သည် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လာသည့်အခါ် မိမိတို့လုပ်ကိုင်ခဲ့သော အလုပ်များကို စွန့်လွှတ်ကာ ထိုအုတ်ရပ်ကလေးဆီသို့ လာရောက်၍ တရားအားထုတ်ခြင်း၊ ကမ္မားနှင့် စီးဖြန်းကြခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

သူသည် ထိုတရားအားထုတ်သူတို့၏ ခြေဆေးအိုး၌ ရေဖြည့်၏။ သောက်ရေအိုး၌ ရေဖြည့်၏။ အုတ်ရပ်ကလေးကို နံနက်တစ်ကြိမ် ညနေ တစ်ကြိမ် တဗြိုက်လှည်း၏။ တရားထိုင်သူတို့အား မှုက် ခြင် ယင် မသန်းစေ ရအောင် အသာအယာ ယပ်ခတ်ပေ၏။ လွယ်အိတ် တောင်ဒွေး စသည်တို့အား ဆီးကြို၍ ယူငင်၏။ စောင့်ရှောတ်ပေး၏။ ထို့ကြောင့် အုတ်ရပ်သို့ လာရောက်ခဲ့ဖူးသော သူတို့သည် သူနှင့် ရင်းနှီးကြသည့်ချည်း ဖြစ်၏။

ထိုနောက် ထိုသူတို့ထဲမှ နက္ခတ် အတတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပိန္တာ တတတ်ကို လည်းကောင်း၊ လက်ဝွှေအတတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ခိုးဂုဏ်ခြင်း တတတ်ကိုလည်းကောင်း၊ မဲအတတ်ကိုလည်းကောင်း ချွေးမေ့၍ သင်ယူလိုက်တာချည်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသူတို့မှာလည်း ထိုဇေပ်ကလေး၌ လာရောက်၍ တရားအားထုတ်ကြသည်မှာ နှစ်နှင့်လနှစ်ခို့၌ဖြစ်ရာ ပညာရပ်များကို ကောင်းစွာ ဆည်းပူး နိုင်ခဲ့ပေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် အောက်ပါ ပညာရပ်များကို တတ်မြောက်ခဲ့ပေသည်။

- (၁) သုတေ (အချို့ကျမ်း၌ ဆရာတိ) ခေါ် ပေဒင်အတတ်။
- (၂) သမ္မတိ (အချို့ကျမ်း၌ ဆမရိတိ) ခေါ် ဓမ္မသတ်ကျမ်း အတတ်။
- (၃) သချာ (ခေါ် ဂဏန်းသချာအတတ်နှင့် ကပါလရရသော် သတ္တု၏ အနိစ္စ ပကတိကို ရော့တွက်သော သချာအတတ်။)
- (၄) ယောဂ ခေါ် ပတ္တုလီရသော် ယောဂကျမ်းအတတ်။
- (၅) နီတိ ခေါ် လူတို့ လိုက်နာကျင့်ဆောင်ရသော ကျင့်ဝတ် အတတ်။
- (၆) ဂိသေသိကာ ခေါ် ကဏာဒရသော ရေးသားခဲ့သည့် အကုမ္ပါ ဓာတ်မှုနှင့် တို့ ပေါင်းဆုံးခြင်းကြောင့် ရုပ်ဝဏ္ဏဖြစ်ပေါ်လာပုံ ကျမ်း အတတ်။
- (၇) ဝန္တဗွဲ ခေါ် အဆို၊ အကာ၊ အတီး အမှုတ် အတတ်။
- (၈) ဝကိတာ ခေါ် တွက်ချက်ခြင်း အတတ်။
- (၉) ဓမ္မ ခေါ် လောက်လေး၊ လင်းလေး၊ ဗူးလေး ပစ်အတတ်။
- (၁၀) ပုရာဏ ခေါ် ရွှေဟောင်း ပုံပြင်ပြောဆိုခြင်း အတတ်။
- (၁၁) ဇော်သတ္တုခံ့ နက္ခတ်အတတ်။
- (၁၂) ကြုတိဟာသ ခေါ် ကဗျာဖွဲ့ဆိုခြင်းအတတ်။ (ဟိန္ဒြေတို့ အလေးအမြတ် ထားသော ဘဂတိတိတာ၊ မဟာဘာရတ စသည့် ကဗျာ ရှည်ကြီးများ ပါဝင်၏။)
- (၁၃) တိကိစ္စ ခေါ် ဆေးကုသခြင်း အတတ်။
- (၁၄) မာယာ ခေါ် မျက်လှည့်အပါအဝင် လှည့်ဖြားတတ်သော အတတ်။
- (၁၅) ဆန္တတိ ခေါ် ဆန်းကျမ်းအတတ်။
- (၁၆) ကေတုက ခေါ် လက်ာကျမ်းအတတ်။ (စာစိကုံး ရေ့ဖွဲ့ခြင်းနှင့် ဆိုင်၏။)
- (၁၇) သစ္စိ ခေါ် သစ္စိဖွဲ့စည်းမှု အတတ်။
- (၁၈) မန္တာ ခေါ် ဂါယာ မန္တာနှင့် မန္တာမှုတ်ခြင်း အတတ်စသော အငြေသာဟု ခေါ်သော တစ်ဆယ့်ရှစ်ရပ်သော ပည့်ခုနှင့်တက္က ကာလာ ဘုရားဝတီစာပေ

တတတ (၆၄)ပါး ဟူသော အတတ်ပညာငယ်မျိုးဖြစ်သည့် “ဗဟိုယွဲ”၏
လက်ပြောအတတ် ယနှစ်ရ ကရဏခေါ် နာရီ၊ အပ်ချုပ်စက် စသည့်တို့ကို
ပြင်ခြင်းအတတ်။ “သုဝဏ္ဏအာလက္ခာရကြော” ၏ ပန်းတိမ်အတတ်စဉ်
ထမင်းချက်ခြင်း၊ မြင်းလှည်းမောင်းခြင်း၊ မြေကြီးတူးခြင်းစသော အတတ်မျိုး
တို့ကိုလည်း ကျေည်ကွဲ တတ်ကျမ်းလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏ ခုတိယ စာသင်ကျောင်းသည် သခြားကုန်းမှ
ဖုတ် ဧရံကလေးဖြစ်လေ၏။ လာရောက်၍ အားထုတ်ကြ ကုန်သော
ကမ္မဋ္ဌာန်းသမား၊ တရားသမားတို့ကား သူ၏ ဆရာများ ဖြစ်ကြပေသည်။

တစ်ခါက သူသည် သခြားကုန်းသို့ မသေသေးဘဲ မေ့မြှောနေစဉ်
သေပြီထင်မှတ်၍ လာရောက် ပစ်ထားခြင်းခံရသော မောင်သံဟိတ် (၏)
မြိုင်ရာအတာတော့ ဆိုသူအား ဂင်း၏ မျှောက်မ ထားတတ်သော မယားနှင့်
သစ္ာဖောက်သော သုဝဏ္ဏချင်းအား လက်စားချေ သတ်ဖြတ်ရန် အကြံပေး
ခဲ့သဖြင့် ထောင်ဒဏ် (၁၀)နှစ် ကျခံရလေတော့၏။

▶ (မှတ်ချက် ။ ။ ဂင်းအဖြစ်အပျက် အသေးစိတ်အား ကျွန်ုပ်ရေးသည်
သားပုလင်းနှင့်မောင်နှင့် မြိုင်ရာအတာတော်တွေတွင်
ဖတ်ရှုကြပါကုန်။ ဂင်းဝတ္ထုအား ၁၉၇၇ ခုနှစ်တွင် ရိုက်နှိပ်
ဖြန့်ဝေပြီး ဖြစ်ပေသည်။

(စာရေးသူ)

သူသည် အင်းစိန်ထောင်၌ ဆယ်နှစ်နီးပါးခန့် ထောင်ကျွန်ုပ်ကြီး
သမား “ဘာရာ” အဖြစ် နေထိုင်ခဲ့ရစဉ်အတွင်း၌ သိကလပ် အကျဉ်း
သား များထံတွင် အင်းလိပ်စာကို သင်ယူခဲ့လေသည်။ ထောင်တွင်းသို့ရောက်
သည့် ပထမနှစ်မှစ၍ မနေမနားသင်ယူခဲ့ရာ ဆယ်နှစ်အတွင်း၌ အင်းလိပ်စာ
ကိုလည်း ကောင်းစွာ တတ်မြှောက်ခဲ့လေတော့၏။

ထောင်သားများ၊ ဘိကလပ်အကျဉ်းသားများ၊ ဘာရာများ၊ ဝါဒါများ
ရှင် ထောင်များထောင်ရှင် အားလုံးက သူ့ကို လေးစားချုပ်ခိုက်လော်။
သူသည် ပြဿနာတစ်ရှင်ကို စဉ်းစားရှု၍ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ဖျော်စားလေ့
ဘုရားဝတီစား

မရှိပေါ်အကွက်ချု၍ စဉ်းစားတတ်လေ၏။ ထိုကြောင့် သူအေး တစ်ထောင်လုံးက အတွေးအခေါ်သမားကြီး၊ အဘိဓမ္မာဆရာတိုး တစ်ဦးကဲသို့ ပြောဆိုကြလေ၏။

တစ်နေ့သွှေ့ သူသည် ဘိကလပ်အဆောင်သို့ စွားနှိမ့်ပို့ရန်သွား ရောက်ရင်း လာသ်စား၍ ထောင်ကျလာသော တရားသူကြီးနှင့် စကား လက်ဆုံးကြ လျက်ရှိလေ၏။

မလှမ်းမကမ်းတွင်မူ စွတ်တရွတ်နိုင်လှသည် သခင်ကြီးတစ်ဦး၊ အချင်းချင်း မကြာခက ရန်ဖြစ်လေ့ရှိသော ဝံသာနှ၊ အသုံးအစွဲကြီး၍ ထောင်ကျ လာသော မန်နေဂျာနှင့် ကြွေးမဆပ်နိုင်၍ ထောင်ကျနေသော သူငြေးတစ်ဦးတို့သည် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို အကြိုတ်အနယ် ပြေားဆို လျက် ရှိပေသည်။ ထိုစကား ပြေားခုံနေသော ဂိုင်းအား စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် အခြားသော နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသား အပါအဝင် အကျဉ်းသားများ အားလုံးက နားထောင်လျက် ရှိပေသည်။ အကျဉ်းသားများသာမက ထောင်ဝါဒိနှင့် ပုံတီးလွှန်စွာစိပ်သော ထောင်မျှေးကလေးတစ်ဦးလည်း နားထောင်လျက်ရှိပေ သည်။ ထိုစကားပြေားဂိုင်းတွင် ရန်ဖြစ်လေ့ရှိသော ဝံသာနှနှင့် ကြွေးမဆပ်နိုင် သော သူငြေးတို့သည် ထိုင်တိုက် ပြေားခုံလျက်ရှိပေသည်။

ဂုဏ်တို့ ပြေားခုံလျက်ရှိပေသော အကြောင်းအရာအား တော်ခုံတန်ချု လူအနေနှင့် ဝင်ရောက်ပြောဆို ပြေားခုံနိုင်သော အကြောင်းအရာမျိုးမဟုတ်ပေါ် “ဤစကြေဝို့အတွင်း၌ ရုပ်ဝဏ္ဏတို့ ဖြစ်ပေါ်လာပုံနှင့် ပျက်စီးသွားပုံ အကြောင်းအရာ”တို့ကို ပြောဆို ပြေားခုံနေကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ရန်ဖြစ်သော ဝံသာနှက ရုပ်ဝဏ္ဏများသည် ဤစကြေဝို့အတွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်လာပြီးလျှင် ပျက်သုဉ်းသွားသည်အခါလည်း အကြွေးမဲ့ပောက်ကွယ် ပျက်စီးသွားသော သဘောရှိ၏ ဟုဆို၏။ ကြွေးမဆပ်နိုင်သော သူငြေးကမူ ရုပ်ဝဏ္ဏ တို့သည် ပျက်စီးသွားသည်မဟုတ်၊ အခြေအနေ တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ရွှေလျား သွားခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ခုခံပြောဆိုလေ၏။

ဂုဏ်၏ သာမကပြုချက်ကား နေရာတစ်နေရာ၌ ဆယ်ပောင် အနက်ရှိသော တွင်းတစ်တွင်းကို တူးသည်ဆိုပြားအဲ၊ ထိုနေရာ၌ မူလမြေပြင် ပကတိ အဖြစ်မှ ဆယ်တောင်နက်သော တွင်းကြီးတစ်တွင်းအဖြေားသို့ ရောက်သွား၊

သကဲ့သို့ အခြားသောနေရာ၌ တွင်းတူးရာမှ ရရှိသော မြေစာတိသည် ဆယ်တောင်မြင့်သော တောင်ကုန်းအဖြစ် ရရှိပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ရှုပ်ဝဏ္ဏတိသို့သည် အခြားနေတစ်ရပ်မှ တစ်ရပ်သို့ ရွှေလျားခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြ ပြင်းဆိုလေ၏။

အမှန်စင်စစ် ငါးတို့ ပြင်းဆိုသော အကြောင်းအရာ အတွေးအခါး နှင့် စပ်လျဉ်းသော အကြောင်းအရာဖြစ်ပေရာ လွန်စွာ လေးနက်၍ လွန်စွာ မူလည်း သိမ်မွေ့သည့်ဖြစ်ရာ အမှားအမှန် ဆုံးဖြတ်ရန်မှာ လွယ်ကူသောအရာ မဟုတ်ပေ။ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်းသည့်အလျောက် စကားဂိုင်းသည် တစ်စထက်တစ်စ လူမှား များပြား၍ လာလေ၏။

ထိုအခါ်၌ လာသုစားသော တရားသူကြီးနှင့် စကားပြောလျက်ရှိသော ထောင်ကျွန်စီးသမား ဆိတ်ဖွားသည် စကားဂိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကာ အောက်ပါစကားကို ဆိုလေ၏။

“ဟောဒီ စကြဝဋ္ဌသစ်ကြီးအတွင်းရှိတဲ့ ရှုပ်ဝဏ္ဏတွေဟာ ပျက်စီး ချင်ရင် ပျက်စီးလိမ့်မယ်၊ ရွှေလျောချင်လဲ ရွှေလျောလိမ့်မယ် ဥပမာ ပြောရရင် လက်သမားဟာ စားပွဲတစ်လုံးကို လုပ်တယ်ဆိုပါတော့၊ တကယ်ကတော့ လက်သမားဟာ စားပွဲခုံကိုပဲ သူရဲ့အတတ်ပညာနဲ့ လုပ်နိုင်စွမ်းရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ စားပွဲခုံလုပ်ဖို့ သစ်သားကိုတော့ သူဟာ မလုပ်နိုင်ရှာဘူး၊ သစ်သားကို လုပ်နိုင်တာက သစ်ပင်သာလျှင်ဖြစ်တယ်၊ သစ်ပင်ဟာ သူရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ ရေဓာတ်၊ မြေဓာတ်၊ လေဓာတ်နဲ့ မီးဓာတ်ဆိုတဲ့ အခြေခံ ဓာတ်တွေကို အချိုးအစားလိုက် စုစည်းယူင်ပြီး သစ်သားဖြစ် အောင် ဖန်တီးတယ်၊ အဲဒီသစ်သားကိုမှ လက်သမားဟာ စားပွဲခုံတစ်လုံး ပြုလုပ်တာဖြစ်တယ်၊ နောင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာညာင်းလာတဲ့အခါ စားပွဲခုံဟာ လုံးဝပူက်စီး ပျောက်ကွယ်သွားချင် သွားလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် စားပွဲခုံ အတွင်းမှာ ပါဝင် နေတဲ့ ရေဓာတ်၊ မြေဓာတ်၊ လေဓာတ်၊ မီးဓာတ် စတဲ့ အခြေခံ ဓာတ်ကြီးတွေကတော့ လုံးဝ ပျောက်ကွယ်မသွားဘူး သူရဲ့ နှီးစပ်ရာ အခြားသော ဓာတ်တွေနဲ့ ပေါင်းစပ်သွားပြီး အခြားသော ရှုပ်ဝဏ္ဏ ပစ္စည်း တစ်ခုအဖြစ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြန်တယ်၊ ဒီသေားဟာ ရှုပ်လျှော့တွေရဲ့

ပကတိသဘောပဲ”

နှစ်ကြီးသမား ထောင်ဘာရာ ဆိတ်ဖွားက အထက်ပါအတိုင်း
ပြောသည်ကို ဝံသာန့်နှင့် သူငြေးတို့က ပြုပိုင်းသော မျက်လုံးများဖြင့်
ကြည့်ကြ ၍ အုံပြေနေလေ၏။ ထိုအခါန္တ ဆိတ်ဖွားက...

“ခင်ဖွားတို့ ကျူးပြောတာ မရှင်းဘူးလား၊ ဘယ်ရှင်းမလဲ၊ ခင်ဖွား
တို့က မြန်မာဖြစ်ပြီး မြန်မာလိုပြောရင် သဘောပေါက်တဲ့ လူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ
အင်လိပ် စကားနဲ့ပြောမှ နားရှင်းတဲ့ လူတွေပဲကဲ.. နားထောင်”

ဟုဆိုကာ အင်လိပ်စာဝါကျူးဖြင့် အထက်ပြုဆိုခဲ့သော အကြောင်း
အရာကို တစ်လုံးတစ်ပါဒ်မျှ မကျွန်အောင် အင်လိပ်လို ပြောဆို ရှင်းလင်း
ပြလေတော့၏။

သူ၏ ဟန်ပန်မှာ ကင်းဘရိတ်၊ အောက်စို့ စသော ယဉ်းဖွားစတီမှု
ပရောဖက်ဆာကြီးတစ်ဦး လက်ချာပေးသကဲ့သို့ တည်ကြည်ခန့်ညားလှသည်
ဖြစ်ရာ နားထောင်လျက်ရှိသော ပရိသတ်သည် ပြုပို၍ သွားလေ၏။ ထိုနောက်
စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နောက် ဦးဇွဲတ်တရွတ် ဆိုသူက ထလာပြီးလျှင်
သူ၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်း၍ အားရဝမ်းသာစွာ ဂုဏ်ပြုလေ၏။ ထိုပြု
ဦးဇွဲတ်တရွတ်က...

“ကျူးသာ အာဏာရခဲ့ရင် ကိုဆိတ်ဖွားကို ဒေါက်တာဘွဲ့ပေးပြီး
ယဉ်းဖွားစတီတိမှာ ပရောဖက်ဆာ ခန့်မယ်ပျော်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးဇွဲတ်တရွတ်
၏ တပည့် ဦးတင်မြှုပ်လေးက ထိုင်ရာမှ ဖြုတ်ခနဲတရာ့၍...

“ဟုတ်တယ်၊ ပရောဖက်ဆာ ဒေါက်တာဆိတ်ဖွားလို့ အခုကဗာတည်းက
ခေါ်မယ်” ဟု ပြောလိုက်လျှင် နားထောင်လျက်ရှိသော ဘီကလပ်အဆောင်ရှိ
ပရိသတ်များက ဝမ်းသာပျော်ခွင့်စွာဖြင့်...

“ဟေး...”

ဟု အော်ဟစ်ကာ လက်ခုတ်တီး၍ ဉာဘာပေးပြီးလျှင် ...

ပရောဖက်ဆာ ဒေါက်တာဆိတ်ဖွား

ပရောဖက်ဆာ ဒေါက်တာဆိတ်ဖွား

ဟူ၍ ကင်ပွန်းတပ်လိုက်ကြ လေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဘိကလပ်အဆောင်ရွက် နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများ
က ဆိတ်ဖွားအား ပရော်ဖက်ဆာကြီး ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဒေါက်တာ
ဆိတ်ဖွား ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက်တာဆိတ်ဖွားဟူ၍
လည်းကောင်း၊ ခေါ်ဝါကြေလေတွေ့ရာ အင်းစိန်တစ်ထောင်လုံး ထောင်မျှေး
ထောင်ပိုင်ပါမကျွန် “ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက်တာဆိတ်ဖွား”ဟူ၍ နှုတ်ကျိုး
သွားလေတွေ့ ၏။

ထိုကြောင့် ဆိတ်ဖွားအဖွဲ့ အင်းစိန်ထောင်ကြီးသည် သူအား တတ်
ကျမ်း ရန်ရှိသေးသော ပညာရပ်များကို ဆက်လက် ဆည်းပွဲခွင့် ပေးထား
သည့် ယူနိုင်ဟန်တိကြီး ဖြစ်ပေသည်။ ထိုနည်းတူစွာ သူနှင့်ထိုက်တန်သော
ပါဒီချိဒီ ခေါ် ဒေါက်တာဘွဲ့၊ ပါရရွှေဘွဲ့ကို တရားမဝင် အပ်နှင့်ခဲ့ရာ
နေရာငွာနကြီး ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပေတွေ့သည်။

* * *

ဆိတ်ဖွားသည် စာအုပ်ထူကြီးကို စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်ရှု၍လိုက်ပါ
လာခဲ့ရာ တောင်င့်ဘူတာသို့ ရောက်လျှင် ရထားမှဆင်း၍ တောင်င့်ဂါတ်သို့
သွားရောက်ကာ ထောင်လွှတ်ဝရမ်းလက်မှတ်ကို ပြပေလေ၏။ တောင်င့်ဂါတ်မှ
ပုလိပ်အင်စပိတ်တော်က ဝရမ်းလက်မှတ်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် စာအုပ်
တစ်အုပ်တွင် ရေးသွင်းကာ ပရော်ဖက်ဆာ ဆိတ်ဖွားအား သွားလိုရာ
သွားနိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း ခွင့်ပြုလိုက်ပေလေ၏။

သူသည် တောင်င့်ဂါတ်မှ နတ်ကြီးတံခါးအနီးရှိ သခြားပို့ကုန်း
ကလေး ဆီသို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် ထွက်လာခဲ့လေသည်။ သခြားကုန်း
လိုရောက် လျှင် အုတ်ဂူဟောင်းများနှင့် မှတ်တိုင်ဟောင်းများကို လှည့်လည်
ကြည့်ရေပေလေ၏။ ထိုနေရာ၌ အုတ်ဂူအသစ်များနှင့် မြေပုံအသစ်များ မှတ်တိုင်
အသစ်များလည်း တိုးနေပြီ ဖြစ်ပေသည်။

“လူသစ်တွေတောင် တော်တော်တိုးနေမှပဲ”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရော်တိလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် အုတ်ရွှေဟောင်း
များကို ကြည့်ရှုရင်... .

“အင်... . ကိုယ့်လူတို့ ဂူတွေလဲ မပျက်စီးသေးဘဲကိုး”

ဟု ထပ်မံ ရော်တိပြန်လေ၏။ ထိုနောက် တစ်ချိန်က ငါး၏ စာသင်
ကျောင်းကလေးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သော အုတ်ရွှေပေးဆီသို့ သွား ရောက်ရာ
ပေါက်တူးကို ဘေး၌ချု၍ ခြေထောက်နှစ်ချောင်း ချိတ်ကာ “ငမိုးရိပ်နှင့်
မခွဲပွဲ” အတ်စာအုပ်ကို အသံနေ အသံထားပြင့် ဖတ်၍ စိမ့်တွေ့နေသော
သုဘရာဇာကြီး တစ်ဦးကို တွေ့ရလေ၏။

“ဒီမှာ... . နောင်ကြီး”

ဟု ပရော်ဖက်ဆာ ဆိတ်ဖွားက ထိုသူအား ခေါ်လိုက်ရာ ထိုသူက
စာအုပ်ကို ဖယ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်... .

“ဆိုစစ်ပါဉီး၊ ဘာကိစ္စလဲ၊ မသာအတွက် တွင်းတူးဖို့ဆိုရင်တော့
နေ့လယ် နာရီပြန်နှစ်ချက်ထိုးမှ လာခဲ့ပါ၊ ဒီအချိန်က ကျော် အနားယူတဲ့
အချိန်”

ဟုဆိုကာ စာအုပ်ကို ဆက်၍ ဖတ်လေ၏။

“မဟုတ်ပါဘူးဖြာ၊ မသာအတွက် တွင်းတူးဖို့၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျော်လဲ
သုဘရာဇာပါ၊ ကျော်နာမည် ဆိတ်ဖွားလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“အဲ... . သုဘရာဇာချင်း မိတ်လာဆက်တာပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး နောင်ကြီးရာ၊ ကျော်က ဟောပါသော သုဘရာဇာပါ”

ထိုအခါ့် ကတ်စာအုပ်ကို ဖတ်လျက်ရှိသော သုဘရာဇာက မီးစဖြင့်
ထိုးလိုက်ခြင်း ခံရသကဲ့သို့ ငင်ကိုခနဲတ၍ ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင်... .

“ဘာ... . ဘာ... . ဘာပြောတယ် ခင်ဖွားက ဒီသာချိုင်းက သုဘ ရာဇာ
ဟုတ်လား၊ ဟား... . ဟား... . ဟား၊ ဒါကြောင့် ရွှေးလူကြီးတွေ ပြောတာ
ဆိပ်ပြီး မှန်တာပဲ၊ အစစ်တစ်ယောက် အတုတစ်ယောင် အယောင် ဆောင်း
တစ်သိန်းတဲ့ အခုလဲ သုဘရာဇာ အတုတောင် ပေါ်နေမှပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး နောင်ကြီး၊ ကျော်ဟာ သုဘရာဇာ အတုတုဟုတ်ပါဘူး
ဟောပါသာချိုင်းမှာနေသွားတဲ့ သုဘရာဇာဆိတ်ဖွားပါ။ ခင်ဖွားမယုံးရင် ကျော်

ချွတ်ပြုမယ်၊ ဟောဟို ညာဘက်မှာ အုတ်ရွှေ(၁၉)လုံးရှိတယ်၊ ဒီမှာ အုတ်ရွှေ(၁၂)လုံးရှိတယ်၊ သစ်ပင်အောက်မှာ အုတ်ရွှေ လေးလုံးရှိတယ်၊ ကလေးရွှေက (၁၂)လုံး ရှိတယ်၊ မိန္ဒားမရှေ (၆)လုံးရှိတယ်၊ နာမည်တွေ... တင်တင် အသက် (၂၆)နှစ်၊ မတင်ရဲ (၄၀)နှစ်၊ ဖတိနိစိန်(၃၅)နှစ်၊ မလှေား အသက်(၃၀)၊ ကိုထွန်းရဲ(၃၀)နှစ်”

ဆိတ်ဖွားက အုတ်ရွှေများ အမည်များနှင့် အသက်များကို အစအဆုံး အဂျာတ် ချွတ်ဆိုပြုလေ၏။ စာတ်စာအုပ် ဖတ်လျက်ရှိသော သုဘရာဇာသည် ဆိတ်ဖွား၏ မှတ်ဉာဏ်ကို အုပြန် သွားလေသည်။ ထို့ကြောင့်...

“နေစမ်းပါဉီး၊ ကျွော ဒီသရှိုင်းမှာ နေတာပ (၁၀)နှစ်တောင်ရှိပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဘယ်တုန်းက ဒီသရှိုင်းမှာ နေခဲ့တာလ”

“ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီသရှိုင်းမှာ နေတာပ၊ လွန်ခဲ့တဲ့(၁၀)နှစ် ကမှ ဒီသရှိုင်းက ထွက်သွားတာပ”

“(၁၀)နှစ်စလုံး ဘယ်ကိုသွားနေတာလ”

“လူသတ်မှုမှာ ကြံ့ရာပါဆိုပြီး ထောင်ကျသွားတာလေ”

“ဟိုး... ဟိုး... တော်ပြီး ကျူပ်အခုပြောမယ်၊ ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့် စမ်းပါ၊ သုဘရာဇာဆိုတာ နှယ်နှယ်ရရ အလုပ်မျိုးမဟုတ်ပေဘူး၊ သုဘဆိုတာ ကောင်းသော၊ ရာဇာဆိုတာ ဘုရင်၊ ဒီတော့ “ကောင်းသောဘူရင်”လို့၊ စာမိပ္ပာယ် ရတယ်၊ တခြားဘူရင်တွေက တော်လှန်ပုန်ကန်မယ့်သူတွေ၊ ပိမိအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်တာကို မကျေနပ်တဲ့သူတွေ ရှိချင် ရှိလိမ့်မယ်၊ ကျူပ်တို့ သုဘရာဇာ ဆိုတဲ့ အသေကောင်တွေ အပေါ်မှာ ဘုရင်လုပ်ရဲ့၊ အလုပ်က တော့ ကျူပ်တို့ အုပ်ချုပ်တာကို မကျေနပ်လို့ ပုန်ကန်မယ့် အသေကောင်လဲ ပရှိဘူးပျော်တို့ အလုပ်ဟာ တကယ့်ကို ဟန်ကျတဲ့အလုပ်၊ ကောင်တဲ့အလုပ်ပဲ၊ ပါလောက် ကောင်းတဲ့အလုပ်ကို (၁၀)နှစ်လုံးလုံး အဆက်ပြတ်ခဲ့တာတော့ စင်ဗျားအတွက် အတော်ပဲ နှစ်နာပါတယ်၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ အစိုးရလခစား စာလုပ်တောင်မှ မြှေ့မင်းတစ်ထိုင်လောက် ထောင်ကျရင် (ထောင်တစ်ရက်၊ သည်ကို ဆိုလိုသည်) အလုပ်တစ်ခါတည်းပြုတ်သည် မဟုတ်လား၊ အခုလို လျှတ်လပ်ပြီး အဆင့်အတန်း မြင့်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နေတဲ့ လူတစ်ဦးယာက်ဟာ

ထောင်(၁၀)နှစ် တောင်ကျွေား တယ်ဆိုတော့ တစ်ခါတည်း အလုပ်ပြုတ်သွား သင့်တာပေါ့ မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်လူ ထောင်ကျတဲ့အတွက် ဒီအလုပ်က ပြုတ်ပြီ လို့သဘောဂိုက်ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ အလုပ်ပြုတ်ပြီလို့ သဘောဂိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကို ကူးညီပြီး အလုပ်လုပ်ပေးပါမယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ပဲ ဒီနေရာကလေးမှာ နေခွင့်ပြုပါ” ဟု ဆိတ်ဖွားက အသနားခံလိုက်လေသည်။

“မဖြစ်ဘူး၊ ခင်ဗျားကို လက်ခံထားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကျူပ်က ဒီနေရာမှာ စီးပွားဖြစ်နေတာ၊ ခင်ဗျားကို လက်ခံထားရင် ကျူပ်ရမယ့် အထဲက ခွဲဝေပြီး ပေးနေရမယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ကိုဆိတ်ဖွား”

“ခင်ဗျား ဒီနေရာမှာ (၁၀)နှစ်လောက် လုပ်ခဲ့တာ တော်တော်စီးပွား ဖြစ်ခဲ့ပြီလား မိတ်ဆွေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တော်တော်ကလေး စုဆောင်းမိ ဖြစ်နေပြီ စီးပွား ဖြစ်နေပြီ၊ ချမ်းသာနေပြီ၊ ဒါကြောင့် ဒီနေရာဟာ ကျူပ်ရဲ့ ဘူမ်းနက်သနဖြစ် တယ်၊ ခင်ဗျားကို လက်မခံနိုင်ဘူး”

“ကောင်းပါပြီလဲ၊ ခင်ဗျား လက်မခံနိုင်လဲ ကျူပ်သွားပါမယ်ဗျာ”

ဟူဆိုကာ အနီးတွင်ရှိသော ခေါင်း၌ ဆေးသုတ်သည့် ဆေးနိုက်နှင့် စုတ်တံ့ခိုက်ကာ အုတ်ရေပ်လေး၌ အောက်ပါစာတန်းရေးကို ရေးသားလေ တော့၏။

အလွန်သေးငယ်သော အပ်နေားပေါက်ကလေး
အတွင်းသို့ ကုလားအုတ်တစ်ကောင်ဟာ ဝင်မယ်ဆိုရင်
ဝင်နိုင်ဖို့ လွှာယ်ကုလားကောင်း လွှာယ်ကုလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့်
လူချမ်းသာ တစ်ယောက်ကိုတော့ ဘုရားသခင်ရဲ့ နိုင်ငံ
တော်အတွင်းသို့ ဝင်နိုင်းဖို့ ကိစ္စဟာ မဖြစ်နိုင်ပေဘူးတဲ့။

ဆိတ်ဖွားရေးသော အထက်ပါ စာတန်းကို ရေပ်ပေါ်မှ သုကာဏာက က ကြည့်၍ အောက်ပါအတိုင်း မေးလေ၏။

“အဲဒါ ဘာစာလဲ၊ အမိပွာယ်က ဘာလဲ”

ဘုမ္မာဝတီစာပေ

“အဲဒီ အမိပ္ပါယ်ကတော့ ဘုရားသခင်ရဲ့ နိုင်ငံတော်ဆိုတာ ကြုံနာ ခြင်းကို ဆိုတာပါ။ ခင်ဗျားဟာ လူချမ်းသာတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ကျူပ်ကို ကြုံနာဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ကျူပ်သဘောပေါက်ပါပြီ၊ အမှတ်တရ ရေးခဲ့တာပါ”

“ဟုတ်တယ် မဆိုဘူး ကိုဆိတ်ဖူး၊ ကျူပ်ဟာ တကယ့်ကိုပဲ ခင်ဗျား ကို မကြုံနာနိုင်ဘူး၊ ကျူပ်ရဲ့လုပ်ငန်းကို ခွဲဝေမပေးနိုင်ဘူး၊ အပ်နားပေါက် ထဲကို ကုလားအုတ်တင် မကဘူး၊ ဆင်ကြီးတစ်ကောင်လုံးတောင် ဝင်နိုင်ရင် ဝင်နိုင်လိမ့်မယ်၊ ကျူပ်ကတော့ ခင်ဗျားကို ဒီနေရာမှာ လက်မခံနိုင်ဘူး၊ သွားပေတော့ ကိုဆိတ်ဖူး၊ နော်းနော်း၊ ခင်ဗျားရေးသွားတဲ့ စာအောက် မှာ ခင်ဗျား နာမည် ရေးသွားပြီး၊ အမှတ်တရပေါ့မျှ”

ဆိတ်ဖူးသည် နံရံပေါ်၌ (SATE FWAR) ဆိတ်ဖူးဟု အင်လိုင်လို ရေးသား၏ သခြားများနှင့် အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာ၏ သွားလေတော့ ၏။ ထိုအခါ ရော်ပေါ်မှ သုဘရာဇာသည် သူ၏ လက်တွင်းရှိ ငမ္မားရိပ်နှင့် မရွှေ့ပွင့်ဘတ် စာအုပ်မှ ငမ္မားရိပ်မနေနိုင်တယ်။.. ငမ္မားရိပ်မနေနိုင်တယ်။.. ပျောက်ကွယ်၏ သွားပြီးပေါ့။.. ဟုသော ငိုချင်းကို ဆက်လက်၍ အော်ဟတ် ကာ ဖတ်လေတော့သတည်း။

ဆိတ်ဖူးကား တောင်င့်သခြားမှ ပြီးချမ်းစွာ ထွက်၍ လာလေ တော့သတည်း။

အလွန်သေးငယ်သော အပ်နားပေါက်ကလေး
အတွင်းသို့၊ ကုလားအုတ်တစ်ကောင်ဟာ ဝင်မယ်ဆိုရင်
ဝင်နိုင်ဖို့ လွယ်ကူကောင်း လွယ်ကူလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့်
လူချမ်းသာ တစ်ယောက်ကိုတော့ ဘုရားသခင်ရဲ့ နိုင်ငံ
တော်အတွင်းသို့ ဝင်ခိုင်းဖို့၊ ကိစ္စဟာ မဖြစ်နိုင်ပေဘူးတဲ့။

အော်မော် အော်မော်မော်

- ဟောဒီ စကြဝ္မာသစ်ကြီးအတွင်းရှိတဲ့ ရုပ်ဝတ္ထုတွေဟာ ပျက်စီးချင်ရင် ပျက်စီးလိမ့်မယ်၊ ရွှေလျာချင်လဲ ရွှေလျာလိမ့်မယ်၊ ဥပမာ ပြောရရင် လက်သမားဟာ စားပွဲတစ်လုံးကို လုပ်တယ်ဆိုပါတော့၊ တကယ်ကတော့ လက်သမားဟာ စားပွဲခုံကိုပဲ သူရဲ့အတတ်ပညာနဲ့ လုပ်နိုင်စွမ်းရှိတယ်။
- ဒါပေမယ့် အဲဒီ စားပွဲခုံလုပ်ဖို့ သစ်သားကိုတော့ သူဟာ မလုပ်နိုင်ရှာဘူး၊ သစ်သားကို လုပ်နိုင်တာက သစ်ပင်သာလျှင် ဖြစ်တယ်၊ သစ်ပင်ဟာ သူရဲ့ ပတ်ဝန်ကျင်မှာရှိတဲ့ ရေဓာတ်၊ မြေဓာတ်၊ လေဓာတ်နဲ့ မီးဓာတ်ဆိုတဲ့ အခြေခံဓာတ်တွေကို အချို့အစားလိုက် စုစည်းယူင်ပြီး သစ်သာဖြစ်အောင် ဖန်တီးတယ်၊ အဲဒီသစ်သားကိုမှ လက်သမားဟာ စားပွဲခုံတစ်လုံး ပြုလုပ်တာဖြစ်တယ်။
- နောင်နှစ်ပေါင်းမှားစွာ ကြာညာင်းလာတဲ့အခါ စားပွဲခုံဟာ လုံးဝပျက်စီး ပျောက်ကွယ်သွားချင် သွားလိမ့်မယ်၊
- ဒါပေမယ့် စားပွဲခုံ အတွင်းမှာ ပါဝင် နေတဲ့ ရေဓာတ်၊ မြေဓာတ်၊ လေဓာတ်၊ မီးဓာတ် စတဲ့ အခြေခံ ဓာတ်ကြီးတွေကတော့ လုံးဝ ပျောက်ကွယ်မသွားဘူး၊
- သူနဲ့ နီးစပ်ရာ အခြားသော ဓာတ်တွေနဲ့ ပေါင်းစပ်သွားပြီး အခြားသော ရုပ်ဝတ္ထု ပစ္စည်း တစ်ခုအဖြစ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြန်တယ်၊ ဒီသဘောဟာ ရုပ်ဝတ္ထုတွေရဲ့ ပကတီသဘောပဲ

**မ္မာစလေး၏ အိပ်ရာဝင်၍ ရန်ကုန်၏ မျက်နှာသိစသာ
သွေတစ်စယာက်နှင့် ဓာတ္ထားမြို့မြင်း**

ပရော်ဖက်ဆာ ဆိတ်ဖွား ခေါ် သူဘရာဇာ ဆိတ်ဖွားသည်တောင်င့်
ယချင်းမှထွက်၍ လာခဲ့ပြီးနောက် သစ်တင်သော လော်လီ ကားကြံနှင့် ရန်ကုန်
တက်သို့ လိုက်ပါခဲ့လေ၏။

သစ်လုံးများပေါ်၍ ပက်လက်လှန်၍ ကျောဆန်းရင်း လိုက်ပါခဲ့ပေ
သည်။ နေသည် တဖြည်းဖြည်းဝင်၍ မောင်စပိုးလာလေ၏။ ထိုမှတစ်ဖန်
လုံးဝ မောင်ကျသော အချိန်သို့ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။ ဆိတ်ဖွားသည် နက်မောင်
လူသော ကောင်းကင်းရှိ ကြယ်ပွင့်ကလေးများကိုလည်းကောင်း၊ ထိန်ထိန်
လာလျက်ရှိသော လမ်းကြီးအားလည်းကောင်း ကြည့်ရ၍ ကြည်နဲ့ စီးနင်း
လိုက်ပါလာလေ၏။

ငှါးစီးနင်းလိုက်ပါခဲ့သော ကားသည်လမ်း၌ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင်ပျက်
ခဲ့လရာ နိုးထိန်ထိန်လင်းမှုပင် ရန်ကုန်သို့ ရောက်ရှိလေ၏။ ကား
မူမားသည် ဆိတ်ဖွားအား ဗိုလ်တထောင် မီးရထားဝင်း ဝင်းအနီး၌ ဆင်းခိုင်း
ခဲ့လ၏။

ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဖွားလည်း ကားပေါ်မှဆင်းပြီးလျှင် နီးရာအကြော်
မျိုးပုံ ဘိန်းမှန်တစ်ချပ်ကို ဝယ်ယူစားသောက်၍ ခြေကျင်လျောက်ကာလာခဲ့
ရာ ပုဂ္ဂန်တောင် ပန်းခြံဆီသို့ ရောက်လေ၏။ ထိုအခါ်၍ ပန်းခြံတွင် ထိုင်ခြား
ရာမားယူနေသူ တစ်ဦးထံသို့ သွားရောက်ကာ... .

“ဒီမှာ မိတ်ဆွဲပြီး၊ သရီးငါးကုန်းကို ဘယ်လို သွားရသလဲ၊ တဆိတ် လောက် အျိန်ပြောပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုသူ့သည် အံ့ဩသော မျက်လုံးနှင့် ဆိတ်ဖွားကို ကြည့်လေ၏။ ထိုနောက်... .

“သရီးငါးကုန်းကို ဘယ်ထိုသွားရသလဲ၊ ဟုတ်လား... .”

ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သရီးငါးကုန်းကို သွားချင်လိုပါ”

လို့ ဆိတ်ဖွားက ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“သရီးငါးကုန်းကို သွားချင်တာများ လွယ်ပါတယ်၊ ဟောဟို ရထား လမ်းမှာသွားပြီး မှားက်အိမ်နေပါလဲ၊ တော်တော်ကြာတော့ ကုန်တွဲရထားကြီး တွေလာပြီး ခင်ဗျားကို ကြိုတ်သွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ သရီးငါးကုန်းကို ရောက်တဲ့ နည်းမှာ အလွယ်ဆုံးနည်းပါ၊ ဘာမျိုးလဲ မသိဘူး လူကိုများ နှောက်စရာ အောက်မေ့နေသလား မပြောတတ်ပါဘူး၊ စောစောစီးစီး ကျက်သရေမရှိ ကျက်သရေ မရှိလာပြီ... . ထို... .”

ဟု ထိုသူက စိတ်ဆိုးစွာ ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုလူစိတ်ဆိုးသွားသည်ကို ကြည့်၍ ဆိတ်ဖွားသည် ကောင်းစွာ သဘောပေါက်၍ သွားလေ၏။ ထိုသူက သူ့အား လာ၍ နောက်ပြောင်သည် ဟု ထင်မှတ်နေပြီ။

“ဟာ... . ဟ၊ ကိုယ့်လူက နောက်နေတယ်လို့ ထင်တာကိုး၊ ကိုယ့်လူ က တယ်လဲ ခုံးဝေးနေတာကိုး၊ ကိုယ့်လူကို နောက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကျူပ်က သိချင်လို့ တကယ်မေးတာ၊ ကျူပ်က သူဘရာဇာပါ၊ တောင်ငွေသရီးငါးက ထွက်လာခဲ့တာ၊ ရန်ကုန်းမှာ တာမွှာသရီးဆိုတာ ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ တော်တော်စည်ကားတယ်လို့၊ ကြားဖူးတယ်”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်ရာ ထိုသူသည် ကင်းကိုက်ခံရသည့် အလား နေရာမှ ငင်္ဂါက်ခဲ့ ထလိုက်ပြီးလျှင်... .

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ စောစောစီးစီး ကျက်သရေ မရှိလိုက်တာ၊ ဘယ့်နှယ် သူဘရာဇာက ကျူပ်ကို နတ်လမ်းညွှန် လုပ်ခိုင်းနေတာလဲ၊ အောင်မလေး တူမှာဝတီဘပဲ

ပြီးတော့ သချိုင်းကုန်းဆိုတာ တော်တော်စည်တယ်လို့ ကြားဖူးရဲ့တဲ့ ဒုက္ခပါပါ၊ ဓာတေသာစီးစီး အမင်းလာပါပါ၊ ကျက်သရေတွေ ယုတ်ပါပြီ”

ဟု ဉာဏ်းတွားလေ၏။

ဆိုတ်ဖူးသည် ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကိုထုတ်၍ ဒီးညိုကာ ထိုလူ ဓား သေသေချာချာ ကြည့်လေ၏။ ကျေနှင်းလောက်အောင် ကြည့်ပြီး နောက်...

“မြို့ကြီးစည်လို့ လူတွေမှားရင် သေတဲ့ဦးရောင် များတာပေါ့ ဗျာ၊ အဲဒီတော့ သချိုင်းကုန်းလ စည်တာပေါ့။ ပြီးတော့ ကိုယ့်လူကို ပြောပါဦးမယ်၊ ဟောဒီလို့ မြို့ကြီးမှာ သုဘရာဇာဆိုတာ မရှိရင် သူသေတွေကို ဘယ်လို့မြှင် မလဲ၊ ပြီး... သချိုင်းဆိုတာ မရှိရင် ဘယ်မှာ မြှင်မလဲ၊ အဲဒီအခါမှာ လူသေ တွေကို ထားချင်သလို ထားကြောမယ်၊ မြို့ဟာ အဲဒီအခါမှာသာ ကျက်သရေ ယုတ်သွားမယ်၊ သချိုင်းရှိလို့ ကျက်သရေ မယုတ်ဘူး၊ သုဘရာဇာရှိလို့၊ ကျက်သရေ မယုတ်ပါဘူး မိတ်ဆွဲ၊ အိမ်သာလိုပေါ့ဗျာ၊ အိမ်တစ်အိမ်မှာ အိမ်သာဆိုတာ အယုတ်ညွှားနေရာမဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် အိမ်သာမရှိရင် တော့ မဖြစ်ပေ ဘူး၊ အဲဒီ အိမ်တစ်အိမ်လုံး သာယာအောင်လို့ အိမ်သာက အညွစ်အကြေး ကိစ္စမှာ တာဝန်ယူထားရတယ်၊ ဒါကြောင့် အိမ်သာလိုပေါ်တာ၊ သချိုင်းဆို တာလဲ သချိုင်းဆိုတဲ့ ပါ့ဌ့ပျက်ကလာတဲ့ ပါ့ဌ့ပျက်စကားပါ၊ ကိစ္စပြီးစီးခြင်းလို့ အမိဘာယ်ရတယ်၊ ကျက်သရေယုတ်တယ်လို့၊ မယူဆပါနဲ့၊ အဲဒီနေရာမှာကို ခင်ဗျားလဲ တစ်နှစ်တော့ ရောက်လာမှာပါ”

ဟု ဆိုတ်ဖူးက ပြောလိုက်လျှင် ထိုလူသည်...

“တော်ပြီ၊ အိမ်ပြန်ပြီး ခေါင်းလျှော် ရေချိုးပစ်မယ်၊ ကျက်သရေမရှိတဲ့ သုဘရာဇာ...၊ ဂါးစီး...”

ဟုဆိုကာ နေရာမှတ်၍ ပြေးလေတော့၏။

ဆိုတ်ဖူးသည် ထိုသူအား ကြည့်၍ ပြောလိုက်မိလေ၏။ ထိုနောက်...

“လူဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ သေခြင်းတရားကို နားမှာ လေသံတောင် မခံစွာရှာပါလားနော်”

ဟု တိုးတိုးကလေး ရေရှုတ်လိုက်လေ၏။

ထိအချိန်၌ အမှိုက်ကားတစ်စီးသည် ပန်းမြဲအနီးသို့ လာရောက်၍ ရပ်ဖြူလျှင် အမှိုက်ကျွေးသော ကုလားများသည် အမှိုက်ကားပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ကို ပွဲချလျက် အောက်ဟစ်ကုန်ကာ မောင်းတွက်သွားကြလေ၏။

ပန်းမြဲအနီးမှ လူများသည် အမှိုက်ကားပေါ်မှ ချထားခဲ့သော သူထဲ သို့ လာရောက် ဂိုင်းအုံ၍ ကြည့်ရှုကြလေ၏။ ဆိတ်ဖွားလည်း သွားရောက် ကြည့်ရှုလေ၏။ ထိသူမှာ အသက်အားဖြင့် အစိတ်ခန့်ရှိ၍ သန့်ပြန်သားနား သော သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

လွန်စွာ အိပ်မောကျနေပုံ ရ၏။ အမှိုက်ကားပေါ်မှ အမှိုက်ကျွေး သော ကုလားများက အောက်သို့ချ၍ ကုန်အောက်ဟစ်သည်ကိုပင် အိပ်ရာမှု မနီး ခဲ့ပေ။ ယခုတစ်ဖန် လူများ ဂိုင်းအုံကြည့်ရှုသည်ကိုလည်း တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်ပေ။

ကြည့်ရသော လူအုပ်အတွင်းမှ စပ်စုသော လူတစ်ယောက်က လှုပ်၍ နိုးလေ၏။

“ဒီမှာ... ဒီမှာ...”

ဟု အတင်းလှုပ်၍ နှိုးလေ။ နှိုး၍ မရသောအခါ် အနီးရှိ သောက်ရေ အိုးစင်မှ ရေဂိုလ်ပြီးလျှင် မျက်နှာကိုပတ်၍ နှိုးရာ ကာလန်ဂါးသည်... .

“အင်း... အဲ...”

ဟု ညည်းတွားကာ အိပ်ရာမှ နိုးလေ၏။ ထိသို့ အိပ်ရာမှ နိုးလျှင် ငှုံးအား ဂိုင်းအုံကြည့်ရှုလျက်ရှိသော သူများအား အုံအားသင့်စွာ ကြည့် လျက်... .

“ဘာကို ကြည့်နေတာလ၊ အိပ်နေတာ မမြင်ဘူးလား”

ဟု ထိလူဝယ် ကာလန်ဂါးက ပြောလိုက်ရာ လူအုပ်ပြီးမှာ ဝေါခနဲ ပွဲကျသွားလေ၏။

လူဝယ်သည် မျက်နှာမှရေများကို လုချည်ဖြင့်သုတ်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင် ကို ကြည့်လျက်... .

“ကျူးပ ဘယ်ကို ရောက်နေတာလ” ဟု မေးလိုက်လေား။

“ပုဂ္ဂန်တောင် ပန်းခြံထဲကို ရောက်နေတာ”

ဟု စပ်စုသောသူက ဖြေလိုက်လေ၏။

“ပုဂ္ဂန်တောင်ပန်းခြံ ဟူတ်လား၊ ဘယ်က ပုဂ္ဂန်တောင်ပန်းခြံလဲ”

ဟု လူငယ်က ပြန်၍ မေးပြန်၏။

“ပုဂ္ဂန်တောင်ပန်းခြံ ဘယ်နှစ်ခုရှုရိုလို့လဲ၊ ရန်ကုန်မှာ တစ်ခုပဲရှိတဲ့ ညွှာ” ဟု စပ်စုသောသူက ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

“ရန်ကုန် ဟူတ်လား”

“ဟူတ်တယ်လေ၊ ဒါ ရန်ကုန်ပေါ့၊ အိပ်မက် မက်နေတုန်းပဲလား”

ဟု စပ်စုသောသူက ပြန်၍ ဖြေလိုက်လေ၏။

“အိပ်မက် မက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွော် အိပ်ပျော်ခဲ့တာက မန္တလေး စီဘီလိုင်းက အိမ်မှာပါ၊ ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး ရန်ကုန်က ပုဂ္ဂန်တောင်ပန်းခြံကို ရောက်နေရတာလ”

ဟု လူငယ်က ပြောလိုက်ရာ ဂိုင်းအုံကြည့်နေသော လူအုပ်ကြီးမှာ မရယ်နိုင်တော့ဘဲ အုံအားသင့်၍ သွားကြလေ၏။

“နေစမ်းပါပြီး၊ မောင်ရင်က မန္တလေးကလား”

ဟု စပ်စုသောသူက မေးလိုက်လေ၏။

“မန္တလေးက မဟုတ်ပါဘူးဘား၊ ရန်ကုန်ကပါ၊ မန္တလေးကို ခကာ အလည်သွားတာပါ” ဟု ပြန်၍ ဖြေလိုက်လေ၏။

“အိပ်တာက ဘယ်သူ့အိမ်မှာ အိပ်တာလ”

ဟု စပ်စုသောသူက မေးလိုက်လေ၏။

“ကျွော်အသိ အိမ်မှာပါ၊ မြေမြေလို့ခေါ်တဲ့ မိန့်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်မှာပါ”

ဟု လူငယ်က ပြန်၍ ပြောလိုက်လျှင် ကြည့်ရှုနေသော လူအုပ်ကြီး မှာ လူငယ်၏ အဖြစ်ကို ကြည့်လျက် ကရှုဏာ သက်၍ သွားလေ၏။

ထိုအခါ့၌ ဆိတ်ဖွားက ဝင်ရောက်၍...

“ဒီမှာ မောင်ရင် ဟော... ဖို့မှာ သောက်ရေအိုးစင်နှစ်တယ် မျက်နှာ သစ်လိုက် မန္တလေးမှာ အိပ်ပြီး ရန်ကုန်မှာ မျက်နှာသစ်တဲ့လူပေါ့ လူထူးလူဆန်းပေါ့ ရုံသွင်းပြီး ပြစားရင် ရပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လူငယ်သည် ဆိတ်ဖွားအား လွန်စွာ အောင်သွက်၍ သွားပြီးလျှင်...

“ခင်ဗျားက ဘာလဲ၊ ကျော်ကိုများ ရုံသွင်းပြီး ပြစားလေး ဘာလေးနဲ့ ကျော်က ကလေကချေ တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး၊ သူငြေးသားပျော် သူငြေးသား၊ ကျော်နာမည် အော်လီဗာလိုက်တယ်၊ ကျော်အဖော် ဆီစက်နဲ့ ဆန်စက် အမြောက်အမြားကို ပိုင်တဲ့ စက်သူငြေးဆိုတာပဲ”

ဟု ပြန်၍ ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

ကြားရသူများကလည်း...

“ဉား... သူငြေး ဦးလူအေးခဲ့သားကိုး၊ သနားပါတယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်” ဟု စုတ်တသပ်သပ်နှင့် ပြောဆိုလေ၏။

“ကိုယ့်လူမပြောလဲ ကိုယ့်လူ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေပုံကို မြင်ကတည်းက သူငြေးသာမျှန်း သိပါတယ်၊ ဒါလောက် ဗုံးမဝေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီပုံအတိုင်း နေသွားရင်တော့ ကိုယ့်လူမကြာဘူး နေရာမှုန်ကိုရောက်လာလိမ့်မယ်” ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လေ၏။

“နေရာမှုန်ဆိုတာ ဘယ်နေရာလဲပျော်”

ဟု အော်လီဗာက ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“သချိုင်းကုန်းကိုလော ဟာ... ဟာ၊ ကဲ... ကဲ မိတ်ဆွေကြီး ကျော်ကို ကူညီပါပြီး”

ဟု ဆိတ်ဖွားက တစ်ဆက်တည်း၌ပင် စပ်စုတေသနသူအား မေးလိုက်လေ၏။

“ဘာကို ကူညီရမှာလဲ” ဟု စပ်စုတေသနသူက ပြောလေ၏။

“သချိုင်းကုန်းကို သွားချင်လိုပါ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လျှင်...

“သချိုင်းကုန်းကို သွားချင်လို ဟုတ်လား၊ အောင်မယ်လေး ဒီနေ့တော့ လူထူးလူဆန်းတွေနဲ့ချည်း တွေ့နေရတာပါလား၊ တစ်ယောက်တဲ့ မန္တလေးမှာ ဘုမ္မာဝတီဓာပ

ဖိပ်ရာဝင်ပြီး ရန်ကုန်မှာ အိပ်ရာက ထတယ်၊ ဟော အခုတစ်ယောက်လဲ သခ္မာင်းကုန်းကိုသွားချင်လို့ လမ်းညွှန်ပါ ဆိုပါလား၊ ဘယ့်နှယ်ဟာတွေပါလိမ့်”

“ဘယ့်နှယ်ဟာတွေမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွဲ့က သုဘရာဇာပါ တောင်ငူ သခ္မာင်းကထွက်လာခဲ့တာပါ၊ တာမွေသခ္မာင်းကို သွားမလို့ လမ်းမသိလို့ မေးတာပါ”

“အဲ.. သုဘရာဇာတွေကလဲ အနီးရ အမှုထမ်းတွေလိုပဲ နယ်ပြောင်း ရသကိုး”

ဟု စပ်စုသောသူက ပြောလိုက်ရာ အနီးအနားရှုံးလူများက ဝါးခနဲ့ရယ်မောကြပေါ်၏။ ထိုအထဲတွင် ရုံးစာရေးတစ်ဦးက... .

“ထရန်စဟပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟု ဝင်၍ ပြောလေ၏။

“ထရန်စဟ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒစ်စမပ်ဖွေမဲ့ဆားပစ် ဖြစ်လာတာပါ ဟိုက အလုပ်ပြုတ်လာတာ၊ ဒီမှာ အလုပ်သစ်ဝင်ပြီး လုပ်ရမှာ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်ရာ ဆိတ်ဖွား၏ အက်လိပ်စကားအသံ ထွက်ကြောင့် ရုံးစာရေးသည် မျက်လုံးပြု၍သွားလေ၏။

“တာမွေသခ္မာင်းကို ဟောဒီ လမ်းမကြီးအတိုင်းလျှောက်သွားပါ ရောက်ပါလိမ့်မယ်၊ မော်တော်ကား စီးချင်ရင်တော့ ဟိုဘက်ကိုသွား၊ အဲဒီမှာ ဘတ်စကားရပ်တယ်၊ တာမွေ-တာမွေလို့ အော်ပြီး ခေါ်ကြပါတယ်”

“ကျွဲ့အေးတင်ပါတယ်၊ မိတ်ဆွေခဲ့ နာမည့်နဲ့ လိပ်စာကလေး တစ်ဆိတ် လောက် ပြောခဲ့ပါလား”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘာလုပ်မလိုလဲ” ဟု ရုံးစာရေးက ပြန်၍ ဖြေလိုက်လေ၏။

“ကျွဲ့က အကူအညီ ပေးနိုင်တဲ့ အလုညွှေမှာ အကူအညီပေးရတာ ပေါ့များ” ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်ရာ ထိုရုံးစာရေးသည်... .

“တော်ပြီး”

ဟုဆိုကာ လူအုပ်အတွင်းမှ တစ်ချီးတည်း လစ်လေတော်၏။

ထိုအခါ ဆိတ်ဖွားသည် အဖောပ်ကြီးသော သူငွေးသားအား . . .

“မိတ်ဆွဲကလေး . . . အိမ်ကိုပြန်ပေတော့၊ ဟောပီက မိတ်ဆွဲ
ကြီးကိုလဲ နှုတ်ဆက်ပါတယ် သွားမယ်နော် ရောက်တဲ့အခါလဲ ဝင်ပြီးလည်ပါ”

ဟု စပ်စုသူကိုပါ ကလိလိက်ရာ စပ်စုသူလည်း ရုံးစာရေးနည်းတူ
လူအုပ်အတွင်းမှ လပ်သွားလေတော့၏။ ထိုသူမရှိတော့သောအခါ ထိုသူအား
သိသောသူတစ်ဦးက . . .

“ဆေးဆရာတော့ ပြေးပြီ”

ဟု ပြောလိုက်သံကို ကြားရပေရာ စပ်စုသောသူကား ဆေးဆရာ
တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ဆိတ်ဖွားက သိရှိသွားလေ၏။

ဆေးဆရာနဲ့ သေခြင်းတရားဆိုတာ အလွန်အင်မတန်နီးစပ်ပါ
လျက် ဆေးဆရာသည် သေခြင်းတရားကို တုန်လှပ်ပေစွဟု ဆိတ်ဖွား၏
စိတ်၍ အောက်မွောင်း လူအုပ်အတွင်းမှ ရင်ကိုကော့လျက် တာမွေ့သဒ္ဓိုင်း
ဆီသို့ ဦးတည်၍ လျှောက်သွားလေတော့သတည်း။

ဆေးဆရာနဲ့ သေခြင်းတရားသည် လွန်စွာ
နီးစပ်သော အရာများ ဖြစ်ပေသည်။

အနုပညာ မြတ်

မှန်ပာင်းခါးဟာင်းရည်

အဆင်တောင်းခြင်းကိုစတင်စတွေ့ရှိသူ

ဆိတ်ဖွားသည် ပုံနှိပ်တောင်ပန်းခြံမှုနေ၍ ကတ္တရာလမ်းအတိုင်း
လျှောက်၍လာခဲ့ရာ နောက်ဆုံး၌ တာမွေသချိုင်းသို့ ရောက်လေ၏။

တာမွေသချိုင်း၏အလယ်တွင် ဖြတ်၍ ဖောက်ထားသော ကတ္တရာ
လမ်းအတိုင်း လျှောက်၍သွားလေ၏။ ကတ္တရာလမ်း ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်
တွင် ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော သစ်ပင်တို့ကြောင့် ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင်
နေရောင်မထိုးသဖြင့် ထိုလမ်းမကြီးတစ်လျှောက်သည် လွန်စွာ အေးချမ်းလှ
ပေသည်။

လမ်း၏ တစ်ဖက်ချက်၌လည်း အုတ်ရှုများသာလျှင် ရှိပေရာ
လွန်စွာမှုလည်း တိတ်ဆိတ်လျပေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်သော သချိုင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း
ရင်ကိုကော့၍ လျှောက်သွားခဲ့လေ၏။ တာမွေသချိုင်းသည် လွန်စွာမှုပင်
ကျယ်ပြောလှပေသည်။ ထိုသချိုင်းဝင်းကြီးအတွင်း၌ ကုလားအမျိုးမျိုး၏
သချိုင်းအမျိုးမျိုး၊ တရုတ်အမျိုးမျိုး၏ သချိုင်းအမျိုးမျိုး၊ ခရစ်ယာန်သချိုင်းနှင့်
မြန်မာသချိုင်းတို့သည် သူ့အုပ်စုနှင့်သူ ရှိနေပေသည်။

သချိုင်းကိုလည်း ကိုးကွယ်သော ဘာသာအလိုက် တသီးတသနှစ်
နှုတ်ကဲ့သို့ လွှာအဆင်အတန်းအလိုက်လည်း ကွဲကွဲပြားပြား ရှိပေသည်။ ငွေကြေး
တတ်နိုင်သူတို့၏ အုတ်ရှုများသည် ကတ္တရာလမ်းကြီးနှင့် ကပ်လျက်၌တည်၍ခြေ
ငွေကြေးမတတ်နိုင်သော ဆင်ခဲ့ရှုံးဆင်ခဲ့သားတို့၏ ပြုပြန်သုတေသန မှတ်တူးများ
မှာမူ မိုးတွင်းအခါ့၍ ရေဝပ်လေ့ရှိသော သချိုင်း၏အစွန်းပိုင်း၌ကြော်ပေသည်။

ဆိတ်ဖွားသည် သခြား၏အလယ်သို့ရောက်လျှင် ခေတ္တရပ်၍
သခြားတစ်ခုလုံးအား ကြည့်ရှု သုံးသပ်လိုက်ပြီးနောက် ဖိမိနှင့် အနီးဆုံးမှ
အုတ်ရှုများကို ကြည့်ရှုလိုက်လေ၏။

“ဟာ... ဟ ဒီနားမှာ မြင်းသမားတွေချည်းပါလား”

ဟု ရော်တ်လိုက်လေ၏။

မှန်ပေသည်။ ထိုနေရာတစ်ခိုက်၌ မြင်းရော်ကိုများနှင့် မြင်း
ထရိန်နာများ၏ အုတ်ရှုများရှိပေသည်။

ဆိတ်ဖွားသည် ရော်ကိုတစ်ဦး၏ အုတ်ရှုပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ပြီး
လျှင်... ”

“ကိုရော်ကိုရေ ကိုယ့်လူက မြင်းကိုစီးတယ်၊ ဟာ... ဟ၊ အခုတော့
ကျေပ်က ခင်များကို စီးနေပြီလို့ မထင်နဲ့နော်”

ဟု ရော်တ်လိုက်ပြန်၏။ ထိုနောက် သခြားမရောက်မို့ တာမွေ
ဈေး ဆိုသည်ကို တွေ့ခဲ့ရပေရာ တာမွေဈေး၌ ပေါက်တူးတစ်လက်လောက်
တော့ သွား၍ ငယ်ထားလျှင် ကောင်းပေမည်လားဟု စဉ်းစားမိလေ၏။

အသာလာလျှင် တွင်းတူးပေမည်။ တွင်းများများတူးရလျှင် ပိုက်ဆုံး
များများရပေမည်။ ဤအချက်သည် အလွယ်ဆုံး အနီးဆုံး မှန်ကန်ချက်ဖြစ်ပေ
သည်။ သို့ရာတွင် ဆိတ်ဖွားသည် ပိုက်ဆုံးများရရန် အလိုမရှိလှပါ။ နေ့စဉ်
စားနေနိုင်ရန် အတွက်ရလျှင် ဖူလုံပေပြီ။

မသာကျင်းတူသော လုပ်ငန်းသည် ဆိတ်ဖွား၏ အသက်မွေးဝမ်း
ကော်ငါးလုပ်ငန်းဖြစ်၏။ တစ်နည်းဆိုရပါမူ သူ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းပင်ဖြစ်ပေ
သည်။

စက်ရုတ်ရုတ်သည် ကုန်ပစ္စည်း ထုတ်ရန် တာဝန်ရှိသကဲ့သို့ ဆိတ်ဖွား
ကလည်း တွင်းတူးရန် တာဝန်ရှိပေသည်ဟု သဘောပေါက်လေ၏။ ဆိတ်ဖွား
၏ စက်ရုတ်သည် ဆိတ်ဖွား၏ ကိုယ်ရော စိတ်ပါ ပေါင်းစပ်ထားသော ဆိတ်ဖွား
ဆိုသည့် အတွက်ဘေးကြီးပင်ဖြစ်ပေသည်။

“စက်ရုတ်ရုတ်မှာ စက်ရုတ်ချည်းသက်သက်ရှိနေလိုတော့ ကုန်ပစ္စည်းတွေ
ထွက်မလာနိုင်ဘူး၊ စက်ရုတ်ကို လည်ပတ်စေဖို့ လောင်စာတွေ၊ ကိုကိရိယာတွေ

နဲ့ အလုပ်သမားတွေဟာ ပထမဆုံး လိုအပ်တဲ့ လိုအပ်ချက်တွေဖြစ်တယ် အဲဒါတွေက ကုန်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်ရာမှာ အမိကလိုအပ်တဲ့ ကိရိယာတွေ ဖြစ်တယ် ပရီဒပ်တစ် အဲလီးမင့်လို့ခေါ်တဲ့ ကုန်ထုတ်ကိရိယာတွေလိုတယ် ဟာ... ဟာ ငါရဲ့စက်ရုံက ငါပါ၊ ငါရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ဟာ ငါရဲ့အလုပ်သမား တွေပါ၊ ငါရဲ့ကုန်ထုတ်ကိရိယာထဲမှာ တွင်းတူးဖို့ပေါက်တူးတစ်လက်တော့ မရှိရင် မဖြစ်ဘူး အဲဒါ မရှိရင် ဆိတ်ဖွားစက်ရုံကြီးဟာ ရပ်ထားရလိမ့်မယ်"

ဟု စဉ်းစားပိသည့်အလျောက် အိတ်ကပ်အတွင်း၌ ကျော်ရှိသော ပိုက်ဆုံး တစ်ကျပ်ခွဲနှင့်ပင် ပေါက်တူးဝယ်ရန် ဈေးသို့ ထွက်၍လာခဲ့လေ၏။ အကောင်းစားသံဖြွဲ့ ပြုလုပ်ထားသော လူရှိုင်းခေါ်းတံဆိပ် ပေါက်တူးတစ်လက် အား ငွေတစ်ကျပ်ပေး၍ ဝယ်ယူခဲ့ပြီးလျှင် ညာစာအတွက် ဘိန်းမှန်တစ်ချပ် နှင့် ဆေးပြင်းလိပ်နှစ်လိပ်ကိုပါ ဝယ်ယူ၍ လွယ်အိတ်ကြီးအတွင်း၌ ထည့်၍ ထားပြီးနာက် သချိုင်းသို့ ပြန်၍လာလေ၏။ ယခုတစ်ခါ့မူး မြင်းဂျားကို အုတ်ရှုပေါ်တွင် မထိုင်တော့ဘဲ လွန်စွာကြီးမားသည့် သွေ့မိုးဇရပ်ပေါ်သို့ သွားရောက်ကာ လွယ်အိတ်ကို ခေါင်းဆုံးပြီးလျှင် ပက်လက်လှန်လျက် ဆေးပြင်းလိပ်ကို မြှန်း၍နေလေ၏။

ဆိတ်ဖွား စက်ရုံမှာ ကုန်ထုတ်ကိရိယာတွေတော့ ပြည့်စုံသွားပြီး စက်ရုံဆိုတာကလည်း ကုန်ထုတ်ကိရိယာတွေ ပြည့်စုံရှိနေတော့ ကုန်ပစ္စည်း ဖြစ်လာနိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကုန်ကြမ်းပစ္စည်းတွေ လိုတယ်၊ ငါရဲ့ကုန်ထုတ် လုပ်ငန်းမှာ ကုန်ကြမ်းက ဘာတွေပါလိမ့် ဟာ... ဟ ကုန်ကြမ်းပစ္စည်းထက် အမေးကြီးတာက ငါထုတ်လုပ်တဲ့ပစ္စည်းကို လိုချင်တဲ့ သိုးစွဲမယ့်သူတွေလို တယ်၊ သူတို့က များများလိုချင်လေ (ဒမန်း)များလေ၊ ထုတ်လုပ်မှုများကို များများထုတ်လုပ်ရလေ ဖြစ်မယ်၊ ငါရဲ့ထုတ်လုပ်မှုကို အသုံးပြုမယ့် ဝယ်သူ တစ်နည်းဆိုရလျှင် ဘွန်သွေးမားလို့ခေါ်တဲ့ စားသုံးသူက ဘယ်သူတွေပါလိမ့် ဟာ... ဟ လက်စသက်တော့ ငါပစ္စည်းကို သုံးစွဲမယ့် ဝယ်သူ စားသုံးသူတွေ က လူသေတွေ...၊ မသာတွေ...၊ အသုံးဘာတွေပါလား၊ ဟာ... အေ ဒါကိုက ငါဆိုတဲ့ ဆိတ်ဖွားရဲ့ လုပ်ငန်းကြီးမှာ အများနဲ့မတူတဲ့ ထူးခြားမှုကြီး

ပါ ဒီတော့ ငါရဲ့လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးကို အကျဉ်းချုပြီး စဉ်းစားရင် ဆိတ်ဖွားရယ်၊ ပေါက်တူးရယ်၊ မသာရယ်၊ ဒါဟာ အမိကလိုအပ်ချက်ပဲ။

ဆိတ်ဖွားရယ်... ပေါက်တူးရယ်... မသာရယ်... ။

ဆိတ်ဖွားရယ်... ပေါက်တူးရယ်... မသာရယ်... ။

အခု... ဆိတ်ဖွားလည်းရှိပြီ... ပေါက်တူးလည်းရှိပြီး မသာပလိုတယ်၊ မသာတစ်လောင်းလာရင် ငါရဲ့လုပ်ငန်းကြီးကို မင်္ဂလာရှိရှိနဲ့စတင်ဖွင့်လှစ်မယ်”

ဟု ဆိတ်ဖွားက တစ်ကိုယ်တည်း ကျော်စွာ ရော်တိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ မသာကျဉ်းတူးလုပ်ငန်းဖွင့်ပွဲကို ဝေလမင်းသားကို ဖိတ်ပြီး မှာလား၊ ဖိတ်ပြီးတော့ မင်္ဂလာဖြော်ကြီးကို ရွှေကတ်ကြေးနဲ့ဖြတ်ပြီး ဖွင့်ပွဲကျဉ်းပ ရင် မကောင်းဘူးလား”

ဆိတ်ဖွားအနီးမှ အထက်ပါအသံ ပေါ်ထွက်လာလေ၏။ ဆိတ်ဖွားက အသံလာရာဆီသို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ အောက်ပါအတိုင်း ပြော လိုက်လေ၏။

“ဖိတ်တော့ဖိတ်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျူပ်ရဲ့မင်္ဂလာရှိတဲ့ မသာ ကျင်းတွင်းတူးလုပ်ငန်း ဖွင့်ပွဲမှာ တိုင်းတစ်ပါးသားထက် မြန်မာအမျိုးသားကို ပိုပြီး အလေထားရမှာမို့ ဝေလမင်းသားကို မဖိတ်တော့ပါဘူး၊ မြန်မာအမျိုးသားထဲက သက်ကြီးပါကြီး သုဘရာဇာတစ်ယောက်ကိုပဲ ဖွင့်ခိုင်းပါတော့မယ် မိတ်ဆွဲ”

“ထက်ထရီ... တော်တော်ကြီးကျယ်တဲ့ သုဘရာဇာ”

“ဖိတ်မရှိပါနဲ့ရွား၊ လုပ်ငန်းအရ ရုက်ရှိအောင် နေထိုင်ပြောဆိုတတ်လိုပါ”

“ထက်ထရီ သုဘရာဇာကများ လုပ်ငန်းအရ ရုက်ရှိအောင်တဲ့”

“ဟာ... ဟာ ကိုယ့်လူက တော်တော်အဲ့ဝေးသေးတာပဲ၊ ဘယ်အမျိုးဘယ်အနွေယ်က ဘာပါလိမ့်”

“ကျူပ်အဖေက (ကေအက်စတမ်) ကျက်သရေဆောင် ရွှေစွဲယ်ရမင်း၊ ကျူပ်အသိုးက မြှုပ်ကပ်ပေါင်း သုံးထောင်ကျော်ကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့သူ့အားကြိုး”

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကတော့ သူတောင်းစား ဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား”

“အင်... . ဟုတ်တယ်၊ ကျွဲပ် သူတောင်းစားဖြစ်တာနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ မရှိကို ပြောနေတာ၊ လူမှာအမျိုး၊ ကြက်မှာအမျိုးလို့ ဆိုတာ မဟုတ်လား”

“ကျွဲပ်ကလဲ ကျွဲပ်အမျိုးကို ပြောရညီးမယ်၊ ကျွဲပ်အဖောက သုဘရာဇာ၊ ကျွဲပ် အဘိုးကလဲ သုဘရာဇာပဲ ကျွဲပ်ထင်ပါတယ်၊ ကျွဲပ်အဘိုးနဲ့ အဖောက ပဲ သုဘရာဇာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ တစ်ခုတော့ ပြောရညီးမယ် မူနှစ်ဟင်းခါး စားရင်း ဟင်းရည်အဆင်တောင်းပြီး၊ သောက်တဲ့အလုပ်ကို ကျွဲပ်အဘိုးက စေတင်တိထွင်ခဲ့တာဖြစ်မယ်၊ ဒီအချက်ဟာတော့ ဂုဏ်ယူစရာပါပဲ မိတ်ဆွေ၊ အဲ ကြည့်စစ်း မြန်မာပြည်တစ်ပြည်လုံးမှာ လိုက်ပြီး၊ အတူယူလုပ်ကုန်ကြပြီ၊ မူနှစ်ဟင်းခါးစားပြီးရင် ဝသည်ဖြစ်စေ၊ မဝသည်ဖြစ်စေ ဟင်းရည်နည်းနည်း ပေးပါလို့ အဆင်တောင်းကုန်ကြပြီ၊ အဲဒါ ကျွဲပ်အဘိုးဆီက အတူယူကြ တာတွေ့ဗျာ”

“ဟား... . ဟား... . ဟား၊ မူနှစ်ဟင်းရည် အဆင်တောင်းတာကို ခင်ဗျားအဘိုးက အစပြုခဲ့တာ တိထွင်ခဲ့တာဟုတ်လား၊ ဒရာမ တိထွင်သူကြီး ပါလား၊ လေးစားစရာပါပဲ”

ထိုအခါကျေမှုပင် ဆိတ်ဖွားသည် ပက်လက်အိပ်နေရာမှုထြီးလျှင် တင်ပျော်ချိတ်၍ ထိုင်လေ၏။ ထိုနောက် မိမိနှင့်လာ၍ စကားပြောသူကို သေသေချာချာကြည့်လေ၏။ သတ္တုချိုင့်နက်တစ်လုံးကို လက်တစ်ဖက်တွင် ကိုင်လျက် အခြားသောလက်တစ်ဖက်၌ ဝါးခြမ်းပြား တစ်ခြမ်းကိုကိုင်ကာ သက္ကလတ်ဦးထုပ်စုတ်ကလေးကို ဆောင်းထားသည့် အသက်သုံးဆယ်ကျော် ခုနှစ် သူတောင်းစားတစ်ဦးကို တွေ့ရလေ၏။

လက်နှင့်ခြေထောက်များ၌လည်း ပတ်တီးများကို စည်းထားလေ၏။ ထိုပတ်တီးများပေါ်၍လည်း ယင်ကောင်များသည် တရာန်းဝန်း ပုံပဲလျက်ရှိပေ သည်။ ထိုအခြင်းအရာကိုကြည့်လျက် ဆိတ်ဖွားက... .

“ကိုယ့်လူ နှစ်ပြီလား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ထိုအခါ၌ သူတောင်းစားသည် လက်မှ ပက်တီးများကို ဖြောက်၍ သုံးလျှင် လက်ကိုလျှောဖြင့် လျက်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့လျက်ပြီးနောက် ယက်များ ဘုမ္မာဝတီစား

ကို ဖြန့်၍ ဆိတ်ဖွားဘက်သို့ ထိုးပေးလိုက်၏။ လက်များမှာ အကောင်းပကတ် ဖြစ်၏။ မည်သည့် ရောဂါ မည်သည့်အနာမျှ မရှိပေ။

“ထန်းလျက်ရည်တွေ သုတ်ပြီး ပတ်တီးစည်းထားတာပါ”

ဟု သူတောင်းစားကပြောလေ၏။

“နှုချင်ယောင် ဆောင်တာပေါ့”

“ရက်စံ”

“ရက်စံ လုပ်မနေနဲ့ အတုအယောင်ဆာင် လုပ်တဲ့အထူးမှာ ရောဂါသည် အတုလုပ်တာဟာ မကောင်းဆုံးပဲ လူတွေရဲ့ ကရဣကာကို လိမ်းညာယူတာပါ လိမ်းလည်မှုထဲမှာ မေတ္တာကို လိမ်တာ ကရဣကာကို လိမ်တာ၊ မှုဒ်တာကိုလိမ် တာ၊ ဥပော်တာကိုလိမ်တာ၊ ဒုံးပျား... ပြဟ္မာစိရတရားကို လိမ်တာဖြစ်တယ် အဲဒီတရားဟာ လောကြီးကို စောင့်ရောက်တဲ့တရားဖြစ်တယ်၊ ကိုယ့်လူ လောကြီးကို တစ်ပတ်ရှိကိုတာပဲ၊ ရဲ့တင်ပြီး တရားစွဲရင် ဘယ်လိုပုံမှန် အရေးယူရပါလိမ့် ဘယ်လိုပုံမှန်ပဲ အရေးယူယူ အပြစ်ကတော့ သေဒဏ်ထိုက် တဲ့အပြစ်မျိုးပဲ၊ နောက်ကို မလုပ်ပါနဲ့ ရှိနိုင်ပတောင်းပါ၊ လူတွေက ကိုယ့်လူကို ပိုက်ဆံထည့်တာဟာ နှုချင်ယောင်ဆောင်လို့ ထည့်တာမဟုတ်ဘူး၊ သူတောင်းစာ ဖြစ်လို့ထည့်တာ”

“နိုး... နိုး... မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအတိုင်းသာ တောင်းရင် ခုက္ခာတလဲ မဟုတ်ဘဲ သန်သန်မာမာကြီးနဲ့ အလုပ်လုပ်မစားချင်လို့ လျောက်ပြီးတောင်းနေတာတာလို့ ပြောကြတယ်”

“မဟုတ်ဘူးလား ကိုယ့်လူ”

“ထပ်သရီး.. ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ၊ လျောက်ပြီးတောင်းစေ တာကိုက အလုပ်လုပ်နေတာပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဆုတောင်းတွေချွေကိုရတယ် တောင်းရတယ်၊ ဒီကြားထဲ တချို့အိမ်က ခွေးတွေက ထွက်ပြွဲခွဲရင် ဒီဝါခြမ်းပြားနဲ့ စစ်ခင်းရသေးတယ်၊ သူတောင်းစားအလုပ်ကို လွယ်တယ်မှတ်ဖြူ”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ စိတ်ခွေး၊ ခင်ဗျားရဲ့ လုပ်ငန်းကို သေခေါ်ချာချာ မလေ့လာဘဲ အပြစ်တင်မိတဲ့အတွက် ခွင့်လွှာတို့၊ ကျိုင်က အန္တားအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ဉီးခေါင်းကို ညျတ်၍ တောင်းပန်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ၌ သူတောင်းစားက သူ၏ခြောက်နှင့် ဝါးခြမ်းပြားကို ချလိုက်ပြီး ပျော်စီးကရက် တစ်လိပ်ကိုထုတ်၍ ဒီးညီးလေ၏။ စီးကရက်မှာ ကုလားအုတ် စုသိမ်ပြစ်၍ ရန်းမှာ လွန်စွာနွေ့ကြိုင်လှပေသည်။ သူတောင်းစားသည် စီးကရက် ကို ခြိုက်ဖွားပြီးနောက် အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေသည်။

“အရေးကြီးတာက”

“အရေးကြီးတာက . . . ဘာလဲ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။

“အရေးကြီးတာက အိမ်လခပေးဖို့ ကိစ္စပါပဲ”

“ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို အိမ်လခပေးရမှာလ ဆိုစမ်းပါ၌ဦး”

“ခင်ဗျားက ကျူပ်ကိုပေးရမှာလ”

“ဒါက အိမ်မှုမဟုတ်ဘဲ ရေပဲပွဲစွာ”

“ဒီလိုရှိပါတယ်၊ ရေပဲပြစ်ဖြစ်၊ နန်းတော်ပဲပြစ်ဖြစ် မဆိုင်ဘူး၊

မှာ ကျူပ်အရင်နေတာဖြစ်တယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားက ကျူပ်ကို အိမ်လခပေးရမယ်၊ အိမ်လခတင်မကဘူး၊ စပေါ်လဲပေးရမယ်၊ ဒီမှာမနေ မျင်ရင် ကျူပ်ကို သုံးလ ကြိုတင်ပြီး အကြောင်းကြားပါ။ စပေါ်ပြန်အမ်းမယ်၊ ကျူပ်ကလ ခင်ဗျားကို ဆက်ပြီး မထားချင်ရင် သုံးလကြိုတင် အကြောင်းကြား မယ် ဒါတောင် ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်းမို့ လက်ခံတာ အိမ်ထောင်သည်လ ပြစ်မယ်၊ ကလေးတွေ ဘာတွေလ ပါတယ်ဆိုရင် လက်မခံနိုင်ဘူး”

ဟု သူတောင်းစားက ပြောလိုက်လေ၏။

“ရပါတယ်၊ အိမ်လခလဲရပါတယ်၊ စပေါ်လဲရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျူပ်လိုချင်တဲ့ အချက်တွေ တောင်းရလိမ့်မယ်၊ နံပါတ်တစ် (ပါတီးရှင်း) အခန်းကာပေးရမယ်”

ဟု တိုဆိတ်ဖွားက ဆေးပြင်းပိုပ်ခဲလျက် ပြောလေ၏။

“ရေပဲဆိုတာ အခန်းကာလို့ မရဘူး”

“နောက်တစ်ခုက မီးသွယ်ပေးရမယ်”

“ရေပဲမှာ မီးသွယ်လို့မရဘူး”

“ရေပိုက်လဲ သွယ်ပေးရမယ်၊ ရေချီးခန်း လုပ်ပေးရမယ်”

“နိုး... နိုး... ရေပိုက် ရေသွယ်လို့မရဘူး”

“အိမ်ခန်း လုပ်ပေးရမယ်၊ အည်ခန်း လုပ်ပေးရမယ်၊ ဒီးဖို့ဆောင် လုပ်ပေးရမယ်၊ ပြီးတော့ ဆေးအသစ် ပြန်သုတ်ပေးရမယ်၊ မျက်နှာကြက်မှာ ပန်ကာတပ်ပေးရမယ်”

“နိုး... နိုး... မရဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟု သူတောင်းစားက ကန်ကွက်လေ၏။

“ထားပါတော့လေ၊ စပေါ်က ဘယ်လောက်လို့ချင်တာလဲ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“သုံးရှာ”

“ရပါတယ်၊ ဒီးမရှိတဲ့အတွက် တစ်ရာဖြတ်တယ်၊ ရေမရှိတဲ့အတွက် တစ်ရာဖြတ်တယ်၊ အခန်းမရှိတဲ့အတွက် တစ်ရာဖြတ်တယ်၊ ပန်ကာမရှိတဲ့ အတွက် ငါးဆယ် ဖြတ်တယ်၊ ဆေးမသုတ်ရသေးတဲ့အတွက် ၃၅-ကျပ်ဖြတ် တယ်၊ ဒီးဖို့ခြောင်မရှိတဲ့အတွက် လေးဆယ်ဖြတ်တယ်”

“ဟိုး... ယိုး... ကျပ်ကပြန်ပြီး စိုက်ရတော့မယ်၊ အလကားပဲ နေပါတော့”

“မနေနိုင်ဘူး၊ အိမ်လှားဘက်က ရိုင်ခွင့် ဥပဒေရှိတယ်၊ ဘိလပ်ပြန် ဝတ်လုံးလှားပြီး တရားဆိုင်မယ်”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောပြန်လေ၏။

“တော်ပါတော့ ကျပ် အနုးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ် သူဘရာဇာ ကြီးရယ်၊ ရှိကြီးခိုးပါရဲ သူတောင်းစားဘဝ ရောက်မှတော့ ရုံးမင်းနဲ့မတွေ့ပါရ စေနဲ့ပျော်”

“ဒီလိုခို့ရင် ကိုယ့်လူကို သနားသဖြင့် ကျပ်က ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်၊ တရားမစွဲတော့ဘူး၊ ဟောဟိုထောင့်မှာ ကောင်းကောင်းသွားပြီး နေပေတော့”

ဟု ပြောဆိုကာ ဆိတ်ဖွားက အိတ်အတွင်းမှ ဘိန်းမုန့်ကို ထုတ်၍ စားလေ၏။

ဆိတ်ဖွားစားနေသည့် ဘိန်းမုန့်ကိုကြည့်ကာ သူပောင်းစားက.. .

ဘုမ္မာဝတီစာပေ

“ကျူးကို နည်းနည်းကျွေးပါလား” ဟု ပြောလေ၏။

“ဘယ်ရမလဲ ကိုယ့်လူ ကိုယ့်လူတဲ့မြားမှတောင်းရင် ဒီလိုပဲတောင်းရသလား၊ ကျူးနားထောင်ပြီး ဖေးသင့် မဖေးသင့် စဉ်းစားမယ်၊ အလုပ်သဘောအရ ပြောတာပါ”

“ဉား... တဲ့မြားမှာ တောင်းတဲ့ လေသံနဲ့တောင်းတောင် ကိုယ့်လူက တစ်ခါတည်း မဖေးသေးဘဲ စဉ်းစားဦးမှာကိုး”

“စဉ်းစားရမှာပေါ့၊ တောင်းတိုင်းပေးလို့ ဖြစ်မလား”

ထိုအခါ၌ သူတောင်းစားသည် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ကာ ခေါင်းပေါ်၌ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကိုတင်၍...

“အစ်ကိုကြီး... အစ်မကြီး ထို့ခင်ဗျား”

ဟု အသံနေအသံထားနှင့် ဆိုလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဆိတ်ဖွားက...

“ဟေ့လူ မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့ ဘယ်မှာလဲ အစ်မကြီး၊ အစ်မပြီး ဘယ်မှာရှုလိုလဲ” ဟု ပြန်၍ အော်လိုက်လေ၏။

“နှစ်ကျိုးနေပြီဗျား၊ အစ်ကိုကြီးတို့ရယ်လို့ ပါးစပ်က ဆိုလိုမထွက်ဘူး၊ အစ်ကိုကြီး အစ်မကြီးတို့ ခင်ဗျားဆိုတဲ့ အသံက ဆိုလိုလဲကောင်းတယ်၊ ရှစ်သင်္မံဖြစ်နေပြီး” ဟု သူတောင်းစားက ပြောလေ၏။

“မဟုတ်ဘူး၊ အစ်မကြီး မရှိဘဲနဲ့ အစ်မကြီးလို့ ထည့်ပြီးမဆိုရဘူး၊ ဒါဟာ လိမ်လည်မှု ဖြစ်တယ်၊ ပြန်ဆို”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လေ၏။

“ပြန်ဆိုမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘိန်းမှန်ကိုတော့ ဆက်ပြီး မကိုက်နဲ့ဦးကျူးလဲဆိုပြီးရော ခင်ဗျားမှာလဲ ဘိန်းမှန်မရှိတော့ရင် ကျူးအဖို့ အလွန်ပဲနစ်နာပါတယ်” ဟု သူတောင်းစားက ပြောလေ၏။

“ကောင်းပြီ၊ ကျူးလဲ ဘိန်းမှန်ကို ဆက်ပြီးမစားဘဲ ကိုင်ထားမယ်၊ ကိုယ့်လူက ပြန်ပြီးဆိုပါ”

“အစ်ကိုကြီး... အစ်ကိုကြီးတို့ ခင်ဗျား၊ ဘိန်းမှန်ကလေး သနား

ကြပါခင်ဗျား”

ဟု သူတောင်းစားက အသံနေအသံထားဖြင့် ဆိုလိုက်ပြန်၏။

“ဟို... မှားတယ် ဒီမှာ ကျွဲ့တစ်ယောက်တည်း ရှိဘာကို အစ်ကိုကြိုးတို့ ဆိုတဲ့ အသုံးအနှစ်နှင့် မှားတယ် တို့ဆိုတာ မဟုတ်ကိန်းအများကိုမှ သုံးရတာ၊ သုဒ္ဓါ အသုံးအနှစ်နှင့်လွှာတယ်” ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလေ၏။

“မများပါဘူး၊ ဟောပိုမှာ အစ်ကိုကြိုးတစ်ယောက် မတွေ့ဘူးလား”

ဟု သူတောင်းစားက ပြောလိုက်သဖြင့် ဆိတ်ဖွားက လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ခင်လှမ်းလှမ်းတွင် မော်တော်ကားကို ရပ်ထားခဲ့၍ ဆိတ်ဖွားတို့ ရေပ်ဆိုသို့ လျှောက်လာသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုသူ သည် ရေပ်သို့တက်၍ လာလျှင် သူတောင်းစားက... .

“အစ်ကိုကြိုး အစ်ကိုကြိုးတို့ ခင်ဗျာ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဆိတ်ဖွားက သူ၏လက်တွင်မှ ဘိန်းမုန်ကို သူတောင်းစား အား ပစ်၍ ပေးလိုက်လေ၏။ သူတောင်းစားသည် ဆိတ်ဖွားထံမှ ဘိန်းမုန်ကိုဖမ်းယူ၍ အားရပါးရရှိက်လိုက်ပြီးလျှင်

“သူတောင်းစား အဖြစ်နဲ့ တောင်းလာတဲ့ရတဲ့ အထူးမှာ ဒီဘိန်းမုန် တစ်ခြမ်းကို တောင်းရမှာဟာ အခက်ခဲခုံးပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ မော်တော်ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူလည်း ရေပ်ပေါ်သို့ ရောက်၍ လာလေ၏။ ထိုသူသည် သူတောင်းစားနှင့် ဆိတ်ဖွားအား တစ်လှည့် စီ ကြည့်ပြီးနောက်... .

“ကျွန်တော်တို့ အကူအညီ တစ်ခုလောက် ပေးပါဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဆိတ်ဖွားက

“ဘာကို အကူအညီပေးရမှာလဲ” ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော်က ဒရိုင်ဘာပါ”

“ဘာလဲ၊ ကားပျက်လို့ တွေ့နှင့်ပေးရမှာလား”

ဟု သူတောင်းစားက မဲ့၍ ပြောလေ၏။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွဲ့ပေးရမှာလား” အလုပ်ရှင်ရဲ့သမီးက ဆေးကျောင်းကပါ၊ အဲဒါ သူရဲ့ကျောင်းက ဝယ်ထားတဲ့ လူအမီးရှုပ်က လက်နှစ်းက အဆစ်တုမှာဝတီစာပေ

ကလေးတစ်ဆုံး လိုနေပါတယ် ပြီးတော့ ဒူးဂေါင်းက ခုံည်းအိုး ကလေး နှစ်ခုလဲ လိုနေပါတယ် အဲဒါ လိုချင်လိုပါ” ဟု ထိုသူက ပြောလေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် အနီးဆုံး အုတ်ရွှေပျက်ဆီသို့ သွားပြီးလျှင် အတွင်းမှ လူသေအနိုင်၏ လက်သန်းအဆိုင်ကလေးကို ကောက်ယူခဲ့၍ ပြန်လာပြီးလျှင် ဒရိုင်ဘာဆိုသူအား ပေးလေ၏။

“ရော့ ခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟုဆိုကာ ဒါနိုင်ဘာက ငွေနှစ်ကျပ် ထုတ်၍ ပေးလေ၏။

“မလိုပါဘူး ကျူပ်အတွက် ဘာမှ ပင်ပန်းတာလ မဟုတ်ဘူး ပြီးတော့ ဒီရိုးဟာ ကျူပ်ရဲ့အရိုးလဲမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ဖက်မှာလဲ အသုံးဝင်တယ်ဆိုတော့ ယူပြီးသွားပါ၊ ကျူပ်ကို တစ်ပြားမှ မပေးပါနဲ့”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလေ၏။

“ဒါနဲ့ ခြေထောက်က ခုံည်းအိုး နှစ်ခုကော့”

“အဲဒါ မရဘူး သိပ်ပြီး ရှားတယ်၊ သစ်သားနဲ့လုပ်ပြီး ထည့်ပေတော့”

“ခက်တော့တာပါပဲ၊ အဲဒါမပါရင် ကျူပ်ကို ဆူလိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဆူရမှာလဲ၊ မရနိုင်တာကို ရှာခိုင်းပြီး ဆူလို့ရမလား၊ ဘယ်သူက ဆူမှာလဲ”

“မာဂရက်က ဆူမှာ”

“မာဂရက်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ကျူပ် သူငွေးရဲ့သမီးပါ၊ သူကဆေးကျောင်းက”

“မာဂရက်က ခုံည်းအိုးကို ရှာခိုင်းလိုက်ပေလိုသာပေါ့ ရူဝံကြယ်ကို ရှာခိုင်းလိုက်ရင်တော့ ဒုက္ခပဲ၊ ခင်ဗျားကတော့ ဆူမှာကြောက်ပြီး လျှောက်ရှာ နေတော့မှာပဲ၊ သနားစရာ ကောင်းတဲ့လူ”

ထိုအခါ၌ ဒရိုင်ဘာလည်း ဆိတ်ဖွားကို နှစ်ဆက်၍ ပြန်သွားလေ၏။ ထိုလူပြန်သွားသောအခါ၌ သူတောင်းစားသည်လည်း ဘိန်းမုန့်ကို ကုန်စင် အောင်စားပြီး ဖြစ်ပေသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျူပ်နဲ့ ဒီဇရပ်ကြီးထဲမှာ အတူတူနေတာက ဟုတ်ပါပြီ၊ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး နာမည်ကလေးတော့ သိထားကြမှာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟု သူတောင်းစားက ပြောလေ၏။

“ကျူပ် နာမည် ဆိတ်ဖွား”

“ဟတ်ချို့ ဆိတ်ဖွား... ဆိတ်ဖွား... နာမည်ကလဲ အဆန်းပါလား၊ ဟဲ... ဟဲ၊ ကျူပ်နာမည်က အိုလ်လို့ခေါ်တယ်”

“အောင်မယ်၊ ကိုယ့်လူနာမည်ကလဲ အဆန်းပါပဲလား၊ မြန်မာ နာမည် မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

“ဒီလိပါ၊ အိုလ်ပစ်ပြောင့်ပွဲကို မြန်မာပြည်က ဝင်ရောက် ယဉ်ပြုင်နိုင်ဖို့ ကျူပ်အဖေက သိပ်ပြီး မွော်လင့်တာဖြာ၊ အိုလ်ပစ်ပြောင့်ကို သဘောကျပို့မှုညွှေ့တာ၊ အမှန်ကတော့ အိုလ်ပစ်ပေါ့ဖြာ၊ ဒါပေမဲ့ အတိုကတော့ အိုလ်ပေါ့”

“ကိုယ့်လူက ကျက်သရေဆောင် ရွှေစလွှယ်ရမင်းရဲ့သားလဲဆိုသေး၊ ရဲ့ ဘယ်လိုကနေ သူတောင်းစား ဖြစ်လာရတာလဲ”

“ဟိုနားကရှုဟာ ကျူပ်အဘိုးရှုရှု၊ အဲဒီမှာ ရှုတစ်လုံးရှိသေးတယ်၊ ကျူပ်အဖေရဲ့ရှာ၊ သူတို့သေးတော့ အမွှတွေရတာပေါ့ဖြာ၊ အသက်(၂၀) တောင် မပြည့်သေးဘူး၊ အမွှတွေရတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲဖြာ၊ သုံးလိုက် ဖြန်းလိုက်တာ၊ တက်တက်လဲပြောင်ရော ကျူပ်ကို ခေါ်ချင် ပြောချင်တဲ့လူလဲ မရှိ တော့ဘူး၊ ကျူပ်မှာ အမျိုးတွေ ရှိသေးရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ကျူပ်ကို ဆေးဖောက်ရောဖက် မလုပ်ကြဘူးလေ၊ ဒါနဲ့ကျူပ်လဲ အချွဲတိုက်ပြီး သူတောင်းစား လုပ်နေတော့ တာပဲ၊ ပထမတော့ အချွဲတိုက်တာဖူး၊ ဒါပေမယ့် နောက် တော့ သူတောင်းစား ဖြစ်သွားတာဖူး”

“ကိုယ့်လူ ပညာလဲ သင်ခဲ့ဖူးမှာပေါ့”

“သင်ဖူးတာပေါ့၊ စိန်ရွှေနှုန်းကော်မှာ ဆယ်တန်းလောက်အထိ နေခဲ့ဖူးပါတယ်”

“(၁...) ဒီလိုဆိုရင် အလုပ်ကလေး ဘာလေး မလျှောက်ဘူးလား”

“လေခေါ်အလုပ်က မလွှတ်လပ်ပါဘူး၊ ကိုဆိတ်ဖွားရပါဘူး”

ဤသိန့်နှင့်ပင် မုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည် အဆစ်တောင်းခြင်းကို စတင် တွေ့ရှိသူ၏မြေး သူဘရာဇာဆိတ်ဖွားနှင့် မြေပိုင်ရှင်သူငြေးကြီး၏မြေး သူတောင်းစား အိုလ်တို့သည် တာမွေသချိုင်းရေပဲပါ၌ အဆွဲခင်ပွန်း ဖြစ်၍ သွားကြလေတော်၏။

“ကိုဆိတ်ဖွားရေ.. . လောကမှာ အရေးကြီးဆုံးက...”

ဟု သူတောင်းစားအိုလ်က စကားအစချိလိုက်လျှင် ဆိတ်ဖွားက... .

“အရေးကြီးဆုံးက ဘာလ အိုလ်”ဟု ဆိတ်ဖွားက မေးလိုက်လေ၏။

“အရေးကြီးဆုံးကတော့ မျိုးရှိုးပါပဲ၊ လူမှာ အမျိုးလို့ ဆိုထားတယ် မဟုတ်လား” ဟု အိုလ်က ပြန်ပြောလေ၏။

“မဟုတ်ဘူး၊ အရင်က ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်၊ မျိုးရှိုးက ဘယ်လိုဖြစ် တယ်ဆိုတာ အရေးမကြီးဘူး၊ လောလောဆယ် ကိုယ်ဟာ ဘာကောင် ဖြစ်နေ တယ်ဆိုတာ သိဖို့ အရေးကြီးတယ်”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလေ၏။ ထိုအခါ၌ သူတောင်းစားအိုလ်က

“ကျေပ်ကတော့ မျိုးရှိုးဟာ အရေးကြီးတယ်လို့ ထင်နေတာ”

ဟု ဆိုပြန်လေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ကိုယ့်လူအနေ့ ဒီလိုလုပ်ရလိမ့်မယ် မျိုးရှိုးကို စောင့်ရွှေ့က ရလိမ့်မယ်၊ အခုတိုင်းဆိုရင် ကိုယ့်လူရဲ့ သူငြေးမျိုးဟာ ပျက်ပြီး သူတောင်းစား ဖြစ်သွားပြီ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ မျိုးရှိုးကို ချစ်ခြင်းထက် မျိုးရှိုးကိုစောင့်ရွှေ့က ပိုပြီးအရေးကြီးတယ် အိုလ်”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်ရာ အိုလ်က... .

“ရက်စ်... . ရက်စ်... .” ဟု ဝန်ခံလေ၏။

မျိုးရှိုးကို ချစ်ခြင်းထက်၊ မျိုးရှိုးကို စောင့်ထိန်း
ခြင်းက ပို၍ အရေးကြီးသည်။

အောင်မြန်မာ အောင်မြန်မာ

အလွန်သေးငယ်သော အပ်နယားပေါက်ကလေး အတွင်းသို့
ကုလားအုတ်တစ်ကောင်ဟာ ဝင်မယ်ဆိုရင် ဝင်နိုင်ဖို့ လွယ်ကူ
ကောင်း လွယ်ကူလိမ့်မယ်
ဒါပေမယ့် လူချမ်းသာ တစ်ယောက်ကိုတော့ ဘုရားသခင်ရဲ့ နိုင်ငံ
တော်အတွင်းသို့ ဝင်ခိုင်းဖို့ ကိစ္စဟာ မဖြစ်နိုင်ပေဘူးတဲ့။

ဆေးဆရာနှင့် သေခြင်းတရားသည် လွန်စွာ နီးစပ်သောအရာ
များ ဖြစ်ပေသည်။

မျိုးနိုးကို ချစ်ခြင်းထက်၊ မျိုးနိုးကို စောင့်ထိန်းခြင်းက ပို၍ အရေးကြီး
သည်။

သုတေသန သီရိရာ

စီတ်ပွား ရှုတ်ခို (စီတ်ပွားလမ်း)

နောက်တစ်နေ့ နံနက် အိမ်ရာမှ နီးကြသောအခါ၌ အိုလ်က ဆေးပေါ်လိပ်ကို မီးတရဲ့ခဲ့နှင့် ဖွာနှိုက်၍ နေလေ၏။ ဆိတ်ပွားကဗျာမူ ဆေးပြင်း လိပ်ကို ခဲလျှက် ရှိပေသည်။

“ကိုဆိတ်ပွား... မျိုးနှိုးကို စောင့်ရှောက်ရမယ်လို့ ခင်ပွားက မနေ့ တုန်းက ပြောသွားတယ်၊ ဘယ်လိုစောင့်ရှောက်ရမှာလဲပျု”

ဟု အိုလ်က မေးလေ၏။

“ဒီလိုရှိတယ်၊ ကိုယ့် မျိုးရှိးတစ်လျှောက်လုံးမှာ အားလုံးဟာ မကောင်းမှုကို မလုပ်ခဲ့ဖူးဆိုရင် မျိုးနှိုးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို စောင့်ရှောက်နေတဲ့ အနေနဲ့ ကိုယ်ဟာ အကောင်းမှုကို ရှောင်ကြည်ရမယ်”

ဟု ဆိတ်ပွားက ပြောလေ၏။

“ကျပ်ခဲ့ တစ်မျိုးလုံးဟာ မကောင်းမှုကို လုပ်ခဲ့တဲ့ လူတွေချည်းပဲ ဆိုရင်ကော ကိုဆိတ်ပွားရယ်”

ဟု အိုလ်က ဆေးလိပ်ပွာရင်း ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“အဲဒီအခါမှာ ကိုယ့်လူဟာ မကောင်းမှုကို ရှောင်ကြည်ရမယ်၊ ဒီ တစ်မျိုးလုံးမှာ ဒီတစ်ယောက်တော့ အကောင်းကျန်ပါသေးလားလို့ ပြောစ မှတ်ပြုရအောင်လေ၊ အဲဒါဟာ အမျိုးကို စောင့်ရှောက်တာပဲ၊ ဝံသာနဲ့ ရက္ခိုတ စိတ်ဓာတ်လို့ခေါ်တယ်”

ဟု ဆိတ်ပွားက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ သူတောင်းဟာ အိုလ် က ဆေးပေါ်လိပ်ကို မီးခဲအောင် ဖွာလိုက်ပြီးနောက်... .

“ကျေပ်ရဲ တစ်မျိုးလုံးဟာ ကပ်စေးနှုတယ်၊ ချွေတာတယ်၊ အလုပ်
ကြီးစားကြတယ်၊ ကျေပ်ကတော့ သုံးတယ်၊ ဖြန်းတယ်၊ အလုပ်မလုပ်ဘူး၊
ဒီတော့ ကျေပ်ဟာ သူတောင်းစား ဖြစ်ရတာပေါ့ ကိုဆိတ်ဖွားရယ်၊ ဟား... .
ဟား... . ဟား... .” ဟု အိုလ်က ပြောဆိုရယ်မောလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ မိုးရွာသဖြင့် သခြားကုန်းကြီးမှာ ပို၍ တိတ်ဆိတ်လှ
သော်လည်း ရေပ်သွေပို့ပေါ်သွှေ့ မိုးစက်မိုးပေါက်များ ကျနေသဖြင့် တဖြောင်း
ဖြောင်း မြည်လျက် ရှိပေသည်။

အိုလ်သည် ဆေးပေါ်လိပ်ကို ချလိုက်ပြီးနောက် ပုံဆိုးစုတ်ကို မြှုံး
ကျွေးလိုက်လေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီနေ့ ထွက်ပြီး မတောင်းတော့ဘူးလား”

ဟု ဆိတ်ဖွားက မေးလိုက်လေ၏။

“သွေပို့ပေါ်မှာ အခုလို မိုးရေကျသံကို နားထောင်ရင်း အိမ့်ရတာ
ဟာ သိပ်ပြီး အရသာရှိတယ်ပျော် ထွက်ပြီး မတောင်းတော့ဘူး”

ဟု အိုလ်က ပြောပြောဆိုဆိုပင် ပုံဆိုးစုတ်ကို ခေါင်းမြှုံးချလိုက်လေ၏။

“ကျေပ်ကတော့ အပြင်ထွက်ရည်းမယ်၊ ဘိန်းမှုနှင့်ဝယ်မယ်၊ နှီးမှုမြိမ်းခွက်
နဲ့ ရေနွောက်များ နည်းနည်းတောင်းမယ်” ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလျှင် အိုလ်က၊

“မနောကလို တောင်းစားရင် ကျွေးမြှုံးမှာလား” ဟု မေးလေ၏။

“တောင်းပုံတောင်းနည်း အချိုးကျရင် ရတာပေါ့”

ဟု ဆိုကာ အနီးရှိ ထန်းလက်ကြီးတစ်လက်အား ခေါင်းပေါ်ထွင်
မိုးလျက် ဆိတ်ဖွားသည် ရေပ်အတွင်းမှ ထွက်၍ သွားလေ၏။

တာမွေးအနီးသွှေး ရောက်သည်အထိ ထွက်ပြီးနောက် ဘိန်းမှုနှင့်
နှစ်ချပ်ကို ဝယ်ယူ၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ နှီးမှုမြိမ်းခွက်အလွတ်တစ်လုံးအား
တောင်းယူကာ ရေနွေးတောင်းလေ၏။ ထိုနောက် ဆာရာခေါ် လက်ဖက်ခြောက်
ရည် နည်းနည်းကိုပါ ထည့်ခိုင်း၍ သခြားကုန်သွှေး ပြန်၍ လာလေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် လမ်းဘေးသွှေးကိုနိုင်သမျှ ကပ်၍ ရေနွေးကြေးကို
မဖိတ်ရအောင် ဂရုစိုက်၍ ကိုင်ရင်း လျှောက်လာလေ၏။ မိုးမှာ အနည်းယယ်
ပျော်သွားပြီး ဖြစ်သဖြင့် ခေါင်းတွင် ဆောင်းထားသော ထန်းလက်ကြီးကို လွှင့်၍
ပစ်လိုက်လေ၏။

ထိအခါ့၍ မျက်နှာအား မိုးစက်အနည်းငယ် မှန်သဖြင့် ခေါင်းကို
အနည်းငယ် ငှဲ၍ လျှောက်ရလေ၏။ အတော်အတန် လျှောက်ပိသောအခါ့၍
နောက်မှ မောင်းလာသော ကားတစ်စီးသည် လမ်း၏ အခြားတစ်ဖက်မှ
နှားကို ရွှေ့စွဲလိုက်ရာ ဆိတ်ဖွားအား ဝင်၍ တိုက်ပိလေတော့၏။

ဆိတ်ဖွားသည် လမ်းဘေး မြေက်ခင်းပေါ်သို့ နှစ်ပတ်သုံးပတ်မျှလိမ့်
၍ သွားလေ၏။

“ဟယ... ဟယ... မြေရယ်”

ဟု ကားပေါ်မှ မိန့်မသုံးက ဂိုင်း၍ အော်ဟစ်လေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် နာသွားသော လက်မောင်းကို လက်တစ်ဖက်နှင့်
ကိုင်ရင်း လူးလဲ၍ ထလာလေ၏။ ထိုနောက် လွင့်သွားသော ဘိန်းမှန်ကလေး
ကို သွားရောက်ကောက်ယူ၍ သဲများမကပ်ရန် ခါလိုက်လေ၏။

“သနားပါတယ်... မြေရယ်”

ဟု ကားပေါ်မှ မိန့်မများက ကားမောင်းသော မိန့်မအား ပြောလေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် မိန့်မက သွားအား သနားသွားခြင်းအတွက် အနည်းငယ်
ရှုက်၍ သွားသဖြင့် သူတို့အား လှည့်၍ မျှပင် မကြည့်တော့သဲ ရေနေးကြုံး
တစ်စက်မျှ မကျွန်တော့သည့် နှစ်မီးခွက်ကလေးကို ကောက်ယူကာ ရွှေ့သို့
ဆက်၍ သွားလေတော့၏။

“ယူတိုကလဲ အပြစ်တင်ဖို့ပဲတတ်တယ်၊ ဒီဘက်မှာက န္တားရှိနေတယ်
လူကိုရွှေ့စွဲလိုက်ရင် န္တားကို တိုက်မှာပေါ့”

ဟု ကားမောင်းသော မိန့်မငယ်က ပြန်ပြောလေ၏။

“န္တားက ဘာဖြစ်သလဲ မြေရယ်၊ ဒီဘက်က လူပဲ”

ဟု မိန့်မငယ်တစ်ဦးက ပြောလျှင် မြှုပ်နှံသော ကားမောင်းသည်
မိန့်မငယ်က... .

“မထုံးပါဘူးကွော်၊ န္တားကိုတိုက်ရင်လဲ န္တားပိုင်ရှင်ကို န္တားဖိုးလျှော်
လိုက်ရှုပေါ့၊ သူကိုတိုက်ရင်လဲ ပုလိုပ်ကို ပိုက်ဆုံး နည်းနည်းပါးပါး ပေးလိုက်ရင်
ပြုပါတယ်၊ ဒါမှာမဟုတ် ဒယ်နှီးနှီး နာမည်ကို သုံးလိုက်ရင်လဲ ပြီးတာပါပဲ၊ ဘို့ပြီး
ဒါရို့မနေပါနဲ့ ယူတို့ရယ်၊ အောက်တန်းစား လူတစ်ယောက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုသာ မိန့်မယ်များမှာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်၍ သွားလေ၏။ ဆိတ်ဖွားသည် မိန့်မယ်တို့ အချင်းချင်း ပြောဆိုသံကို သဲကွဲစွာ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲတွင် အောင့်၍ သွားလေ၏။

နွားတစ်ကောင်နဲ့ လူတစ်ယောက် တန်ဖိုးချင်း အတူတူပဲလို့ သဘောထားနေပါပတော့၊ အောက်တန်းစား လူတစ်ယောက်ဆိုရင် သူတို့ ဒီလိုပဲ ပမာမခန့် ဆက်ဆံရတော့မှာလား။

ဆိတ်ဖွား၏ ရင်တွင်း၌ အထက်ပါ အကြောင်းအရာ နှစ်ရပ်သည် ရွှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီးနောက် ဆိတ်ဖွားသည် ကားဆီသို့ တစ်လျမ်း ချင်းပြန်၍ လျှောက်သွားလေ၏။ ကားဆီသို့ရောက်လျှင် ကားရွှေ့ မှ ပိတ်၍ ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ကားရွှေ့ဘန်ဘာပေါ်သို့ ခြေထောက် တစ်ဖက်ကို တင်ကာ တိန်းမှန့်ကို ဖူစားလိုက်၍...

“ဘယ်လို့... ဘယ်လို့ ပြန်ပြောစမ်းပါ၌ဗီ၊ နွားကို တိုက်မိရင်လဲ နွားဖိုးကို အလော်ပေးလိုက်ရဲပေါ့၊ ကျူပ်လိုလူကို တိုက်မိရင်လဲ ပုံလိပ်ကို ပိုက်ဆံနည်းနည်းပါးပါး ပေးလိုက်ရင် ပြီးပါတယ်ဟုတ်လား၊ ဒါမှာမဟုတ် ဒယ်နှီး နာမည် သုံးလိုက်ရင်လဲ ပြီးပါတယ်၊ အောက်တန်းစား လူတစ်ယောက် ပဲ ဟုတ်လား၊ လုပ်စမ်းပါ၌ဗီ... ပြန်ပြီး ပြောစမ်းပါ၌ဗီ၊ မင်းတို့၊ ဘာတွေလဲ ကျူပ်တို့ အောက်တန်းစားလို့ ပြောရအောင် မင်းတို့က ဘယ်လိုအတန်းအစား ကလဲ” ဟု စကားကို တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်ရာ ကားပေါ်မှ မိန့်ကလေးများ သည် မျက်လုံးပြု၍ သွားကြလေ၏။ မြဲ ဆိုသူကမူ အံကြိတ်၍...

“ရှင်မတွေ့ဘူးလား၊ ဘယ်လို့ အတန်းအစားဆိုတာ မြင်တာနဲ့ မသိဘူးလား” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် မြဲ ဆိုသော မိန့်မယ်အား မျက်စိကို ပွဲတ်၍ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ယူ... မင်းဝတ်ထားတဲ့ ပြောင်ပြောင်လက်လက် ပစ္စည်းတွေကို ပြောတာလား၊ အဲဒါတွေက အထက်တန်းစားလား၊ ငါတွေ့တာတော့ မင်းက မိန့်မယတစ်ယောက်ပဲ၊ ဘာမှ ပိုပြီး မထူးတဲ့ မိန့်မယတစ်ယောက်ပဲ”

“ဟူတ်တယ် မိန့်ကတော့ မိန့်မပဲ ရှုံးလို့ အောက်တန်းစား ယောက်၍၊ တစ်ယောက်ထက်တော့၊ ကျွန်ုမလို့ အထက်တန်းစားမိန့်မယတစ်ယောက်က ပိုပြီး တန်ဖိုးရှုံးတယ်”

“ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလ မိန္ဒာကလေး အဲဒါ သက်သက်စိတ်ကြီး ဝင်နေတာ ဖြစ်တယ်၊ မင်းဟာမင်း အောက်တန်းစား မိန္ဒာမပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အထက်တန်းစား မိန္ဒာမပဲဖြစ်ဖြစ် ယောကျိုးယဉ်တော့ မင်းပဲ ကိုယ်ဝန်ဆောင် ရလိမ့်မယ်၊ အထက်တန်းစား မိန္ဒာမဆိုပြီး မင်းခဲ့ယောကျိုးကို ကိုယ်ဝန်ဆောင် ပိုင်းလို့ မရဘူး၊ အဲဒီ ဒုက္ခဟာ မင်းပဲခံရမှာ၊ ငါကတော့ ယောကျိုးဖြစ်နေတဲ့ စာတွက် မင်းပြောသလို အောက်ထာန်းစားပဲ ထားပါတော့၊ ဒါပေမယ့် ငါဟာ ဒီတစ်သက် မှာတော့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တဲ့ ဒုက္ခတို့ မခံစားရဘူး၊ ဒီအချက် ဟာ မင်းထက် သာတဲ့အချက်ပဲ၊ အဲဒါကို ဘယ်လိုငြင်းမလဲ မိန္ဒာကလေး”

ကားပေါ်မှ မိန္ဒာကလေးများသည် ဆိတ်ဖွား၏ စကားကိုကြားလျှင် ပြုစိစိ ဖြစ်ကုန်ကြလေ၏။ မြေမြေကမူ စိတ်ဆိုလွန်း၍ အသားများ တဆတ်ဆတ် တုန်၍ နေလေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် ဘိန္ဒာမုန့်ကို တစ်ဖူဖူ၍ စားလိုက်ပြန်၏။ ထိုသို့ စားပြီးနောက်... .

“... ဒီအချက်မှာလ ငါဟာ မင်းထက်သာတယ် မိန္ဒာကလေး၊ စာထက်တန်းစား မိန္ဒာမဆိုပြီး အဲဒါတွေ မလာလို့ မဖြစ်ပေဘူးနော်၊ ဒီမှာ မိန္ဒာကလေး မင်းတို့မိန္ဒာမတွေမှာ သဘာဝဒုက္ခကြီးတွေ ဖိစ်းခြင်းခံနေပါလျက် ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ကြီးဝင်ပြီး ဘဝမြင့်နေရတာလဲ၊ သနားစရာ ကောင်းလိုက်ပါ တိတော့ မိန္ဒာကလေးရယ် ကျွတ်... ကျွတ်”

ဟု ဆိတ်ဖွား စုတ်သပ်လိုက်လေ၏။

ထိုနောက် ဘိန္ဒာမုန့်ကို ဖူ၍ စားလိုက်လျှင်... .

“ဒီတစ်ခါ ခုမဲးသာပေးလိုက်ဦးမယ်၊ နောက်တစ်ခါ ဒီလိုပြစ်မှုမျိုးကို ကျူးလွန်ရင်တော့ နှီးနှီးတောင်းပန်လို့ မရဘူး၊ ကျူပဲရဲ့ ခြေသလုံးကို မင်းခဲ့၊ မယော့ ချွှန်ချွှန်ကလေးနဲ့ ကြိတ်ပြီး အညာင်းဖြေပေးရင်း တောင်းပန်မှ မကျိန်းမယ်၊ သွားတော့”

ဟု ဆိတ်ဖွားကပြောလိုက်ရာ ကားပေါ်မှာ မိန္ဒာမင်းများမှာ ပါဝန် ပွဲကျွေသွားသကဲ့သို့မြှု ဆိုသော မိန္ဒာကလေးကလည်း သူ၏ ကားကို ပါဝန် မောင်း၍ ထွက်သွားလေတော့၏။

“ပိုင်လိုက်တာ ဆရာဆိတ်ဖွားရယ်၊ ဒီတစ်ချိတည်းနဲ့ ခင်ဗျားကို ဆရာတင်လိုက်ပြီဖို့၊ ဆရာပြောတာဟာ သိပ်မှန်တာဘာ၊ ကျေပ်တို့ဟာ ဘယ်လောက်လဲ အောက်တန်းကျေတယ်ဆိုဆို၊ အထက်တန်းကျေတယ်ဆိုတဲ့ မိန့်မလောက်တော့ အခြေအနေ မဆိုသေးဘူးဘူး၊ ဟား၊ ဟား၊ သိပ်ပိုင်တဲ့ ဆရာဆိတ်ဖွားပဲ”

သူတောင်းစား အိုလ်သည် ဆိတ်ဖွားအား လွန်စွာကျေနှစ်ဝါးပြောက် သော အမူအရာနှင့် ချီးကျျှေးလိုက်လေ၏။

“နေစမ်းပါပြီး၊ ကိုယ့်လူက ဘယ်ကနေ ဘယ်လို့ရောက်လာတာလဲ စောောတုန်းကတော့ ရေပ်ပေါ်မှာပဲ အိပ်နေမယ်ဆို”

ဟု ဆိတ်ဖွားက မေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာဆိတ်ဖွား၊ ဒါပေမယ့် မနက်အိပ်ရှာကထရင် တော့ (ဂရပ်ပါနီလောက်နဲ့ မရဘူးဘူး)၊ ကြာရေလေး တစ်ခွဲကိုလောက သောက်ပြီး၊ ကုလားအုတ်တံ့ဆိပ် စီးကရက်ကလေး တစ်လိပ်လောက် မိန့် လိုက်ရမှ ကျွန်တော်အဖွဲ့ နေထိုင်သာ ရှိသွားတာဘူး၊ ဒါကြောင့် ဆရာဆိတ်ဖွား လဲ ထွက်သွားရော ကျေပ်လဲ နောက်ကထွက်ပြီး လိုက်လာတာ၊ ကျေပ် လက်ဖက် ရည်ဆိုင်က ထွက်လာတော့ ခင်ဗျားကို၊ မော်တော်ကားတို့ကိုလိုက်တာ မြင်တာနဲ့၊ ပြေးလာတာ”

သူတောင်းစားအိုလ်သည် ဆိတ်ဖွားအား လွန်စွာ လေးစားသွားသည် ဖြစ်ရာ အသုံးအနှစ်း အခေါ်အဝေါ်များကိုပင် ပြောင်းလဲခေါ်ပေါ်လေတော့၏။ ဆိတ်ဖွားအား ဆရာဆိတ်ဖွားဟုခေါ်၍ ယခင်ကဲ့သို့ ကျေပ်ဟူ၍ မသုံးတော့ဘဲ ကျွန်တော်ဟု ယဉ်ကျေးဇားပြောလေ၏။

ဆိတ်ဖွားနှင့် အိုလ်တွဲသည် စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်၍လာ ခဲ့ကြရ တာမွေသံ့ပြီးအဝသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ ပြောင့်ဖြူးသော သံ့ပြီးလမ်းကြီးပေါ်သို့ ခြေချမိလျှင် အိုလ်က စိတ်ကူးတစ်မျိုး ပေါ်လာပြန်ကာ အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေ၏။

“ဆရာဆိတ်ဖွား၊ ဒီလမ်းကြီးဟာ ဘာလမ်းလဲ”

“ကတ္တရာလမ်းပေါ့၊ ကိုယ့်လူရှု”

ဘုမ္မာဝတီစာပေ

“ဒါကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ဆရာဆိတ်ဖွားရဲ့ လမ်းနာမည်ကို ပြောတာ”

“သချိုင်းကုန်းက လမ်းပဲကွာ နာမည်ရှိမယ် မထင်ပါဘူး သချိုင်းလမ်းပေါ့”

“အဲဒါကို ပြောတာပါ ဆရာဆိတ်ဖွားရဲ အောင်လိပ်တွေဟာ မြန်မာပြည် ကို သိမ်းပြီးတာနဲ့ ရန်ကုန်မြို့က လမ်းတွေကို သူတို့ရဲ့စစ်ပိုလ်ချုပ်ကြီးတွေ နာမည်ကို မှည့်ခေါ်တယ်၊ ဒါလိုပါလမ်း၊ မောင်ဂို့မာရီလမ်းနဲ့ သူတို့ရဲ့ နာမည်တွေချည်းပဲ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ ဘိုလ်”

“ကျေပ်တို့လဲ အခုအခါမှာတော့ တာမွေသချိုင်းကြီးကို အပိုင်းစားရ နေပြုပဲ ဒီတော့ ဟောကီ သချိုင်းလမ်းမကြီးကို ဆိတ်ဖွားလမ်း (ဆိတ်ဖွားရှုတ်ခို) လို့ နာမည်ပေးချင်တယ်၊ ဘဲ... ဘဲ ဆရာဆိတ်ဖွားကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေ နဲ့ပေါ့”

“ဒါလောက်နဲ့တော့ မကျေနှစ်နိုင်ဘူး အိုလ် ဖြစ်နိုင်ရင် ဖရော့လမ်း ကို ငါနာမည်ပြောင်းပေးပါလား”

“ဒါလဲ မဆိုဘူး၊ ပြောင်းသင့်ရင် ပြောင်းရမှာပဲ ဖရော့လမ်းကို အသာထားဦး ဆရာဆိတ်ဖွား၊ သချိုင်းလမ်းကိုပဲ အရင် ပြောင်းပစ်မယ်”

သူတို့နှစ်ဦးသည် သချိုင်းလမ်းအတိုင်း လျောက်ခဲ့ရာ ငါးငါးတို့နေထိုင် ရာ ဧပြုကြီးဆီသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိကြသွေ် အိုလ်က ငါးငါး၏ သတ္တုချိုင်း စုတ်ကလေး အတွင်းမှ လက်ဖက်ရည်ကို ချိုင့်ဖူးအတွင်းသို့ နှဲ့၍ ဆိတ်ဖွား အား ပေးလေ၏။ ထိုနောက် သတင်းစာစတ္တုဖြင့် ထုတ်၍ ထားသော နံပြား ထောပတ်သုတ်ကိုလည်း ပေး၍...

“ဆရာဆိတ်ဖွား နံပြားထောပတ်သုတ်ကလေး အားပါပြီး လက်ဖက်ရည် နဲ့ နံပြားထောပတ်သုတ် စားပြီးရင် ဆရာဆိတ်ဖွားရဲ့ ကျွန်တော်က ဒီလမ်း ကို ဆိတ်ဖွားလမ်း (ဆိတ်ဖွားရှုတ်ခို)လို့ အသိအမှတ် ပြုလိုက်မယ်”

ဟု အိုလ်က ပြောလိုက်လျှင် ဆိတ်ဖွားက ပြုးလျက်...

“အောင်လန်ပြည့်ရှင် ဘုရင်မကြီးကို ဖိတ်ပိုးမလား အိုလ်”

ဟု နောက်လိုက်လေ၏။

“မဖိတ်တော့ဘူး၊ ဘုရင်မကြီးလဲ တခြားမိန်းမတွေနဲ့ ဘာမှပိုပြီး မထူးဘူး၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရတဲ့ ဒုက္ခသည်ပဲ မဟုတ်လား၊ ဟာ... ဟား”

ဟု အိုလုံက သူ၏ စကားကို သူဘာသာ သဘောကျလျက် ရှယ်မော လေ၏။

“အစစ်ပြောကွာ၊ သဘာဝဒုက္ခတွေကို ခံစားရတဲ့ ဒုက္ခသည်ကြီးပေါ့ ကွာ၊ တကယ်လို့များ ဘုရင်မကြီးဟာ ကျိုက်ထီးရှိုးဘုရားကို မင်းတို့ ငါတို့ နဲ့အတူတူ သွားပြီးဖူးမယ်ဆိုရင် သူဟာ ငါတို့လောက် အဆင့်အတန်းမမြင့် ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်သွားလိမ့်မယ် အိုလုံ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောပြီးနောက် ချိုင်းဖူးအတွင်းမှ လက်ဖက်ရည်ကို မေ့ချုလိုက်လေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာဆိတ်ဖွား”

ဟု အိုလုံက သိချင်လေနှင့် မေးလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ရမှာလဲကဲ မိန်းမတွေကို ကျိုက်ထီးရှိုးဘုရားရှို့တဲ့ တောင်ကုန်း ကလေးဘက်ကို သွားခွင့်မပြုဘူးလေကွာ၊ ယောကျားဆိုရင် ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် သွားနိုင်တယ်” ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်ရာ အိုလုံက... .

“သူက ဘုရင်မကြီးပဲညွာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘုရင်မကြီးလဲ မိန်းမ မဟုတ်လား၊ မိန်းမများမသွားရဆိုတဲ့ စည်းကမ်းချက်ထဲမှာ သူလဲ အကြံးဝင်နေတယ်လေကွာ”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟုတ်တယ် ဆရာဆိတ်ဖွား သိပ်မှန်တယ် ဆရာဆိတ်ဖွား၊ ဆရာဆိတ်ဖွားဟာ တကယ့်ပညာရှင်ပါပဲ၊ အိုကေ ရှိုတ်ကင်း”

ဟုဆိုကာ အိုလုံသည် ဆိတ်ဖွားအား လက်ခွဲနှုတ်ဆက်လေ၏။

အိုလုံသည် အူမြှေးလျက်ရှိသည်။ သီ္မားရေပုံ ဆိတ်ဖွားရောက်ရှိ လာခြင်းအတွက် အကျော်ပြေား ကျော်ပြု နေပေ၏။

များမကြောမိအချိန်၌ မိုးအနည်းငယ် ခဲ့၍ သွားပြီဖြစ်သပြု၍ အိုလုံ သည် ဆိတ်ဖွားအား နှုတ်ဆက်၍ တောင်းရမ်းရန်အတွက် မြို့လှို့ထွက်၍ သွားလေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် ပေါက်တူးကိုထမ်း၍ ဦးန္တ္တိဆိုသူ၏ အုတ်ရှုတစ်ရှု ပေါ်၍ ထိုင်ကာ ထိုနေ့အဖို့ ရောက်ရှိလာမည့် အသုဘများကို မျှော်လင့်၍ နေလေ၏။ မိုးခဲသွားပြီး များမကြားမို့ပင် နေပွာ့၍ သာသာယာယာရှိလာ လေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် လွယ်အိတ်ကြီးအတွင်းမှ စာအုပ်တစ်ဗုပ်ကို ဖတ်၍ ၍၊ ဖတ်ရှုရင်း ရောက်လာမည့် အသုဘကို မျှော်လင့်၍ နေလေ၏။

ထိုအချိန်၌ မော်တော်ကား တစ်စီးသည် ဆိတ်ဖွားလမ်း(သခြားလမ်း) အတိုင်း မောင်းနှင်လာပြီးလျှင် ဆိတ်ဖွားအနီးသို့ လာ၍ ရပ်လေ၏။ ထိုနောက် ကားပေါ်မှ လူနှစ်ယောက် ဆင်းလာပြီးလျှင် ဆိတ်ဖွားဆီသို့ လာလေ၏။

“ဒီမှာဘူး၊ အုတ်ရှုလုပ်ချင်လိုပါ”

ဟု တစ်ယောက်သောသူက ပြောလေ၏။

“ရပါတယ” ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြန်၍ ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ဆေးပြင်း လိပ်ကို မီးညွှေ့ လိုက်လေသည်။

“အသုဘက နောက်ငါးရက်ကြာမှ ချမယ်၊ အဲဒါ အုတ်ရှုလုပ်ထား ချင်တယ”

“ရပါတယ၊ နောက်ငါးရက်ကြာမှ ချချ ဆယ်ရက်ကြာမှ ချချ ရပါတယ”

(ထိုအချိန်က တာမွေသခြားငါးသည် တောသခြားများကဲသို့ပင် ရှိသေး၏။ သခြားဝန်ထောက် ဆိုသည်လည်း မရှိသေးပေါ့ ရန်ကုန်မြို့မှာ လည်း လူဦးရေနည်းသေးပေရာ အသေအပြောက် လွန်စွာနည်းပေသည်။ သခြား မြေနေရာသည် မြှေနှစ်ပါယ်နှင့်ဆိုင်သော်လည်း ယခုခေတ်ကဲသို့ တိတကျကျ ဆောင်ရွက်ခြင်းမရှိသေးပါ။ စန္ဒာလ ဆိုသူများသည် မြှေနှစ်ပယ်နှင့်ပတ်သက် ခြင်းမရှိသေးပါ။)

ထိုအခါ်၌ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူက ဆယ်တန်သုံးရွှေက်ကို ထုတ်၍ ဆိတ်ဖွားလက်သုံး ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုသုံး ပေးပြီးကာမှ ဆိတ်ဖွားအားမယုံး သလို မျက်နှာနှင့် ကြည့်ရှုပြီးလျှင်... .

“ငွေလက်ခံပြီးပြီ ဆိတဲ့အကြောင်း”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆိတ်ဖွားက သဘောကျ၍ ပျော်လေ၏။

“ဟာ... ဟာ ကိုယ့်လူကလဲ သုဘရာအဆီမှာ ဘောက်ချာတောင်းနေပြန်ပြီ၊ ဘယ်ကလဲ ဘောက်ချာရှိရမှာလဲဗျာ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လျှင် ထိုသူ၏ မျက်နှာမဲ့ဖွဲ့၍ သွားလေ၏။ ထိုသို့ မဲ့ခွဲပြီးနောက် ထိုသူက...

“ဘောက်ချာမရတာကတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး သေသေချာချာတော့ လုပ်ပါ” ဟု ပြောပြန်လေ၏။

“ခင်ဗျားပေးတဲ့ ငွေသုံးဆယ်တန်အောင် လုပ်ပေးပါမယ်”

ဟု ဆိတ်ဖွားက အတိအကျ ကတိပေးလိုက်လေ၏။

“အခု အသုဘက ရိုးရိုးအသုဘ မဟုတ်ဘူးဘျာ၊ အရေးကြီးတယ်”
ဟု ထိုသူက ဆိုပြန်လေ၏။

“ဗျာ... ဗျာ... ရိုးရိုးအသုဘ မဟုတ်ဘူး၊ အရေးကြီးတယ် ဟုတ်လား” ဟု ဆိတ်ဖွားက အလောတကြီးပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ်-ရိုးရိုး အသုဘက မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လိုပဲ၊ အဲဒီ အသုဘက အသက်ရှုံးနေတဲ့ အသုဘလား”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြန်၍ မေးလိုက်၏။

“ဘယ်ကသာ အသက်ရှုံးရမှာလဲ၊ အသုဘပါ ဆိုနေမှုပဲ အသက်ရှုံးနေပါမလားဘျာ” ဟု ထိုသူက စိတ်ဆိုးမှန်ဆိုးနှင့် ပြောလိုက်လေ၏။

“မသိဘူးလေဘျာ ခင်ဗျားက ရိုးရိုးအသုဘ မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ ဆန်းဆန်း အသုဘပဲဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျေပ်က ထင်မိတာကို”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် ဓားပြင်း လိပ်ကို ပီးညွှေပြန်၏။

“ရိုးရိုးအသုဘ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေတဲ့လူက သိဒို့စိုက အရာရှိကြီးလေဘျာ”

“အရာရှိကြီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာကောင်ကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် သောင်တော့ အသက်မရှုံးတော့ဘူး၊ အသက်မရှုံးတော့တဲ့ မသာချင်းအတူကြုံ ကျေပ်တို့လို့

ဘုမ္မာဝတီစာလ

သုဘရာဇာအဖို့တော့ ဘာမှုပိုပြီး မထူးပါဘူး ကိုယ့်လူရယ်... မသာဟာ မသာပဲပေါ့ဘူး”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်ရာ ထိုသူ၏ မျက်နှာသည် ကွဲနှင့်းခံရ သော စွဲဗုက်ကဲ့သို့ ရှိတွေ့၍ သွားပြီးလျှင် ကားပေါ်သို့ တက်ကာ ရူးခနဲ မောင်းထွက်သွားလေ၏။

ထိုအခါ် ဆိတ်ဖွားသည် အုတ်ဂုပ်၌ ထိုင်ရင်း အောက်ပါအတိုင်း ပါပဲ့ပါပဲ့လိုက်လေ၏။

“လူတွေ... လူတွေ... တော်တော့ကို ခွာကျတဲ့ လူတွေ၊ မသာဖြစ် တဲ့ ဘဝမှာတောင် အရာရှိရေး ဘာလေးနဲ့ ပါဝါပြုချင်ကြသေးတယ် ရယ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ ဟာ... ဟ”

ဤသို့နှင့်ပင် ဆိတ်ဖွားသည် တာမွေသီးပြီး လုပ်ငန်းစခဲ့လေ၏။ မသာကျင်းတူးခြင်း လုပ်ငန်းအပြင်၊ လက်သမားပစ္စည်းများဝယ်ယူ၍ ခေါင်းများလည်း ပြုလုပ်လေ၏။ ဆိတ်ဖွားခေါင်းလုပ်ပြီးလျှင် အိုလ်က ဂွေးနှီးမှုနှင့် ထင်းရှားဆီကို ဖျက်စပ်ကာ ခေါင်းကို သုတ်လေ၏။ ဆေးသုတ်ပြီးသည့်အခါ် သံရောင်ပြားများကို ဝယ်၍ ပန်းပုံများညွှန်ကာ ခေါင်း၏ ပတ်လည်တွင် ရှောက်ဆုံးသံဖြင့် လျှောက်၍ ရှိက်လေ၏။

တစ်ခါ်၌ အိုလ်သည် ခေါင်းလုံးတစ်လုံးကို ဆေးသုတ်ပြီး၍ သံရောင်ပန်းများ အတွင့်များ ရှိက်ပြီးလျှင်... .

“ဆရာဆိတ်ဖွားရေ ကျွန်တော်ဖန်တီးလိုက်သော ခေါင်းကြီးတော့ တော်တော်ကို လှသွားပြီလို့ ဒီတော့ ခေါင်းရွှေထောင့်မှာ ‘ခေါင်းအလှယန်တီးသူ မစွာတာအိုလ်’ဆိုတဲ့ စာတန်းလေး ထိုးချင်တယ်” ဟု ပြောလေ၏။

“တော်တော်ကြာ မြေကြီးထဲ မြှုပ်ပစ်မယ့်ဟာပဲကာ လက်မှုတ်ထိုးဘူး၊ မလိုပါဘူး” ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လေ၏။

“မဟုတ်ဘူးလေဆရာ၊ နောင် နှစ်ပေါင်း ရာနှင့် ထောင်နဲ့ ချီးကြာလာတဲ့အခါမှာ ရာဇ်ဝါဆရာတွေဟာ ကျူပ်တို့ဖန်တီးခဲ့တဲ့ ခေါင်းကွဲကို တူးဖော် တွေ့ရှုခဲ့လိုရှိရင် (၂၀)ရာစွဲခဲ့ခေါင်းပညာရှင်တွေဟာ ဘယ်လူတွေမှုန်း ပသိဘ ဖြစ်နေကြလိမ့်မယ် ဆရာဆိတ်ဖွားရဲ့”

“ဘာ... ဟာ၊ တော်တော်လာတဲ့ကောင် ထားပါတော့ဂျာ၊ မင်းပြာ သလိုပဲ နောင် ရာစပါင်းများစွာ ကြောလာတဲ့အခါမှာ ရာဇဝင်ဘက်က လူတွေဟာ မင်းရဲ့လက်ရာ ခေါင်းကြီးကို တူးဖော်တွေ့ရှုခဲ့ရင် သူတို့ရဲ့ ကောက်ချက်တွေဟာ လွှဲကုန်နိုင်တယ်ကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာဆိတ်ဖွား”

“မင်းရဲ့နာမည်ကြောင့်ပဲ မစွေတာအိုလဲ ဆိုတဲ့ စာကိုဖတ်မိရင် ရာဇဝင် ဆရာတွေက ဘယ်လို မှတ်တမ်းတင်ကြမယ်ထင်သလဲ သိလား”

“ဆိုစမ်းပါဉီး ဆရာဆိတ်ဖွား”

“(၂၀)ရာစိုင်းလောက်တွင် မြန်မာနိုင်ငံရှိ သုဘရာဇာလုပ်ငန်းများ အား မြန်မာစာတတ်ကျမ်းသော အားလုံးလုပ်မျိုးများက လုပ်ကိုင်လေ့ရှိသည် လို ရာဇဝင်ဆရာတွေက မှားပြီး မှတ်တမ်းတင်ကြလိမ့်မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ရေးတာက မြန်မာလို နာမည်က မစွေတာအိုလဲ ဖြစ်နေတာကိုးကွာ ဟား... ဟား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာဆိတ်ဖွားရေး ရာဇဝင်ဆရာတွေကို သနားလို့ မရေးတော့ပါဘူးများ” ဟု အိုလ်သည် ဆိတ်ဖွား၏ အကြံပေးချက်အရ ခေါင်းတွင်လက်မှတ် မထိုးဖြစ်တော့ပေး။

ဤသိနှင့်ပင် တာမွေသူဦး၌ မှန်ဟင်းခါးဟင်းရည် အဆို တောင်းခြင်းကို စတင်ဖော်ထဲတဲ့ခဲ့သောသူ၏မြေး သုဘရာဇာဆိတ်ဖွားနှင့် သူတောင်းစား အိုလ်တို့သည် ပျော်ရွှေ့ချမှုးမြော်စွာ နေထိုင်ခဲ့ကြလေ၏။

ထိုသူနှစ်ဦးသည် အုတ်ဂူများပေါ်၍ ထိုင်ကာ လူလောကကြီးအား ရှုမြင်သုံးသပ်၍ ရယ်စရာကောင်းသော အချက်များတွေ့လှုံး နှစ်ယောက်သား အားရပါးရ ရယ်မောကြလေ၏။

တစ်ခါတစ်ရုံး ဆိတ်ဖွားရှုတ်ဖို့ခေါ် ဆိတ်ဖွားလမ်းမကြီးပေါ်၍ နှစ်ယောက်သား လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြားနေတတ်လေ၏။

တစ်ခါ၌ အိုလ်နှင့်ဆိတ်ဖွားသည် ဆိတ်ဖွားရှုတ်ဖို့ လမ်းလျှောက်၍ စကားပြားလျက်ရှိကြစဉ်တွင် အိုလ်က ဆိတ်ဖွားအား... .

“ဆရာဆိတ်ဖွားရေး . . . ဆရာနဲ့ကျွန်တော် မိန္ဒာမ ယူကြရင်ကောင်းဘူးလား” ဟု အစချိလိုက်လေ၏။

“မင်းက ဘယ်လို မိန္ဒာမျိုးကို လိုချင်တာလဲ အိုလ်”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြန်၍ မေးလေ၏။

“မဆူ မကြုံ မနိမ့် မမြင့် မဖြူ မည့် . . . ဟဲ . . . ဟဲ အဖြစ်ခြောက်ပါ၏ နဲ့ လွှတ်တဲ့မိန္ဒာမ၊ ပြီးတော့ နာတပေါ်ပေါ်၊ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ မျက်ခုံးမွေးကောင်းကောင်း မိန္ဒာမတစ်ယောက် လောက်တော့ လိုချင်တယ်”

“အဲဒါမျိုးကို တွေ့ထားပြီလား”

“တွေ့ထားတာတော့ ကြာပါပြီ ဆရာ၊ စကော့ချေးထဲမှာ စက်ချုပ်တယ်၊ သူနာမည်က မအေးသန်းလို့ ခေါ်တယ်ဆရာ”

“ယူလေကွာ၊ မင်းတို့ မဂ်လာဆောင်မှာ ငါက ခေါင်းနှစ်လုံးလက်ဖွဲ့မယ်”

“ဆရာကလဲပျာ၊ စိတ်ကို ညွစ်သွားတာပဲ”

“တကယ်ရလို့ တကယ်ယူရင် ဒီထက် စိတ်ညွစ်ဦးမယ် ကိုယ့်လူ”

“ဘယ်လို စိတ်ညွစ်ရမှာလဲ ဆရာဆိတ်ဖွားရဲ့”

“ထဘီအသစ် ပေါ်ပြန်ပြီလို့ မင်းကို ပူဆာမယ်”

“လွယ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် တောင်းလို့ရသမျှ ပိုက်ဆံတွေစုပြီး ဝယ်ပေးမယ်”

“မျက်နှာခြေယဲ ပါးနိုးဆေး ကုန်ပြန်ပြီ”

“ကျွန်တော် ဝယ်ပေးမယ်”

“ဒိန်ပေါ် ပုံရှိသွားလို့ အသစ်းချင်တယ်”

“ကျွန်တော် ဝယ်ပေးမယ်၊ လွယ်ပါတယ် ဆရာရဲ့”

“. . . . .”

“ကျွန်တော်ဝယ်ပေး . . . ဟင် . . . ဟင် . . . ဝယ်ပေး လို့မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒါကတော့ သတ်ကိုသတ်ရမယ် ဆရာ၊ ဒီကောင်မမျိုး အရှင်ထားလို့ မရဘူး၊ သတ်ရမယ်” ဟု အိုလ်က ဒေါသတကြီး ပြောလေ၏။

“ဘ... ဘ အဲဒီအခါမှာ စောစောက ငါလက်ဖွဲ့ထားတဲ့ ခေါင်းဟာ အတော်ပဲပေါ့ကွာ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်တုန်းက ငါနေတဲ့ တောင်ငူသီရိရှင်းကုန်း ကို မောင်သံဟိတ်ခေါ် မြိုင်ရာဇာတာတေဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် မြောပြီး ရောက်လာဖူးတယ် သူရဲ့မိန်းမက သူရဲ့သူငယ်ချင်းနဲ့ သစ္ာဖောက်တာကြောင့် မြိုင်ရာဇာတာတောက လက်စားချေပြီး သတ်ပစ်ခဲ့တယ် ငါက ကြံးရာပါပေါ့ကွာ၊ အဲဒီအမှုနဲ့ပဲ သူဟာ ကြိုးစင်ကို တက်သွားရရှာတယ် ငါလဲ ထောင်ကျသွားရတယ်ကွဲ” ဟု ဆိတ်ဖွားက သူ၏ အတွေအကြံတစ်ခုကို ပြောပြလိုက်ရာ အိုလ် သည် စတ်တသပ်သပ်နှင့် နားထောင်၍ နေလေ၏။

အိုလ်သည် ဆိတ်ဖွား၏ စကားဆုံးသည့်အခါ၌...

“ဆရာဆိတ်ဖွား ပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်တော် မိန်းမယူရမှာကြောက်လာပြီ၊ အခုနေများ စကော့စျေးက ကောင်မလေးက အိုလ်ရယ် ကျွန်မကို လက်ထပ်ပါတော့လို ပြောလာရင် ဘယ်လိုများ ဖြောမလဲ မသိပါဘူး”

ဟု ညည်းတွားလိုက်သတည်း။

မည်မှုအြေထဲရှိ၍ မည်မှုပင် ယောက်ဗျားများ အပေါ်၌ လွမ်းမိုးနိုင်သော မိန်းမဖြစ်ပါစေ အိမ် အထာင်ကျသည့်အခါ၌ သူကိုယ်တိုင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရပေမည်။ သူ၏ယောက်ဗျားအား ကိုယ်ဝန်ဆောင် နိုင်းရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။

အောင်မောင် မင်းသီရိ

သနားစရာ အိုလံ

တစ်နှောက် ဆိတ်ဖွားတို့၏ တာမွေသချင်းသို့ လွန်စွာ စည်ကားသော အသုဘတစ်ခု ချု၍ လာလေ၏။ ထိုအသုဘအတွက် ဆိတ်ဖွားသည် တွင်းကို တူးခဲ့ပြီးနောက် မောပန်းလှသည့်နှင့် ဦးနတ္ထိဆိုသူ၏ အုတ်ဂူပေါ်တွင် ထိုင်ကာ အနားယူလျက်ရှိလေ၏။ အသုဘရထားရွှေမှု ကြေးစည်ရှိက်သော မူများက လည်း လွန်စွာ ကြီးမားသော ကြေးစည်ကြီးကို ရိုက်နှုက်၍ လာကြ ပေ၏။

မိမိအသံကောင်းခြင်းကို လွန်စွာ ပြလိုလှသော သူတစ်ဦးလည်း အသုဘရထားနောက်မှ လိုက်ပါလာ၍ ဘရား သံပေါက်ကို ခွဲငင်စွာ ဆိုလေ၏။

သချင်းသို့ရောက်လျှင် အသုဘခေါင်းအား ဆိတ်ဖွားတို့ နေထိုင်ရာ ရေပိကြီးပေါ်၌ သယ်ဆောင်သွားကြပြီးလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးများရွှေမှုံးက်၌ မူထားကာ သရဏရုံး တင်ကြလေ၏။

ထိုအခါ၌ ဆိတ်ဖွားအနီးသို့ သူတောင်းစာအိုလံ ရောက်လာ လျှင်...

“ဆရာဆိတ်ဖွားရေး၊ သေတဲ့လူက ကျန်းမာရေး အလွန်လိုက် အတဲ့လူ ဆိုပဲပဲ” ဟု ပြောလေ၏။

ဆိတ်ဖွားက တစ်စုံတစ်ရာပြန်၍ မပြောဘဲ ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညီး၍ ပါးစောင်၍ ခဲထားလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ အိုလ်က ဆက်၍ ပြောပြန်လေ၏။

“ဆရာဆိတ်ဖွားရေ့ . . . သေတဲ့လူက အလေးမသမားလို့ ပြောတယ် ပျောကျိုးဖြင့် အုပ်ပါရောဖွား၊ ဒီအသက်အချွေယ်နဲ့ အားကစားသမားတစ်ယောက် သေတယ်ဆိုတာ”

“အသက်က ဘယ်လောက်တဲ့လဲ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက မေးလိုက်လေ၏။

“သုံးဆယ့်တစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ် ဆရာဆိတ်ဖွားရဲ့”

“ဟ. . . ဒီအချွေယ်ဟာ သေလိုကောင်းတဲ့ အချွေယ်ပဲကဲ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်ရာ အိုလ်က ဆိတ်ဖွားမျက်နှာကို နားမလည်သလို ကြည့်၍နေ၏။

ထိုသို့ ကြည့်ပြီးနောက် . . .

“ဆရာ ကိုဆိတ်ဖွားကလဲဖွား၊ ဘယ့်နှယ် သေလိုကောင်းတဲ့အချွေယ်လဲဖျော့”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဟ. . . ကောင်ရဲ့ . . .”

“သူ့မိန်းမကတော့ နောက်လင်ယူမယ့် မိန်းမျိုး မဟုတ်ဘူး ဆရာရဲ့ သူ့ယောက်းကို တော်တော်ချစ်ပဲ ရတယ်၊ သခြားဝမှာချည်းပဲ ငိုရင်းတက် သွားတာ နှစ်ခါ ဇရ်ပေါ်မှာလဲ ငိုရင်းတက်သွားလို့ နှာနှုပ်ပေးရသေးတယ် လမ်းမှာလဲ ငိုရင်း တက်တက်သွားတယ်ဆိုပဲ”

ဟု အိုလ်က ပြောလေ၏။

“ငါ. . . သူဘရာအ လုပ်လာတဲ့ သက်တစ် တစ်ရောက်မှာ ယောက်း၊ သေလို့ မနေ့ဘူး၊ ကျွန်းမပါ တစ်ခါတည်းလိုက်ပြီး သေမယ်ဆိုပြီး မသာကျိုး ထဲကို ခုန်ဆင်းတဲ့မိန်းမ ငါးယောက်တွေဖူးတယ်၊ အဲဒါ ငါးယောက်စလို့ လိပ်စာမေးပြီး လေ့လာကြည့်မိတယ်ကဲ့ အဲဒါမှာ ဘာတွေ့သလဲဆိုတော့. . .”

“ဘာတွေ့သလဲ ဆရာ”

“အဲဒါ မိန်းမတွေဟာ ယောက်ဗျားသေပြီး နှစ်မကူးခင်မှာပဲ နောက် ယောက်ဗျားယူသွားကြတာကို တွေ့ရတယ် ဟာ... ဟ”

“ဗျာ...”

“ဒီလိုက္ခ... သိပ်ငိုတဲ့မိန်းမဟာ ယောက်ဗျားကို သိပ်ချစ်တတ်တဲ့ မိန်းမကူး သိပ်ချစ်တတ်တော့ ယောက်ဗျားဆိုတဲ့အရာမရှိရင် နေလို့မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ စာမိပ္ဂာယ်ပေါ့ကွာ၊ ငါပြောတော့ မယုံရင် စောင့်ကြည့်စမ်းပါကွာ၊ ဒီမိန်းမလဲ ငါနေရင် သိပ်မကြာပါဘူး၊ ဟာ... ဟ”

အိုလံလည်း ဆိတ်ဖွားပြောသည်ကို နားထောင်ရင်း ဆေးပေါ့လိပ် တစ်လိပ်ကိုထဲတဲ့၍ မီးညှိလိုက်လေ၏။

အသုဘ လိုက်၍ဖို့ကြသော သူများလည်း ရေပ်အပေါ်၌ အချိုတဝက် မူသာရှိ၍ ကျွန်ုတေသာသူများမှာ ကိုယ့်အုပ်စုကလေးနှင့်ကိုယ် ဟိုနေရာတစ်စု သည်နေရာတစ်စုရှို့နေကြလေ၏။

ရေပ်ပေါ်၌ ဘုန်းကြီးများအား ဘိုလပ်ရည်များ ကပ်နေသဖြင့် ဘုန်းကြီးများလည်း ဘိုလပ်ရည် ဘုဉ်းပေးတော်မူကြပေသည်။ ဆိတ်ဖွား သည် ရေပ်ပေါ်သို့ တစ်ခုက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု စကားပြောလျက် ရှိုကြသော မသာစိုးသူများကို ကြည့်ပြန်၏။

“အိုလံရေး... လူတွေရဲ့ ပကတီသဘောကို သိချင်ရင် မယောင် မလည်နဲ့ လူတွေနားသွားပြီး သူတို့အချင်းချင်း ပြောဆိုနေတာကို နားထောင် ကြည့်ပါလား၊ လာပါ... ငါလဲ အဖော်လိုက်ပါမယ်”

ဆိတ်ဖွားနှင့် အိုလံတို့သည် သစ်ပင်အောက်၌ စုံ၍ စကားပြောနေ ကြသော မိန်းမတစ်စုနားသို့ မယောင်မလည် လျှောက်သွားခဲ့ကြလေ၏။ စုံ ထိုင်နေသော မိန်းမငါးယောက်အနက် ယောဂါရောင် တဘက်ကလေး ကို လက်ကန်တော့ထိုး၍ ထားသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ အသံကို အောက်ပါ စာတိုင်း စတင်ကြားရလေ၏။

“လင်ငယ်နဲ့ လိုက်သွားပြီး အခုက္ခမှ လင်ကြီးကို ပြန်ကပ်ချင်ပါ။ ရုပလား မသန်းခွဲရယ်”

ထိုနောက် အခြားသော မိန့်ဗုံးမတစ်ယောက်၏ အသံထွက်ပေါ်လာ
ပြန်၏။

“သူအကောင်က ပစ်သွားလို့ ပြန်ကပ်ချင်တာ နေမှာပေါ့”

မိန့်ဗုံးမတစ်ဦး၏ အသံ... .

“ဟိုကောင်ကလ အတည်ကြံပါမလား မထားမေရယ်၊ ဒါမျိုးက
ဒီလို ပဲပေါ့ သူတို့အကြောင်းတော့ ထားလိုက်ပါတော့၊ ကုန်စုံဆိုင်က ကောင်မ
အကြောင်းကော ကြားပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း မကြားသေးပါဘူး၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု ကျွန်ုင်လေးယောက်က ထိမ်းတိုက်ထားသည့်အလား ဖြိုင်တူဖြော်၏

“ကြက်သွန်အိတ်တို့ ငရှတ်သီးအိတ်တို့ ထမ်းတဲ့အပွဲနား ဆုံးတဲ့ ကူလားနဲ့
မိလို့လေ”

“ဟောတော့” ဟု ဆိုကာ အာမေနိတ် ပြုကြလေ၏။

ဆိုတ်ဖွားသည် အိုလုံအား မျက်စပစ်ပြု၍ အခြားသော နေရာသို့
သွားပြန်၏။ ထိုနေရာ၌ ယောက်ရားသုံးလေးဦးသည် ဝိုင်းဖွဲ့၍ စကားပြော
နေကြ၏။

ဟေ့ဦးထုပ်ဆောင်းသော လူတစ်ဦးက... .

“ဒီတစ်ခါလဲ ဂျာမနီ ဝင်ပါလိမ့်မယ် ထင်တယ”

ဆောင်းဘီတို့ ဝတ်ထားသော လူတစ်ဦးက... .

“မို့ဆုံးလိုနိုင် ဟစ်တလာတောင် တွေ့နေကြပြီပဲ”

တိုက်ပုံအကျိုးနဲ့ လူတစ်ဦးက... .

“ဂျာမနီ စက်ပစ္စည်းတွေက ဘယ်နှယ့်ကြောင့် ဝက်အုပ်စုစွဲတွေက
ဘယ်ရစ်တွေ လုပ်ရတာလဲဗျာ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ဆိုတ်ဖွားနှင့် အိုလုံတို့သည် ထိုစကားဝိုင်းအနီးမှ ချွဲလာခဲ့ပြီးလျှော့
အခြားသော အုပ်စုနေရာသို့ သွားရောက်ကြပြန်၏။ ထိုအုပ်စု၌ အောင်ပါ
စကားသုံးများကို ကြားရပြန်၏။

“အဲဒီ ကောင်မက ခေါ်ရင်လိုက်ပြီ”

“ကိုယ့်လူ ပိုင်မှ ပြောနေ”

“စိန်လိုက်လေ...”

“ဒါမျိုးတော့ ကျွော်က ဝါသနာ သိပ်မပါဘူး”

“ပြီးခဲတဲ့ အပတ်က လင်မယားချင်း ရန်ဖြစ်တာ ရုံးစာရေးမလေးရဲ့ စာတစ်စောင်တွေ့လိုခို”

ဆိတ်ဖွားတို့သည် ထိုစကားပိုင်းမှ ရွှေ့၍ အခြားသောစကားပိုင်း တစ်ခုသို့ သွားပြန်ရာ အောက်ပါအသံများကို ကြားရပြန်၏။

“ဒီကောင်တွေက ဆီမစားဘူး”

“ဒါပေမယ့် ခနီးဝေးကတော့ စကားပြောတယ်”

“ရှုပ်ကတော့ ဒုက္ခအပေးဆုံးပဲ”

“ဂိယာက အရေးကြီးတာပဲ”

ဆိတ်ဖွားတို့သည် ထိုစကားပိုင်းမှ မိန်းမသုံးယောက်၏ စကားပိုင်း သို့ ရွှေ့ကြပြန်ရာ အောက်ပါအသံများကို ကြားရပြန်၏။

“ငါးပါကြောင်ကလဲ ငန်လိုက်တာရှင်”

“ကျွန်းမရောက်တော့ အရိုးပဲ ကျွန်းတော့တယ်”

“ရှင် ဘာသိလိုလဲ၊ မျက်နှာကြီး ဧည့်သည်တွေလာမှ ထုတ်ပေးမယ် ဆိုပြီး သိမ်းထားတဲ့ ဟင်းတွေက တစ်ပုံကြီးပဲ”

ဆိတ်ဖွားနှင့် အိုလ်တို့သည် ဤသို့လျှင် လှည့်လည်၍ နားထောင်ပြီးနောက် မူလက ထိုင်ခဲ့သော အုတ်ဂုဏ်လေးပေါ်၌ ပြန်၍ ထိုင်ကြသည့် အခါ၌ ဆိတ်ဖွားက...”

“ဘယ့်နှယ်လဲ အိုလ်၊ မသာပို့တဲ့ လူတွေရဲ့ စကားကို နားထောင်ပြီး ပင်းဘယ်လို သဘောပေါက်သလဲ၊ ဆိုစစ်းပါ့ဘိုး”

“သူတို့အားလုံး ပြောနေတာတွေ ကြားခဲ့ပြီး ဆရာဆိတ်ဖွားရယ်၊ သူတို့ပြောတဲ့ စကားထဲမှာ သေတဲ့လူအကြောင်းမပါဘူး၊ သေတဲ့လူကို သူတို့ သိပ်ပြီး စိတ်မဝင်စားကြဘူး ထင်တယ်...”

“သူတို့တင်မဟုတ်ဘူး အိုလ်၊ မသာပို့တဲ့ လူတွေရဲ့ စကားပြောသံ တွေကို နားထောင်ခဲ့တာ များပါပြီ၊ ဒါမျိုးတွေချည်းပဲ၊ ဒီတော့ မသာပို့တဲ့ ဘုရားတို့စား

လူတွေဟာ မိမိလိုက်ပို့နေတဲ့ မသာကို စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတဲ့ လူဆိုတာ ငါတော့ မတွေ့ဖူးသလောက်ကို ရှားပါတယ်”

“ဒါပြင့်ရင် ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ပို့နေသေးလဲ ဆရာဆိတ်ဖွားရယ်...”

“မကောင်းတတ်လို့ ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ပို့နေကြတဲ့ လူတွေများတယ် ဒါပေမယ့် မသာရှုင်နဲ့တွေ့ရင်တော့ မကောင်းတတ်လို့ လိုက်ပို့ရပါတယ်လို့ ဘယ်သူပြောမလဲကဲ့၊ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ မသေခင် သုံးရက်လောက်ပဲ ကျွန်းမနဲ့စကားပြောခဲ့သေးတယ်၊ အခုလို လောလောလတ်လတ်ကြီးဖြစ်သွားတော့ ကျွန်းမဖြင့် ထမင်းတောင်စားလို့ မရတော့ဘူး ဆိုတဲ့ ထမင်းတစ်လုံးတားလာတဲ့ မိန်းမရဲ့စကားသဲ့၊ ကျွန်းတော် မသိဘူး၊ အိမ်ရောက်မှ သမီးက ပြောလို့၊ ကျွန်းတော်ဖြင့် စိတ်မကောင်းတာများ ဒီရောဂါမှန်း သိရင်များ ကျွန်းတော် မသိလို့ပါ၊ ကျွန်းတော် မိတ်ဆွဲ ဆရာတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သိပ်စွမ်းတာ၊ မဖြတ်ရ မလို့ရဘဲ စားဆေးနဲ့ကို ပျောက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ သေမှ ဆရာကောင်း ရှာပေးဖော်ရသည့် ကိုလောကွတ်ခဲ့၊ စကားသံတွေကို ကြားခဲ့ ရပေါင်းများပါပြီ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာဆိတ်ဖွား”

“ကိုယ့်ကိစ္စမှာ သူက စိတ်မကောင်းချင်ယောင်ဆောင်ပြု၊ တစ်ခါ သူကိစ္စမှာ ကိုယ်က စိတ်မကောင်းချင်ယောင် ဆောင်ပြနဲ့ အပြန်အလှန် လိမ်နေကြတာတွေကိုပဲ ငါတို့က လူမှုဇာလို ခေါ်ခဲ့ကြတာမဟုတ်လား အိုလဲ၊ တချို့နေရာမှာ ဒါတွေဟာ အမြစ်တွယ်လာပြီး ယဉ်ကျေးမှုတောင် ဖြစ်လာကြလေခဲ့”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ဆရာဆိတ်ဖွားရယ်”

“အကောင်းဆုံး ဟန်ဆောင်နိုင်တဲ့လူ၊ လိမ်နိုင်တဲ့ လူကို လူမှုဇာ ကျေပွန်တယ်၊ ယဉ်ကျေးတယ်လို့ အများက သတ်မှတ်လာကြတယ်၊ ဒီတော့ လူလောကကြီးမှာ လိမ်ညာမှုတွေဟာ နေရာရလာတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာဆိတ်ဖွား၊ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ရင် မကောင်းဘူးလား ဆရာဆိတ်ဖွား”

“ဘယ်လိုလဲ အိုလဲ ပြောစမ်းပါဉီး”

ဘဏ္ဍာဝတီစာပေ

“တခြားလူတွေ လိမ့်ချင်လိမ့်ကြပါပေါ်ဘာ ဆရာဆီတွေးနဲ့ကျွန်တော်ကတော့ မလိမ့်ဘဲ နေကြရအောင်” ဟု အိုလ်က ပြောလေ၏။

“ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး... အိုလ် ငါတို့ဘာ လူပေါ်စလောက်ကတည်းက လိမ့်လည်ခြင်းရဲ့ အရသာကို တွေ့လာကြတာ ဖြစ်တယ် အခုံ ဒါကို တုံးတိကြီး ဖြတ်လိုက်မယ်ဆိုရင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဘိန်းစွဲလာတဲ့ ဘိန်းစားဟာ ဘိန်းကို တိခန်း ဖြတ်လိုက်တဲ့အခါမှာ ဘိန်းဝမ်းသွားပြီး သေတတ်သလို ငါတို့မို့ အန္တရာယ်ကြီးမားတယ် အိုလ်”

“ဘယ်ဟူတ်မလဲ ဆရာဆီတွေးရယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ လုပ်နိုင် မယ် ထင်တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် စမ်းကြည့်ပါလား၊ ဒီအချိန်ကနေ နောက်နေ့ဒီအချိန်ထိ ပဲ လုံးဝ လိမ့်မပြောဘူးလို့ စောင့်ထိန်းကြည့်စမ်းပါ၌... အိုလ်၊ အဲဒါကို အောင်မြှင်ရင် ငါလဲပဲ လိုက်ပြီး စောင့်ထိန်းမယ်”

ဟု ဆီတွေးက ပြောလိုက်ရာ အိုလ်က လက်သီး လက်မောင်တန္ထား၍..

“စိန်လိုက်လေ ဆရာဆီတွေး၊ အခုံချိန်ကစပြီး နောက်တစ်နေ့ ဒီအချိန်အထိ လိမ့်မပြောဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ထဲမှာရှိတဲ့ အတိုင်းပဲပြော မယ်၊ အဲဒါအောင်မြှင်ရင် ဆရာဆီတွေးလဲ လိုက်ပြီး လုပ်ရမယ်နော်”

ဟု ဆိုလေ၏။

ဆီတွေးကမူ အိုလ်အား သနားစရာ သတ္တဝါတစ်ကောင်သဖုတ် ကြည့်၍ ပြီးလိုက်ပြီးလျှင် ခေါင်းကို ညီတ်၍ ဖြောလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ရေပေါ်တွင်လည်း သရကာဂုံတင်ခြင်းကိစ္စ ပြီးစီးသွား ပြုဖြစ်သဖြင့် မသာခိုင်းအား မြေမြှို့ပို့ သယ်ယူကြလေ၏။ သေဆုံးသူ၏ ဂိန်းမလည်း... .

“မနေဘူး ကိုထိမောင်ရေး... ကျွန်မပါလိုက်ပြီး သေမယ်တော့... ”

ဟု အော်၍ ဋီလေ၏။

“အလကားပြောတာ တကယ်လိုက်ပြီး မသေနိုင်ဘူး”

ဟု အိုလ်က သူ၏စိတ်ထဲတွင် ရှိသည့်အတိုင်း အော်၍ ပြောလိုက်ရာ မသာလိုက်ပို့သူများသည် ဝါးခနဲ ပွဲကျသွားလေ၏။ အိုလ်ကိုလည်း ပိုင်းဝန်းကြည့်ကြလေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် အိုလ်ကို ကြည့်၍...

“ဘိန်းတား ဘိန်းဖြတ်လို့ ဘိန်းဝမ်းသွားတာထက် ဆိုးလိမ့်မယ် ကိုယ့်လူရေး ကြည့်ပြီး လုပ်ပြီး”

ဟု ဆိုကာ ခေါင်းအား မြှုပ်ရန်အတွက် ပေါက်တူးကိုထမ်း၍ ထွက်သွားလေ၏။

ထိုအချိန်၌ မသာပို့သူများသည် ယပ်တောင်များကို ကိုင်၍ မသာ တွင်းဆီသို့ သွားကြလေ၏။ ထိုအထဲတွင် မိန်းမတစ်ယောက်သည် ယပ်တောင် နှစ်လက်ကို လက်မှုကိုင်လျက် လျောက်သွားသည်ကို မြင်လျှင် အိုလ်၏စိတ်၌ သူများတွေ ယပ်တောင် တစ်ယောက်တစ်ချားတောင် ယူပါလျက် ထိုမိန်းမ က ယပ်တောင်နှစ်ချား ယူထားခြင်းကို မကျေနပ်သလိုဖြစ်၍ လာသဖြင့်...”

“ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ တစ်ချားပို့ပြီး ယူထားရတာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ အပြောခံရသူ မိန်းမများ စောဘောက မိန်းမများ ပြောနေသည့် လင်တြီးရှုပါလျက် ကုလားအပွဲနားနှင့် ကြာအတ်လမ်းခင်းနေ သည်ဆိုသော ကုန်စုံဆိုင်မှု မိန်းမဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုတေသန မိန်းမများသည် အိုလ်၏ စကားသံကြောင့် ဝေါခနဲရယ် လိုက်လျှင် အပြောခံရသော မိန်းမများ ရှုက်လွှန်းသဖြင့် မှတ်နှုပ်ခြိနိုင်သွားကာ...”

“ဟဲ... အန္တ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ” ဟု ဆိုလေ၏။

“ငါတကယ်နှုန်းနေတာ မဟုတ်ဘူး လက်ကို ထန်းလျက်ရည်တွေ သုတေပြီး ပတ်တီးစည်းထားတာ၊ နှုန်းများတောင်ဆောင် နေတာ”

ဟု အိုလ်က ပြန်၍ ပြောလိုက်ရာ မသာပို့သူများ ဝေါခနဲ ရယ်မော လိုက်ကြပြန်၏။

အိုလ်သည် ထိုနေရာမှထက် မသာမြှုပ်ရာသို့ သွားလျှင် ငြေခုံးသူ မိန်းမသည် မသာကျင်းအတွင်းသို့ ခုန်၍ ဆင်းမည်တက်ကဲ ပုံပံနေသဖြင့် ဘေးမှ လူများက ချုပ်၍ ထားရလေ၏။

အိုလ်သည် ထိုအခြင်းအရာကို ကြည့်၍ စိတ်ထဲတွင် ရှိသည့်အတိုင်း
ပြောပြန်လေ၏။

“ချုပ်မထားပါနဲ့၊ လွှတ်လိုက်ကြစ်မီးပါ၊ တကယ် မသေစုံပါဘူး”

သေဆုံးသူ၏ မိန်းမလည်း အိုလ်အား စားတော့ ဝါးတော့ မည်ကဲ့သို့
ရရန်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လေ၏။

“ဟောဒီက ကျူပ်ရဲ့ဆရာ ကိုဆိတ်ဖြားက ပြောတယ်၊ အဲဒါလို
သေမတတ်ငိုတဲ့ မိန်းမဟာ နောက်လင် ခဏာကလေးနဲ့ ယူတတ်တယ်ဆိုပဲ၊
ကျူပ်လ ဒီစကားကို ယုံတယ်”

ဟု အိုလ်က ပြောလိုကရာ ဂိုလိုလျက်ရှိသော မိန်းမ၏ အမျိုးများ
သည် အိုလ်အား . . .

“သေခြင်းဆိုး”

ဟု ဆိုကာ ထိုးကြိတ် ရှိက်နှုတ်ကြလေတော့၏။

သေဆုံးသူ၏ မိန်းမကို ဖမ်းချုပ်ထားသူများသည် ထိုမိန်းမကို လွှတ်
လိုက်ပြီး၍ အိုလ်ကို ထိုးကြိတ်ကြလေ၏။

“ကျူပ်ပြောတာ မယုံဘူးလား၊ ခင်ဗျားတို့ ဖမ်းထားရတဲ့ မိန်းမ အခုလို
ဖမ်းထားမယ့်လူ မရှိတော့လ တွင်းထဲကို ခုန်မဆင်းဘူး၊ မဟုတ်လား”

ဟု အိုလ်က အထိုးအကြိတ် ခံနေရသည့် ကြားမှပင် ပြောလိုက်ပြန်
ရာ ထိုမိန်းမသည် အိုလ်ထဲသို့ ပြေးလာပြီးလျှင် အိုလ်အား တွင်းထဲသို့တွန်းချ
လိုက်လေ၏။ ထိုမိန်းမ၏ ဆွဲမျိုးများကလည်း မြေခဲများကို ယူ၍ တွင်းထဲသို့
ဖို့ချကြလေသည်။

ဆိတ်ဖြားသည် အိုလ်အား တွင်းပေါ်မှနေ၍ လက်ကမ်းပေးကာ
ဆွဲကာ ဆွဲတင်ပေးရလေ၏။ တွင်းပေါ်သို့ ရောက်သည့်နှင့် အိုလ်သည် ခြေကုန်
သုတ်၍ ပြေးလေတော့၏။

မသာပို့သူများအားလုံး ပြန်၍ သွားသည့်တိုင်အောင် အိုလ်ပြန်
မလာခဲ့ပေါ့ ညမိုးချုပ်၍ ဆိတ်ဖြားသည် ရော်ဆီ မီးခွှက်ကလေးထုန်းကား
စာဖတ်နေသည့်အခါနမှပင် ရရပ်ပေါ်သို့ ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့် တက်၍
လာလေ၏။

မျက်နှာ၌လည်း အဖွဲ့အပိုမ့် အညိုအမည်းများ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ဆိတ်ဖွားသည် အိုလုံ၏ မျက်နှာကို မီးခွက်ဖြင့် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက် ပြီးနောက် အမိပွာယ်ပါပါ ပြီးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ၌ အိုလုံက... .

“ဆရာဆိတ်ဖွားရေး . . . လိမ်မပြောတဲ့ ဥပုသံစောင့်တာ ကံကောင်း လို့ အရှင်လတ်လတ် မြေမြှေပြုမခံရတယ်များ၊ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ လိမ်မပြော လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒါကတော့ ကိုယ်တွေ့ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟာ . . . ဟာ၊ သဘောပေါက်ပြီလား အိုလုံ၊ ဘိန်းစား၊ ဘိန်းဖြတ်တာ ထက် အန္တရာယ်များတယ် အိုလုံ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြော၍ ရေနေးအိုးတည်ပြီးလျှင် အိုလုံ၏ မျက်နှာ မှ ဒဏ်ရာများအား ကြပ်ထုတ်ထိုး၍ ပေးရလေသတည်။

လိမ်လည် ပြောဆိုခြင်းကို ရွှောင်ကြိုးခြင်း
သည် ဘိန်းစွဲနေသူတစ်ဦး ဘိန်းဖြတ်သည်ထက်
ပင် အသက်အန္တရာယ်ကို ဖြစ်စေနိုင်၏။

အောင်မောင်

ဆိတ်ဖွား ပီဋ္ဌကတိတိက်

ဆိတ်ဖွားနှင့် အိုလဲတို့သည် တာမွေသချိုင်းရှိ ရေပြောပါ၍ ပျော်ချွင် ချမ်းမြော နေထိုင်ခဲ့ကြလေ၏။ နေအခါများတွင် အိုလဲသည် သူတောင်းစား အဖြစ်ဖြင့် မြို့ထဲသို့ထွက်ကာ လုညွှေလည်တောင်းရမ်း၍ ညာနေပိုင်းလောက် တွင် ပြန်လာပြီးလျှင် ဆိတ်ဖွား၏ ခေါင်းလုပ်ငန်း၌ ဆေးသုတ်ခြင်း၊ ပန်းဖော် ခြင်း စသော အလုပ်များကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးလေ၏။

ညိုင်းသို့ရောက်လျှင် ဆရာတပည့်နှစ်ဦးသည် သတ္တုချိုင်စုတ်ကလေး အတွင်း၌ ရေနေ့ကြမ်းကို ထည့်ပြီး ဦးနတ္ထိအုတ်ရွှေပါ၍ ထိုင်ကာ ရေနံဆီးခွက်ကို ရှေ့၍ ချလျက် ဆေးလိပ်မီးတရဲ့နှင့် စကားပြောလေ့ရှိ ကြလေ၏။

လသာသော ညာများ၌လည်း ဆိတ်ဖွားရှုတ်ခိုး၏ ဆိတ်ဖွား လမ်းမကြီးပေါ်၍ လမ်းလျောက်ရင်း စကားပြောနေတတ်ကြလေ၏။

အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ဆိတ်ဖွားနှင့် အိုလဲတို့၏ အကြောင့်ကြမဲ့ နေထိုင်ကြပုံကို တွေ့မြင်ရပါမဲ့ သုဘရာဇာ လုပ်လို စိတ် သို့မဟုတ် သူတောင်းစား လုပ်လိုစိတ်ပင် ပေါ်ပေါက်လာဖွယ်ရာ ရှိပေ လိမ့်မည်။

တစ်နေ့သုံး ဆိတ်ဖွားနှင့် အိုလဲတို့သည် ဆိတ်ဖွားရှုတ်ခိုး ဆိတ်ဖွား လမ်း၏ နံဘေး ဦးနတ္ထိ၏ အုတ်ရွှေပါတွင် ထိုင်ကာ နံနက်စာ လက်ဖက်လည် ကို နှဲစိမ်းခွက်နှင့် ဝယ်ယူကာ သောက်လျှက် ရှိကြလေ၏။

ထိစဉ်၍ မောက်ကားတစ်စီးသည် ၄၏တို့၏ အနီး၌ ကျွေခနဲရပ် လိုက်ပြီးလျှင် ကားပေါ်မှ အသက်(၄၀)အရွယ် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် အသက် (၆၀)အရွယ် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ဆင်း၍ လာလေ၏။

အသက်(၄၀)အရွယ် မိန်းမသည် ခေါင်းပေါ်၍ အမောက်ကြီးများ သဏ္ဌာန် ဆံပင်ကိုပြပြင်ထားပြီးလျှင် မျက်နှာ၌လည်း မျက်နှာခြေယ်များ လိမ်းခြေယ်၍ ထားလေ၏။

ထိုမိန်းမ၏ မျက်ခွံများမှာ လွန်စွာ ထူးပြန်းသည့်ပြင် ပါးစုံကြီးများ မှာလည်း လွန်စွာ ဖောင်းမြှုပ်လေ၏။ နှုတ်ခမ်းမှာမူ အပေါ်နှုတ်လမ်းတို့၏ အောက်နှုတ်ခမ်း လွန်စွာ တွဲပေသည်။

ရင်သားများလည်း လွန်စွာ ဖွံ့ဖြိုးကြကုန်၏။ ထိုအတွေပင် တင်သား ကြီးများမှာလည်း လွန်စွာ မြို့မောက်၍ ဖောင်းကြလှပေသည်။

အသက်(၆၀)အရွယ် အဘိုးကြီးမှာလည်း စုစုပေါင်း အောင်(၅၆) ပင်ခန့်သာ ရှိတော့မည်ဖြစ်သော သူ၏ ဆံပင်ကို သေသပ်စွာဖြေ၍ ထားပြီးလျှင် ကာလသား အရွယ်များဝတ်သော စပိုရှုပ်အကျိုး အဝါရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထား လေ၏။

မိန်းမလုပ်သူသည် ဆိတ်ဖွားတို့ အနီးသို့ ခပ်သွက်သွက်လျောက်၍ လာလေ၏။ သူ၏ ကိုယ်တွင် ဆွတ်ဖျိန်းလာသော ရေ့မွေးရန်းမှာလည်း လိုင်၍ နေပေသည်။

“ရှင်တို့ ဒီသခြားက သုဘရာဇာတွေ မဟုတ်လား”

ဟု မိန်းမက မေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ” ဟု ဆိတ်ဖွား က ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“အုတ်ရှု လုပ်ချင်လိုပါ”

“ရပါတယ၊ လုပ်ပေးပါမယ”

“ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် ကုန်ပါပေါ့ ခိုင်ခိုင် လှလှကလေးလိုချင်တယ”

“ဂိတ်ချပါ၊ ခိုင်ခိုင်ခဲ့ခဲ့ လုပ်ပေးပါမယ”

“လှလှလှပါစေ”

“စိတ်ချပါ၊ အဲဒီ ဂုဏ်မြင်ရင် ကျွန်တဲ့ဆွဲမျိုးတွေပါ လိုက်ပြီးသေချင် သွားအောင်ကို လှုရပါစေမယ်၊ ကျူပ်ဆရာဆီတ်ဖွားက တစ်ခေတ်မှာ တစ်ယောက်ဆိုရအောင် ထူးချွန်တဲ့ လူပါပဲ၊ အုတ်ဂုဏ်တဲ့ နေရာမှာတော့ ရုပါစတားပါပဲ”

ဟု အိုလ်ကဝင်၍ ပြောလိုက်ရာ ထိမိန်းမသည် မဲ၍ သွားလေ၏။

“ပြီးတော့ အုတ်ဂုဏ် ဟောဒီ စာကလေးလိုလဲ ကျောက်ပြားကို မျင်တယ်” ဟု ဆိုတ်ဖွားကပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ရပါတယ် ဒါကတော့ ကျောက်ပြားလုပ်တဲ့ လူတွေရှိတယ်၊ အပ်ပေး ပါမယ်” ဟု ဆိုတ်ဖွားကပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ရှိရှိ... ဟောဟိုဂုဏ် အစ်ကိုကြိုးနဲ့ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချုပ်း ရာဇ်ဝတ်ဝန်ထောက် ကိုဖောက်ရဲ့ဂျုပ်ပေါ့ကွာ”

ဟု အဖိုးတိုးက သူ၏ နောက်အား ပြောလိုက်လေ၏။

“အစ်ကိုကြိုး ဟိုက ဂုဏ်စုံလုံးကို တွေ့လား တွေ့ပြီး လုပ်ထားတာလေ ရှိရှိတို့ လင်မယားသေရင်လဲ အဲဒီလိုပဲ တွေ့ပြီးထားကြမယ်”

ဟု မိန်းမလုပ်သွားက ပြောလေ၏။ ထိုစကားကို ကြားရလှုပ် အဘိုးကြိုး သည် လွန်စွာ ပိတ်ဖြစ်သော မျက်နှာနှင့် သူ၏နောက်အား ကြည့်လေ၏။

ထိုနာက် မိန်းမလုပ်သွားက စာဘူးတောင်းသိုက်နှင့်တူသော သူ၏ ပိုက်ဆံအီတ်ကို ဖွံ့ဖြိုးလျက် ဆိုတ်ဖွားအား အုတ်ဂုဏ်လုပ်ရန်အတွက် ငွေကို ပေးလေ၏။

ထိုမိန်းမသည် ကားပေါ်တက်သည်အထိ... .

“အုတ်ဂုဏ်လှုလှုကလေးနော်၊ လှုလှုကလေး”

ဟု ပြောဆို မှာကြားသွားလေ၏။

“ဒီမိန်းမ မြန်မြန် သွားပေလိုသာပေါ့ ဆရာဆီတ်ဖွားရယ်၊ နောက်ထက် (၁၅)မိန်စေရင် ကျူပ်တော့ သူရဲ့ရေမွေးနဲ့ကြောင့် ခေါင်းမူးပြီး သေနိုင်တယ် ဟဲ... ဟဲ၊ သူအဖောက်ရှိတဲ့ အဘိုးကြိုးကိုတောင် သေရင် ဗုတ်ဂုဏ်ပြီး လုပ်ချင်တယ် ဆိုပါလား” ဟု အိုလ်က ပြောလေ၏။

“ဒီမိန္ဒားမရဲ့ ရုပ်လက္ခဏာကတော့ သူတွေရကျမ်းအရ ဆိုရင် အဘိုးကြီး ခေါင်းကို ချိ(ရှိ)တပ်မယ့် မိန္ဒားမမျိုးပဲ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လျှင် အိုလ်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေ၏။

“တော်တော်ကို မဟုတ်တာပြောမယ့် မိန္ဒားမမျိုးပဲ”

ဟု အိုလ်က ဝင်၍ ပြောပြန်၏။

“အဘိုးကြီးရဲ့ မျက်လုံးကလဲ ဟင်းခိုးစားတတ်တဲ့ ကြောင်ရဲ့ မျက်လုံး မျိုးကွဲ” ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလေ၏။

“မိန္ဒားမရဲ့ မေးစွေကလဲ တိုလိုက်တာ ဆရာကိုဆိတ်ဖွားရယ်၊ အေး မေးစွေကျနောတာပဲ” ဟု အိုလ်က ပြောပြန်၏။

“အဘိုးကြီးရဲ့ နဖ္တ်လဲ ပြောင်တင်းတင်းနဲ့ လိပ်ကျောကွန်းလိပ်ကွဲ မိန္ဒားမျိုးဟာ ဆင်းရဲတတ်တယ်”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်ရာ အိုလ်က ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်၌..

“ကျွန်ုတ်တက်များ ဆင်းရဲသေးလား ဆရာ” ဟု မေးလေ၏။

“ဆင်းရဲတာပေါ့ အိုလ်၊ မင်းဟာ ဟိုမိန္ဒားမနဲ့ သိုးမိန္ဒစ်လောက် စကား ပြောရတာကိုတောင် စိတ်ညွစ်နဲ့ပြော မဟုတ်လား၊ သူရဲ့ ရေဇ္ဈာန်နဲ့တွေက မင်းကို ခေါင်းမူစေခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဘယ်လောက် ဒုက္ခဖြစ်သလား၊ ဒုက္ခဟာ ဆင်းရဲ ခြင်းပဲ၊ ဒီအဘိုးကြီးဟာ မသေမချင်း အဲဒီမိန္ဒားမရဲ့ ရေဇ္ဈာန်တွေကို ရှုပြုး နေရတော့မယ်ဆိုတော့ သနားစရာကွာ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်ရာ အိုလ်က သဘောကျွား ရယ်မောလေ၏။

အုတ်ဂုလ္လာပြီးလျှင် ကျောက်ပြားကပ်ရန်အတွက် ကျောက်ပြား၌ ရေးထွင်းရမည့် သေသူ၏ နာမည်ကို ထိုမိန္ဒားမက ပေး၍ သွားသည်ဖြစ်ရာ ဆိတ်ဖွားသည် ထိုစာရွက်ကို ဖွင့်၍ ကြည့်ပါလေ၏။

**မောင်သန်းအေး (ခေါ်) အော်လီးအေး
အသက် ၂၄ နှစ်**

ဆိတ်ဖွားသည် အထက်ပါစာကို ဖတ်ပြီးနောက် ပြုးလိုက်လေ၏။
ဆိတ်ဖွား ပြုးသည်ကိုမြင်လျှင် အိုလံက...။

“ဆရာကြီး ဘာပြီးတာလဲပျ”

“ဒီမသာဟာ တော်တော်ဆန်းတယ်၊ အိပ်တော့ မန္တလေးမှာ၊ မျက်နှာ
သစ်တော့ ပုဇွန်တောင်မှာ၊ သေတော့ တာမွေသခြင်းမှာကျ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး ဆရာဆိတ်ဖွား”

ဟု အိုလံက ပြောလေ၏။

ထိုအခြား ဆိတ်ဖွားသည် ရန်ကုန်သို့ လာရောက်ခဲ့စဉ်က ပုဇွန်တောင်
ပန်းခြံ၍ အော်လိုဘေး ဟု ခေါ်သော သူငြေားသားနှင့် တွေ့ဆုံးပိုကို ပြောပြ
ရာ အိုလံသည် ရယ်မောလေတော့၏။ ထိုသို့ ရယ်မောပြီးနောက်...။

“ဆရာကြီးပြောတဲ့အတိုင်း ဒီကောင် အခု သေပြီပေါ့ နေရာမှန်ကို
ရောက်သွားပြီပေါ့”

ဟု အိုလံက ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဆိတ်ဖွားနှင့် အိုလံတို့သည် မောင်သန်းအေး၏ အုတ်ရု
ပြုလုပ်ရန်အတွက် အုတ်ခဲ့၊ ဘိလပ်မြေနှင့် သများကို သွားရောက်ဝယ်ယူ၍
ရှုတ်ရှုကို စတင်လုပ်လေ၏။

အိုလံက အုတ်စီ၍ ပေးလေ၏။ ဆိတ်ဖွားကမူ အိုလံ စီ၍ ပေးသော
ရှုတ်များကို(သံလက်)ဖြင့်အင်တေများကို လိုက်၍ ကပ်လေ၏။ နာမည်
ကျောက်ပြားလေးကိုလည်း ကျောက်ပြားထွင်းသောလူများထံ အပ်နှုန်းရောထွင်း
စေလျက် အုတ်ရှုကို ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ကပ်လိုက်လေ၏။

ဆိတ်ဖွားလုပ်သော အုတ်ရှုမှာ အပေါ်ပိုင်းတွင် ခွက်တက်တက်
ရှိလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာရဲ့ အုတ်ရှုကလဲ အပေါ်မှာ ခုံးခုံးကလေးမ
ရှုပ်ဘဲ ခွက်ခွက်ကြိုးပါလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဆရာရဲ့”

ဟု အိုလံကမေးလေ၏။

“ထိုင်လို ကောင်းအောင် လုပ်ထားတာကွာ အုတ်ဂူဆိုတာ ငါတို့ရ ထိုင်ခဲ့တွေ မဟုတ်လား၊ ငါတော့ ပိုပြီး ထိုင်လိုကောင်းအောင် နောက်မြှု ကလေးနဲ့ ယက်တန်းကလေးတောင် ထည့်လိုက်ချင်တယ်ကွာ.. ဟာ.. ဟ”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာကိုဆိုတ်ဖွားရယ်၊ ဥစ္စာရှင်ရဲ့ စကားများနေ ဦးမယ်” ဟု အိုလ်က ပြောလေ၏။

ဆိုတ်ဖွားတို့ အုတ်ဂူလုပ်ပြီး နှစ်ရက်မြောက်သောန္တာ မောင်သန်အောင် စုံစမ်းတော်လာလေ၏။ လိုက်ပို့သော အော်စတင်ကား နှစ်စီးသာ ပါ၍ ကားပေါ်၍လည်း လူနှစ်ယောက် သုံးယောက်ခန့်သာ ပါရှိလေ၏။

အုတ်ဂူ လာ၍အပ်သော မိန်းမသည် အနည်းငယ် ငိုကြွေးလေ၏။ သူ၏ယောက်ဗျား အဘိုးကြီးကမူ စီးကရက်သောက်ရင်း ကိုဆိုတ်ဖွား အုတ်ဂူ ပိတ်ဆိုပုံကို ကြည့်လေ၏။ ထိုနောက် အုတ်ဂူအပေါ်၌ ခွက်၍နှုန်းသည်ကို မြင်လျှင်...”

“ဘယ်လိုလဲ ရှုပေါ်ကလဲ မညီဘဲနဲ့ ဘယ့်နှယ်ကြောင့် ခွက်ပြီးနေရ တာလဲ” ဟု မေးလေ၏။

“တမင်ခွက်ထားလိုက်ပါ ဒါမှ မိုးရွာတဲ့အခါမှာ ရေတင်မယ်၊ အင်ကတ ဆိုတာ ရေဝလေ ခိုင်လေပါပဲ”

ဟု အိုလ်က ဝင်၍ပြောလိုက်မှ အဘိုးကြီးလည်း ကျေနပ်သွားလေ၏။ အုတ်ဂူပိတ်၍ ပြီးသွားသောအခါ၌ မောင်သန်းအေး၏ အသုဘို့ သူများသည် ပြန်၍ သွားကြလေ၏။

ဆိုတ်ဖွားတို့ ဆရာတပည့်လည်း မောင်သန်းအေး၏ အုတ်ဂူပေါ်တွင် ထိုင်ကာ စကားပြောဆိုနေကြလေ၏။

“ဆရာ ကိုဆိုတ်ဖွားရေ.. မောင်သန်းအေးရဲ့ကောင်းမှုပေါ်ကြောင့် ထိုင်ခဲ့ကောင်းကောင်း တစ်ခုတော့ရပြီး။ နောက်တစ်ခါ ထမင်းစား စား အဖြစ် အသုံးပြုလို့ရအောင် လုပ်ပါ၍.. ဟာ.. ဟာ.. ဟာ..”

“ငါက သချိုင်းကုန်းမှာ အဲဒါ မလုပ်ချင်ဘူးကွာ”

“ဘာလုပ်သလဲ ခုတင်လုပ်ချင်သလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ပိဋကတ်တိုက် ကောင်းကောင်း တစ်ခုလုပ်ချင် တယ်၊ ‘ဖနီလိုင်ဘရီ’ပေါ့ကွာ၊ အခမဲ့ စာအုပ်ဖတ်နိုင်တဲ့ စာကြည့်တိုက်မျိုး သိပ်ပြီး လုပ်ချင်တယ်”

“ဘာ.. ဗျာ၊ ဆရာကိုဆိတ်ဖွံ့ဗြားကလဲ ဘယ့်နှယ်၊ သခြားကုန်းမှာ ပိဋကတ်တိုက် လုပ်ရမယ်လို့များ”

“မင်းဘာသိလိုလဲကွာ လူတစ်ယောက်ဟာ သူရဲ့နာမည်ကို နှစ်ပေါင်း များစွာ တည်တဲ့စေချင်ရင် ပိဋကတ်တိုက် ကောင်းကောင်းတစ်ခု လုပ်ပြီး အဲဒီ ပိဋကတ်တိုက်ကို သူရဲ့နာမည်ပေးလိုက်ရဲ့ပဲ”

“အဟုတ်ပဲလား ဆရာကိုဆိတ်ဖွံ့ဗြား”

“သထု မြေသပိတ်ဘုရား ခြေတော်ရင်းက ဦးစီးသီ ပိဋကတ်တိုက်ကို ကြည့်ပါလား၊ ဦးစီးသီးဆိတာက ဝန်ထောက်လား၊ စစ်ကဲလား ပါပဲကွာ အခု ထက်ထိ သူရဲ့နာမည်ဟာ ကျွန်းနေတယ်၊ သူလျှော့တဲ့ စာကြည့်တိုက်ကိုကွဲ”

“ခြော်-”

“ဆာ ချားလ်ဘားနှစ်ရဲ့ ဘားနှစ်ပိဋကတ်လဲ ကြည့်ပါလားကွဲ”

(ဘားနှစ်ပိဋကတ်တိုက် ဆိုသည်မှာ ဝန်ရှင်တော်မင်းကြီး ဆာချားလ် ဘားနှစ်ဆိုသူ တည်ထောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု လသာ အထက(၁) ကျောင်းဝင်းအတွင်း၌ တည်နှုန်း၌ သစ်သားအာဆောက် အောင့် တစ်ခုဖြစ်သည်ဟု မှတ်သား မိဖူးပါသည်။ ထိုပိဋကတ်တိုက်သို့ ပထမဦးးဆုံး လျှော့သာအတွဲ။ ရှင်တို့မှာ ဦးဘိုးမျှင်နှင့် ဦးမြို့စသော မြန်မာလူမျိုးသားများ ဖြစ်ကြပါသည်။

(စာရေးသူ)

“ဟုတ်တယ် ဆရာရေး.. ဆရာသာ သခြားကုန်းထဲမှာ ပိဋကတ် ကြီးတစ်ခု တည်ထောင်နိုင်ရင်တော့ ‘ဆိတ်ဖွံ့ဗြားပိဋကတ်’ဆိုပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆရာနာမည်ဟာ တည်ရှုနေမှာ အမှန်ပါပဲပဲ”

ထိုအခါ့၌ ဆိတ်ဖွံ့ဗြားသည် ဆေးပြင်းလိပ် တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညီး သကဲ့သို့ အိုလ်ကလည်း စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညီးလေ၏။ အိုလ်သည် စီးကရက်ကို ဖွားမြှိုက်လိုက်ပြီးနောက် အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြန်လေ၏။

“ဆရာဆိတ်ဖွားရဲ့ ဆိတ်ဖွား ပိဋကတ်တိုက်ကြီး ရှိတယ်ပထားကြပါစို့ရဲ့ သချိုင်းထဲမှာဆိုတော့ လာပြီး ဖတ်ကြပါမလား ဆရာရယ်”

“ဟ. . . ကောင်ရဲ စာသမားဆိုတာက သူဖတ်ချင်တဲ့ စာသာရှိပါ စော့ကျား၊ သချိုင်းကုန်းထဲမကလို ခေါင်းထဲဝင်ပြီး ဖတ်ရမယ်ဆိုရင်လဲ ဖတ်မယ့် လူစားတွေကျား၊ စာသမားစစ်စစ်ရဲ့ဘဝဟာ တကယ်ပြီးမျှေးတယ်ကွား၊ သူရယ် စာအုပ်ရယ်ပဲ ရှိဖို့လိုတယ်”

“စာကြမ်းပိုးကို ပြောတာလား”

“အေး. . . အင်လိပ်လိုတော့ (ဘွတ်ခိုင်မ်း)လို ပြောလေ့ရှိကြတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါကတော့ အဲဒီလူတွေကို ကြမ်းပိုးဆိုတဲ့ ဝေါဟာရနဲ့တွဲပြီး မခေါ်ရက်ပါဘူး အိုလ်”

“ဆရာဆိတ်ဖွား. . . ခင်ဖွားမှာသာ ပိုက်ဆံတွေ အမျှအိုးရှိရင် ပိဋကတ်တိုက်ကြီး လုပ်ပြီး လျှမှာပဲနော်”

“အေးကျား. . . ငါတို့ဆိုက သူငွေးတွေကလဲ လျှတော့လျှပါတယ်ကျား၊ ဒါပေမယ့် ပိဋကတ်တိုက်လျှပို့ စိတ်ကူးပေါ်တဲ့ အလျှောင်မျိုးက သိပ်ပြီးနည်းသေးတယ်”

“ဆရာ ကိုဆိတ်ဖွားရေး နောက်တစ်ခါ အုတ်ရှုလုပ်ရရင် စာကြည့်စားပွဲပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်လာအောင် လုပ်ပေတော့၊ ဟဲ. . . ဟဲ ဒါမှ ခင်ဖွားရဲ့ သချိုင်းကုန်း ပိဋကတ် လုပ်ဖြစ်တဲ့ အခါမှာ စာကြည့်စားပွဲအတွက် အဆင့်သင့် ဖြစ်မှာပေါ့”

“အေး. . . မင်းပြောတာ မဆိုဘူး အိုလ်၊ ငါသာ ပိဋကတ်တိုက်ကြီး တည်ထောင်နိုင်ရင် မင်းကို ပိဋကတ်တိုက်မှုး ခန့်မယ်ကွား”

“ဟား. . . ဟား. . . အတော်ပဲ ပိဋကတ်တိုက်မှုး လုပ်ရင်း အဝင်ဝမှာ ခွက်ချထားရှုပဲ”

“ခွက်က ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဟာ. . . ဆရာကိုဆိတ်ဖွားကလဲ ကျွန်ုတ်တော်ရဲ့ သူကောင်းစားလုပ်ဝန်းပြီးကို အပြီးအပိုင် စွန့်လွှတ်လို ဘယ်ဖြစ်မလဲဘာ. . . ဟား. . . ဟား”

လူစာမကာင်နဲ့ လက်ထပ်ပေးမယ်

ဆိတ်ဖွားတို့ ဆရာတပည့်သည် မောင်သန်းအေး၏ အုတ်ရှုပေါ်၌
စကားပြောနေရာမှ တစ်ဖန် ထ၍ လမ်းလျှောက်ရင်း ပြောဆိုကြပြန်၏။

ထိအချိန်၌ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် မောင်သန်းအေး၏ ရှုသို့
ရောက်ရှိလာပြီးလျင် အုတ်ရှုအား ဖတ်တွယ်၍ ငါလေ၏။ အိုလ်သည် ထိ
မိန်းကလေးကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုလေ၏။

အသာအပြု၍ ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ် မျက်နှာသွယ်သွယ် နှာတံပေါ်၏၊
မျက်လုံးမျက်ခုံး လွန်စွာကောင်းသော မိန်းကလေးသည် မောင်သန်းအေး၏
အုတ်ရှုကို ဖတ်တွယ်၍ ဆွေးမြှုည့်စွာ ငါကြွေးနေလေ၏။

“ကိုသန်းအေးရယ်၊ နှယ်ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ပြလိုက်
တာပေါ့၊ နှယ် တစ်သက်လုံး ရင်ကျိုးနေအောင် လုပ်လိုက်တာပေါ့၊ နှယ်
ဘယ်လိုဖြေရမလ”

ဟု တတ္တတ္တွေတ် ပြောဆို၍ ငါလေ၏။

မိန်းကလေးသည် မူာ်ရိပျိုးသည်အထိ ငါပြီးနောက် ပြန်၍
သွားလေ၏။

ထိအခြင်းအရာကို အိုလ်က စိတ်ဝင်စားသဖြင့် ဆိတ်ဖွားကို ပြောပြ
သော်လည်း ဆိတ်ဖွားသည် စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိဘဲ ရွှေးဟောင်း သူတော်
ကျမ်းတစ်ကောင်ကိုသာ မဲ၍ ဖတ်ရှုနေလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်သို့ ရောက်သည့်အခါဌီးလည်း ယမန်နောက မောင်သန်းအေး၏ အုတ်ရှုတွင် ငိုကြွေးသွားခဲ့သော နှယ်ဆိုသည့် မိန်းက လေးသည် ပန်းခြင်းကလေး တစ်လုံးနှင့်အပြည့် ပန်းများကို ထည့်ကာ မောင်သန်းအေး၏ အုတ်ရှုသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် အုတ်ရှုပေါ်၍ ပန်းခြင်းကို တင်၍ ယမန်နောကအတိုင်း ငိုကြွေးပြန်လေ၏။

အိုလ်သည် ထိမိန်းကလေး ငိုကြွေးနေသည်ကို မြင်ရလျှင် လွန်စွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သဖြင့် ဆိတ်ဖွားအနီးသို့ သွားကာ... .

“ဆရာ ကိုဆိတ်ဖွားရေး မနောက မိန်းကလေး လာပြန်ပြီးပြီး၊ ပန်းခြင်းကလေးလပါတယ်၊ မောင်သန်းအေးရဲ့ ရူမှာ ငိုနေလေရဲ့ဖြား၊ မောင်သန်းအေးရဲ့ ရည်စားကလေးနှုတ္တပါရဲ့၊ သနားစရာပဲဖြား” ဟု ပြောလေ၏။

“သနားပါ အိုလ်၊ လောကမှာ ကိုယ့်ကို ထောင်မကျ ကျအောင် တစ်ဖက်က လိုက်ပေးတဲ့ ရှုံးနေကလွှဲပြီး လူတိုင်းကို သနားနိုင်ပါတယ်လို့၊ ဆိုဒင်စကားပုံ ရှိတယ်ကွာ၊ ဒီတော့ သနားပေါ့ကွာ၊ သနားတာ ပိုက်ဆံပေးရ တာမှ မဟုတ်ဘဲ” ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြီးလျက် ပြောလိုက်လေ၏။

“ကိုယ်ရဲ့ ချစ်သူရည်စား သေသွားတယ်ဆိုတော့ မိန်းကလေးခများမှာ လွမ်းရှာမှာပေါ့ ဆရာဆိတ်ဖွားရယ်” ဟု အိုလ်က ပြောပြန်လေ၏။

“ဒီလိုရှိတယ် အိုလ်၊ ချစ်ဝေဒနာ ဆိုတာဟာ ဘောင်းဘီဒီတ်ထဲကို ဆေးလိုပ် ပီးပွားကျသလိုပဲ၊ အလွန်ကို နေရထိုင်ရခက်တဲ့ ဝေဒနာပဲကွာ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်ရာ အိုလ်က သဘောကျ၍ သွားလေ၏။
ထိုနောက်...

“ကြံးကြံးဖန်ဖန် ဆရာ ဆိတ်ဖွားရယ်... . ဆရာက အချစ်အကြောင်း ကို သေသေချေား သိနေပါလျှင်နဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကျတော့ စိတ်မဝင်စားတာ အုံပါရဲ့ဖြား” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဆိတ်ဖွားသည် အမိပို့ပါယ်ပါပါ ပြီးလိုက်ပြီးနောက် ဆေးပြင်းလိုပ်ကု ဖွားလိုက်လေ၏။ ထိုနောက်...

“ကိုယ့်ခေါင်းနဲ့ မတော်တဲ့ ဦးထုပ်ကို ဆောင်းရတာတက် ဦးထုပ် မဆောင်းဘဲ နေရတာ ပိုပြီး ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ပြီးတော့ အချစ်ဆိုတာဟာ

ကျောက်ရောဂါလိပုကျွောက်ပေါက်ရင် သေဖိုက များတယ်
ဒို့လဲ၊ ဟာ... ဟ...” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါန်၌ ဆိတ်ဖွားရှတ်၏ (ဆိတ်ဖွားလမ်း)အတိုင်း မောက်ကား
တစ်စီးမောင်း၍ ဝင်လာလေ၏။ ထိုကားကို ဒို့လဲရော ဆိတ်ဖွားပါ ကောင်းစွာ
မှတ်မိပေသည်။ မောင်သန်းအေး မိဘများ၏ ကားပင်ပြုစ်ပေသည်။ ကားသည်
မောင်သန်းအေး၏ အုတ်ရှုရှု၌ ထို၍ပြုလိုက်ပြီးလွင် ကားပေါ်မှ မောင်သန်းအေး
မိခင်ပြုစု ဆင်း၍လာလေ၏။ မောင်သန်းအေး၏ မိခင်ဆုံးသူမှာ ဆိတ်ဖွား
အား မောင်သန်းအေး၏ အုတ်ရှုလုပ်ရန်အတွက် လာရောက် အပ်နှဲခဲ့ဖူး
သော တောင့်တောင့်တင်းတင်း မိန်းမကြီးပင် ပြုစ်ပေသည်။

“ဟောကောင်မ၊ ညည်းက ငါသား သေတာတောင် ဒုက္ခပေးတုန်းပဲ
လား၊ ကြည့်စစ်း၊ လာပြီး အလွမ်းသယ် နေလိုက်တာ”

ဟု မိန်းမက ပြောလေ၏။

မောင်သန်းအေး၏ ရည်းစားကလေးကမူ မည်သို့မျှ ပြန်၍ မပြော
ဘဲ ငိုမြှုပ်၍ နေလေ၏။ ထိုအခါန်း မောင်သန်းအေး၏ မိခင်သည် ဒေါသ
ထွက်၍ လာပြီးလွင် မိန်းကလေး၏ ဆံပင်ကို လှမ်း၍ ဆွဲလိုက်ပြီးလွင် ပါးကို
ရှိက်လေ တော့၏။

“ဆရာကိုဆိတ်ဖွားရော... ဟိုမှာ ရှိက်ကုန်ကြပြီ လာပျို့”

ဟု ဒို့လဲက ပြော၍ ပြေးသွားလေ၏။ ဆိတ်ဖွားက ကြူနှိမ်ရရပ်
ထိုင်မြတ်း ထိုင်၍ နေလေ၏။

“နှယ့် ချစ်သူကို နှယ်လွမ်းလို့ လာပြီး ငိုတာပါ အန်တိရယ် ဒါလောက်
တော့ နှယ်ကို ငိုခွင့်ပေးပါ” ဟု မိန်းကလေးက အသနားခံလေ၏။

“ညည်းလို အလေနတော့ မိန်းမကလာပြီး အလွမ်းသယ်ကာ
ငါသားရဲ့ ရှုက်ကို ထိခိုက်တယ် ညည်းငါအေကြောင်း ကောင်းကောင်း သိရမယ်”

ဟု ဆိုကာ မိန်းကလေးအား ရှိက်ရန် ရွှယ်လိုက်ပြန်လွင် ဒို့လဲသည်
ပြေးသွား၍ ကြားမှဝင်ကာ ရပ်လိုက်ပြီးလွင်...”

“မလုပ်ပါနဲ့ ခင်ဗျာ၊ သနားပါတယ်” ဟု တောင်းပန်လေ၏။

“ဟဲ... သူတောင်းစား၊ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လ”

“မဆိုပါဘူး အန်တဲ့ လက်လွန်ကုန်မှာ စီးလိုပါ”

“ဖယ်စမ်းပါ။ ဒီသူတောင်းစားက ကြားထဲက ကန့်လန့် ကန့်လန့်”

အိုလ်သည် ဆိတ်ဖွားကို လျမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။ သူ၏ ကြည့်ပုံမှာ အကူအညီ တောင်းသည့် သဘောမျိုးပါဝင်လေ၏။ သို့ရာတွင် ဆိတ်ဖွားက ဆိတ်ဝင်စားမှုမပြုဘဲ စာအုပ် တစ်ခုပုံကို ထုတ်၍ ဖတ်နေလေ၏။

“အောက်တန်းစား အနုတ်ရတ်ကုပ်ရတ် ကောင်မကာ ငါသားရဲ့ရှုံးမှာ လာပြီးနိုင်လာနဲ့ ညည်းနဲ့ငါသားနဲ့ တူသလား တန်သလား”

မိန်းကလေးက ငိုမြဲ ငိုလေ၏။

“ဟောကောင်... အုတ်ရှုပါ ဆေးသုတ်ချင်တယ်”

“အဲဒါ ကျွန်တော်နဲ့မဆိုင်ဘူး ခင်ဗျာ၊ ဟောဟိုမှာ ထိုင်နေတဲ့လူနဲ့ ဆိုင်တယ်” ဟု အိုလ်က ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

မောင်သန်းအေး၏ဖခင်က ဆိတ်ဖွားအား လက်ယပ်၍ ခေါ်လိုက်လေ၏။ ဆိတ်ဖွားက စာဖတ်နေသဖြင့် မမြင်ပေါ့ ထိုအခါ်၌ လက်ခုပ်တီး၍ ခေါ်ပြန်၏။

“ဒီကိုလား။ အုတ်ရှု ဆေးသုတ်ရမယ်”

ဟု မောင်သန်းအေး၏ ဖခင်က အော်ပြောလိုက်လေ၏။

“အလုပ်အပ်ချင်လိုလား... ဒီကိုလားမဲ့ပါ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လေ၏။

“အောင်မလေးတော်... ဖင်လေးတောင် မရွှေ့ချင်တဲ့ သူဘရာဇာ နဲ့မှ လာပြီးတွေ့နေတယ်၊ ပိုက်ဆံရမှာပါ။ ဒီကိုလားမဲ့ပါ”

ဟု မောင်သန်းအေး၏ မိခင်က ပြန်၍ ခေါ်လိုက်လေ၏။

“ပိုက်ဆံက အရေးမကြီးဘူး ကျူပ်အဖို့ ပိုက်ဆံဆိုတာ မသာပါးစ် ထဲက ပစ္စည်းပါဖျာ၊ ဘာများဆန်းလိုလဲ၊ လာခဲ့စမ်း ခင်ဗျားတို့၊ လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး လာခဲ့... ကျူပ်ကတော့ မလာနိုင်ဘူး၊ အလုပ်အပ်ချင်အပ် မအပ်ချင်နေ”

“အစ်ကိုကြီးရေ့... သွားလိုက်စမ်းပါ”

“အိုကွာ... ရိုရိုကလဲ ငါက သူဘရာဇာဆီ သွားရမယ်လို့ အောက်ကျေ နောက်ကျု”

“သုဘရာဇာကလ အောက်ကျ နောက်ကျခံပြီး မလာနိုင်ဘူး
မိတ်ဆွဲ” ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ତୋର୍କାର୍ଯ୍ୟରେ ପାଇଁ ଆମିରାପାଇଁ”

ဟု မောင်သန်းအေးမိခင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ဆိတ်ဖွားထိစကားကို ကြား၍ သွားသဖြင့်...

“လူတွေဟာ... ကိုယ့်နေရာနဲ့ကိုယ် ကြီးကျယ်နေကြတာပဲ၊ သခြင်းကုန်းဆိုတာ သုဘရာဇာရဲ့နေရာပဲ၊ ဒီတော့ နည်းနည်းတော့? ကြီးကျယ်မယ်လို့”
ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟာ... ဟ... မိတ်ဆွေကြီး အဲ့မဝေးတော့ဘူး၊ ဒီလိုမှပေါ့ဖြာ”

ହୁ ପିତାଙ୍କୁର ପ୍ରାଣିର ମୋରିବନ୍ତିରେ ଫରିଦି ମୁଗ୍ଧିକୁ
ବନ୍ଦ ଛୁଟିଲା ସୁରକ୍ଷାରେ ॥

“ရေးပိုက်ဆုံး။ အုတ်ဂုဏ် ဆေးသုတ်ထားပါ”

ဟူဆိုကာ ဆယ်တစ် နှစ်ရှက်ကို ထုတ်၍ ပေးလေ၏။

ହିତ୍ୟୁଃଙ୍କ ଶଯ୍ତାନ୍ତ ତର୍ତ୍ତରୁଗଳିକ୍ଷ ପ୍ରଥମ ପେଣ୍ଟିଂ ଦେବତାଙ୍କ ଶଯ୍ତାଗଳ୍କ
ହା ଯୁଗ୍ମ ଧ୍ୟାନେଣ୍ଟିରେ ॥

“ယူပါ. . . ကျော်အတွက် ငွေတစ်ဆယ် ပိုပြီး ကုန်သွားလို့လဲ ဘာမှ မထူးပါဘူးလေ” ဟု မောင်သန်းအေး၏ ဖခင်က ပြောလိုက်ရာ ဆိတ်ဖွားက မနိုးမခန့်ရယ်လိုက်ပြီးနောက်. . .

“ကျွမ်းအတွက်လဲ ငွေတစ်ဆယ် ပိုပြီးရလို ပိုပြီး မထူးပါဘူး”

ହୁ ଫ୍ରାଣ୍ଡିଗ୍ନ ଲେଖି ॥

“ဆေးကို အမြန်ဆုံးသုတေသနပေါင်တယ်”

“မရဘူး... သန်ဘက်ခါကျမှ သုတေသနပယ်၊ ဆိုက်ကားသမားများ၊
တုတေဂါကို လုပ်ဖို့ရှိတယ်”

“ဆိုက်ကားသမားက အရေးမကြီးပါဘူး”

“သိပ်ကို အရေးကြီးတယ်၊ ခင်ဗျားသားထက် အရေးကြီးတယ်၊ ဆိုက်ကားသမားက ကန့်တော်ကြီးမှာ ရေနစ်နေတဲ့ကလေးကို ဆယ်ရင်း သူပါ ရေနစ်ပြီး သေဆုံးသွားတဲ့ သူကကောင်းစိတ်ရှိတဲ့ ဆိုက်ကားသမား လူအဖိုးတန်၊ ခင်ဗျားသားလို မိန်းမမရလို အဆိပ်သောက်သေတဲ့ လူဖျုတ်းလည်း မဟုတ်ဘူး၊ လူရဲ့တန်ဖိုးကို တွက်တဲ့နေရာမှာ လူတွေခဲ့အကျိုးတို့ ဘယ် လောက် သယ်ပိုးခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ပေတဲ့ကို အသုံးပြုရလိမ့်မယ် မိတ်ဆွဲ နားလည် ခဲ့လား နှုံးမဝေး စမ်းပါနဲ့ဖျာ”

“ကောင်းပါပြီ သူဘရာဇာကြီးရယ်၊ သန်ဘက်ခါ ကျတော့သာ ဆေးသုတ်ထားပါတော့”

“ဟာ... ဟာ ကိုယ့်လူ ဖုံးမဝေးတော့ဘူး”

မောင်သန်းအေး၏ မိဘများသည် ကားပေါ်သို့တက်၍ ဘွားကြ လေ၏။ များမကြာဖို့ မောင်တော်ကားသည် ဆိတ်ဖွားလမ်းအတိုင်း မောင်းနှင့် ၍ ထွက်သွားလေ၏။

သူတောင်းစား အိုလံသည် ဦးစွဲနေသော နှယ်ဆိုသည့် မိန်းကလေး အား ချော့မေ့၍ ဆိတ်ဖွားထံသို့ ခေါ်လာခဲ့လေ၏။

“ဆရာ ကိုဆိတ်ဖွားရယ်၊ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ ဒုက္ခကို ကယ်ပါပြီးဖြာ”

ဟု အိုလံက ပြောလေ၏။

“ငါက ဘာကို ကယ်ရမှာလဲ အိုလံ၊ ပြီးတော့ ငါက ကယ်ဆယ်ရေး အသင်းက လူတြီးမှ မဟုတ်ဘဲ”

“သူက မောင်သန်းအေးနဲ့ ရည်ငံခဲ့ပါတယ်၊ မောင်သန်းအေးရဲ့ မိဘများက သူနဲ့သဘောမတ္ထလို ခွဲထားခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒါ မောင်သန်းအေး ကတော့ အဆိပ်သောက်ပြီး သေသွားပါပြီ၊ သူ့ခများ မောင်သန်းအေးရဲ့ အုတ်ရှုမှာ လာပြီး ငိုရတာတောင် လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် မငိုရရှားသွားဖို့ပါပဲ”

“အဆင့်အတန်း အဆင့်အတန်းချင်း မတ္ထဘူးဆိုတဲ့ ပြဿနာတော့ဘွား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ နှယ်ဟာ အိမ်တွေလည်ပြီး ကလေးကွေကို စာပြ ရတဲ့ ဆရာမပါ၊ ကိုသန်းအေးတို့ကတော့ သိပ်ကို ချမ်းသာပါတယ်၊ နှယ်

ကိုသန်းအေးကို ချစ်တာဟာ ချမ်းသာလို့မဟုတ်ပါဘူး၊ သူမြို့ဘတွေသီ အမွှုလို့ အပ်တို့တစ်ချောင်းတောင် မယူခဲ့ပါနဲ့ နှယ်ကပဲ လုပ်ကျွေးပါမယ်၊ အခုတော့ သူမရှိရှာတော့ဘူး”

နှယ်ဆိုသော မိန်းကလေးသည် ဆွေးမြည် ကြေကွဲဖွယ်ရာ ငိုကြား လေ၏။ အိုလ်သည် စိတ်မကောင်းသော မျက်နှာနှင့် နှယ်ကို ကြည့်နေရာမှု၊

“သူခဲ့မှာ လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် ငိုရအောင် မောင်သန်းအေးရဲ့ဂုဏ် ဖောက်ပြီး မောင်သန်းအေးရဲ့ ပေါင်းကိုထုတ်ပြီး တြေားနေရာမှာ ရှုအသစ် တစ်လုံး လုပ်ပေးလိုက်ပါ ဆရာရယ်၊ ဒီတော့ သူအနေနဲ့ သူချစ်သူရဲ့ဂုဏ် လွှတ်လွှတ်လပ်လပ်လာပြီး ငိုနိုင်တာပေါ့” ဟု ပြောလေ၏။

“နေပါဦး မိန်းကလေး၊ မောင်သန်းအေးကို မင်းဟာ တကယ်ပဲ ချစ် သလားကွယ့်”

ဟု ဆိတ်ဖွားက နှယ့်ကို တစောစွောကြည့်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“ချစ်တာပျော်ရှင်”

“အခုနေ မောင်သန်းအေးနဲ့ ပြန်ပြီး ပေါင်းရမယ်ဆိုရင် မင်းအနေနဲ့ ဝတ်တော်ပဲ ဝစ်းသာမှာပဲနော်”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဆရာဆိတ်ဖွားရယ်”

ဟု အိုလ်က ဝင်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“မြန်မာလို ပြောလိုက်တာလေ၊ ဒီမှာ မိန်းကလေး လောကြီးက သိပ်ပြီး ဆန်းတယ်ကွာ မင်းအနေနဲ့ အခုလို ခံစားနေရတဲ့ ချစ်ဝေဇာတွေကို များက်ကင်းနိုင်တဲ့နည်း ငါမှာရှိတယ်၊ ည်... သန်းဝေးမှာ မင်းတစ်ယောက် တည်း ဒီကိုလာခဲ့ပါ”

“အို... ဘယ်ဖြစ်ပါမလဲ”

“မင်းချစ်သူကို တွေ့ချင်တယ်ဆို”

“သူက သေခြားပဲ”

“အေးလေ... ဒါတော့ ဝါလဲ မပြောတတ်ဘူး၊ တကယ်လို့သာ ဂါ ပြောတဲ့အချိန်မှာ မင်းလာမယ်ဆိုရင် ငါအနေနဲ့ ထိုက်ထိုက်တန်တန်လူည်း အဲဒီလို မလာဘူးဆိုရင်တော့ ငါဆီမှာ ဘာမှာဆက်ပြီး ပြောမနေပါနဲ့”

တုမ္မာဝတီယာလ

မိန္ဒားကလေး ပြီးတော့ မင်းဟာမင်း မောင်သန္ဒားအေးရဲ့ ဂုဏ် ထိချင်သလောက် ဦးပါ၊ မင်းရဲ့မျက်ရည်တွေဟာ သမုဒ္ဒရာလောက်ကြီး ဖြစ်သွားချင်တောင်မှ ငါကတော့ မယုံဘူး၊ မောင်သန္ဒား ချိစ်တယ်လို့ မယုံနိုင်ဘူး၊ တကယ် ချိစ်ရင်လာခဲ့ပါ၊ ည(၁၂)နာရီမှာ ဒီကိုလာခဲ့ပါ”

“ဟာ... ဆရာကိုဆိတ်ဖွားကလဲဗျာ မိန္ဒားကလေးတစ်ယောက်အနဲ့ နဲ့ သခြားကုန်းကို ည(၁၂)နာရီ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လာမလဲဗျာ”

ဟု အိုလ်က ဝင်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“အေး... အေး... ပြီးတော့ ငါ ကတိဖော်တယ်၊ မင်းကို မဲ့တစ်ပေါက် မစွမ်းစေရဘူး” ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလေ၏။

“ဆရာကိုဆိတ်ဖွားရယ်၊ ဆရာဉာဏ်ကလဲဗျာ”

“ချိစ်ရင်... တကယ်ချိစ်ရင် လာနိုင်ပါတယ် အိုလ်”

“နှယ်လာခဲ့ပါမယ်၊ နှယ် သူ့ကို တကယ်ချိစ်တာပါရှင်”

“အေး... တကယ်ချိစ်ရင် တကယ်လာခဲ့၊ ကဲ... သွားပေတော့”

နှယ်သည် မျက်ရည်များသုတေ၍ ပြန်သွားလေ၏။ နှယ်၏ ကျွမ်းလျစ် သေးသွယ်သော ကိုယ်လုံးကလေးကို နောက်မှုနော၍ ကြည့်ကာ အိုလ်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချုလိုက်လေ၏။

“ဆရာ ကိုဆိတ်ဖွား၊ ကောင်မလေးကို ညသန္ဒားခေါင်ပြီး သခြားကုန်း ကိုခေါ်ပြီး ဘာလုပ်မလိုလဲဗျာ”

“မလာပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပါ အိုလ်၊ တကယ်လို့ အဲဒီမိန္ဒားကလေး သာ မောင်သန္ဒားအေးကို တကယ်ချိစ်တဲ့အကြောင်းပြု့ ညသန္ဒားခေါင်မှာ သခြားကုန်း ကို လာခဲ့ရင်တော့...”

“လာခဲ့ရင် ဘာဖြစ်သလဲ ဆရာ ကိုဆိတ်ဖွား”

“အခုတော့ မပြောနိုင်ဘူး အိုလ်၊ အဲဒီအချိန်ကျမှပဲ ပြောရလိမ့်မယ် အိုလ်သည် ဆိတ်ဖွား၏ မတင်မကျနိုင်သော စကားကို မကြော နိုင်သဖြင့် မရမက မေးသော်လည်း ဆိတ်ဖွားက လုံးဝအပြောပေးဘာ စာအုပ်ကိုသာ ဖတ်၍ နေလေတော့၏။

ထိန္ဒြေသူ (၃)နာရီလောက်တွင် ဆိတ်ဖွားသည် ရေနွေးကိုတည်၍ လက်ဖက်ခြောက်ကျကျ ခတ်ဖြို့လျှင် အုတ်ဂုပ္ပါးတွင်ထိုင်ကာ လက်ဖက်ရည်ကြိုးကို သောက်၍ နေလေ၏။ အိုလ်ကမူ လက်ဖက်ရည်ကြိုး၌ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိဘဲ နှယ်ဆိုသော မိန်းကလေးများ လာလေမည်လားဟု တွေးတောကာ စိတ်မောလျက်ရှိပေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် အချိန်သည် တစ်စတစ်စ ကုန်၍သွားပြီးနောက် ညသန်းခေါင် အချိန်သို့ ရောက်လေ၏။ ကောင်းကင်မှ ထိန်ထိန်သာလျက်ရှိ သော လမင်းကြီးသည် တိမ်တိုက်ကြားသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်လျက်ရှိ သဖြင့် သချိုင်းကုန်းကြီးတစ်ခုလုံးသည် မှုန်တိမှုန်မွား အလင်းရောင်၌ သာလျှင် အုတ်ဂုများ၊ မှတ်တိုင်များ၊ မြေပုံများကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ချမ်းစိမ့်စိမ့် နိုင်လှသော လေအေးကလေးကလည်း အဆက်မပြတ် တိုက်ခတ်လျက်ရှိပေ၏။ တာမွှေဖျော်သာက်ဆီမှ ခေါက်လိုက်သော နာရီသံချောင်း တသုသုကို ကြားလျှင် ဆိတ်ဖွားက... .

“ဟေး... အိုလ် ချမ်းတယ်ကွား ရေနွေးအိုး တစ်လုံး ထပ်ဖြို့တည်ပါ၌”

ဟု ဆိုသဖြင့် အိုလ်သည် အုတ်ဂုနှစ်ခု အကြား၌ မီးမွေး၍ ရေနွေးအိုး တည်လေ၏။ ရေနွေးအိုးကို တည်ထားပြီးနောက် မီးလှုံးရင်း ဆေးလိပ် သောက်၍ နေလေ၏။

ထိုအချိန်၌ သချိုင်းဝမှ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အုလိုက်သော ခွေးအုသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ဆရာ ကိုဆိတ်ဖွား... ဆရာ ကိုဆိတ်ဖွား... ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

ဟု အိုလ်က ပြလိုက်သဖြင့် ဆိတ်ဖွားလည်း သချိုင်းဝဆီသို့ကြည့်လိုက်ရာ အကျိုဗြာ လုံချည်ဖြူ ဝတ်ထားသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်သည် အကြာ်အရွှေ့ ကင်းမဲ့စွာ သချိုင်းကုန်းအတွင်းသို့ လျောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

“သို့... မိန်းကလေး... လာတာကိုး၊ သူရဲ့အချို့ကို သက်ဘေး ပြလိုက်ပြီ အိုလ်”

“သူ့မှို့ မကြောက်တယ ဆရာ ကိုဆိတ်ဖွားရပါ”

“အချစ်ဆိတာ သခ္မားကုန်း ညျဉ်အမောင်ကို နေထွက်အောင် လုပ်ပေးနိုင်တယ အိုလံ၊ သူ ဘယ်ကြောက်ပါမလဲ၊ အချစ်မှာ သတ္တိဆိတဲ အရာဟာ ရာခိုင်နှစ်းတစ်ရာ ပါတယ်ကွာ ဒါပေမယ့် လုပ်သင့် မလုပ်သင့် မစဉ်းစားတတ်တဲ့ ဉာဏ်ဖိုးတော့ တစ်ရာခိုင်နှစ်းတောင်မှ မပါဘူး ကိုယ့်လူ”

မိန်းကလေးသည် ကြန့်ချေရရ သျောက်၍ လာရာ မောင်သန်းအေး၏ အုတ်ဂုဏ်သို့ ရောက်လျှင် မတတ်တတ် ရပ်လိုက်၍ ဘေးသီကို ကြည့်လေ၏။
ထိုအခါ့ ဆိတ်ဖွားက အိုလံအား . . .

“သွားပြီး ခေါ်လိုက်ပါ အိုလံ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လျှင် အိုလံသည် မိန်းကလေးဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် သွားရောက်၍ မိန်းကလေးအား ဆိတ်ဖွားထံသို့ ခေါ်၍ လာရေး၏။

“ဆရာ ကိုဆိတ်ဖွား၊ ဒီမှာ မိန်းကလေး ရောက်လာပြီ၊ သူ့ချစ်သူကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ ဆိတာ သက်သေပြုလိုက်ပြီ”

ဟု အိုလံက ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်လေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် ရေနွေးအိုးကိုချုပ် လက်ဖက်ခြောက် ခတ်လိုက်ပြီး လျှင် ရေနွေးကြမ်း တစ်ခွက်ကို ငွေ့၍ သောက်လေ၏။

“သူ့ချစ်သူကို ဘယ်လောက်အထိ ချစ်တယ်ဆိုတာ ပြုလိုက်ရုံ ဘယ်က မလဲကွာ၊ မင်းလို သူတောင်းစားနဲ့ ငဲ့လို သုဘရာဇာရဲ့ သမာဓိကိုလဲ ယုံကြည် ကြောင်း မိန်းကလေးက ပြုလိုက်တာပဲ၊ ဟာ . . . ဟာ၊ ဒါနဲ့ မသိလို မေးပါရတော့ မိန်းကလေး၊ အခုနေ ကျူပ်တို့က မိန်းကလေးကို မတော်မတရား ပြုလုပ်မယ ဆိုရင် မခေါ်ပါလား”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်ရာ မိန်းကလေးက ခါးကြားတွင်ဝါက်၍ ယူလာသော ဓားမြောင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေ၏။

“ဟာ . . . ဟာ၊ ဓားမြောင်တွေ ဘာတွေနဲ့ပါလား၊ ဒီမှာ မိန်းကလေး၊ တကျာရမွှောက်သီးထန်နေတဲ့ ယောကျားတစ်ယောက်အဖို့ မင်းရဲ့ဓားမြောင် ဟာ ဘာများ၊ အသုံးဝင်မှာလဲကွယ်၊ ဟား . . . ဟား၊ အမြောက်၌ဗျားယူလာရင် တောင် အသုံးမဝင်ပါဘူး” ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒါတော့ ကျွန်တော် လက်မခံဘူး၊ မိန်းကလေးကို စောက်သာတော်များ” ဟု အိုလဲက ခတ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်လေ၏။

“ကြိုက်လိုက်လေ အိုလဲရယ်၊ ဒါမှာ တကယ့် လူတော်ကျ၊ မဟုတ်တာ ကိုလုပ်ရင် ဘယ်သူပဲလုပ်လုပ် မထောက်ခံရဘူး၊ ငါကလဲ မိန်းကလေးကို မဖောက်ပါဘူးကွာ၊ သဘောကို ပြောတာပါ၊ ထိုင်ပါ မိန်းကလေး”

မိန်းကလေးက အုပ်ဂူပေါ်၍ ကျျှေးကျျှေး၊ ယုံယုံကလေး ထိုင်လိုက်လေ၏။

“မိန်းကလေးက မောင်သန်းအေးကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ် ဆိုတာ ပြလိုက်တော့ မိန်းကလေးရဲ့ တာဝန်က ကျေပါ၌၊ ကျူပ်ရဲ့တာဝန်ပဲ ကျွန်ပါ တော့တယ်၊ ရော့... ရောနေးသောက်လိုက်ပါ၌း”

ဟု ဆိုကာ ရောနေးနဲ့၍ ရောနေးပန်းကန်ကို ပေးလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် မိန်းကလေးက မယူပေါ်။

“ဟာ... ဟာ၊ မိန်းကလေးက ကျူပ်တို့ကို ရွှေတယ်ကိုး၊ ဟာ... ဟာ ကျူပ်တို့သန့်ပါတယ်၊ ငွေ့တိုးခေါ်ပြီး၊ မစားပါဘူး၊ သူမှား မယားကိုလဲ ကြော မခိုဘူး၊ လောကမှာ အဲဒီသူတွေကမှ တကယ်ညွစ်ပတ်တဲ့ လူတွေကွယ့်... ဟာ... ဟာ၊ ကဲလေ ထားလိုက်တော့ မိန်းကလေး ကျူပ် ကတိပေးတယ်၊ မင်းနဲ့ မောင်သန်းအေးနဲ့ မလွှဲမသွေ့ လက်ထပ်ရမယ်”

“ရှင်...”

“ဗျာ...” နှယ် ဆိုသော မိန်းကလေးသာမက အိုလဲပါ “ဗျာ”ဟု ယောင်ယမ်း မိလေတော့၏။

“တကယ် ပြောတာပါ၊ မယုံဘူးလား”

“ဘယ်လို ယုံနှင့်မှာလဲ ဆရာ ကိုဆိတ်ဖွား၊ ဒီမိန်းကလေးပါ လိုက် သေပြီးမှ မသာချင်း လက်ထပ်ရမှာလား”

ဟု အိုလဲက စိတ်ဆိုးစွာ ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟာဟာ၊ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ အရှင်လတ်လတ်ကို လက်ထပ်ရမယ်”

“မောင်ဘန်းကေးက ဂူယဲရောက်နေမဲ ဘယ်လို အရှင်လက်ထပ် ရမလဲဘူး၊ ဆရာ ကိုဆိတ်ဖွားရှု”

“မောင်သန်းအေးဟာ၊ မသေသေးဟူး အိုလဲ”

“ဂုဏ်မှာ မသေသေးဘဲ နေနိုင်ပါမလား”

“ဂုဏ်မှာ မောင်သန်းအေး မရှိပါဘူး လာ... ဝါပြီမယ်”

ဟုဆိုကာ ဆိတ်ဖွားသည် နေရာမှ ထသွားပြီးလျှင် ပေါက်တူးနှင့် သံတူရွင်း အတိတစ်လက်ကို ယူ၍ မောင်သန်းအေး၏ အုတ်ဂုဏ် ဖွင့်လေ တော့၏။ ဆိတ်ဖွား မောသည့်အခါ၌ အိုလ်က ကူညီ၍ သံတူရွင်းဖြင့် အုတ်ဂုဏ်ကို ဖောက်လေ၏။

နှယ်ကမူ စိတ်အား ထက်သနစွာဖြင့် အနီးမှုကြည့်၍ နေလေ၏။ အချိန်အတော်ကြာ လုပ်ကိုင်ကြသောအခါ အုတ်ဂုဏ်၍ သွားလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဆိတ်ဖွားနှင့်အိုလ်တို့သည် မောင်သန်းအေး၏ ခေါင်းကိုဆွဲ၍ ထုတ်ပြီးလျှင် သံတူရွင်းဖြင့် ကော်လေ၏။

ညသန်းခေါင်ကျော် အချိန်၌ သခြားငါးကုန်း အတွင်း၌ ခေါင်းဖုံးကို သံတူရွင်းဖြင့် ကလန်၍ ဖွင့်သောကြောင့်... .

“ကျို... ကျို” ဟု မြည်သော အသံတို့မှာ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ကျောချမ်းဖွယ်ရာ ကောင်းလှတော့၏။

သံချက်မှားအားလုံး ပြုတ်သွားသောအခါ ဆိတ်ဖွားက ခေါင်းဖုံးကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်၍ ချလိုက်ပြီးနောက်... .

“ဘယ်မှာလဲ မောင်သန်းအေး ကြည့်လေ”

ဟု ဆိုသဖြင့် အိုလ်ရော နှယ်ပါ ငံကြည့်ကြရာ အတွင်း၌ ကျောက်ခဲ များသာ ရှိသည်ကို အုံပြုဖွယ်ရာ တွေ့ရလေ၏။

“ဟင်... ကိုသန်းအေး အလောင်းလဲ မရှိပါလား”

ဟု နှယ်က အလန်တော်း ပြောလိုက်လေ၏။

“အေး... ဒါကြောင့် ကျပ် အာမခံရတာပေါ့ မင်းနဲ့မောင်သန်းအေး လက်ထပ်ရမယ်လို့ မောင်သန်းအေး မသေသေးပါဘူး”

“များ... ဆရာ ကိုဆိတ်ဖွားရယ် ဘယ်လို ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြု နားမလည်နှင့်အောင်ပါပဲ”

“အုတ်ဂုဏ်လုပ်ပေးဖို့ လာပြောကတည်းက မောင်သန်းမေး တကယ် မသေဘူးဆိုတာ ငါသိတယ် အိုလ်၊ မောင်သန်းအေးရဲ့ဖောင်ကလဲ သူ့သားရဲ့ အုန္ဓာဝတီစာပေ

အုတ်ဂူမှာ စိတ်မဝင်စားဘူးကွဲ၊ ဟိုနားက သူနဲ့ကျောင်းနေဖက် ရာဇဝတ် ဝန်ထောက်ခဲ့ အုတ်ဂူကိုပဲ စိတ်ဝင်စားနေတယ်၊ သူမိန္ဒီမကြီးကတော့ ဟိုက စုတွေဂုံကို ဤညွှမ်း သူတို့လင်မယား သေခင် ရူကို စုတွေလုပ်ဖို့ပဲပြောနေတယ်၊ ပြီးတော့ ဒါလောက် အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ မသာကလဲဗျာ လိုက်ပို့တဲ့လူက သုံးလေးယောက်ပဲ ပါတယ်၊ ဒါတွေကို မင်းနားလည်အောင် ထုတ်ပြုတဲ့ အချက် တွေပါ၊ ငါအနေနဲ့တော့ အဲဒီမိန္ဒီမကို မြင်ကတည်းက မောင်သန်းအေးခဲ့၊ အသုဘကို မယုံသလိုဖြစ်မိတာ အမှန်ပဲ ဒုံးလဲ၊ ဒီထက် သေချာတဲ့အချက် ကတော့ ခေါင်းကို ရူသွင်းတုန်းက ငါတို့ကို မခိုင်းဘဲနဲ့ သူတို့ဘာသာခေါင်း ကို သယ်ပြီးသွင်းခဲ့တယ်၊ အဲဒီမှာ မသက်ဘတာနဲ့ ခေါင်းနားကပ်ပြီး သွားတယ်၊ အနားကို ရောက်ဘတာနဲ့ ခေါင်းထဲမှာ အလောင်းမရှိဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်”

“ဘယ်လိုသိသလဲ ဆရာဆိတ်ဖွား”

“ငါရဲ့နှာခေါင်းက မသာနဲ့ကို သိတယ်ကွဲ၊ ဒါကိုတော့ မင်းအနေနဲ့ ယုံတယ်မဟုတ်လား”

“ယုံပါတယ် ဆရာဆိတ်ဖွား” နှယ်သည် ရှိက်၍ ရှိက်၍ ငိုနေလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲနှယ်၊ မင်းခဲ့ချစ်သူ မသေဘူး မဟုတ်လား”

ဟု အိုလဲက ပြောလိုက်လေ၏။

“သေတာမှ တစ်ခါတည်းပဲ လွမ်းလိုက်ရင် ပြီးတာပါပဲ၊ အခုလို မသေသေးဘူးဆိုတော့ ကိုသန်းအေးတစ်ယောက် ဘယ်လို့စွဲမျိုးတွေ ခံစား နေပါလိမ့်ဆိုပြီး ပူးမှတ်ပေါ့ရှင်”

ဟု မိန္ဒီကလေးက ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်း မပြုဘဲ ခေါင်းကြီးကို အုတ်ဂူ အတွင်းသို့ ပြန်၍သွင်းကာ အင်တေမှုနဲ့များ ဖျော်၍ အုတ်ဂူကိုပြင်ဆင်တာ ခြေရာလက်ရာမပျက် ပြန်၍ ပြုလုပ်လေ၏။

နံနက် လေးနာရီ ထိုးသည့်အခါး ငင်းလုပ်ငန်း ပြီးစီးသွားလေ၏။ ထိုအခါ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ခဲလျက် အုတ်ဂူပေါ်၌ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်လိုက် ပြီးလျှင်...

“ဒီမှာ မိန္ဒာကလေး၊ ဘာမှ မပူပါနဲ့ ကျူပ်ရွှေတာဝန်ထားလိုက်စမ်းပါ မင်းခဲ့၊ ချစ်သူ မင်းနဲ့ပြန်ပြီး တွေ့ရဖို့ ကျူပ်ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်၊ မိုးလင်းရို မင်းပြန်တော့၊ မင်းနောက်က အိုလ်က မယောင်မလည်နဲ့ လိုက်လာလိမ့်မယ်၊ မင်းနေတဲ့ အိမ်ကို သိရတာပေါ့၊ နေ့တိုင်း အိုလ် တစ်ခေါက်ကျ မင်းအိမ်ရွှေ့မှာ လာပြီးတောင်းမယ်၊ ငါတို့ကို ပြောချင်တာရှိရင်လဲ စာရေးထားပြီး၊ အိုလ်ခွက်ထဲ ထည့်လိုက်ရှုပဲ၊ ငါတို့ ပြောစရာရှိရင်လဲ အိုလ်ကပြောခဲ့လိမ့်မယ်၊ ဘာမှ အားမင်ယ်နဲ့တော့၊ မင်းဘက်မှု ငါတို့နှစ်ယောက်ရှိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျေးဇူးလဲတင်ပါတယ်၊ အားလဲ ကိုးပါတယ်ရှင်”

“မင်းရဲ့ကိစ္စကို ငါရဲ့အသက်ကို စွန့်ရပါစေ၊ စွန့်ပြီး ဆောင်ရွက်ပေးမယ် မိန္ဒာကလေး”

“ကျွန်တော်လဲ အသက်ကို စွန့်ပါရစေ ဆရာဆိတ်ဖွား စွန့်ပါမယ်”
ဟု အိုလ်က ပြောလေ၏။

“ကြိုက်ပြီ အိုလ်၊ စိန်လိုက်လေ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မင်းရဲ့ချစ်သူကို ပြန်ပြီးမရမချင်း ငါရဲ့စကားကို တစ်သောမတိုး လိုက်နာဖို့လိုတယ် မိန္ဒာကလေး”
ဟု ဆိတ်ဖွားက ဆက်၍ ပြောလေ၏။

“လိုက်နာပါမယ် အစ်ကိုကြီး စုပ်ဖွားရယ်”

“ဘယ်ကလာ စုပ်ဖွားရမှာလဲ၊ ဆိတ်ဖွား... ဆိတ်ဖွား... ဟတ်ချိုး... ဆိတ်ဖွား၊ အသစ်တစ်ရာ အနာမရှိတဲ့ ဆိတ်ဖွားပါ မိန္ဒာကလေးရဲ့၊ ဟာ... ဟာ ဒါကောင့်နာမည်က အိုလ်တဲ့”

“နှယ့်နာမည်က မယဉ်နှစ်ယ်ပါ”

သုံးယောက်သား စကားပြောဆိုနေကြရာ နံနက်မိုးထိန်ထိန်လင်းသည့် တိုင်အောင် ဖြစ်လေ၏။

နံနက်မိုးလင်းသည့်အခါ မယဉ်နှစ်ယ် ဆိုသည့် အပူသည် သတိပို့
မိန္ဒာကလေး ပြန်၍ သွားလေ၏။

အိုလ်သည် နှီးခီးခွက်ဖြင့် လက်ဖက်ရည်ကို ဝယ်လျက် နံပြားနှစ်ချပ်
ကို နှီးဖြင့်ချိုကာ ဆိတ်ဖွားအနီး ရောက်၍ လာလေ၏။

ဘုမ္မာဝတီဘာ

“ဆရာဆိတ်ဖွား လက်ဖက်ရည်နဲ့ နံပြားကလေး သုံးဆောင်လိုက ပါဉိုး” ဟုဆိုကာ အိုလံသည် နှီးဆီးက်အတွင်းသို့ လက်ဖက်ရည်ကိုင့်၏ ပေးလေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် နံပြားအနည်းငယ်ကို ဖူး၍ စားလိုက်ပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ကျိုက်ငုံလိုက်လေ၏။

“ကောင်မလေးတော့ ဆရာဆိတ်ဖွားရဲ့ အားပေးစကားကြောင့် တော်တော် အားတက်သွားပြီ ဆရာ ဆိတ်ဖွား၊ သူ့ရည်စားကလေး မသေ သေးဘူးဆိုတာ သိရတော့လဲ ဝမ်းသာလုံး ဆိုမတတ် ဝမ်းသာသွားပြီ ဆရာ ဆိတ်ဖွား၊ ဆရာ ဆိတ်ဖွားက ကျောင်းမနေခဲ့ရလို့သာပဲ၊ ကျောင်းများ နေခဲ့ရ လို့ ခေတ်ပညာတွေ သင်ခဲ့ရမယ်ဆိုရင် ဒီထက်ပို့ပြီး တော်လိမ့်မယ်ထင် တယ်” ဟု အိုလံက နံပြားကိုဖူး၍ စားရင်း ပြောလေ၏။

“ငါတော့ ဒီလို မထင်ဘူးကျ၊ အကောင်းပါးမှု သွက်လက်မှု၊ ခံနိုင်ရည် ရှိမှု၊ စွဲနှင့်ရွှေတ်မှု၊ လူသဘောနားလည်မှု စတဲ့ အရည်အချင်းတွေနဲ့ပြည့်စုတဲ့ လူတော်ကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့တော့ ခေတ်ပညာတတ်ဖို့မလိုပါဘူးကျ၊ ရွှေးပညာတွေ၊ မာသွေ့တွေပညာလို့ ခေါ်တဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းကို လေ့လာကြည့်ရှုပြီး၊ သူရဲ့စိတ်နေသဘောထားနဲ့ အကျင့်စာရိတ္ထကို ခန့်မှန်းနိုင် တဲ့ ပညာတစ်မျိုး အပါအဝင် ရွှေးလူကြီးတွေ လိုက်စားခဲ့တဲ့ သူတိ-သမုတိ နှင့် သချာ... အစရှိတဲ့ သချာကိန်းဂကန်းအတတ်၊ နီတိအတတ်၊ ဓမ္မ သတ်ကျမ်းအတတ်တွေ ပုံရကာလို့ခေါ်တဲ့ စကားဟောင်း၊ ဆိုရိုးဟောင်း ပုံပြင် ဟောင်း အတတ်တွေကို အချိန်ရတဲ့အခါတိုင်း လေ့လာ မှတ်သားထားရုံ လူတော်တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ကွဲ” ဟု ဆိတ်ဖွားက အေးပြေားလိပ်ကို ပို့ညိုကာ နှီးဆီးက်ပြီးနောက် ပြောဆိုလေ၏။

“ဆရာဆိတ်ဖွားရယ်... ရွှေးရွှေးက အသုံးပြုခဲ့ကြတဲ့ ပညာတွေ သွေ့တွေပညာတို့၊ ဆန်းကျမ်းပညာတို့ ဆရာဆိတ်ဖွား မကြာခကာ ပြောလေ ရှိတဲ့ ပုံရကာ စကားပုံဟောင်း ပညာတို့ဆိုတာ လူ့လောကအတွက် တကယ်ပ အသုံးဝင်တဲ့ ပညာတွေပဲလားများ” ဟု အိုလံက နှီးဆီးက်အတွင်းမှ လက်ဖက်ရည်ကိုမောင်း ပြောလေ၏။

“သိပ်ကို အသုံးဝင်တာပေါ့ အိုလံ၊ အဲဒီပညာတွေ တတ်ရှု မဆင်းရ တော့ဘူးကွဲ”

“ဆရာဆိတ်ဖွားဟာ အဲဒီပညာတွေ တတ်ထားသားပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့
ဆင်းရဲနေတာလဲဖြာ”

“ဟာ... ဟာ၊ ငါမှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူးဆိုတာရယ်၊ ချွဲငွေပစ္စည်းမရှိ
ဘူး ဆိုတာရယ်ကိုတော့ ငါဝန်ခံပါတယ် အိုလဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်းပြောသလို
ငါဟာ ဆင်းရဲမာနေဘူး၊ ပိုက်ဆံမရှိတာနဲ့ ဆင်းရဲတာဟာ တခြားစီပဲဆိုတာ
မင်းနားမလည်သေးဘူးကို၊ ငါဟာ မဆင်းရဲဘူးဆိုတာ မင်းဘယ်လို့ သိနိုင်
သလဲဆိုတော့ ငါအနေနဲ့ ညည်းညှေ့နေတဲ့ အသံကို မင်းကြားဖူးရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါရဲ့အွာ၊ ဆရာဆိတ်ဖွားဟာ တစ်ခါမှ ညည်းညှေ့တာကို
ကျွန်တော်ဖြင့် မတွေ့ဖူး၊ မကြားဖူးပါလား”

“ဟာ... ဟာ၊ ငါက မင်းထင်သလို ဆင်းမှ မဆင်းရဲတာဘဲကိုကွား
ချမ်းသာတယ်ကွာ၊ ချမ်းသာနေတယ်၊ စိတ်ချမ်းသာနေတယ်”

“လောကမှာ စိတ်ချမ်းသာတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ မလုံးလောက္နာဘူးထင်
တယ် ဆရာဆိတ်ဖွား”

“လုံးလောက်ပါတယ်ကွာ စိတ်ချမ်းသာတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ လူဘဝဟာ
နေပျော်ပါတယ်၊ မင်းကို ငါပြောမယ်၊ ကူးလီတွေ အလုပ်ကြမ်းသမားကြီးတွေ
လယ်သမားကြီးတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတယ်လို့ တစ်ခါမှ မကြား
ဖူးပါဘူးကွာ၊ သူငွေးတွေ၊ အရာရှိကြီးတွေသာ စိတ်ညစ်လို့ သေကြောင်းကြံးတယ်
လို့ ကြားဖူးတယ်၊ ဒါကိုကြည့်ရင် စိတ်ချမ်းသာမှုနဲ့ ကိုယ့်ချမ်းသာမှုရဲ့ကွာဟာ
ချက်ကို မင်းအနေနဲ့ သဘောပေါက်သင့်ပါတယ် အိုလဲ”

ထိုနောက ဆိတ်ဖွားနှင့် အိုလဲတို့သည် သူ၏အရပ်ကြီးပေါ်၍ အချိန်
တော်ကြား စကားပြောခဲ့ကြလေ၏။ နောက်ခုံတွင် ဆိတ်ဖွားက အိုလဲအား... .

“ကိုယ့်လူဟာ သူငွေးသား အဖြစ်ကနေ သူတောင်းစား အဖြစ်နဲ့
သူ၏အရပ်ကြီးမှာ နေနေတာတောင် မညည်းမညှု နေနိုင်တယ်ဆိုတာဟာ
စိတ်မဆင်းရဲ လို့ မဟုတ်လား” ဟု ပြောလိုက်ရာ အိုလဲက ဟုတ်မှန်ကြောင်း
ဝန်ခံလိုက်သဖြင့် စိတ်ချမ်းသာခြင်းသည် ရုပ်ချမ်းသာခြင်းထက် အရေးကြီး
ကြောင်း ဆွေးနွေးသည့် ဆွေးနွေးပွဲကလေးသည် ပြီးဆုံးခဲ့လေ၏။

မြိုင်ပယ်

တစ်ညွှန် ဆိတ်ဖွားနှင့် အိုလံသည် ရေပေါ်၌ ထိုင်ကာ စကား ပြောဆိုနေကြစဉ်၌ လူသုံးယောက်တို့သည် အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကို ထမ်းလျက် သခြားစပ်သို့ ပုန်းလျှိုးရှုက်လျှိုးနှင့် ဝင်လာသည်ကို တွေ့ကြလေ၏။ လမိုက်ရက်ပြစ်သော်လည်း ကြယ်ရောင်ပြု့နဲ့ ထိုသူတို့ကို ကောင်းစွာ မြင်ရ လေ၏။

“ဆရာဆိတ်ဖွား... ဟိုမှာ ကြည့်စမ်းပျို့၊ ဟိုလူတွေ ဘာထုပ်ကြီးလဲ မသိဘူး၊ သယ်ပြီး ကျပ်လဲ သခြားစပ် ဝင်လာပြုပျို့”

ဟု အိုလံက အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် ထိုအခြင်းအရာကို မျှော်၍ ကြည့်လိုက်လေပြီး နောက်...

“လာကွာ သွားကြည့်ရအောင်”

ဟုဆိုကာ နေရာမှတ်၍ ထိုသူများထံသို့ လျောက်သွားလေ၏။ အိုလံလည်း ဆိတ်ဖွား၏နောက်မှ လိုက်ပါလာပြန်လေသည်။

အထုပ်ကြီးကို သယ်လာသူများသည် ထိုအထုပ်ကြီးကို ပစ်ကာ သခြားတွင်းမှ ပြေးထွေက်သွားကြလေ၏။ ထိုသူတို့သည် သခြားစပ်အပြင်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ် အသင့်စောင့်နေသော မော်တော်ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်ပျော်ကားသည် အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းထွက်သွားလေတော့၏။

ဆိတ်ဖွားနှင့် အိုလ်တို့သည် သန္တိုင်းဝသို့ ပြောသွားလျက် မော်တော်ကား ကို ကြည့်ရှုလေ၏။ သို့ရာတွင် မည်သည့်အမြန်အစား မော်တော်ကား ဖြစ်သည် ကားနံပါတ်က မည်၌ မည်မျှဖြစ်သည်ကို သက္ကာဇာ မမြင်ရတော့ပေါ့။

ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဖွားနှင့် အိုလ်တို့သည် ထိုသူတို့ပစ်ထားခဲ့သော အထုပ်ကြီးရှိရာသို့ သွားရောက်၍ မီးခြိမ်ခြိမ်ကာ ကြည့်ရှုကြလေတော့၏။

“ဟ... လူသေကောင်ကြီးကို ဂုဏ်နှစ်အိတ်နှင့်ထုပ်ပြီး လာပစ်တာပါ လား အိုလ်၊ သဲသက္ကာဇာ ကြည့်ရအောင် မီးခွက် သွားယူစမ်းကွာ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက အိုလ်အား မီးခွက်ယူ၍ ခိုင်းလေ၏။

အိုလ်သည် ရေပိုဆိတ်သို့ ပြောသွား၍ မီးခွက်ကို ယူခဲ့ပြီးလျင် မီးခွက် ထွန်းလေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် လူသေအလောင်းကို ထုပ်၍ထားသော ရှုနှစ်အိတ် အား ဆွဲဖြူတိုက်လျင် ရင်ဘတ်၌ အပေါက်ကြီးပေါက်လျက် သွေးအမြာတ် အမြား ထွက်ခဲ့ပုံရသော ယောကျားတစ်ယောက်၏ အလောင်းကို တွေ့ရ လေ၏။

သေဆုံးသူမှာ အသက် အစိတ်ခန့်ပင် ရှို့စီးမယ်ဖြစ်၏။ အသား အရောင်မှာ မဖြူမည့်ဖြစ်၏။ လက်ချောင်းကလေးများမှာ ခပ်သွယ်သွယ် ရှို့ပေသည်။

ဆိတ်ဖွားသည် သေသူ၏ ရင်ဝမှ ဒက်ရာကို သေခာကြည့်ပြီးလျင်

“သေနတ်ဒက်ရာပဲ အိုလ်”

ဟု ပြောဆိုလျက် သေသူ၏ လက်ဝါးနှင့် လက်ချောင်းများကို ကိုင်တွယ်ကြည့်ပြန်၏။

“သေတဲ့လူဟာ တယောသမား တစ်ယောက်ပဲ အိုး... တယောကို အမြာမပြတ် ထိုးနေတဲ့အတွက် သူရဲ့လက်ချောင်းကလေးတွေမှာ အသားမာ တက်နေတယ်”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လျင် အိုလ်က...

“မယ်တလင်တီးရင် ဖြစ်နိုင်တာပဲ ဆရာဆိတ်ဖွားရဲ့”

ဟု စောဒက တက်လေ၏။

“မယ်ဒလင်သမား ဆိုရင် ဉာဘက်က လက်ညီးနဲ့ လက်မမှာပဲ
တသားမာတက်ရမယ်ကွဲ၊ ကြီးကို ခံပဲရတာကို၊ တယောသမားကတော့
ဉာဘက်မှာ အသားမာတက်ဖို့မရှိဘူး၊ တိုးတံ့နဲ့ တိုးရတာ မဟုတ်လားကွဲ”

ဟု ဆိုတွေးက ပြောလိုက်မှ အိုလ်သည် ဌီမြို့၏ သွားလေတော့၏။

ဆိုတွေးသည် ဆေးပြုင်းလိပ်ကို မီးတို့လိုက်ပြီးလျှင် သေသူ၏
အကျိုးကို ကြယ်သိုးဖြုတ်၍ အတွင်းဘက်သို့ ကြည့်လေ၏။ တစ်ဖန် သေသူ၏
အကျိုးလက်များကို ပင့်ရှုကြည့်ပြန်ရာ ထူးဆန်းသော အခြောင်းအရာကို တွေ့ရ
လေတော့၏။

သေသူ၏ ဘယ်ဘက်လက်ဖုံးတွင် “မြှုပ်ယ်” ဟု ဆေးထိုးထားသည်
ကို တွေ့ရလေ၏။

“သဲလွှန်စတော့ နည်းနည်းရပြီ အိုလ်”

ဟု ဆိုကာ ဆိုတွေးသည် သေသူ၏ အကျိုးလက်အား ပင့်တင်လိုက်
ရာ လက်မောင်း၌ ချည်နောင်ထားသော ငွေလက်ဖွဲ့ကလေးတစ်လုံးကို
တွေ့ရ ပြန်၏။ ဆိုတွေးသည် လက်ဖွဲ့ကလေးအား ကြိုးနှင့်တကွ ဖြုတ်ယူ
နှုပြီးနောက် လက်ဖွဲ့ချည်သော ကြိုးကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြန်၏။

ထို့နောက် သေသူ၏ လုံချည်ကို ကြည့်ရပြီးနောက်...

“ဟောဒီ လက်ဖွဲ့မှာ ချည်ထားတဲ့ ကြိုးဟာ လုံချည်က ချည်စကို
ထုတ်ယူပြီး လုပ်ထားတဲ့ ကြိုးကွဲ”

ဟု ပြောကာ ကြိုးမှ ငွေလက်ဖွဲ့ကလေးကို ထုတ်ယူကာ လိပ်ထား
သော လက်ဖွဲ့အား ဖြန့်လိုက်လေ၏။

လက်ဖွဲ့ကလေးအတွင်း၌ကား အောက်ပါအတိုင်း ရောခြစ်ထား
ပည်ကို တွေ့ရလေ၏။

သက စ

( )မ ( )တေ ကရ ( ) ဘရ

နက ရ သ ကက ဘ လ အ လက ဝ

ဘက မက စ နက တ

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ အိုလဲရော သုံးပုံဖဲ ရှိက်ရမယ့် ကိစ္စမျိုးပဲ”
ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရော်သကဲ့သို့ ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လျှင် အိုလဲက၊

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာဆိတ်ဖွားပဲ၊ သုံးပုံဖဲ ရှိက်ရမည့် ကိစ္စဆိုတာက”
ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“သုံးပုံဖဲ ရှိက်ရမယ့် ကိစ္စဆိုတာ ဉာဏ်ထုတ်ရမယ့် ကိစ္စပေါ်ကွာ
ဟာ... ဟာ ပြီးတော့ ငါတို့ ရွှေးမြှင့်မှာကြီးတွေ ကစားတဲ့ သုံးပုံဖဲကို ကစား
တတ်ရင် ကျွန်တဲ့နေရာမှာလ သိပ်ပြီး မည့်ပါဘူးကွာ တယောသမားလေးဆိုတဲ့
အချက်ရယ်၊ မြှစ်ပယ်ဆိုတဲ့ အချက်ရယ်၊ ဟောဒီ လက်ဖွဲ့ကလေးမှာ ပါတဲ့
စာရယ်ကို အခြေခံပြီး စဉ်းစားရမှာပဲ”

“လက်ဖွဲ့ဆိုတာ အဆောင်တစ်ခုပေါ့ ဆရာရယ်၊ လူသတ်မှုနဲ့ဆိုင်
တယ် မထင်ပါဘူး” ဟု အိုလဲက ပြောပြန်လေ၏။

“ဟာ... ဟ... မဟုတ်ဘူးကွာ ဟောဒီ လူသတ်မှုဟာ လက်ဖွဲ့
ကြောင့် ဖြစ်တယ်လို့တောင် ပြောရမလိုပဲ၊ ပြီးတော့ မင်းထင်သလို ငွေလက်
ဖွဲ့ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ သွားတိုက်ဆေးဘူးက ခဲပြားကို သံရွှေ့ခြစ်ပြီး ရေးထားတာ၊
ရှုက်စာတစ်မျိုးနဲ့ တူတယ်”

“ဟုတ်လား ဆရာကိုဆိတ်ဖွား”

“ဟုတ်တယ်ကွာ ဒီအချက်ဟာ ဘယ်ကို ဖော်ပြုသလဲ ဆိုတော့ အသတ်
ခံရတဲ့ လူဟာ မသေခါမှာ ရေချိုးခန်းထဲမှာ၊ ဒါမှုမဟုတ်ရင် ရေချိုးခန်းနဲ့ဆက်
နေတဲ့ အခန်းထဲမှ ရက်အတော်ကြာ လျှောင်ပိတ်ခံခဲ့ရတယ် ဆိုတာရယ်၊
တစ်စုံတစ်ခုသော စာကို ကူးယူရမယ်ဆိုတာလဲ အဲဒီလို အချုပ်ခံရတုန်းမှာ
ကြောင်ပြီး သိနေတဲ့ သဘောပဲ၊ ဒါကြောင့် သွားတိုက်ဆေးဘူးကို ဖုဂ်ပြီး
ခဲစကို တစ်ဖက်ဆေးတွေရော၊ တံဆိပ်တွေရော မပါအောင် တမ်းတလင်း
ပွဲတိုက်ပြီး ရောမယ့်သံခွွဲနဲ့ အသင့်ဆောင်ထားပြီးမှ အောင်တွေအသင့်မှာ
ဒီစာကို ကူးယူခဲ့တာပဲ၊ ဒီအချက်တစ်ချက်ဟာ ငါတို့အတွက် လော်တော်ကို
ဖူလုံသွားတဲ့ အချက်ဖြစ်တယ် ဟာ... ဟာ ဖူလုံတယ်ဆိုတာ သိလား သုံးပုံပဲ

စကားကျ၊ သုံးပုံဖူးမှာ ဖဲလေးပုံရရင် ‘တဖူလုံ’လို့ခေါ်တယ် ကိုယ့်လူ၊ ဖူလုံတဲ့
လူက ဒေါင်းကြား မပေးရတော့ဘူးပေါ့ကွာ”

ဟု ဆိတ်ဖူးက ပြောလေသည်။

ထိုနောက် ဆိတ်ဖူးသည် လက်ဖွဲ့ အတွင်းမှပါလာသော ချည်း
ကက္ခရာစာများကို စာချက်တစ်ချက်၌ ကူးယူပြီးလျှင် လက်ဖွဲ့အား သေသူ၏
လက်မောင်း၌ မူလအတိုင်း ပြန်၍ ချည်နောင်ပေးလိုက်၏။

“က... အိုလဲ... ဟောခါ ကိစ္စဟာ လူသတ်မှုပဲကွာ၊ ပုလိပ်ကို
သွားပြီး အကြောင်းကြားပေတော့၊ ပြီးတော့ ဆားပူလင်းနှင်းမောင်ဆိုတာရှိ
တယ်၊ သူ့ကိုပါ အကြောင်းကြားခဲ့၊ သူလိုက်မှ အမှုက ပေါ့မှာ”

ဟု လည်း ဆိတ်ဖူးက မှာလိုက်လေသည်။

ထိုကြောင့် အိုလဲသည် လူသေအလောင်း တစ်လောင်း တွေ့ထား
ကြောင်းကို ဂါတ်သို့ သွားရောက် တိုင်တန်းလေ၏။ ဂါတ်မှုပုလိပ်များ၊ ရာဇဝတ်
ကုပ်များနှင့် အင်းစိန်းအိုင်းမှ စုံထောက်များ ရောက်စုံလာပြီးလျှင် အောက်လင်း
မာတ်မီးကြီးများ၊ ထွန်းညီးကာ အလောင်းကို လေ့လာကြည့်ရှုလေ၏။

ဆိတ်ဖူးနှင့် အိုလဲသည် ပုလိပ်နှင့် စုံထောက်များ လုပ်ကိုင်နေပုံကို
မလှမ်းမကမ်းမှ ရပ်၍ ကြည့်ရှုနေလေ၏။

စုံထောက်များသည် လူသေအလောင်းကို ကြည့်ရှု၍ ထင်မြင်ချက်
အမျိုးမျိုးကို ပေးကြလေ၏။

“အသတ်ခံရတဲ့လူဟာ သူ့နီးတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်၊ အိမ်ရှင်က
သေနတ်နဲ့ပတ်ပြီးကာမှ အမှုဖြစ်မှာစိုးလို့ လာပြီး ပစ်ထားတာပါ”

ဟု စုံထောက်က ပြောလေ၏။

“မဟုတ်ဘူး သူရဲ့ လက်မောင်းမှာ ‘မြစ်ပယ်’လို့ ဆေးထိုးထားတာ
ဟာ အချစ်ကိစ္စကြောင့် အသတ်ခံရတယ်လို့ ဖော်ပြနေတယ်”

ဟု အခြားသော စုံထောက်က ပြောပြန်၏။

“မဟုတ်ဘူး၊ လက်မောင်းမှာက လက်ဖွဲ့ကလေး တစ်လုံးရှိတယ်
လက်ဖွဲ့ကလဲ ကမန်းကတန်း ချည်ထားတဲ့ သဘောကတော့ သေနတ် ပြီးမပြီး
စင်းကြည့်တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်” ဟု ရာဇဝတ်အုပ်က ဆိုပြန်၏။

ဆိတ်ဖွားက ဆေးလိပ်သောက်ရင်း ထိုသူတို့ကို ကြည့်၍ ပြီးလိုက်
ပြီးလျှင် အိုလံအား... .

“အိုလံရေ စုထောက်တွေကတော့ စွေးအပေါ်ဆုံး ပစ္စည်းကို ဖော်
သိသီ ပေးနေကြပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အိုလံက နားမလည်သဖြင့်....

“စွေးအပေါ်ဆုံးဆိုတာ ဘာလ ဆရာဆိတ်ဖွား”

ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“စွေးအပေါ်ဆုံး ပစ္စည်းဆိုတာ ထင်မြင်ချက်လေကွာ၊ စုင်မြင်ချက်
ဆိုတာ စွေးအပေါ်ဆုံးဖြစ်တဲ့အတွက် လူတွေဟာ ထင်မြင်ချက်ကို ခင်ပေါ်ပေါ်
ပေးလေရှိတယ်ကွာ၊ ဟာ... ဟ”

“ဟုတ်တူယ် ဆရာဆိတ်ဖွားရေး အခုလာတဲ့ ရာဇဝတ်အုပ်တွေနဲ့
စုထောက်တွေဟာ အမူကိုပေါ်အောင် ဖော်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်”

ဟု အိုလံက ညည်းညွှန်လျက် ပြောလိုက်၏။

“ဒါကြောင့် ဆားပုလင်း နှင့်မောင်ဆိုတဲ့ လူကို ခေါ်ခဲ့ပါလို့ ပြောတာ
ပေါ့ကွာ”

“ဆားပုလင်းနှင့်မောင် မရှိဘူး ဆရာရဲ့ ပုလိပ်မင်းကြီးနဲ့စကားများ
လို့ ခြော်ဂါတ်ကို ပြောင်းလိုက်တယ်ဆိုပဲ”

“သေတဲ့လူဘက်က စဉ်းစားရင် အတော်ပဲနှစ်နာတယ်ကွာ၊ အမူမျှ
မပေါ်ရင် မတရားမှုတွေကို ကျူးလွှန်တဲ့ လူတွေဟာ ပိုပြီး ကိုရဲလက်ဖဲ့
ဖြစ်လာလိမ့်မယ် မတရားမှုတွေ ပေါ်ပေါက်လာရင် လောကကြီး ပျက်လိမ့်
မယ် လောကကြီးဘက်ကတော့ ငါတို့ ရပ်တည်ရမှာပဲ အိုလံ၊ ဒီတော့ စုထောက်
ဌာနကို သွားပြီး စုထောက်မင်းကြီးကို သွားပြောမယ်၊ ဆားပုလင်း နှင့်မောင်

ကို ပြန်ပြီးခေါ်ပါလို့၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ဟာ မတရားမှုကို စောင့်ရှုံးက
ရှိနိုင်တဲ့ လူဖြစ်တယ်”

“ဖြစ်ပါမလား ဆရာဆိတ်ဖွား”

“ဖြစ်ပါမလားဆိုတာ မဖြစ်ဘူးလို့ ထင်မြင်ချက်ပေးတာပဲ မဟုတ်လား
ဘူးလဲ၊ ထင်မြင်ချက်ကို စွေးပေါ်ပေါ့နဲ့ မပေးစမ်းပါနဲ့ကွာ သွားပြီး ကြိုးစား
ကြည့်မယ်”

ဆိတ်ဖွားနှင့် အိုလ်တို့သည် နောက်နေ့ နံနက်၌ အင်းစိန်စိအိုင်ဒီသို့
စုထောက်မင်းကြီးနှင့် တွေ့ဆုံးရန် သွားရောက်ခဲ့လေတော့သည်။

ဒီအိုင်ဒီဋ္ဌာနသို့ ရောက်လျှင် ဆိတ်ဖွားရော အိုလ်ပါ ဝင်၍ သွားကြ
လေ၏။ ဂိတ်တွင်စောင့်နေသော စန္ဒုပုလိပ်က... .

“ဟိတ်... ဟိတ်... ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ”

ဟု လွှာစွာ တကားကားဖြင့် မေးလေ၏။

“စုထောက်မင်းကြီးဆိတ် သွားမလို့”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြန်၍ ဖြေလေ၏။

“ဘာကိစ္စလဲ၊ မင်းကြီးဆိတ် တော်ရုံလူ သွားလို့ရတယ်များ မှတ်နေ
သလား” ဟု စန္ဒုရိုက ပြန်ပြောလေ၏။

“ကျော်တို့က တော်ရုံလူ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လျှင် ပုလိပ်ကလည်း ဆိတ်ဖွားနှင့် အိုလ်
တို့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လေ၏။ ကျော်အောင် ကြည့်ရှုပြီးလျှင်... .

“ခင်ဗျားတို့က ဘာတွေလဲ”

“သူက သူတောင်းစား... ကျော်က သူဘရာဇ်ပါ”

“အို... သွားကြ... သွားကြ... မင်းကြီးနဲ့ တွေ့လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ
မလဲ၊ ခက်တော့တာပဲ သွားကြ... သွားကြ မသွားရင် သေနတ်နဲ့ပုစ်လိုက်မယ်”

“ဟာဟ... ကိုယ့်လူကလဲ၊ ကျော်မပါတဲ့ သေနတ်ကြီးနဲ့ ကျော်တို့ကို
ပစ်မလိုလား လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့”

ဟုဆိုကာ ဆိတ်ဖွားက ဆက်၍ လျှောက်သွားလေ၏။ အိုလိက နောက်မှ လိုက်လေ၏။ ပုလိပ်က ရွှေမှ လွှာစွဲပြင့် ခွယ်၍ ထားလေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် လွှာစွဲပြင့် ဖယ်၍ ရွှေသို့ သွားမြဲ သွားလေ၏။ ပုလိပ် ကလည်း ရွှေမှ လွှာစွဲပြင့် ခွယ်၍ ခွယ်၍ ထားလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ပုလိပ် အရာရှိကြီးများ ပြော၍ ထွက်လာကြလေ၏။

“ဟ... ဟေ့... ဟေ့ မောင်ညို ဘာလိုဖြစ်တာလ... မင်းကို တစ်နာရီလေး ဂိတ်မှာ စောင့်ခိုင်းပါတယ်ကဲ့ ပြဿနာပေါ်တော့တာပဲ”

ဟု လွန်စွာဝါးသော ပုလိပ် အင်စပိတ်တော်ကြီး တစ်ညိုးက ပြောလိုက်လေ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ဟောဒီက သူဘရာဇ္ဈာနဲ့ သူတောင်းစားက မင်းကြီး မျိုးခန်းကို သွားမယ် လုပ်နေတယ်”

ဟု ပုလိပ်ကလေးမောင်ညိုက ပြောလိုက်ရာ ပုလိပ်အရာရှိလွှာဝါး သည် ဆိတ်ဖွားကို ကြည့်၍...

“အလို.. ကိုဆိတ်ဖွားပါလား ကျူပ်.. ကိုကိုကြိုးလေ၊ ဆားပူလင်းနှင်းမောင်ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီးပါ၊ ဟောဒီမှာ အိုင်ပါ ဦးအောင်သင်း၊ ဘာကို မင်းကြီးဆီကို လာသလဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ကျူပ်နေတဲ့ တာမွေသံဪင်းကုန်းမှာ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ပြီး ကားပေါ်က ပစ်ချေပြီးတဲ့ အမှုတစ်ခု ဖြစ်သွားတယ်၊ အဲဒါ အမှုအတွက် လာကြတဲ့ စုတောက်နဲ့ ပုလိပ်တွေကို ကြည့်ရတာ အေးမရတာနဲ့ မင်းကြီးဆီ ကို လာခဲ့တာ၊ ဆားပူလင်းနှင်းမောင်ကို အမြန်ဆုံး ပြန်ခေါ်ဖို့ ပြောမလိုပါပဲ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်ရာ ဦးကိုကိုကြိုး ဆိုသော ပုလိပ်အင်စပိတ် တော်ကြီးကဲ့...

“အလိုလေး... အလိုလေး... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ကိုဆိုသွား၊ ကိုနှင့်မောင်နဲ့ စကားများတာ အဲဒါ စုတောက်မင်းကြီးပေါ့မှာ သူတော်

ကိုနှင်းမောင် နယ်ပြောင်းသွားရတာ၊ သူ့ကိုများ သွားပြောလို့၊ ဘာထူးမှာလဲ ကိုဆိတ်ဖွား” ဟု ပြောလေ၏။

“ဘာထူးမှာလဲ ဟုတ်လား . . . မထူးလို့ မဖြစ်ဘွဲ့၊ မတရားအသတ် မရတဲ့ဘက်က ဝင်ပြီးကူညီပါ ဦးကိုကိုကြီး”

“ဒီလိုရှိပါတယ် ကိုဆိတ်ဖွား၊ ကျော်တို့က အစိုးရ အမှုထမ်းတွေပါ၊ အထက်က မခိုင်းဘဲ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ဘာမှ လုပ်လို့မရဘူး၊ အထက်က မင်းသွား ဒီအမှုကို စုစမ်းဆိုမှ စုစမ်းခွင့်ရပါတယ်”

“ခင်ဗျားတို့ ဉာဏ်က ဘာဖြစ်လို့ လုပ်နေကြတာလဲ ထွက်လိုက်ကြ ပါလား”

“ထမင်းဝတ်သွားမယ် ဆရာဆိတ်ဖွား”

“ထမင်းစားရဖို့ တစ်ခုတည်းအတွက် ဦးနောက်ကို သော့ပိတ်ခံထား ရသလား၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ စောစောက သရီးမှာ သေသွားတဲ့ လူထက် တောင် သနားစရာ ကောင်းပါတယ်၊ အလုပ်က ထွက်ခဲ့ပါ မိတ်ဆွဲ၊ ထမင်း မဝတ်ပါဘူး၊ ကျော်နဲ့အတူ သရီးကုန်းမှာ သုဘရာဇာ လာပြီးလုပ်ပါ၊ ခင်ဗျား ကို ကျော်ရဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ဝက် ခွဲပေးမယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ကိုဆိတ်ဖွား၊ ခင်ဗျား ပြန်ပါတော့ဖြား”

“သနားစရာ ကောင်းတဲ့ လူတွေပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ အဖြစ်ဟာ ဆိုးလှ မျဉ်လား၊ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ဘာမှ လုပ်ခွင့်မရှိတဲ့ အလုပ်ကိုများ ဘာကြောင့် မက်မော နေကြတာလဲ၊ လူဆိုတာ လွှတ်လပ်မှုကို အလိုလားဆုံး သတ္တဝါ ဖြစ်ပါလျက် လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် မလူပ်ရှားနိုင်တဲ့ ဘဝကို ရောက်အောင် မကျောင်းတွေတက်၊ စာမေးပွဲတွေဖြေပြီး ခင်ဗျားတို့ဟာ မိုက်မိုက်မဲမဲ ကြိုးစား ကြတိုး၊ ကဲ . . . ကဲ . . . ကျော်သွားမယ်”

ဟု ဆိုကာ ဆိတ်ဖွားက ပြန်ခဲ့လေ၏။

အင်းမိန့် စီအိုင်ဖော်တွင်းမှ ပုလိပ်အရာရှိများသည် ခန့်ညားထူးတဲ့ ရှာ လျောက်သွားကြသော သုဘရာဇာကြီးအား မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးမော ကြည့်ရှု နေကြလေ၏။

“ကျော်တော့ ကိုဆိတ်ဖွားနဲ့ နေရာချင်း လဲလိုက်ချင်တော့တယ်ဖြာ
ဟု ပုလိုပ် အင်စပိတ်တော် ဦးကိုကိုကြီးက အိုင်ပါ ဦးအောင်သမ်္
အား ပြောလိုက်ရာ ကြေားရသူအပေါင်းက ဝါးခနဲ့ ရယ်မောက်လေ၏။

“မရယ်နဲ့ ကိုယ့်လုတ္ထု ဒီလူကြီးခဲ့ ဘဝဘာ ဘယ်လောက်လွှတ်လပ်ပြီ
ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာဖို့ ကောင်းသလဲ၊ ပြီးတော့ ကြည့်စစ်း ဒီလူကြီး
ဟာ ဘယ်လောက် ရဲရင့်သလဲ၊ ဘယ်သူကိုမှုလဲ ကြောက်ရကောင်းမှန်း မသိဘူး၊
သူမှန်တယ်ထင်တာကို ရဲရဲပဲ့ပဲ့ ပြောရဲ လုပ်ရဲတယ်၊ ကျော်တို့မှာတော့ . . .”

ဟု ဦးကိုကိုကြီးက စိတ်ပျက်ဖွာ တံတွေးထွေးလိုက်လေသတည်။

ဦးနှောက်ကို မင်းတုပ်ထိုး ကန့်လန့်ချုပြီး
သော့ခတ်ထားရသည့် အလုပ်မျိုး၏ မည်မျှ
ကြီးမားသော ရာထူးကို ရကောမှု၊ မက်မောဖွယ်
ရာမရှိ ပါပေ။

အနုပညာ အံသွေး

ခလာကနာနတ်သား

အင်းစိန် စုထောက်ဌာနမှ ပြန်လာခဲ့ပြီးနောက် ဆိတ်ဖူးသည် ဦးနတ္ထိ ဘုတ်ဂုပ်၏၍ ထိုင်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက် စဉ်းစား၍ နေလေ၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားနေပြီးနောက် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချလိုက်သည့်အလား သူ၏မျက်နှာ သည် တင်းမာ၍ သွားလေသည်။

လောကြီးမှာ ကြီးနိုင်ငယ်ညွှေး လုပ်မှုတွေ များနေတယ်၊ အုပ်စု ရှိတဲ့လူက အုပ်စုမရှိတဲ့လူကို အနိုင်ကျင့်တယ်၊ ငွေရှိတဲ့လူက ငွေမရှိတဲ့လူကို အနိုင်ကျင့်တယ်၊ ရာထူးဂုဏ်သိမ် ရှိတဲ့သွား မရှိတဲ့လူကို ပိုလ်ကျေနေတယ်၊ ကြောင်က ကြွက်ကို အနိုင်ကျင့်သလို ကျင့်နေကြပြီ၊ လူတွေဟာ အထူးသဖြင့် ငွေမရှိ အုပ်စုမရှိတဲ့ လူတွေဟာ ခိုက်းရာမဲ့နေကြပြီ။

တကယ်က လူတွေဟာ မရှင်တည်နိုင်ကြတော့ဘူး၊ အားကိုးရာမဲ့ နေကြပြီ၊ သူတို့ရဲ့ ပြဿနာအသီးသီးကို တင်ပြဖို့ ဖြေရှင်းပေးပို့ ဆရာရာ နေကြပြီ၊ ဖြေရှင်းပေးနိုင်မယ့် အနစ်နာခံနိုင်မယ့် လူတွေကို မျှော်လင့်နေကြပြီ၊ ဒီတော့ လူတွေ၊ အထူးသဖြင့် အားကိုးရာမဲ့နေတဲ့ လူတွေဘက်မှာ ငါဆိုတဲ့ သူဘရာဇာဆိတ်ဖူးက မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်မယ်၊ မတရားမှုတွေကို ဖော်ထုတ်ရှု မဟုတ်ဘူး၊ မတရားမှုတွေကို ဖန်တီးတဲ့ လူတွေကိုပါ ထိုက်တန်တဲ့ အပြစ်တွေ ပေးရမယ်၊ ငါဆိုတဲ့ ဆိတ်ဖူးရဲ့ ဘဝကို အားကိုးရာမဲ့နေတဲ့ လူတွေ အတွက် အစွမ်းကုန် ဆောင်ရွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။

ဆိတ်ဖွားသည် အထက်ပါအတိုင်း စဉ်းစား၍ ဆုံးဖြတ်ချက်ချုပြီ
နောက် . . .

“ဒီ လူသတ်မှုဟာ သာမန်မဟုတ်ဘူး၊ အုပ်စုရှိတဲ့လူဟာ အုပ်စု
မရှိတဲ့ လူကို အနိုင်ကျင့်ပြီး သတ်ပစ်ခဲ့တာ ဖြစ်တယ်၊ ဒီတော့ အမှုမှန်ကို
ဖော်တုတ်ပြီး အုပ်စုသမားတွေကို အပြစ်ပေးရမယ် အိုလ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အိုလ်က . . .

“လုပ်စမ်းပါ ဆရာ ဆိတ်ဖွားရယ်၊ မြန်မြန်လုပ်စမ်းပါ ကျွန်တော်ဖြင့်
ဆရာဆိတ်ဖွားရဲ့ သဘောထားကို သိပ်ကြောက်တာပဲ”

ဟု အားရာမ်းသာ ပြောလိုက်လေ၏။

“အေး . . . လောကမှုရှိတဲ့ ဘာသာတိုင်းက မကောင်းမှုကျူးလွန်
တဲ့ လူတွေကို သူကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ မကောင်းမှုအလိုက် ငရဲခံရတယ်လို့၊
ဆုံးထားတယ် မဟုတ်လား”

ဟု ဆိတ်ဖွားက အိုလ်အား မေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ် ဆရာ ဆိတ်ဖွား၊ ငရဲဆုံးတာ ဘာသာတိုင်းလောက်မှာ
ရှိတယ်”

“အဲဒီလို ရှိမှုလဲ တရားမယ်ဘွဲ့၊ အခု ငါလုပ်မယ့် အစီအစဉ်တာလဲ
ငရဲပဲ၊ အုပ်စုနဲ့ အနိုင်ကျင့်တဲ့ လူတွေ၊ ငွေ့နဲ့ အနိုင်ကျင့်တဲ့လူတွေ၊ ဆွဲမျိုး
အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ အနိုင်ကျင့်တဲ့ လူတွေကို အပြစ်ပေးရမယ့် အလုပ်ပဲကွဲ”

“အဲဒီ အလုပ်အတွက် ထောင်ဆိုတာ ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ထောင်ဆိုတာက ပုလိုင်က ဖမ်းပေးမှ ရောက်တာပဲဘွဲ့၊ ပုလိုင်က
မဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေ အများကြီးရှိနေတယ်၊ အဲဒီကိစ္စတွေမှာ ငါတို့က
ဝင်ပြီး မတရားသူတွေကို အပြစ်ပေးရမယ်၊ ကူညီသင့်တဲ့ လူတွေကို ကူညီရ
မယ်၊ လောကကြီး သာယာအောင် စောင့်ရောက်တဲ့ ‘လောကပါလန်တ်သား’
ရဲ့ အလုပ်တာဝန်တွေကို ခွဲဝေယူရမယ်”

“ဆရာဆိတ်ဖွားက လောကပါလ န်တ်မင်း၊ ကျွန်တော်က နှုန်းသား
ပေါ့၊ ဟား . . . ဟား . . . နေရာကျုပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သရီးရုံးကလေး
ဟာ အမှန်တရားကို ဆုံးဖြတ်မယ့် တရားသား နယ်မြေလေးအပါး၊ ဟား . . .

ဟာ... ခွေးကောင်တွေကို ကောင်းကောင်း နှိပ်စက်ရမယ်”

“လောလောဆယ် ဟောဒီ လူသတ်မှုကို ပေါ်အောင် အရှင်လုပ်ရမယ် ဖို့လဲ၊ ပေါ်ခဲ့လို့ရင် အုပ်စုနဲ့ အနိုင်ကျင့်တာဆိုရင် အဲဒီ အုပ်စုကို အပြစ် ပေးရမယ် ပြီးတော့ မောင်သန်းအေးနဲ့ မယဉ်နယ်တို့ ကိစ္စကိုလဲ ဆောင်ရွက် ပေးရွှေ့မယ် ငါတို့၏ လုပ်ငန်းဟာ လောကပါလဲ... လောကကို စောင့်ရှောက သောလုပ်ငန်းလို့ ဆုံးနိုင်တာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ပြီဆရာ၊ လောကပါလဲ လုပ်ငန်း ဖွင့်ပွဲအတွက် လက်ဘက်ရည် သွားဝယ်လိုက်းမယ်”

ဟု ဆိုကာ အိုလ်သည် နှီးဆီခွက်ကို ယူ၍ လက်ဖက်ရည်ဝယ်ရန် ထွက်သွားလေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် လက်ဖွဲ့ကလေးအတွင်းမှ ကူးယူခဲ့သော စာရွက် ကလေးကို ဖွင့်ကာ ကြံးဆနေလေ၏။ သို့ရာတွင် အဖြောက်ကား မရသေးပေ။

တစ်အောင့်ကြောလျှင် အိုလ်သည် နှီးဆီခွက်ကလေးကို ကိုင်ကာ ပြန်လည် ရောက်ရှုလာသဖြင့် ဆိတ်ဖွားနှင့် အိုလ်တို့သည် လက်ဖက်ရည် သောက်ကြလေ၏။ လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးနောက် ဆိတ်ဖွားက... .

“အိုလ်ရေ တွင်းတူးမယ့် ကုလားတွေ ရွှေပြီး သချိုင်းထဲမှာ တွင်းတွေ ထူးထားခိုင်းကွာ၊ ငါတို့ဟာ လောလောဆယ်မှာတော့ မသာတွင်းတူးတွဲလုပ်ငန်းကို ရပ်ဆိုင်းထားရလိမ့်မယ်”

ဟု ဆိုသဖြင့် အိုလ်က မသာတွင်းများ ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ရလေ၏။ ထိုနောက် ဆိတ်ဖွားက အိုလ်အား ခေါ်ယူကာ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

“ဘယ်ကိုများ သွားမလိုလဲ ဆရာဆိတ်ဖွား”

“ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်းနဲ့ ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်မှာရှိတဲ့ အပြိုမ်းထောင် အိမ်တွေကို သွားမယ်လေကွာ၊ အဲဒီမှာ မြှစ်ပယ်ဆိုတဲ့ အပြိုမ်းသမီး ရှိ မရှိ စုစုမ်းမယ်”

ဆိတ်ဖွားနှင့် အိုလ်တို့သည် ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်းရှိ အပြိုမ်းထောင် အိမ်များသို့ တစ်အိမ်ဝင် တစ်အိမ်ထွက်နှင့် မြှစ်ပယ်ဆိုတာ အပြိုမ်းမ်းသမီး ရှိ မရှိ စုစုမ်းခဲ့ရာ သူတို့၏ စုတ်နှတ် နှဲချာလှသော အဝတ်အစားများကြောင့် အချို့သော အိမ်များက မောင်းနှင့်၍ပင် ထုတ်လေ၏။

တစ်နေကုန်အထိ အနောက်ပိုင်းရှိ အပြိုမျိုးဆုံး စိမ့်များ၏ စုစုပေါင်း
ပြီးလျှင် သချိုင်းသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

“ဆရာဆိတ်ဖွားရေးကျွန်တော်ကလဲ သူတောင်းစား အဝတ်အစား၊
ဆရာကလဲ သူဘရာဇာ အဝတ်အစားနဲ့ဆိုတော့ လူတွေက ကျွန်တော်တို့၊
မေးတာကို အရေးလုပ်ပြီး မဖြေချင်ကြဘူး၊ အဲဒါကို စဉ်းစားပါဉြိုး”

ဟု အိုလ်က အကြံပေးလေ၏။

“ငါလဲ ဒါကိုပဲ စဉ်းစားနေတာပဲ၊ ဟာ... ဟ... လူတွေဟာ
တော်တော် အုံးဝေးတယ်ကွာ အဝတ်အစား ကောင်းကောင်းဝတ်ထားတဲ့ လူကို
မှ လူကောင်းလို့ ထင်တတ်ကြတယ်၊ လွယ်ပါတယ်ကွာ ငါ စီစဉ်ပါမယ်”

ဟုဆိုကာ လောကကြီးအား လျှောင်လိုက်သည့် အပြုံးနှင့်တကွ
ဟာ... ဟ ဟူသော ရယ်သံ တစ်သံသည် ဆိတ်ဖွားထံမှ ပေါ်ပေါက်လာလေ
တော့၏။

“ထိုင် ငါ ပြောမယ်”

ဟု ဆိုကာ မိုးတိုးမတတ် ဖြစ်နေသော အိုလ်၏ လက်ကိုဆွဲ၍
အနီးတွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီးနောက်... .

“ဟာ... ဟ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ရယ်လိုက်လေ၏။

လွှဲကြီး လွှဲစကာင်း လွှဲပါကြောင်း

အနိုလ်သည် ဆိတ်ဖွားအနီး၌ ထိုင်လိုက်လေ၏။ ဆိတ်ဖွားသည် သောက်လက်စ ဆေးပြင်းလိပ် ပြာကို ခွဲလိုက်ပြီးနောက် အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေ၏။

“တို့ ဆောင်ရွက်ပေးရမယ့် ကိစ္စ၊ ဖြေရှင်းပေးရမယ့် ကိစ္စက ဂုဏ်သရေချို့ စာတန်းအစားက ကိစ္စ ဖြစ်နေတယ်ကွာ၊ လူကုံထံတွေ့ရဲ့ကိစ္စ ဖြစ်နေတယ် ဖိုလ်၊ ငါတို့ထက်စာရင် လူကုံထံတွေ့ချည်းပဲ မဟုတ်လား။ . . . ဟာ . . . ဟား၊ ဒီတော့ ငါတို့ဟာ သရီးရီးကနေ လူကုံထံတွေ့ရဲ့ ပြဿနာကို ဖြေရှင်း တာထက် ငါတို့ကိုယ်တိုင် လူကုံထံတွေ့အဖြစ်နဲ့ လူကုံထံ အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ဝင်ပြီး ဖြေရှင်းတာက ပိုပြီး ကောင်းလိမ့်မယ်ကွာ”

“ကျွန်တော်တို့က လူကုံထံတွေ ဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလ မရာ ကိုဆိတ်ဖွားရဲ့”

ဟု အနိုလ်က မေးလိုက်လေ၏။

“လူကုံထံဖြစ်ဖို့မှား ခက်လွန်းလိုကွာ၊ လုံချည်ဖြစ်စေ၊ ဘောင်းဘို့ ပြုစေ ကောင်းကောင်းတစ်ယည်ရယ်၊ ဖိန်းကောင်းကောင်း တစ်ရန်ရယ်၊ ပုံပါရီအကျိုးရယ်၊ သားရေလက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးရှုရင် ပြီးပါတယ်ကွာ၊ ဒါတွေကလဲ ဖုန်ပေါင်းမှ ငွေတစ်ရာထက် မပိုပါဘူး”

“လွယ်လှချည်လား ဆရာ ကိုဆိတ်ဖွား”

“ပြောပြနေတာက ခက်ပါသေးတယ်ကွာ၊ လက်တွေလုပ်ပြမယ်
လာ အဝတ်အစားဝယ်ဖို့ မြို့ထဲသွားရအောင်”

ဆိတ်ဖွားသည် အထက်ပါအတိုင်း ပြောဆိုပြီးနောက် အိုလ်အာ
ရှိက်တဝေး ကုန်တိုက်နှင့် ဖိုးကကုန်တိုက်သို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် ဘောင်းသီ
ကုတ်အကျိုး ရှုံးဖိနပ်၊ နက်တိုင်၊ လည်စည်းတို့ကို ဝယ်ပေးလေ၏။ ငှိုးကိုယ်တို့
အတွက်လည်း ဝယ်ယူလေ၏။ ထိုသို့ဝယ်ပြီးနောက် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်သို့ဝင်၍
ဆံပင်ညှပ်ကြလေ၏။

အိုလ်သည် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်အတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် ဆုံးလည်း
ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင် ဆံပင်ညှပ်သောကုလားအား အက်လိပ်
ရှုပ်ရှင်မင်းသာ ပလန်တိနိုင်း ဆံပင်ပုံနှင့်တူအောင် ညှပ်ပေးရမည်ဟု ဆို၏။

ဆိတ်ဖွားမှာမူ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်အတွင်းမှုကြီးမားသော မှန်ချပ်ကြ
ရေး တွင်ရပ်ကာ သူ၏မျက်နှာကို မှန်ထဲတွင် သေချာစွာကြည့်ရှုလေ၏။
ထိုသို့ ကြည့်ရှုနေသည်ကို အိုလ်က မှန်ထဲမှနေ၍ မြင်တွေ့ရသည်ဖြစ်ရာ
အနည်းငယ် ပြီးမိုးလေ၏။

“ဆရာဆိတ်ဖွား မှန်ကြည့်လှချည်လား”

ဟု နောက်ပြောင်လိုက်လေ၏။

“အသက် ငါးနှစ်သားကျော်ကတည်းက မှန်မကြည့်ဘူးတာ ခုထိပ်
အိုလ်၊ အသက်ငါးနှစ်သားလောက်မှာတော့ ငါနေစဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ
မှန်ပိရိရှိကြီးတစ်လဲး ရှိလေတော့ နောက်မှုန်ကြည့်ဖူးပါတယ်၊ ဒီနောက်တော့
မှန်ဆိုတာ ငါအတွက် အမိပ္ပါယ မရှိတော့သလို ဖြစ်သွားတယ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ဆံပင်ညှပ်သမားကလည်း ကတ်ကြေးကို တဆုတ်ချင်လုပ်၍ အိုလ်
ဆံပင်ကို ညှပ်လေ၏။

အိုလ်ညှပ်၍ ပြီးသည့်အခါ၌ ဆိတ်ဖွားက ဆံပင်ညှပ်ရန်အတွက်
ဆုံးလည်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်လေ၏။ ဆံပင်ညှပ်ကုလားကလည်း ဆိတ်ဖွား
အား အဝတ်ဖြောကို ခြုံ၍ ပေးလိုက်ပြီးနောက် ကတ်ကြေးကို တဆုတ်ချင်လုပ်၍

ဆိတ်ဖွား၏ ဆံပင်ကို ညျှပ်လိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ဆိတ်ဖွား၏ ဆံပင်မှာ ကြေး(ရှိုး)များ ထူထပ်၍ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ပူးကပ်နေသောကြောင့် ဖြောက်သဲ ရှိလေ၏။ ဆံပင်ညျှပ်ကုလားသည် ကတ်ကြေးကို တဆုတ်ချွှင်လုပ်၍ ညျှပ်ပြန် ၏။ သို့ရာတွင် ဆိတ်ဖွား၏ ဆံပင်မှာ ကတ်ကြေးမတိုးဘဲ ရှိလေ၏။ ဆံပင်ညျှပ် ကုလားသည် သူ၏ ကတ်ကြေးကိုတစ်လျည့် ဆိတ်ဖွား၏ ခေါင်းကိုတစ်လျည့် ကြည့်ပြီးလျှင်... .

“ဆရာကြီး... နောက်ဆုံးဆံပင်ညျှပ်ကာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”
ဟု မေးလေ၏။

“အခုညျှပ်တာ ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ၊ နောက်ဆုံးအကြိမ်ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လျှင် ဆံပင်ညျှပ်ကုလားသည် ဆိတ်ဖွား၏ ခေါင်းကို ကိုင်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်.. .

“ကတ်ကြေးနဲ့ ညျှပ်လို့မရဘူး၊ ကြေး(ရှိုး)တွေ အများကြီးပဲ၊ ဆံပင် ဟာ သလိုဖြစ်နေပြီ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဆိတ်ဖွားက ဆံပင်လျှော့ရန် ပြောလေ၏။ ဆံပင်ညျှပ်ကုလား ယည် ဆိတ်ဖွား၏ ဆံပင်ကို ဆင်ချေးတုံး ဆပ်ပြောဖြင့် ကိုးကြိမ်တိုင်တိုင်ပွတ် တိုက်၍ လျှော့ပေးရလေ၏။ ဆံပင်မဲ ကြေး(ရှိုး)များပြောင်စင်သောအခါ၌ ဆိတ်ဖွားက ဆံပင်မညျှပ်တော့ဘဲ မှတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတို့ကိုသာ ပြုတော်ပြီးလျှင် ပြန်ခဲ့လေ၏။

လမ်း၌ အိုလံက... .

“ဆရာဆိတ်ဖွား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဆံပင်မညျှပ်တာလဲဗု” ဟု မေးလေ၏။

“မညျှပ်ဘဲ အခုလိုအတိုင်း ထားတာက ပိုပြီး ရင့်ကျက်တဲ့ပုံကို မောင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်” ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“ကိုဆိတ်ဖွား တစ်ခါမှ ဆံပင်မညျှပ်ဖူးဘူးလား”

“မညျှပ်ဖူးပါဘူး၊ နည်းနည်းရှည်လာရင် တုံးပေါ်တင်ပြီး ဗာနဲ့ခုတ် ဘားလိုက်တာပါပဲ... ဟဲ... ဟဲ၊ မြိုင်ရာဇာတာတေနဲ့ နေခဲ့တုန်းကတော့ ဟာင်ကောင်မှာ တစ်ခါ ခေါင်းလျှော့ဖူးပါတယ်”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လေရာ အိုလံက...

“ဟ... ဆရာဆိတ်ဖွားက နိုင်ငံခြားတွေ ဘာတွေတော် ရောက်ဖူး တာပါကလား”

ဟု တအုံတသုဖြစ်ကာ ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဆိတ်ဖွားက...

“ဟေ့ကောင်ရ နိုင်ငံခြားရောက်ဖူးတာများ ဒုံးညွှန်ရာမှတ်လိုက္ခာ အရှင်လတ်လတ် ငရဲပြည်က ပြန်လာတာများ အောက်မေ့နေလိုလား”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုနောက် အမွှေးဆပ်ပြာတုံးတစ်တုံး ဝယ်ယူကာ ကန်တော်ကြီးသွားရောက်၍ ရေချိုးကြလေ၏။ ဆိတ်ဖွား၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ကြေး(ရှိုး)များကို သူတောင်းစား အိုလံက အုန်းဆံဖတ်ဖြင့် တွန်း၍ ပေးလေ၏။ အကြောင်းကြိုင်း အခါခါ အုန်းဆံဖတ်ဖြင့် ကြေး(ရှိုး)တွန်းပြီးနောက် အမွှေးဆပ်ပြာဖြင့် ရေချိုးကြလေ၏။

ရေချိုးပြီးလျှင် ဘောင်းသီ အကျိုးများ ဝတ်ကြလေ၏။ ဆိတ်ဖွားသည် အကျိုးအဝတ်အစားသစ်များကို လဲပြီးနောက် သူ၏ အကျိုးအဟောင်းနှင့် လုံချည်အဟောင်းကလေးကို သတင်းစာ စဉ်၍ဖြင့် သေချာစွာ ထုတ်လေ၏။

“ဆရာ ကိုဆိတ်ဖွားကလဲဗျာ၊ အဝတ်အစားသစ်တွေ ရှိုနေမှပဲ ဆရာ အကျိုးအစုတ်နဲ့ လုံချည်အစုတ်ကို လွှာင့်ပစ်လိုက်ပါတော့”

ဟု အိုလံက အကြောင်းပေးလေ၏။

“မလုပ်ပါနဲ့ ကိုယ့်လူ၊ အမြင်သာ စုတ်ပေမယ့် ခွဲထုပ်တဲ့ မြေပါ ဆိုတာလိုပဲ အဲဒီ အဝတ်အစားတွေကမှ တကယ် တန်ဖိုးရှိတာ၊ အဝတ်အထည် ဆိုတာက ပကာသနအတွက်ဆိုရင် မူလအမို့ပုယ်တွေ ပျောက်နေတယ် အဝတ်အစားရဲ့ မူလသဘောမှာ ပကာသနဆိုတာ မပါဘူး၊ အချမ်း၊ အပုံ အရှက်၊ အကြောက် လုံချို့ဖြို့ပါတယ်၊ တခြားနဲ့ ဘာမှုမပါဘူး”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ဆိုလေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် ဘောင်းဘီရှည်၊ ရှုပ်အကျိုး၊ ကုတ်အကျိုး ရှုံးဖိနပ်
တို့ကို ဝတ်ဆင်ပြီးနောက် နက်တိုင်ကို အချိုးကျွွား စည်းလေ၏။

“ဆရာကိုဆိတ်ဖွား... ဘယ်တူန်းကများ နက်တိုင်စည်းတဲ့နည်းကို
လေ့လာထားတာလဲများ၊ ကျွမ်းကျင်လိုက်တာ”

ဟု သူတောင်းစား အိုလုံက မေးလိုက်လေ၏။

“ငါနေတဲ့ သခ္မားရိုင်းကုန်းမှာ အရင်က ပိုလ်ရွေးတစ်ယောက်လာပြီး
နေဖွဲ့တယ်၊ သူက တစ်နေ့ကို အကြော်တစ်ရာလောက် နက်တိုင်စည်းတယ်ကွာ
ဒီတော့ ငါလဲ မတတ်ချင်ဘဲ တတ်ထားရတဲ့ အတတ်တစ်ခုပေါ့ကွာ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် ကုတ်အကျိုး ဘောင်းဘီရှည်၊ နက်တိုင်၊ ရှုံးဖိနပ်
တို့ကို စနစ်တကျ ဝတ်ဆင်လိုက်သောအခါး လွန်စွာ သားသားနားနား ခန့်ခွဲ့
ညားညား ဖြစ်၍ နေသည်ကို ကြည့်ပြီးလျှင် အိုလုံက ငေးမော၍ နေလေ၏။
ကျွန်ုပ်လောက်အောင် ငေးမောကြည့်ပြီးလျှင်...”

“ဆရာဆိတ်ဖွားရယ်... အခုလို ဝတ်လိုက် စားလိုက်တော့လဲ
ဆရာဟာ တကယ့်ကို ကြည့်လို့ကောင်းတာပဲများ၊ ကျွန်ုတ်ဖြင့် အဲရော”

ဟု အိုလုံက ချီးကျွားလေ၏။

“(It So Kind of You) အစ်တ် ဆိုး ကိုင်း အော့စ် ယူ

ကိုယ့်လူ မင်းဟာ တကယ် စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ ကောင်ပဲ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက အင်္ဂလာပ်စကားဖြင့် ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုနောက် နတ်တိုင်ချည်နည်းကို မေ့၍ နေသော အင်္ဂလာပ်ကျောင်းသား
ကြီး အိုလုံအား ဆိတ်ဖွားက ကူးလို၍ ချည်ပေးလိုက်ပြီးနောက်...”

“အင်္ဂလာပ်ကျောင်းသားဆိုတာ နက်တိုင်စည်းနည်း တစ်ခုပဲတတ်ရတဲ့
အထဲ ကိုယ့်လူက အဲဒါကို မေ့ပစ်လိုက်တယ်ဆိုတော့ တဆိတ်ကလေး ညွှေလွန်း
လှတယ” ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လေ၏။

“အပြစ်တင်ရင်လဲ ခံရမှာ ဆရာ ဆိတ်ဖွားရယ်”

ဟု အိုလုံက ဝန်ခံလိုက်လေ၏။

“က. . . ပုစံတွေကတော့ အထက်တန်းစား ဖြစ်သွားပြီ အကောင်းဆုံး ဟိုတယ်မှာ သွားပြီးစားရအောင်၊ ဒီကန္တဟာ အထက်တန်းစား လူ့လောက ထကို စပြီးဝင်တဲ့နေ့ပဲဟေ့. . . ”

ဟူဆိုကာ ဆိတ်ဖွားသည် ရင်ကော်၍ ရွှေမှုလျောက်သွားလေ၏။ အိုလ်က နောက်မှ လိုက်၍ သွားလေ၏။ ထိုနောက် ဥရောပတိုက်သားနှင့် မြန်မာ လူမျိုး အထက်တန်းစားတို့သာ ကြီးစိုးသော ‘မရိုးမရင်’ဟိုတယ်သို့ သွားရောက် ကြလေ၏။

ထောင့်ကျသော စားပွဲ၌ နေရယူလိုက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နှင်း ဘုံးသူတော်ကဲ့သို့ အပေါ်၍ အောက်ပြီး ဝတ်ထားသော စားပွဲထိုးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီးလျှင် စားသောက်ဖွယ်မှာရန် မီးနှုံးခေါ် စားဖွယ် သောက်ဖွယ် စာရင်းကို လာ၍ ပေးလေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် မီးနှုံးစာရွက်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် ဟင်းနှစ်မျိုးကို မှာလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် မီးနှုံးစာရွက်အား အိုလ်ထံသို့ ပေးလိုက်ပြီးလျှင်. .

“မင်းကြိုက်တဲ့ဟင်း မှာကွာ” ဟု ပြောလေ၏။

“ဘာတွေမှုန်းမသိဘ ကျွန်ုတ်က ဘာတွေမှာရမှာလဲ ဆရာ ကိုဆိတ်ဖွားရဲ့”

“မင်းကလဲကွာ၊ ဒီစာရင်းဟာ ဟင်းစာရင်းပဲကွာ မှာချင်တာမှာလိုက်၊ ဟင်းတော့ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်မှ အိုလ်သည် ဟင်းသုံးမျိုးကို မှာလိုက် လေ၏။ ထိုအခိုန်း၌ လူတစ်ယောက်သည် ဆိတ်ဖွားတို့၏ စားပွဲသို့ရောက်လာ ပြီးလျှင် အိုလ်ကို နှုတ်ဆက်လေ၏။

ထိုလူသည် ဆပ်ပြာသည် လင်ပျောက် ဟူသော စကားကဲ့သို့၊ ပျောယီးပျောယာ နိုင်လှပေသည်။

“(ဝမ်းဒါဖူး. . . စိုးဟက်ယူဘင်း) အုံစရာပါပဲ၊ ခင်ဗျား ဘယ်ရောက် နေတာတုံး” ဟု ဆိုကာ အိုလ်၏ ပခုံးအား ပုတ်လေ၏။

အိုလဲသည် အူကြောင်ကြောင် မျက်နှာနှင့် ထိသူကို ပြန်ချုပ်ည့်နေလေ၏။ ထိသူကလည်း အခြားသော စားပွဲ၏ ထိုင်ချုပ်နေသော သူ၏အဖော် ဂို လုမ်း၏ ခေါ်လိုက်လေ၏။ အခြားစားပွဲတွင် ထိုင်ချုပ်နေသော သူလည်း ဆိတ်ဖွားတို့ စားပွဲသို့ရောက်ရှိလာပြီးလျင် အိုလဲ၏ ပခုံးကို ပုတ်၍...

“ကိုသင်းတိုင်ရယ် ဘယ်သူများလဲ မှတ်တယ်”

ဟု နှုတ်ဆက်လေ၏။

“ကျွန်တော်နာမည် သင်းကြိုင် မဟုတ်ပါဘူး၊ မိတ်ဆွေတို့ လူများ နေကြပြီ ထင်တယ်”

ဟု အိုလဲက ပြန်၍ ပြောလိုက်ရာ ထိသူနှစ်ယောက်က တဟားဟား နှင့် ရယ်မောလျက်...

“ခင်ဗျားကတော့ အရင်အတိုင်ပဲ အကြောင်ရှိက်ရမှာ ကျေနပ်တဲ့လူပဲ”

ဟု ထိသူနှစ်ဦးအနက် ပထမလူက ပြောလေ၏။

အိုလဲသည် ထိသူနှစ်ဦးအား မကျေနပ်သော မနှစ်သက်သော မျက်နှာ နှင့် တစ်ချက်ပြန်ခြည့်ပြီးနောက် ထိသူတို့အား အဖက်မတန်သည့်အလား ဆက်လက်၍ ပြောဆိုခြင်း မဖြေတော့ဘဲ ဘိုင်ကုလား လာ၍ချေပေးသော ဟင်းလျာတို့ကို စားသောက်၍ နေလေတော့၏။ ထိသူတို့လည်း ရှုက်ရှုက်နှင့်ပင် အိုလဲ၏ အနီးမှ ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

ဆိတ်ဖွားနှင့် အိုလဲတို့သည် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မှာယူ၍ စားသောက်ကြလေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် ဇန်နဝါရီခုနှင့်ခက်ရင်းအား အဝတ်နှင့် အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ပွုတ်တိုက်ပြီးနောက်...

“အိုလဲ... ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့စားရတာ ငါကတော့ ချို့သလိုလိုပဲဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ အိုလဲလည်း ဆိတ်ဖွား၏ စကားကြောင့် မျက်လုံးပြု၍ သွားလေ၏။

“ဆရာဆိတ်ဖွားရယ်၊ ဒီလောကမှာ ဆရာလို သူဘရာဇာ တစ်ယောက် အဖို့ချို့စာဆိုတာ ရှိသေးသလားလျား ပြီးတော့ ဒီဟိုတယ်ကြိုးဘာ လူကုံးထံတွေ စားသောက်တဲ့ ဟိုတယ်ကြီး မဟုတ်လား”

ဟု အိုလ်က ပြောလေ၏။

“မင်းက သိပ်ပြီး ခုံးဝေတဲ့ကောင်ပါ၊ ဒီစကားမျိုးကို တစ်ခါက ငါ့မိတ်ဆွဲပြီး ဖြိုင်ရာဇာတာတေကို ပြောပြီ့ရဖူးသေးတယ်၊ အမျိုးယုတ် တွေ စားတဲ့ပစ္စည်းတွေ အမျိုးယုတ်တွေ အိပ်ခဲ့တဲ့ အိပ်ရာတွေကို ငါက တယ်ပြီး မသတိဘူးဘု”

“ဆရာတော်ပဲ အမျိုးယုတ်တဲ့လူ ရှိသေးသလား ဆရာရယ်”

“မင်းဟာ သိပ်ပြီး ခုံးဝေတဲ့ကောင်ပါ၊ ငါက ဘယ်ကလာ အမျိုးယုတ် ရမှာလဲ၊ ငါအဘိုးက သုသရာဇာ၊ ငါအဖောကလဲ သုသရာဇာ၊ ငါကလဲ သုသ ရာဇ်ပဲ ဘယ်ကလာ အမျိုးယုတ်ရမှာလဲ၊ မိုးစဉ်မိုးဆက်အတိုင်း ငါက တည်ရှိ နေတယ်၊ အမျိုးယုတ်ဆိတာက ဂေါပကလူပြီးလုပ်ပြီး ဘုရားအလှုံး ငွေကို နှိုးတဲ့လူ၊ တရားသူပြီးလုပ်ပြီး တရားသဖြင့် မလုပ်ဘဲ လာဘုံစားတဲ့လူ၊ စာရိတ္ထ မြှင့်တင်ရေးအသင်း ဥက္ကဋ္ဌလုပ်ပြီး မိန့်မချင်ခိမ့်မှာ အချိန်ကုန် တဲ့လူတွေသာ အမျိုးယုတ်တွေကဲ့၊ ဥပမာက္ခာ သူခိုးဟာ ခိုးစားနေသရွှေ့ သူချိုးမျိုးရိုးက ယုတ်လျှော့သွားခြင်း မရှိသေးဘူး၊ ဒါကြောင့် အမျိုးယုတ်လို့ မခေါ်နိုင်ဘူး၊ သူခိုးပဲာ မခိုးဘဲ လိမ်ပြီဆိုရင်တော့ သူခိုးဘဝ စုတေပြီး လူလိမ်ဖြစ်သွားပြီ၊ သူခိုးမျိုးကနေ ယုတ်လျှော့သွားပြီ၊ အဲဒီအခါမှာ အမျိုးယုတ်လို့ ခေါ်နိုင်တယ် အိုလ်”

“ဆရာဟာ အဆန်းသားပါလား ဆရာရယ်”

“မဆန်းပါဘူးကဲ့၊ ရိုးရိုးကလေးပါ၊ ကဲ... စားကွား၊ စားပြီးရင် သွားစရာရှုတယ်”

ဟု ဆိုလေ၏။ စားသောက်ပြီးသည့်အခါ၌လည်း လတ္ထာလမ်းသို့ သွားရောက်ကာ မော်တော်ကားကို ငှားရမ်းလေ၏။

* * *

ဆိတ်ဖွားသည် အကောင်းစား စီးကရက်ကို သောက်ရင်းအိုလဲအား လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်းသော ဟိန္ဒြပုပြင်ကြီး တစ်ပုံးကို ပြော၍ လာလေ၏။

ဖရောလမ်းရှိ လွန်စွာ ကြီးကျယ်သော စာပုံနှင့်တိုက်တစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်လျှင် ကားကို ရပ်စေ၍ ကားပေါ်မှ ဆင်းသဖြင့် အိုလဲလည်း ဘုမသိ ဘမသိနှင့် လိုက်ပြီး ဆင်းခဲ့လေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် ပုံနှင့်တိုက်ပြီး အတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီး မန်နေဂျာ စားပွဲရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်၌ ဝင်၍ထိုင်လိုက်လျှင် အိုလဲလည်း အခြားကုလားထိုင် တစ်လုံး၌ ထိုင်လေ၏။

“ဆို...”

ပုံနှင့်တိုက်၌ မန်နေဂျာဖြစ်ရသည်ကို မဟာဝန်ရှင်တော်မင်း ရာထူး ရထားသည်ဟု မှတ်ထင်နေပုံရသော ခုပြုည့် မန်နေဂျာက ဆိတ်ဖွားအား အရင်းမရှိ အဖျားမရှိသော စကားဖြင့် စတင်လိုက်လေ၏။

“ကျပ် အခုလာတာ ‘ဆို’မလို့ လာတာမဟုတ်ဘူး အလုပ်အပ်မလို့ လာတာ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လျှင် မန်နေဂျာ၏ စားပွဲပေါ်မှ အရွက် လွတ်တစ်ခုကို ယူ၍ အောက်ပါ စာကိုရေးလေ၏။

PROF. SATEFWAR.
MEMBER OF THE ASIATIC
BUBBLE RESEARCH ASSOCIATION

TEL: 12345678

OFFICE: Phnom Penh
RESIDENCE: ...

ပရော်ပက်တာဆီတွေး
အာရုံတိုက်လုံးမိုင်ရာ ဆင်ဗြာများ
ဆုတေသန အရွှေ့ရှင်လုပြီး

စုနိုင်း.....

ပုံး.....

သို့.....

“အဲဒီအတိုင်း ပြိုစ်တင်းကတ် ရှိက်ချင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီ ခေါင်းစည်းနဲ့ပဲ ရှိက်တင်းပက်လဲ ရှိက်ချင်ပါတယ်”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လျှင် မန်နေဂျာလည်း ဆိတ်ဖွားရေးပေး သော စာကိုကြည့်၍ ဆိတ်ဖွားအား . . .

“ဟူတ်ကဲ့ အခုလို ပရော်ဖက်ဆာကြီးကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်တို့ ပုံနှိပ် တိုက်ကို လာပြီး အလုပ်အပ်တာ ရှုက်ယူပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဆရာဆိတ်ဖွား . . . လိပ်စာကတ်က ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဟောကောင်ရဲ လူချင်းတွေ့ရင် လိပ်စာကို ပါးစပ်နဲ့မပြောဘဲ ကတ်ပြားလေးပေးလိုက်ရမှ ပိုပြီး ရှုက်ရှိတယ်လို့ လူတွေက ထင်နေကြတယ်ကျွေ အမှန်ကတော့ လိပ်စာကတ်ဆိုတာ မင်းနလို သူတောင်းစားကပဲစွဲပ်လုပ်၊ ငါလို သူဘရာဇာကပဲ လုပ်လုပ် လုပ်လို့ရတာပါပဲကွာ၊ တချို့များ ဘာကောင် မှ မဟုတ်ဘဲ စာရေးစက္ခာများ သူ့ရဲနာမည်ကို ဘလောက်နဲ့ရှိက်ပြီး သီးသန့် စာရေးစက္ခာတွေ ဘာတွေ့ လုပ်ထားကြသေးတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို လုပ်ထားကြသလဲ ဆရာဆိတ်ဖွား”

“သူများက သူကို ကြီးကျယ်တဲ့လူလို့ ထင်အောင်ပေါ့ကွာ၊ အမှန်တော့ တကယ် မကြီးကျယ်တဲ့လူတွေက ပိုပြီး လုပ်လေ့ရှိတယ်၊ ကမ္မာပေါ်မှာ တကယ်တစ်း ကြီးကျယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေဟာ အဲဒီလိုလုပ်တယ်လို့ ငါဖြင့် တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး”

“ဆရာရေးထားတာ ဘာလဲဖျာ၊ အာရုံတိုက်လုံးဆိုင်ရာ ဆပ်ပြာ ပူးဖောင်း သူတေသနအဖွဲ့၊ ဆိုတာက ဘာလဲဖျာ”

“ငါမှာ ဘာဘဲ့ထဲး ရှုက်ထဲးမှ မရှိတော့လဲ လူအထင်ကြီးအောင် ရေးရတာပေါ့ကွာ၊ ကလေးတွေ သဘောစိုးနဲ့မှတ်တဲ့ ဆပ်ပြာပူးဖောင်းကို ဘယ်နိုင်ငံကများ သူတေသန လုပ်မှုလဲကွာ၊ ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဆပ်ပြာပူးဖောင်း ဆိုတာက လူတွေအနေနဲ့ အထင်ကြီးစရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ်၌ ရှေ့က ပါတဲ့ ‘အာရုံတိုက်လုံးဆိုင်ရာ’တို့၊ ‘ဟိုဟာ’တို့ ဆိုတဲ့ စာလုံးတွေက

မြင်ရတဲ့ လူတွေကို ခြောက်လှန့်လိုက်တာပဲ၊ အဲဒီကတ်ကိုတွေ့ရင် ဘာမှန်း မသိဘဲ လူတွေ အထင်ကြီးကြလိမ့်မယ်၊ လူတွေဟာ များသောအားဖြင့် ဒုံးဝေး တဲ့ လူတွေက များတယ်ကဲ”

ဟု ပြောကာ ဆိတ်ဖွားသည် စီးကရက်ကို ထုတ်၍ သောက်လေ၏။

“တယ်လိမ့်နှင့်နံပါတ်က ဘာတွေ လျောက်ထည့်ထားတာလဲ ဆရာ ဆိတ်ဖွားရဲ့”

“ပထမနံပါတ်က တံတားကလေးဆေးရှုက နံပါတ်၊ သိပ်ပြီးအလုပ် များတဲ့ တယ်လိမ့်နား၊ ဆက်ဖို့မလွယ်ဘူး၊ ဆက်ခဲ့လိုဂျိရင်လဲ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဆက်တဲ့ လူကို အရှုံးလို့ ထင်မှာပဲ ဒုံးပါတ်ကတော့ တယ်လိမ့်နှင့်အီပ်စီးနှင့် က စိတ်ညွစ်မယ့် နံပါတ်၊ ရန်ကုန်မှာ အဲဒီနံပါတ် ရှိကိုမရှိဘူး”

“များ... ပိုင်လိုက်တာ ဆရာဆိတ်ဖွားရယ်”

ဟု အိုလ်က အားရဝ်မ်းသာ ပြောလိုက်လေ၏။

အထက်က ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဆိတ်ဖွားနှင့် အိုလ်တို့သည် လိပ်စာ ကတ်များ အပ်ခဲ့ကြပြီး နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့ ဆိတ်ဖွားသည် ရောင်ပေါ်၌ ထိုင်ကာ သတင်းစာ တစ်စောင်ဖတ်၍ နေလေ၏။ ထိုသို့ဖတ်နေရင်းက ဆိတ်ဖွားသည် ခေါ်းကို ဆေးသုတေသနကိုရှိသော အိုလ်အား လှမ်း၍ ခေါ်လိုက် ပြီးလျှင်...”

“အိုလ်ရော့... ဟောဒီ သတင်းစာမှာပါတဲ့ စိတ်ကြားစာ ကြော်ပြာ ကို ကြည့်ပြီး သေသေချာချာ မှတ်ထားစမဲ့”

ဟု ဆိုသဖြင့် အိုလ်လည်း စုတ်တံ့ကိုချု၍ ဆိတ်ဖွားပြသော သတင်းစာ မှ ကြော်ပြာကို ဖတ်၍လေ၏။

“ဘာကို မှတ်ထားရမှာလဲ ဆရာဖိတ်ဖွားရဲ့”

“အင်းလျားလမ်းမှာနေတဲ့ မြေပိုင်ရှင်သူငြေားကြီး ဦးမြန်၊ သူငြေား ကတော် ဒေါ်သဲညာတို့ရဲ့သမီး ပြုတိရဲ့ မင်္ဂလာဆောင် အညွှန်ခွဲသို့ ကြွရောက် ကြဖို့ စိတ်ထားတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အဲဒီ ဧည့်ခံပွဲသွားရမယ်၊ အဲဒီမှာ အထက်တန်းစားတွေ တွေ့မယ်၊ မတရားမှူးတွေကို ဖော်ထဲတို့ အပြစ်ပေးရမယ့် နတ်မင်းကြီး လုပ်ငန်းကို လုပ်ကြမှာ မဟုတ်လာ၊ မတရားမှူးဆိုတာက လူကိုထံတွေဆီမှာ ပိုပြီးပေါ်ပေါက် နိုင်တာဘွဲ့”

“ပြစ်ပါမလား ဆရာဆိတ်ဖွားရယ်”

“ဟကောင်ရဲ လူတွေလုပ်တဲ့ ဧည့်ခံပွဲကို လူတွေဖြစ်တဲ့ မင်းနဲ့ငါနဲ့က တက်ရောက်တာပဲ ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ အထက်တန်းလွှာလို့ ကိုယ့်ကိုယ် ကို ထင်နေတဲ့လူဟာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ညာနေကြတာဘွဲ့၊ ငါတို့ကလ ဝင်ပြီး ညာမှပဲညွှာ ဘာများ ခက်နေလို့လဲ”

“စိန်လိုက်လေ ဆရာဆိတ်ဖွားနဲ့ သွားရတာပဲဖွား ကျွန်တော် မစိုးရိမ်ပါဘူး”

ဟု အိုလ်က ပြော၍ လူ၏ လက်သည်းကို ပါစစ်ဖြင့် တိုက်ပြီး ဆိတ်ဖွားအား ကြည့်နေလေ၏။

* * *

မြေပိုင်ရှင်သူငြေးကြီး ဦးမြ နှင့် ဒေါ်သညာတို့၏ သမီး မဂ်လာဆောင် ဧည့်ခံပွဲမှာ လွှန်စွာ စည်းကားလှပေသည်။ ခြိုတွင်းရှိ သစ်ပင်များပေါ်၍လည်း မိုးရောင်စုံများ ထွန်းညီထားလေ၏။ ကြွေရောက်လာသော ဧည့်ပရိသတ်အသီးသီး မှုံး အဆင်အသွေးအမျိုးမျိုးကို ဝတ်ဆင်၍ လာကြသကဲ့သို့ စိန်များ ရွှေများ လည်း သူ့ထက်ငါ ဝတ်ဆင်လာကြသည်ဖြစ်ရာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကြည့်ရသည် မှာပင် မျက်စီ ကျိုန်းမတက် ရှိလေ၏။

ဆိတ်ဖွား နှင့် အိုလ်တို့သည် ဘောင်းဘီ အကျိုနက်တိုင်တို့ကို သေသပ်ကျွန်စွာ ဝတ်ဆင်လျက် သချိုင်းကုန်း ရေပ်ကြီးမှုနေ၍ မော်တော်ကား ဖြင့် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

“ဟဲ... ဟဲ၊ မင်္ဂလာဆောင်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လာမှ
ကျက်သရေမင်္ဂလာတွေ အပြည့်ဖြစ်သွားတယ်၊ သခြားကထလာတဲ့ သူတောင်း
ဘေး၊ သူဘရာဇ်... ဟာ... ဟာ”

ဟု အိုလ်က သူဘသာ ပြော၍ ရယ်မောလေ၏။

ဆိတ်ဖွားကမူ စီးကရက် သောက်ရင်း သူ့စိတ်ကူးနှင့် သူရှိလေ၏။
စောင်လျားလမ်းရှိ မင်္ဂလာဆောင် ပြုလုပ်သော ခြံရွှေသို့ ရောက်သွေ်
ကားပေါ် မှ ဆင်းလာကြလေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် ခြုံအဝင် အဝှုံ ခေတ္တ ရပ်လိုက်လေ၏။ အိုလ်မှာမူ
ပြုဝမ်နေ၍ အိုနေသော မိန်းကလေးနှစ်ဦးအနီးသို့ ကပ်သွားပြီးလျှင်... .

“ဒီမှာ သိပ်အရောကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ရောက်လာပြီ၊ သူငွေးဦးမြို့
မြို့သညှတို့ကို သွားပြောလိုက်ပါ ပြင်သစ်ပြည် လာဆောကွန်း တစ္ဆေးသို့လဲ
က ပရော်ဖက်ဆာကြီး ဒေါက်တာဆိတ်ဖွား ဆိုတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိန်းကလေးနှစ်ဦးသည် ခြုံတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွား
ပြုနောက် သူငွေးကြီး ဦးမြန်း သူငွေးကတော်ကြီး ဒေါ်သညှတို့ကို ပြောပြု
လေ၏။

လွန်စွာ ဂုဏ်လိုချင်လျသော ဒေါ်သညှန့် သူငွေးကြီးတို့လည်း
မိန်းကလေးများနှင့်အတူ ခြုံဝါယို ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်၍လာလေ၏။

“ပရော်ဖက်ဆာ... ဟောဒါ ကျေပိတို့ တိုင်းပြည်မှာ နာမည်ရှိတဲ့
ပြုဂိုင်ရှင်ကြီးတွေထဲမှာ တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်တဲ့ သူငွေးကြီး ဦးမြိုပါပါ၊
ဒါက သူငွေးကတော် ဒေါ်သညှပါ သူငွေးမင်း... ဟောဒါ ပြင်သစ်ပြည်
ယူနိုင်တဲ့ က ပြန်လာတဲ့ ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက်တာဆိတ်ဖွားပါ”

ဟု အိုလ်က မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သွေ် သူငွေးကြီး နှင့် သူငွေးကတော်
ရှိသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။

“ကျေပိတိုက ဒေါက်တာဘွဲ့ရတာဆိုတာ ဆရာဝန်လောက်ပဲသိတာ
ကလား၊ ဟော... အခု ဒေါက်တာဆိတ်ဖွားတဲ့ ဝမ်းလဲသာပါရဲ့ ဂုဏ်လဲ
ယူပါရဲ့”

ဟု သူငြေးက ပြော၍ ဆိတ်ဖွားအား ခြေတွင်းသို့ ခေါ်သွားပြု
လျှင် နေရာထိုင်ခင်း စီစဉ်ပေးပြီးရောက် တခြားလူများနှင့်ပါ မိတ်ဆက်ပေး
လေ၏။

“ဝတ်လုံတော်ရမင်း ဦးမဲရေ့ ဟောဒါ ပြင်သစ်ပြည် လာဆောဘုံ၊
ယူနိုာစတိုကရောက်လာတဲ့ ပရော်ဖက်ဆာပြီး ဒေါက်တာဆိတ်... ဆိတ်...”

“ဆိတ်ဖွားပါဘုံ” အိုလံက ကြားမှုဝင်၍ ထောက်ပေးရလေ၏။

“ဆိတ်ဖွား... ဆိတ်ဖွား... တဲ့ ဝတ်လုံတော်ရမင်းရေ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ပရော်ဖက်ဆာ”

ဟု ဝတ်လုံတော်ရမင်း ဦးမဲက နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

“ဟူတ်ကဲ ကျော်လဲ ဝမ်းသာပါတယ်၊ မြန်မာပြည်က လူတွေနဲ့ခြော
သွားရတာ ကြာပါပြီ” ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လေ၏။

“ပရော်ဖက်ဆာက အရင် ဘယ်မှာနေပါသလဲ”

“တောင်င့်သရှိုင်း... အဲ... တောင်င့်သရှိုင်းရွှေမှာ လမ်းရှိတယ်
မဟုတ်လား၊ အဲဒီလမ်းအတိုင်း လာရင် ဈေးနားရောက်တော့ တိုက်တစ်လဲ
တွေ့လိမ့်မယ်” ~

“ဟူတ်ကဲ... ဟူတ်ကဲ”

ဆိတ်ဖွားက ယောင်၍ တောင်င့်သရှိုင်းဟု ပါးစပ်မှ ထွက်သွားလျှင်
အိုလံသည် မျက်နှာပျက်၍ သွားလေ၏။

“အခု မြန်မာပြည်ကို မြန်လာတဲ့ ကိစ္စက”

“ဗာဗယ်ရိုဆပ်၍ အတွက်ပါ၊ မြန်မာလို အရာမ်း ဘာသာပြန်ရရှိ
တော့ ပူးဖောင်း သုတေသနပေါ့ ခင်ဗျား... । ဟာ... ဟ”

ဆိတ်ဖွားက ပြောရင်း ရယ်မောလိုက်လေ၏။

ထိုခက္ခာပင် ပရော်ဖက်ဆာဆိတ်ဖွားနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ရလှုင် ဂဏ်တရား
သွားမည်ဟု ယူဆရသော လူကြီးလူကောင်း သုံးလေးယောက်နှင့် အမျိုးသုံး
တစ်ယောက်သည် ဆိတ်ဖွား၏ စားပွဲရိုင်းသို့ ရောက်၍ လာလော်။

“ဘွှဲ့ကုလားများလည်း စားသောက်ဖွှာယ်ရာများကို လာရောတဲ့
ချေပေးကြလေ၏။

ထိအခါ့ ဆိတ်ဖူးသည် ဒွန်းကို ဘက်လက်ဖြင့် ကိုင်၍ ခက်ရင်းကို
ပြောလက်တွင်ကိုင်ကာ ကြက်သားကင်ကို ဖူ့လေ၏။

ကျွန်လူများက ဆိတ်ဖူး၏ ဒွန်းခက်ရင်းကိုင်ပုံမှာ ပြောင်းပြန်ဖြစ်
ရှိ နေသဖြင့် အုံပြော ကြည့်၍ နေလေ၏။ သူတောင်းစားအိုလဲကလည်း
မြက်လုံးပြု၍ နေလေ၏။ ဆိတ်ဖူးသည် မိမိအား ထူးဆန်းသလို ကြည့်နေ
ကြသော လူတိုးလူကောင်းများနှင့် အထက်တန်းစား မိန်းမတစ်ဦးကို ကြည့်၍
မိမိအားကို သဘောပေါက်သွားလျှင် အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေ၏။

“ဟာ... တာ ကျော်က ပြင်သစ်ပြည် (La Sor Bonne) လာဆောဘွဲ့
ယူနိုင်တော်မှာ ဖိလို ဆိုဖိန္ဒာပတ်သက်တဲ့ ပရော်ဖက်ဆာအဖြစ် အလုပ်လုပ်တဲ့
မြန်မာကစပီး ကျော်တို့ရဲ့ မြန်မာလူမျိုးလျှောနဲ့ ခံတွင်းတွေ့နိုင်တဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်
ကိုသွားလေ့ရှိတယ်၊ (Rue Mousier Le Brince) ရွှေ့ မစ် ဆာ လီ ဘ ရင့်စဲ
ဖို့တဲ့ လမ်းမှာ (La Cuisine Vietnamien ne) လာကိုဖိုး ပိုယက်နှစ်းယန်း
ထမင်းဆိုင်ဆိုတာပေါ့၊ အဲဖို့ဆိုင်မှာ မြန်မာနည်းနည်းဆန်တယ်၊ ဟာဟ... .
မြန်မာပြည်မှာနေစဲ ပိုလ်ဆန်ဆန်လူတွေဟာ ထမင်းစားရင် လက်နဲ့မစား
တဲ့ ဒွန်းခက်ရင်းနဲ့ စားလေ့ရှိကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အထက်တန်းစား ဥရောပ
တိုက်သားတွေ စားသောက်ပုံနဲ့မတူဘဲ၊ အောက်တန်းစား ဥရောပတိုက်သား
တွေ စားပုံနဲ့ပိုပြီး တူနေကြတယ်၊ ဥပမာ တစ်ခုပြောမယ်၊ ဥရောပတိုက်မှာ
ရှိတဲ့ ပရောဖက်ဆာကြီးတွေ၊ လောကဓာတ် ဆရာကြီးတွေဟာ
သိပ်ပြီးအလုပ် များတယ်၊ ဒါကြောင့် စိတ်က သိပ်မြန်တယ်၊ စာရေးရင်
မဟင်တိန်နဲ့မရောဘွဲ့၊ မင်းမလိုက်တာတွေ ဘာတွေ ဖြစ်နော်းမယ် မဟုတ်
လား၊ ခဲတံနဲ့ပဲရေ့တယ်၊ ထမင်းစာရင်လဲ ခက်ရင်းကို ညာဘက်ကကိုင်ပြီး
စားရပါးရစားလေ့ရှိတယ်၊ အဲဒါကို အတုနိုးပြီး ဥပရောပအထက်တန်း
ရွှေ့က လူတွေဟာ ခက်ရင်းကို ညာဘက်က ကိုင်ကုန်ကြပြီ၊ ဥရောပတိုက်က
စောသားတွေသာ ခက်ရင်းကို ဘယ်ဘက်နဲ့ ကိုင်တော့တယ်”

ဆိတ်ဖူး၏ စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူကြီးလူကောင်းတို့
ယည် မိမိတို့ ကိုင်ထားသော ဒွန်းနှင့်ခက်ရင်းကို မသိမသာ ပြောင်း၍ ကိုင်ပြု
လေ၏။

ထမင်းစားပွဲဦး၏ ကော်ဖိတိက်သောအခါ်လည်း ဆိတ်ဖူးသည့်
လက်ဖက်ရည်ကို ပန်းကန်လုံးဖြင့် မသောက်ဘဲ ပန်းကန်ပြားအတွင်းသို့ ရှုံး
သောက်မိလေရာ လူဌးလူကောင်းတို့လည်း သူတို့၏ ကော်ဖိကို ပန်းကန်ပြား
အတွင်းသို့ ရှုံးချလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဥရောပဝတ်စုံကို ကျနစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော လု
တစ်ယောက်သည် ဧည့်ခံပွဲသို့ ရောက်လာလေ၏။ သူငွေးကြီး ဦးမြဲလည်း
ထိုလူငယ်အား ဆိတ်ဖူးအတိုင်းသို့ ခေါ်၍လာလေ၏။

“ပရော်ဖက်ဆာကြီး ခင်ဗျာ၊ ဟောဒီ သူငယ်လဲ ပြင်သစ်မှာသွားပြု
နေခဲ့ပါတယ်၊ သူနာမည်က မောင်မြင့်မောင် လို့ ခေါ်ပါတယ်”

ဆိတ်ဖူးသည် လူငယ်အား ‘ဘွန်းဂျာ’ဟူ၍ ပြင်သစ်စကားဖြင့်
နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။ ထိုနောက် မြန်မာစကားဖြင့်ပင် အောက်ပါအတိုင်း
မေးမြန်းလေ၏။

“ကျွော်က လာဆောဘွန်း ယူနိုာစတီမှာ ပရော်ဖက်ဆာလုပ်တော်
တာ ကြာပြီပါ၊ ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက်တာဆိတ်ဖူး ဆိုတာ ကျွော်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားဖူးပါတယ် ခင်ဗျာ”

“နေတာက QUARTIAC LATIN (ကွာတီယက်လာတင်)
လက်တင် ကွာတာရဲ့ ထောင့်ဆုံးတိုက်ပေါ့၊ စိန်းမြစ်နဲ့ အနီးဆုံးတိုက်ဟာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့ ကျွော်တော်က လမ်းမကြီးမှာပါ”

“ရွှောင်လော်အေး လမ်းမကြီးမှာလား၊ လူနာရှိအား စားသောက်ဆိုင်ရာ
ဘယ်လောက်ဝေးသလဲကွယ့်”

“နီးပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ပရော်ဖက်ဆာကြီး လူနာရှိအကို လာလေ့ရှိပါသလား”

“ဘယ်နှယ်ကွယ့် . . . အဲဒီမှာ ကြက်ကလေးကင်နဲ့ စိုင်နိကို အား
လာသောက်တာပေါ့”

“ပရော်ဖက်ဆာ ပြင်သစ်ပြည့် ပရစ်မြို့ကို တယ်လ နှဲချုပ်တာကို
ဟု ဝတ်လုံတော်ရမင်းက ဆိတ်ဖူးအား ချီးကျှော်ပို့က်လေ၏။”

ထိနောက် ဝန်လုံတော်ရမင်းက ဆိတ်ဖွားအား အထက်တန်းစား အမျိုးသမီးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။

“ပရော်ဖက်ဆာ. . . ဟောဒါ မြှမြှ လို့ခေါ်တယ် သူ့အဖောက အလွန် ပ ချမ်းသာတဲ့ပ သူ့နွေးကြီးပါပဲ၊ ဦးဘာဘာတဲ့ မြန်မာပြည် အထက်တန်းစား လောကမှာတော့ မသိသူ မရှိသလောက်ပါဘဲ” ဟု ဆိုလေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် ထိမိန်းမနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီးနောက် ထိမိန်းမကို သေခာစွာ ကြည့်ပြီးလျှင် အုံအောက်ပြန်၏။ ထိမိန်းမမှာ တစ်ခါက သခြားငါးကုန်း ရှုံးပြု မိမိအား မော်တော်ကားဖြင့် တိုက်ခဲ့သူ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း အမှတ်ရ ပါလေတော့၏။

ဆိတ်ဖွားသည် စားသောက်ပြီးသည့်အခါ်၌ မြှမြှ အပါအဝင် လူကြီး လူကောင်းများ အားလုံးအား လိပ်စာကတ်ကလေးများပေး၍ အညွှန်ခံပွဲမှတွက် ခဲ့လေ၏။

လမ်း၌ ဒိုလ်က အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေ၏။

“ဆရာဆိတ်ဖွားရေ. . . ဆရာဆိတ်ဖွားနဲ့ ကျွန်တော့ကိုတကယ့် အထက်တန်းစားကြီးတွေလို့ ထင်နေကြပြီ၊ ဆရာကလဲ ပိုင်ပါဗျာ၊ ခက်ရင်းနဲ့ စွန်းကိုမှားပြီး ကိုင်မိတာတော် ဥရောပတိုက်သား အထက်တန်းစားတွေ ကိုင်တဲ့နည်းလို့ ပြောလိုက်သေးတယ်၊ ဟဲ. . . ဟဲ၊ ဟိုလူတွေကလဲ အဟုတ် အောက်မေ့ပြီး ပြောင်းကိုင်ကြတယ်”

“လူဆိတာ အယုံလွယ်ဆုံး သတ္တဝါ တစ်မျိုးပဲကွာ၊ ယုံအောင်ပြော တတ်ဖိုပဲလိုတယ် အိုလ်”

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ ဆရာဆိတ်ဖွားက ပြင်သစ်ပြည်ကိုတော့ တာမွှေသခြားငါးကုန်းလောက်ကို ကျမ်းကျင်နေတာကို၊ တကယ်ကော ရောက်ဖူးသလား”

“ဘယ်ကလာ ရောက်ဖူးရှမှာလဲကွာ ဉာဏ်တော့မယ်ဆိုတော့ ပြင်သစ် အကြောင်း စာတွေ ဖတ်ထားတာပေါ့ကွာ၊ ဒါနဲ့ အိုလ်၊ မင်း. . . ဟိုမိန်းမကို မှတ်မိသလား”

“ဟင့်အင်း. . . မမှတ်မိဘူး ဆရာဆိတ်ဖွား”

“ငိုကို တစ်ခါက မောင်တော်ဘားနဲ့ တိုက်ကာ သူပေါ့ကွာ”

“ဟူတ်ပြီ၊ ဆရာဆိတ်ဖွားကို အောက်တန်းဘားလို့ ပြောသွားတဲ့ ကောင်မပဲ၊ နေရာကျလိုက်တာ ဆရာရယ်”

“နေရာကျတာတွေ ထားလိုက်ပြီ၊ ငါတို့ရဲ့လုပ်ငန်းကို ပြန်ပြီး စရမယ်၊ ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်က အငြုံပဲကောင်အိမ်တွေသွားပြီး မြစ်ပယ်ကို စုစုပေးရမယ် အိုလ်”

“ဟုတ်သားပဲ... ဆရာဆိတ်ဖွားရဲ့ လူကိုထံ အသိင်းအထိင်းထဲ နှစ်ရက်လောက်ပဲ ဝင်ရသေးတယ်၊ ကိုယ့်လုပ်ရမယ့် အလုပ်တောင် နည်း နည်းမေ့သွားတယ် ဆရာဆိတ်ဖွားရဲ့ ဒါနဲ့ ဆရာဆိတ်ဖွားရေ့ ကျွန်တော် နဲ့ ဆရာ ဆိတ်ဖွားနဲ့ဟာ သူဟောင်းဘားနဲ့ သူဘာရာဇာပဲ အဝတ်အစား အသစ်ဝတ်ပြီး ဆံပင်လေး သပ်သပ်ရပ်ရပ် ညျှပ်လိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော် တို့ကို လူကြီးလူကောင်း လို့ ဆက်ဆံကြတာ အုပ်ပဲရဲ့အား လူကြီးလူကောင်းဖြစ်လို့ ဘာများ ခက်လို့လဲဖွား”

“ဟာ... ဟာ၊ အားလုံးတစ်ခုနဲ့တယ်ကွာ၊ အဲဒီစကားပုံက ဘာလဲဆိုတော့ လူကြီးလူကောင်း ဖြစ်ဖို့ ဆံပင်ညျ်ဆရာတစ်ယောက်ရှိဖို့ပဲ လိုတယ်တဲ့ကွာ”

“ကြိုက်လိုက်တာ ဆရာရယ်၊ ဟား... ဟား... ဟား”

ဟု အိုလ်က အော်ဟစ်ရယ်မောလေတော့၏။

ကျောသားရင်သား မခွဲ့ခြားနဲ့

ဆိတ်ဖွားသည် ဦးနထိအုတ်ရှုပေါ်၌ ထိုင်ကာ အိုလံ ဝယ်ယူလာသော
သတ်းစာကို ဖတ်ရှု၍ နေလေ၏။

“ဆရာ ဆိတ်ဖွားက လူကြီးလူကောင်း အသိင်းအစိုင်းမှာ ဝင်ပြီး
လုပ်ရှားရမယ်လို ဆိုသားတော့ လူကြီးလူကောင်းဆိုတဲ့ လူတွေ၏ အဆောင်
အသောင်တွေထဲမှာ သတ်းစာလဲ ဟိုတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် သတ်းစာ
ဝယ်လာတာ”

ဟု အိုလံက ပြောလိုက်လေ၏။

“မင်းဟာ သိပ်ပြီး ဒုးမဝေးတော့ဘူး၊ ဟောဒီ ကြော်ပြာကို
ကြည့်စမ်း၊ တော်တော်ကလေး ဆန်းတယ်က္ခ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက သတ်းစာတွင် ပါရှိသည့် ကြော်ပြာတစ်ခုကို
အိုလံ အား ပြုလိုက်လေ၏။

ကျောသားရင်သား မခွဲ့ခြားချင်ရင် ဆက်သွယ်
ပါ။ ငါတို့က ကျောသားရင်သား လိုချင်တယ်။

မကျိုးသီး

“ဘာကြော်ပြာလဲဗျာ၊ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ ဆရာဆိတ်ဖွား”

“အေးကွာ၊ ဆန်းတော့ အတတ်ဆန်းတဲ့ ပဟောင့်ပဲဖော့၊ ကဲကွာ အဲဒါ
တွေ ထားလိုက်တော့၊ ကြည့်မြင်တိုင်ကို သွားရအောင် အဝတ်အစားတွေလဲ
ပေတော့”

ဟု ဆိုသဖြင့် အိုလ်သည် ဘောင်းဘီ၊ အကျိုးတို့ကို ဝတ်ဆင်လေ၏။
ဆိတ်ဖွားလည်း ဘောင်းဘီ၊ အကျိုးတို့တို့ ဝတ်ဆင်ပြီးနောက် နက်တိုင်လည်
စည်းကို စည်းရင်း၊ သခြားဝင်း သံချိုင်းဝသို့ ထွက်လေ၏။ သခြားဝသို့ရောက်လျှင်
တိုင်စိ ကားတစ်စီးကို ငှားရမ်း၍ ကြည့်မြင်တိုင်ရှိ အပြိုမြင်ထောင်အီများ
ဆိုသို့ သွားရောက်ခဲ့ကြလေ၏။

အပြိုမြင်ထောင်အီများက ဆိတ်ဖွားတို့အား ကောင်းစွာကြုံခို့လေ၏။
ဆိတ်ဖွားတို့သည် တစ်အီမြှင် တစ်အီမြှင်ထွက်နှင့် မြစ်ပယ်ဆိုသည် အပြိုမြင်
မင်းသမီးကို စုံစမ်းခဲ့လေရာ... .

နောက်ဆုံး၌ “ရတနာမြိုင်” အပြိုမြင်အဖွဲ့ထောင်သည် အီမြှင့်ရောက်
ရှိကြလောတော့၏။

မည်းမည်းပုပု ပိုလ်ခွဲခွဲနှင့် အပြိုမြင်ထောင် ဆရာတစ်ယောက်က
ဆိတ်ဖွား နှင့် အိုလ်တို့အား နေရာထိုင်ခင်း ပေးပြီးလျှင်... .

“ကိစ္စတို့ ပြောပါပြီး” ဟု စကားစလိုက်လေ၏။

“ကျူပ်တို့က အပြိုမြိုင်ငှားချင်လိုပါ”

ဟု အိုလ်က စကားစလိုက်လျှင် အပြိုမြင်ထောင် ဆရာက... .

“ရပါတယ်” ဟု ပြန်၍ ဖြေလေ၏။

“ကျူပ်တို့က အပြိုမြိုင်ငှားချင်တာကတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
အဲဒီများ မြစ်ပယ်ဆိုတဲ့ မင်းသမီး ပါရမယ်”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ဝင်၍ ပြောလေ၏။

“ကျူပ်ရဲ့ ရတနာမြိုင် အပြိုမြိုင်ထဲမှာ ရွှေစပယ်၊ ငွေစပယ်၊ စိန်စပယ်
ဥသုဖယားစပယ် စုံနေအောင်ရှိတယ်၊ မြစ်ပယ်တော့ မရှိတော့ဘူး”

“ရတနာတွေ စုံအောင်ရှိပြီး မြတ်လုံး မပါတာ နာတာပ ဏတ်ဆာရဲ့”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လျှင် ပိုက်ခွဲခွဲ အပြိုမြင်ဆရာသည်
သူ၏ ဝမ်းမို့ကိုရှိုးကို ပွုတ်လိုက်ပြီးနောက်... .

“ခက်တယ်... သိပ်ခက်တယ်၊ အဲဒီ မြစ်ပယ်ဟာ သိပ်ခက်တယ်၊ ကျော်ဆီမှာ ခင်ပျားတို့ သဘောကျတဲ့ မြစ်ပယ်ဆိုတာ ရှိပါတယ်၊ သူကမှ မြစ်ပယ် အစစ်၊ ရွှေစပယ် ငွေစပယ်တို့က အဲပြီမြဲထဲရောက်မှ ပေးတဲ့နာမည် တွေ့ အဲဒီ မြစ်ပယ်ကတော့ သူနာမည်ရင်ကိုက မြစ်ပယ်လို့ခေါ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ မြစ်ပယ်က အခုဗရှိတော့ဘူး” ဟု ပြောလေ၏။

“ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ အတ်ဆရာရဲ့”

“တယောသမားနဲ့ လိုက်ပြီးသွားပြီလေ၊ တယောသမားကလဲ အတ် ထဲကမဟုတ်ပါဘူး၊ အပျော်တမ်းသမားပါ၊ အဲဒီအပျော်တမ်းသမားဆိုတာ အတ်တွေ့ အဲပြီမြဲတွေ့ကို သိပ်ပြီး ခုက္ခာပေးတယ်၊ အခုဗလဲ ကြည့်လေ ပြောနေ ရင်းက လိုက်ပြီးသွားကြတာ တစ်ပတ်တောင်ရှိပြီ”

“နေပါဉီး အတ်ဆရာရဲ့ မြစ်ပယ်မှာက မိဘမရှိဘူးလား”

“မိဘမရှိဘူး၊ သူကို လာပြီးအပ်တာက သပ်န်းကျွန်းဘူတာနားက ဘုန်းကြီးကျောင်းဘေးနေတဲ့ သီလရှင်မကြီးပျော်မြင့်သွေးနဲ့တွေ့တာကတော့ မိမှာ၊ မြင့်သွေးက အရင် ပတ်တီးခေါင်းဆောင် မိန့်ဖြူလေးနဲ့ လိုက်လိုက်လာတာဘူး”

“မြင့်သွေးဆိုတာက မြစ်ပယ်ကို ခိုးပြေးတဲ့လူလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီ မြင့်သွေးက လူခ်ပွဲသွယ်သွယ်၊ မေးစွေမှာ မြဲကလေးပါတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့မှာ၊ ဒီကောင်နဲ့ လိုက်ပြီးတာ”

ဟု အဲပြီမြဲထောင်ဆရာက ရှင်းပြလေသည်။

“ကျွေးဇူးပဲ အတ်ဆရာ”

ဟုဆိုကာ ဆိတ်ဖွားနှင့် အိုလဲသည် ရတနာမြှင့်အဲပြီမြဲမှ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

လမ်း၌ ဆိတ်ဖွားသည် အိုလဲအား တစ်စုံတစ်ရာပြောဆိုခြင်းမပြောဘူး၊ တစ်ကိုယ်တည်း စဉ်းစားလာခဲ့လေ၏။ အိုလဲကလည်း ဆိတ်ဖွားအား အာနောင့် တယ့်က်မပြောဘဲ ဤမြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာလေ၏။ ဆိတ်ဖွားသည် ထိုသို့ ဘုမ္မာဝတီဘာပေ

စဉ်းစားရင်း လျောက်လာရာမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ရှုတ်တရက် သတိရှု၍ သွားသော ကြောင့် ..

“ဟေ့... အိုလဲ၊ အတ်ဆရာဆီကို ပြန်ပြီး သွားရအောင်ကွာ”

ဟုဆိုကာ ဆိတ်ဖွားသည် ပြန်၍ လျည့်လေ၏။ ဆိတ်ဖွားနှင့် အိုလဲ တို့ပြန်၍ လာသည်ကိုမြင်လျှင် အပြိုမြင်ထောင်ဆရာက... .

“ဘာ မူကျွန်ခဲ့လိုလဲ ဆရာတို့” ဟု ဆီး၍ မေးတေလ၏။

“မေးစရာတစ်ခု ရှိလိုပါ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်ရာ အပြိုမြင်ထောင်ဆရာက ဆိတ်ဖွားကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံးကြည့်လျက်... .

“ဆရာကြိုးတို့က အမေးအမြန်းထူလိုက်တာ၊ ပုလိပ်ဘက်ကလား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီမှာ အတ်ဆရာ အင်းစိန် ဒါ အိုင် ဒီ ဆိုတာ ကြာဖူးတယ်မဟုတ် လား” ဟု ဆိတ်ဖွားက မေးလိုက်လျှင် အပြိုမြင်ထောင် ဆရာက... .

“သိ... သိပါတယ် ခင်ဗျာ” ဟု ပြန်၍ ဖြေလေ၏။

“ခင်ဗျား အပြိုမြင့်ထဲမှာ မြှစ်ပယ်နဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးနေတဲ့ အပြိုမြင်သမ ကလေးများ မရှိဘူးလား” ဟု ဆိတ်ဖွားက မေးလိုက်လေသည်။

“ရှိပါတယ် ငွေစပယ်ဆိုတဲ့ လက်ထောက်မင်းသမီးကလေးနဲ့ကတော့ တပူးတွဲတွဲပါပဲ ဆရာရယ်”

“အဲဒီ ငွေစပယ်ကို ခက်လောက် ခေါ်ပေးစမ်းပါ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောသဖြင့် အပြိုမြင်ထောင်ဆရာက ငွေစပယ်ကို ခေါ်၍ ပေးလေ၏။

ငွေစပယ်ဆိုတာ လက်ထောက်မင်းသမီးလေးသည် ဆိတ်ဖွားတို့၏၍
၌ ကျိုးကျိုးကလေး လာ၍ ထိုင်လေ၏။

“ဒီမှာ မိန်းကလေး၊ မင်းနဲ့ မြှစ်ပယ်က တော်တော်ပဲ ရင်းနှီးကြတယ် မဟုတ်လား” ဟု ဆိတ်ဖွားက မေးလေသည်။

“ဟုတ်ကဲရှင့် တော်တော်ရင်းနှီးပါတယ်၊ ညီမောရင်းလုပ်ပါပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် မြစ်ပယ်ရဲ့ ကိုယ်မှာ ဆေးမင်ရှင်များထိုးထားတာကို တွေ့ဖူးပါသလား”

“အရှင်မဟုတ်ပါဘူးရှင့်၊ ဂါထာတွေတော့ သူရဲ့ ကျောပြင်မှာထိုးထားပါတယ်၊ ဂါထာတော့ ဂါထာပဲ၊ ကျွန်ုပ်မလဲ မဖတ်တတ်ဘူးရှင့်”

“ဟောဒီလိုဟာမျိုးလား”

ဟု ဆိုကာ ဆိတ်ဖွားသည် သေဆုံးသူ၏ထံမှ တွေ့ရသော လက်ဖွဲ့၌ ၌ ပါန္တသည့်စာများကို ကူးထားသော စာရွက်အား ထုတ်ပြလှုပ် ငွေစာပယ်က... .

“ဟူတ်ပါတယ် သိပ်ကိုဟူတ်ပါတယ်၊ ဟောဒီ စာလုံးလေးတွေပါပဲ”

ဟု သွက်လက်စွာ ပြောလေ၏။

“အဲဒီ ဂါထာတွေအကြောင်း မင်းက မေးမကြည့်မိဘူးလား ငွေစာပယ်ရဲ့”

“မေးကြည့်တယ်၊ သူငယ်ဝယ်က လူကြီးတစ်ယောက် လာပြီးထိုးပေးသွားတာဆိုပဲ၊ သူအာမကလဲ အထိုးခံလိုက်ပါဆိုလို့၊ အထိုးခံလိုက်ရတာတဲ့”

“တော်ပါပြီ ငွေစာပယ်၊ ကျော့ဇူးတင်ပါတယ်”

ဟုဆိုကာ ဆိတ်ဖွားနှင့် အိုလုံတို့သည် ထိုအိမ်မှ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။ လမ်း၌ အိုလုံက ဆိတ်ဖွားအား... .

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာဆိတ်ဖွားရဲ့၊ ခင်ဗျားက အတ်ဆရာဝိုက်စွဲကို ခပ်တည်တည်နဲ့ စီအိုင်ဒီက စုံထောက်လို့ လိမ်လိုက်တယ်ပေါ့”

ဟု ပြောရာ ဆိတ်ဖွားက ပြုးသွက်... .

“မလိမ်ပါဘူးကွဲ... .၊ သူကို ငါက စီအိုင်ဒီက စုံထောက်တစ်ယောက်ပါလို့ မပြောရပါလား၊ အင်းစိန် စီအိုင်ဒီဆိုတာ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လားလို့ မေးချုံမေးလိုက်တာပါ၊ သူရဲ့တာဝန်က ကြားဖူးရင် ကြားဖူးတယ်၊ မကြားဖူးရင် မကြားဖူးကြောင်း ပြောရုံပွဲ၊ သူဟာသူ ငါကို စီအိုင်ဒီက စုံထောက်ပါလို့၊ ထင်သွားတာတော့ ငါလဲ မတတ်နိုင်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟူတ်ပါတယ်၊ ဆရာဆိတ်ဖွားက စီအိုင်ဒီက စုံထောက်ပါလို့တော့ မပြောပါဘူး ဒါပေမယ့်လဲ အင်းစိန် စီအိုင်ဒီဆိုတာ ကြားဖူးသလားလို့ မေးလို့ဘဲ ပုံက အမေးခံရသူအဖို့ ဆရာဆိတ်ဖွားကို စီအိုင်ဒီ စုံထောက်တစ်ပောက်လို့ ထင်ဖို့ပြန့်တော့တယ် မဟုတ်လား”

“အေး... အဲဒါကို ရွှေက မြန်မာပညာရှိကြီးတွေက ‘ရေစစ်ပမာစကား’ ဆိုနည်းကို အမှတ်အသားပြုခဲ့ကြတယ်၊ ဘုန်းတော်ကြီးတွေရဲ့ မဗ္ဗကရှိက်လို့ခေါ်တဲ့ ရေစစ်ကို အသုံးပြုတဲ့အခါမှာ ရေစစ်ပေါ်ကို ဂိတ်လိုက်ရသလို တစ်ဖက်လူရဲ့ စကားမဝင်နိုင်အောင် ဂိတ်ပြီး ပြောတဲ့နည်းလေကွာ၊ ငါတို့မြန်မာပညာရှိကြီးတွေက စကားပြောရာမှာတောင် ဘယ်လို စကားမျိုးဆိုတာ ခွဲပြေားထားခဲ့တယ်ကွာ၊ ကျေးဇူးတင်စရာပဲ အိုလ်ရာ”

အိုလ်သည် ဆိတ်ဖွား၏ စကားကို သဘောကျေလျက် တပြီးပြီးနှင့် နားထော်ရင်း လိုက်ပါခဲ့လေ၏။

သံတော်ဆင့်သတင်းစာတိုက်ရွှေသို့ ရောက်လျှင် ဆိတ်ဖွားက သတင်းစာတိုက်တွင်းသို့ ဝင်သွားသဖြင့် အိုလ်လည်း ဘုမ်သိ ဘမသိလိုက်၍ ဝင်ရလေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် သံတော်ဆင့် သတင်းစာတိုက်အတွင်းရှိ ငွေလက်ခံသော စာရေးထံသို့ သွားရောက်ကာ ငွေသုံးကျပ်ကို ထုတ်၍ ပေးပြီးလျှင်... .

“ဟောဒီ ကြော်ပြာကလေး နက်ဖြန်ပါချင်တယ်ကွာ”

ဟုဆိုကာ အောက်ပါစာများကို ရွေ့လေတော့၏။

ဝါတို့မှာ ရင်သားရှိတယ်၊ ကျောသားရင်သား
မခွဲချင်ဘူး၊ အမြန်ဆုံး တွေ့ရအောင်။

လောကနတ်

ထိုစာကို တွေ့လျှင် ငွေလက်ခံသော စာရေးက ဆိတ်ဖွား အား မော်၍ ကြည့်ကာ... .

“ဘာလဲပျှေ မနေ့ကလဲ ဒီလို ကြော်ပြာမျိုးပဲ တစ်စောင်လာသေးတယ်”
ဟု ဆိုလေ၏။

“မနေ့က ကြော်ပြာလာထည့်တဲ့လူကို မှတ်မိသလား”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ဆတ်ခနဲ မေးလိုက်လေ၏။

“ကြို့ပြာ လာထည့်ကာ ကုလားမကြီး ခင်ပျု”

“ဟာ... ဟ... အိုလံရော ငါဝိုထင်တာထက်တောင် ပိုပြီးလည် တဲ့ကောင်တွေပဲကွာ ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်၊ ငါကလဲ ဒါမျိုးမှ ပြီ့က်တာဟေ့”

ဟူခိုကာ ဆိတ်ဖွားသည် သတင်းစာတိုက်အတွင်းမှ ထွက်၍လာခဲ့လေ၏။ အိုလံလည်း ဂုဏ်၏ နောက်မှ လိုက်ပါခဲ့လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာဆိတ်ဖွားရဲ့ သတင်းစာထဲမှာ ပါတဲ့ကြို့ပြာနဲ့ ကျွန်တော်တို့လိုက်နေတဲ့အမှုက ဆက်စပ်နေသလား”

ဟု အိုလံက မေးလိုက်သွေ့င ဆိတ်ဖွားသည် ဆေးပြုင်းလိပ်အသစ် တစ်လိပ်ကို မီးညီပြီးနောက် အနည်းငယ် ဖွာလိုက်ကာ... .

“သိပ်ပြီး ဆက်စပ်နေတာကွာ မြှုပ်ပေါ်ကို လူတစ်ခုဟာ ဖမ်းသွားကြပြီ၊ မြှုပ်ပေါ်ရဲ့ကျောမှာ ထိုးထားတဲ့ စာတွေဟာ အရေးကြီးပြီး သူ့ရှုံးရှုက်တဲ့ စာတွေပဲ၊ ငါထင်တာတော့ အဲဒီစာဟာ သူ့ချည်းဖတ်လို့ ရတဲ့စာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ကြေားက စာတစ်စောင်နဲ့ ဆက်စပ်ပြီး ဖတ်လို့ရတဲ့ စာမျိုးဖြစ်ရမယ်”

ဟု အားရပါးရ ပြောလိုက်လေ၏။

“စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲပွား၊ ပြောစမ်းပါဉီး”

“ငါအနေနဲ့ အခု တွေးလို့ရတာကတော့ မြှုပ်ပေါ်နဲ့ မြင့်သွေးလိုက် ပြေးကြတဲ့အခါမှာ မြှုပ်ပေါ်ကို လိုချင်တဲ့ လူတစ်စုံက သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ဖမ်းသွားလိမ့်မယ်၊ ဟိုကျေတော့ တစ်ယောက်စီ ခွဲပြီး ချုပ်ထားမယ်၊ ဘာကြောင့်ခွဲပြီး ချုပ်ထားမယ်ဆိုတော့ မြှုပ်ပေါ်ရဲ့ ကျောမှာပါတဲ့ စာတွေကို ကူးမှာကိုးကွာ ဒါကို မြင့်သွေးက သူ့ကိုချုပ်ထားတဲ့ အခန်းကနေ ချောင်းပြီး ကြည့်မယ်၊ ပြီးတော့ သွားတိုက်ခေါးသွားအခွဲကို ရေးမှတ်ဖို့အတွက် အသုံးပြုပြီး၊ မြှုပ်ပေါ်ရဲ့ ကျောကဗာကို ချောင်းကြည့် ပေါက်ကနေကူးမယ်၊ ကူးပြီး လက်ဖွဲ့သူ့ကျောန်လုပ်၊ လက်မောင်းမှာချည်ပြီး လွှတ်မြောက် ထွက်ပြေးပို့ ကြိုးစားမယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ဖမ်းထားတဲ့ကောင်တွေက သေနတ်နဲ့ပစ်သတ် လိုက်တာပဲဖြစ်ရမယ် အိုလံ”

“သိပ်ကို ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ ဆရာဆိတ်ဖွားရယ်”

“အေး... ကျွန်တဲ့ဂျက်စာ စာတစ်စောင်ဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်ခဲ့ရင်ဘက်မှာထိုးထားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် မကျိုးသီးတို့ လူစုက ကျောသားရင်သား မခွဲခြားချင်ရင် ဆက်သွယ်ပါ သူတို့က ကျောသားပြီးလို့ သတင်းစာများ ကြော်ပြာတာကိုးကွဲ”

“ဟုတ်ပြီ ဆရာ... သဘောပေါက်ပြီ ကျွန်တော်တို့မှာလဲ မြှစ်ပယ်ခဲ့ ကျောသားက ဂုဏ်စာကို ရနေမှပဲ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ ဆရာဆိတ်ဖွားမေ့တဲ့ ကြော်ပြာမှာ ရင်သားကစာ ရှိတယ်လို့ ထည့်ရတာလဲ”

“မင်းကလဲ တော်တော်ခုံးတေးတဲ့ ကောင်ပါ ငါတို့ ဆီမှာ ရင်သားက ဂုဏ်စာရှိထားတယ်ဆိုမှ ကျောသားရထားတဲ့ မကျိုးသီးတို့ လူစုက ဆက်သွယ်မှာပေါ့ကွဲ... ဟာ... ဟ”

“ဟုတ်ပြီ... ဆရာဆိတ်ဖွားရေ”

ဆိတ်ဖွား နှင့် အိုလ်တို့သည် သခ္စားကုန်းသီး ပြန်လာပြီးနောက် ရေပဲပြီး ထိုင်ကာ ဆိတ်ဖွားက ဂုဏ်စာရှိကိုထုတ်လျက် အလွတ်ရ သည်အထိ ကျက်မှတ်ပြီးလျှင် စာရွက်ကို ဖီးရှိပစ်လိုက်လေ၏။

ထိုနေ့ညနေ့ ဆိတ်ဖွားနှင့် အိုလ်တို့သည် ထမင်းဆိုမှ ထမင်းထပ်မှားကို ဝယ်ယူစားသောက်ပြီးနောက် ဦးနတ္ထိအုတ်ဂူပေါ်ပြီးထိုင်ကာ ‘မြှစ်ပယ်’ ဟု လက်မောင်းပြု ဆေးထိုးထားသည့် တယောသမား မောင်မြှင့်သွေး အသတ် ခံရမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောဆိုနေကြစဉ် ငါးတို့အနီးသို့၊ ဖော်တော်ကား တစ်စီး ရောက်လာပြီးလျှင် ကားပေါ်မှ လူသုံးယောက်ဆင်း၍ လာလေ၏။

“တိုယ်လူတို့မှာ ရင်သားရှိတယ်ဆိုလို့ လာခဲ့တာပဲ”

ဟု လူသုံးယောက်အနက်မှ တစ်ယောက်သောလူက ပြောလေ၏။

“ရင်သားလို့ချင်ရင် ကျောသားပေးပေါ့ ဟာ... ဟ၊ ဒါမှ ကျောသား ရင်သား မခွဲခြားဘဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ဆေးပြေားလိပ်သောက်ပင် မပျက်ဘဲ ခပ်တည်းသည် နှင့် ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ကားပေါ်မှ ဆင်းလားသူများက ဆိတ်ဖွားနှင့် အိုလ်တို့အား ပိုင်း၍ ထားလေ၏။

“**ကြည်ကြည်သာသာ**နဲ့ လိုက်မလား၊ အသားနာပြီးမ လိုက်မလား၊ သတင်းစာတိုက်ရွှေမှာ ငါတို့လူတွေ ချထားတယ်၊ ကိုယ့်လူတို့ ကြော်ပြာဝင်ပြီး ထည့်တာကို တွေ့တယ်၊ ဒီတော့ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့ပါ”

ဟု ထိုလူက ပြောပြန်၏။

“တယ်လဲ ဒုံးဝေးတဲ့လူတွေပဲ လူခိုးလူမိုက်လုပ်ပြီး ဒါလောက်ဒုံးဝေး ရင် မကြာဘူး ဟောဟိုမှာ ကျော်တိုတူးထားတဲ့ တွင်းတွေထဲကို ရောက်တုန် လိမ့်မယ်... ဟာ... ဟာ၊ ရယ်ဖို့ကောင်းတဲ့ လူတွေပဲ၊ ကိုယ့်လူတို့လို အုပ်စု ကြီးကြီးမားမား ရှိုတဲ့လူတွေကို ပမာမခန့်ဝင်ပြီး ယဉ်တဲ့လူဟာ ဒီလောက်ညံ့ပါ မလား စဉ်းစားလကြည့်ပါဦး၊ အသက်ကို အန္တရာယ်ပေးကြလိမ့်မယ်၊ အုပ်စုနဲ့ လာပြီး အကျော်ကိုင်ကြလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကြိုပြီး စဉ်းစားပြီးသားပါ မကျိုးသီး တပည့်တို့ရယ်... ဟာ... ဟ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ရယ်လိုက်လေ၏။

ဆိတ်ဖွားက ရယ်နိုင်သော်လည်း အိုလ်မှာမူ မရယ်နိုင်ဘဲနှိမ်လေ၏။ လူခိုးများအား ကျိုးကန်းတောင်းမောက် ကြည့်၍နေလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ မကျိုးသီး၏ တပည့်က သေနတ်ဆွဲထုတ်လိုက်လေရာ ဆိတ်ဖွားသည် အိုလ်အား ဂုပ်ပါ်မှ တွေ့နဲ့ချလိုက်သကဲ့သို့ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း အောက်သို့ လိမ့်၍ ချလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ သေနတ်သဲ ပိုင်းခဲ့ပေါ်ထွက် လာသဖြင့် အိုလ်က ကြည့်လိုက်ရာ မိမိတို့လဲကျသည့် ဘက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက် သောသူက ထ၍ ပစ်ကြောင်း တွေ့လေ၏။

“ဆရာဆိတ်ဖွား ဝပ်နေ”

ဟု သေနတ်သမားက ပြော၍ ပစ်လိုက်ပြန်ရာ တစ်ဖက်မှလည်း ပြန်လည်၍ ပစ်ခတ်လေ၏။ သုံးလေးချက်မျှ တစ်ဖက်ကို တစ်ဖက် ပစ်ခတ်ပြီးလျှင် မကျိုးသီး၏ တပည့်များသည် လာလမ်းအတိုင်း ဆုတ်ပြီး၍ ကျပေါ်သို့ တက်ကာ မောင်းထွက်သွားကြလေတော့၏။

အိုလဲသည် မြေကြီး၌ ပါးကိုကပ်လျက် ပြားပြားဝပ်နေရာမှ သေနတ်သံ များစဲသွားလျှင် ဆရာဆိတ်ဖွားသည် ငါလို ဝပ်နေမှာပဲဟု ထင်မှတ်၍ ဆိတ်ဖွားအား ကြည့်လိုက်ရာ အုတ်ရှုကို မှိုလျက် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ခဲကာ အကြောင့်ကြမဲ့စွာဖြင့် ထိုက်နေသော ဆိတ်ဖွားကိုတွေ့ရလျှင် အိုလဲသည် အုံပြု၍သွာလေ၏။

“အောင်မလေးပျော... ကျွော်ကတော့ မှန်ကုန်ရောမှတ်တာ၊ ဆရာ ဆိတ်ဖွားကဖြင့် အေးအေးဆေးဆေးပါပဲလား၊ ဒါနဲ့ နေပါဉီး ဆရာဆိတ်ဖွား ရဲ့ ဟောခီဘက်က တစ်ယောက် သေနတ်နဲ့ လွမ်းပစ်ပေးတယ် မဟုတ်လား၊ သူက ဘယ်သူလ” ဟု အိုလဲက မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန် လူတစ်ယောက်သည် ဆိတ်ဖွားနှင့် အိုလဲတို့၏ အနီးသို့ ရောက်လာပြီးလျှင်...

“ဆရာဆိတ်ဖွား စာ”

ဟု ဆိုကာ စာတစ်စောင်ပေးလေ၏။ အိုလဲလည်း ဆိတ်ဖွားစာဖတ် နိုင်ရန်အတွက် မီးခြစ်ကို ခြစ်၍ပြရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရလေ၏။

အ^၁မြန်မာ ရေး ပေး ရာပုံ ပေး ရာမြေး ပေး ရာ ရာမြေး အ^၂ ပေး

“ကဲလော ရောပ်ပေါ် သွားရအောင်”

ဟုဆိတ်ဖွားက ထိုသူ့ကိုပါခေါ်၍ ရှင်းတို့၏ သချိုင်းရောပ်ဆီသို့ ခေါ်သွားကာ ရောမီ မီးခွေက်ကိုထွန်း၍ လေးထောင့်သတ္တာနှင့်လေးများပါသည့် စာရွက်ကို ထပ်မံ ကြည့်ရှုပြီးလျှင် အမိဘာယ်ပါပါ တစ်ချက်ပြားလိုက်လေ၏။

“ဟာ... ဟာ သေတ္တာဆိုတဲ့ကောင် ထောင်ထဲမှ အက်လိပ်စာဖွဲ့ ဘာတွေ သင်နေပြီကို၊ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လျှင် အိုလဲက အမိဘာယ်နားလေည်သဖြင့် “ဆရာဆိတ်ဖွား ဘာတွေမေ့ထားတာလဲ ကျွန်တော့ ဘို့လဲ ပြောပါဉီး”

ဟု ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပူဆာလေ၏။
“အင်လိပ်လို ရေးလိုက်တာကွဲ”

**CLEVER MEN ARE GOOD,
BUT THEY ARE NOT THE BEST.**

MR. BOX

“လူတော်တွေဟာ လူကောင်းတွေပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် အကောင်းဆုံး
လိုတော့ မဆိုနိုင်ဘူးတဲ့၊ ဒါကြောင့် ဒီလူကိုလဲ အကောင်းဆုံးလူဖြစ်အောင်
လုပ်ပေးဖို့ ငါ့ဆီ လွှတ်လိုက်တယ်လို ဆိုလိုတာပေါ့ကွဲ”

“မစွာတာဘောက်ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ ဆရာဆိတ်ဖွား”

“သေတ္တာဆိုတဲ့ကောင်ပေါ့ကွဲ၊ မမင်းဖြူဆိုတဲ့ အငြိမ်မင်းသမီး
ကလေးကို ကူညီရင်း လူသတ်မှု ဖြစ်သွားတဲ့ကောင်ပေါ့”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ရှင်းပြလေ၏။

ထိုနောက် ဆိတ်ဖွားသည် စာယူလာသူအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး
ကြည့် လိုက်ပြီးလျှင်...

“မင်းနာမည်...” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ငါး...”

“သေတ္တာက မင်းကို လူကောင်းပါလို ထောက်ခံထားတယ်၊ အခု
မင်းက ဘယ်ကလာတာလဲ”

“ထောင်ထဲကပါ၊ အမှုက ဓားပြုမှုပါ”

“ဟာ...၊ ဆရာဆိတ်ဖွား၊ ဆရာရဲ့ သေတ္တာဆိုတဲ့လူက ဘယ်လို
လဲ သူက လူကောင်းပါလို ထောက်ခံထားဟဲ့ လူကလဲ ဓားပြု ထောင်ထွက်
ဓားပြုကိုတောင် လူကောင်လို့ဆိုတော့ ဘယ်လိုလူကိုမှာ လူအိုးလို့ ပြောကြမှာလဲ”

ဟု အိုးလဲက အထူးအဆန်းဖြစ်ကာ ဝင်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

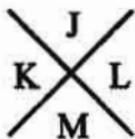
“သူတို့လောကမှ အဲပြုကိုလဲ လူဆိုးမခေါ်ဘူး သူနှင့်ကိုလဲ လူဆိုးမခေါ်ဘူး အချင်းချင်း သစ္စာဖောက်တဲ့လူ၊ သတ္တိမရှိတဲ့လူကိုမှ လူဆိုးလို့ ခေါ်တာ” ဟု ဆိတ်ဖွားက ရှင်ပြလိုက်လေ၏။

“နေစမ်းပါဉီး ဆရာ ဆိတ်ဖွား သူဇာထားတဲ့ လေးထောင့်ကလေး တွေကို ကြည့်စမ်း ဘာစာရယ်လို့ အမိဖွားယ် ဖော်တာတော့ အုံပြုစရာပဲ ငင်ဖွား” ဟု အိုလ်က ပြန်ပြော၏။

“ဒီလိုကွာ ဂုဏ်စာပုစ်ကို ကြည့်ရင် သိသာပါတယ်ကွာ၊ ဒီပုစ်များ ဟာ မြန်မာလို့ ဂုဏ်စို့ မလွယ်ဘူး၊ ဒီတော့ အောင်လိပ်လို့ ဂုဏ်မှာပဲဆိတာ သိထားတယ်၊ တစ်ခါ အောင်လိပ်စာမှာက အများဆုံးအသုံးပြုတဲ့ စာလုံးဟာ 'E' စာလုံးဖြစ်တယ် အနည်းဆုံးက 'Z' ပြစ်တယ် 'E' စာလုံးဟာ 'Z' စာလုံးထက် အကြိမ်နှစ်ရာလောက် ပိုပြီးအဇာန်များပြီး 'J' စာလုံးထက် အကြိမ်တစ်ရာ လောက် ပိုတယ်၊ ဂုဏ်ယ အသုံးအများဆုံး စာလုံးဟာ 'S' ပြစ်နာယ်ကွာ တတိယ အများဆုံးက 'O' စာလုံးပဲ၊ 'O' ဟာ 'C' ထက် သုံးဆလောက်ပိုပြီး အသုံးများဆယ်လို့ ဘာသာဖော်တဲ့ ပတ်သက်တဲ့ပညာရှင်တွေက ဆိတား တယ်၊ ဒီအချက်ကို အခြေခံပြီး ဆင်တွေအများဆုံး စာလုံးကို 'E' စာလုံးအဖြစ် ထားပြီး စဉ်စားလိုက်တော့ သူဇာထားတဲ့ ဂုဏ်စာဇာနည်းဟာ ဟောခိုလို ဖြစ်တယ်လို့၊ ခန့်မှန်းလိုက်တယ်”

ဟုဆိုကာ ဂုဏ်စာ၏ သော့ချက်ကို အောက်ပါအတိုင်း ရေါပြလေ၏။

A	B	C
D	E	F
G	H	I

N	O	P
Q	R	S
T	U	V

“အထက်ပါအတိုင်း ဇာပြုပြုးလျှင် 'A' ကို 'J' အခုလို ဇာမယ်၊ 'B' ကို 'L' အခုလို ဇာမယ် 'C' ကို 'M' အခုလို ပေါ့ကွာ 'ABC' ဆိုင် 'JLM' ဒီလိုပေါ့ကွာ၊ ဟောခိုဂုဏ်စာမှာ 'T' ဒီပုစ်ကလေးတွေဟာ ရှစ်ကြိမ်တောင် တွေ့ရတယ်၊ အများဆုံးသုံးထားတာပဲ”

“အဲဒါက 'E' စာလုံးပေါ့ ဆရာဆိတ်ဖွားရဲ့”

ဟု အိုလ်က ပြောလိုက်ရာ ဆိတ်ဖွားက... .

“ဟာ... ဟ မင်းဆိပ်ပြီး ဦးမဝေးတော့ဘူးဟ”

ဟုဆိုကာ ရယ်မောလိုက်လေတော့၏။

ထို့နှင်း သေတ္တာလွှတ်လိုက်သည့် သေနတ်သမား ငန်းဘက်သို့
လျည့်ကာ... .

“ဘယ်လိုလဲဘုံ၊ ဆိုစမ်းပါပြီး”

ဟု ဆိတ်ဖွားက မေးလျှင် သေနတ်သမား ငန်းဆိုသူသည် စကားကို
မပြောသေးဘဲ လက်ဝါးကို ပွုတ်လိုက်လေ၏။

“ပရောဖက်ဆာ ဆိတ်ဖွားဆီမှာ ပညာဆည်းပူးဖို့ ဆရာကိုသေတ္တာ
က ဉ္စန်လိုက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်အပြင်ကို ရောက်နေတာ သုံးရက်ရှိပါပြီး
ဆရာတို့ နောက်ကို နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်နေခဲ့ပါတယ်၊ မနက်ကတော့
ဆရာတို့လဲ သတင်းစာတိုက်ထဲက ထွက်သွားရော မင်းကလဲ ပုစ်ဖောင်းရောင်း
တဲ့ လူယောင်ဆောင်ပြီးနေရာက ကလေး တွေကို ပုစ်းဖောင်းတွေ အလကား
ဝေပေးပြီး ငါတို့နောက်ကို လိုက်မလို့ အလုပ်မှာ မင်းရွှေက ဘောင်းသိနဲ့
လူနှစ်ယောက်က ငါတို့ကိုလိုက်ပြီး ချောင်းနေတာ တွေ့ရော ဆိုပါတော့ဘုံ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ဆက်၍ ပြောလိုက်ရာ ငန်းသည် အုံပြောဖြင့်
လက်ဝါးကို ပွုတ်လိုက်ပြီးနောက်... .

“ပရောဖက်ဆာကြီးက အကုန်လုံး သိနေတာကိုး”

ဟု အားရဝ်မ်းသာ ပြောလိုက်လေ၏။

“ဆရာဆိတ်ဖွားရယ်၊ တယ်လဲလျင်ပါလားဘုံ”

ဟု အိုလ်ကပါ ဝင်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟောဟိုက အုတ်ရှာအကွယ်မှာ ညနေကတည်းက မင်းရောက်နေ
တာ ငါသိတယ်ဘုံ၊ ဒါကြောင့် ငါတို့နှစ်ယောက် ဟိုခွေးကောင်တွေ
ဂိုင်းထားမိတဲ့ အခါမှာ မင်းက ဝင်ပြီး တိုက်ခိုက်လိမ့်မယ်ဆိုတာလဲ ငါက
ပြီးတွက်ထားပြီး သားပါ ငန်း၊ မင်းဟာ ထောင်တွက်တစ်ယောက်၌ဟာ
မင်းရဲ့ခြေချင်းဝတ်က သံမြေချင်းစာမိလို့ အသမာ တက်နေတာပုံး မြင်က

တည်းက သိပါတယ်၊ ငါတို့ပိတ်မိနေတာကို မင်းက ဝင်ကူလိမ့်မယ် အဲဒီမှာ
မင်းက မင်းအရည်အချင်း ကို ပြရမှာ မဟုတ်လား”

ငန်းသည် လက်ဝါးကို ပွတ်လိုက်ပြီးနောက်... .

“ဟုတ်ပါတယ် ပရော်ဖက်ဆာ ဆိတ်ဖွား”

“ဒီလိုက္ခာ ငါတို့ဟာ လောလောဆယ်မှာ အင်မတန် အုပ်စုကောင်းပြီ
သတ်မှတ်ဖြတ်ရတဲ့ အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့နဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ရှိတယ် ဒီတော့ ငါရယ်၊ ဟောခါဒိုလို
ဆိုတဲ့ကောင်ရယ် မင်းရယ် သုံးထောက်ထဲနဲ့တော့ ဘယ်နည့်နဲ့မှာ မအောင်မြင်
နိုင်ဘူး၊ လူတွေလိုတယ်၊ မင်းရဲ့မိတ်ဆွေကြီး သေတ္တာဆိုကိုသွားပြီး အကျိုးနှင့်
အကြောင်း ပြောပြစ်မဲ့ပါနဲ့”

သေနတ်သမားငန်းသည် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်လိုက်ပြီးနောက်... .

“သူက ထောင်ထဲမှာပဲ ကျူးပါက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောရမှာလဲ”

ဟု ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။

“ဟာ... ဟာ၊ ဒါတွေထားလိုက်စမ်းပါက္ခာ၊ အိုလံရေ၊ ဟောခါက
အဖွဲ့ဝင် လူတစ်ယောက်တိုးတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် လက်ဖက်ရည်လေး
သောက်ရအောင်”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လျှင် အိုလံက... .

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ဟု ဆိုကာ အိုလံသည် နှီးဆီးကို နှစ်လုံးကိုင်၍ တွက်သွားလေ၏။

တစ်အောင့်ကြာလျှင် နှီးဆီးကိုတွင် အငွေ့တထောင်းထောင်းထဲ
လျက် ရှိသော လက်ဖက်ရည်နှင့်အတူ နံပြားများပါ ဝယ်ယူလျက် အိုလံပြန်၍
ရောက်လာလျှင် ဆိတ်ဖွားက... .

“ပျော်ပျော်ပါးပါး စားကြက္ခာ”

ဟု ဆိုကာ နံပြားနှင့် လက်ဖက်ရည်ကို ဉာဏ်စာအဖြစ် စားသောက်
ရင်း ငန်းရောက်ရှိလာခြင်း အခမ်းအနားကို ဖွင့်လှစ်လိုက်လေ၏။

ငန်းသည် နှီးဆီးကိုဖြင့် လက်ဖက်ရည်ကိုယူ၍ မေ့လိုက်စွဲ... .

“ဟော... မလူပ်နဲ့ လက်မြောက်ထားကြ”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ ပုလိပ်များသည် ဆီတ်ဖွားတို့အား သေနတ် ဖြင့် ချိန်၍ ဂိုင်းယားလိုက်လေ၏။ ငန္တားသည် နှစ်ဆီခွက်ကို လွှတ်ချ၍ လွယ်အိတ် အတွင်းမှ သေနတ်ကို လျှပ်မြန်စွာ စမ်းလိုက်သော်လည်း သေနတ်ကိုမထွေ။ သဖြင့် အူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်၍ သွားလေ၏။

“သေနတ်ရှာမနေနဲ့ ငန္တား”

ဟု ဆိုကာ ဆီတ်ဖွားသည် ငန္တားအိတ်အတွင်း မည်သည့်အချိန်က နှိုက်ယူထားခဲ့သည်မသိသော ခြောက်လုံးပြုကို ခါးကြားမှ ဆွဲထုတ်ပြီးလျှင် အိုလ်အား ပေးလိုက်လေ၏။ အိုလ်ကလည်း ခြောက်လုံးပြုကို ယူကာ ပုလိပ် များလက်သို့ အပ်နှုန်းလိုက်လေ၏။

“စောစောက ကြားတဲ့ သေနတ်သံဟာ သူပါပဲ၊ သူနာမည် ငန္တားလို့ ခေါ်တယ်၊ ထောင်ပြေးတစ်ယောက်” ဟု အိုလ်က ပြောလိုက်လေ၏။

ငန္တားသည် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွဲတ်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုတ်သောနှိုးဆီ ခွက်အတွင်းမှ လက်ဖက်ရည်ကို မေ့ခဲလိုက်ပြီးလျှင်...

“က.. . . ကျွန်ုတ်သွားမယ်”

ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ပုလိပ်များကအား လက်ထိတ်ခတ်ရန် လက်များကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်လေတော့၏။

ပုလိပ်များသည် ငန္တားအား လက်ထိတ်ခတ်ပြီးနောက်-

“အခုလို အစိုးရကို အကူးအညီပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ သူဘ ရာဇာကြီး၊ အပေါ်သားထဲက အစိုးရကို အကူးအညီပေးတဲ့ လူကို နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဘုရင်ခံရဲ့ ဒါဟာပွဲမှာ အကျင့်စာရိတ္ထ ကောင်းမွန်ကြောင်း ဆုလက်မှတ် ချီးမြှင့် တတ်ပါတယ်၊ အခုလို ထောင်ပြေး တရားခံတစ်ယောက်ကို သတ်းပေး တိုင်ကြားတဲ့အတွက် သူဘရာဇာကြီးလ ဆုလက်မှတ်ရအောင် ကျူပ်တို့က ထောက်ခံစာ ရေးလိုက်ပါမယ်”

ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားကြေလေ၏။

“မင်း သိပ်ပြီး အေးမပေးတော့ဘူး အိုလ်၊ အကောင်ပြရင် အကောင်ကို တတ်လာပြီ” ဟု ချီးမွမ်းလိုက်လေ၏။

“ငနီးကတော့ ဆရာဆိတ်ဖွားကို အခဲမကျ ဖြစ်သွားမှာပဲနော်”

“မဖြစ်ပါဘူးကွဲ သူ့ကို ကိစ္စရှိလို ထောင်ထကို လွှတ်လိုက်တာဆိုတာ သူလဲသိသွားပါပြီ”

“ကျွန်တော်တို့က ကျွန်တော်တို့ကိစ္စနဲ့ ငနီးကို ထောင်ထပြန်လွှတ်တာကို ပုလိပ်တွေက သိပ်ပြီးသဘောကျနောက်တယ်၊ ဘုရင်ခံရဲ့ ဆုလက်မှတ်တောင်ရအောင် ထောက်ခံပေးညီမယ်ခဲ့ပဲ တော်တော့ကို အုံဝေတဲ့ ကောင်တွေပဲ”

“ပုလိပ်တွေဟာ မင်းပြောသလို တော်တော်ကို ဒုံးဝေးတဲ့ကောင်တွေပဲကွဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီထဲမှာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်တော့ မပါဘူးကွဲ၊ ဒီလူကတော့ ရှာမှုရှားလောက်အောင် တော်တဲ့သူပဲ၊ မင်းလဲ သတင်းနားစွင့်ထား၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ရန်ကုန် ပြန်ရောက်ပြီဆိုရင် ငါကိုပြော”

“ဘာလဲ ဆရာ၊ တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော်တို့ သွားပြီးစားတဲ့ ဟိုတယ်ကိုခေါ်ပြီး ညော်ခံမလိုလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွဲ၊ သတ်မလိုပါ”

“ဘုံး... သတ်မလို ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အိုလ်၊ မတရားမှုတွေကို ဖြေရှင်းတဲ့နေရာမှာ ငါတို့ဟာ မလွှာမရောင်သာ လူသတ်မှုကို ကျွဲ့လွန်ချင် ကျွဲ့လွန်ကြရလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကို သတ်ထားမှပေါ့ကွဲ၊ နှီမိုးဆိုရင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင် က ငါတို့ကို ကြိုးစင်ပို့လိမ့်မယ် ဟာ... ဟ”

ဆိတ်ဖွား၏ စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိုလ်သည် ခေါ်ငါ်ကို တဖျင်းဖျင်းနှင့် ကုတ်၍ နေတော့လေ၏။

ပုဂ္ဂိုလ်ကာင်းသာ မျက်စီတစ်ပက်လပ်

နောက်တစ်နေ့နောက်၌ ဆိတ်ဖွားသည် ရေပေါ်၌ထိုင်ကာ သတ်းစာ ဖတ်၍ နေစဉ် မော်တော်ကားတစ်စီးသည် သချိုင်းလမ်းအတိုင်း ဖြတ်၍ မောင်းသွားပြီးလျှင် ဆိတ်ဖွားအနီးသို့ ရောက်သည့်အခါ့၌ ကားကိုရပ်၍ လူတစ်ယောက် သည် ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီးနောက် ဆိတ်ဖွားအား ဓားမြှောင်နဲ့ ပိုးခနဲ့ပိုးခနဲ့မြှောင် နှစ်ခုက်ဆင့်၍ ပစ်ပေါက်ရာ ဓားမြှောင်နှစ်ချောင်း လုံးသည် ဆိတ်ဖွား၏ ရင်ဝသို့ ထိုက်သွားသောကြောင့် ဆိတ်ဖွားလည်း ရှေ့သို့ဝိုက်၍ ကျေသွားလေ၏။ ထိုအခါ့၌ ကားပေါ်မှာလူနှစ်ယောက် ထပ်၍ ဆင်းလာပြီးလျှင် ဆိတ်ဖွားထံသို့ ပြေးလာလေ၏။ ရင်းတို့အကြံမှာ ဒဏ်ရာရ ၍ သွားသော ဆိတ်ဖွားအား ကားပေါ်သို့ ဆွဲတင်ဖမ်းဆီးသွားရန် ဖြစ်ပေ သည်။

ကားပေါ်မှ လူများသည် ဆိတ်ဖွားအနီးသို့ ရောက်လျှင် ဆိတ်ဖွား သည် ရင်ဝ၌ထိုက်လျက်ရှိသော ဓားမြှောင်များကို ချွေတ်လျက် ထိုသူတို့အား ပြန်လည် ပစ်ပေါက်ရာ ဓားမြှောင်သမားကို ပြန်လည်ထိမှန်သွားတော့၏။

ထိုအချိန်၌ ရေပ်အကွယ်တွင်ရောက်ရှိနေသော အိုလုံသည် ပြေး၍ ထွက်လာလေ၏။ လူဆိုးမှားသည် ဓားမြှောင်သမားကို ထွေခေါ်ရန် ကြိုးစား သော်လည်း ဆိတ်ဖွားနှင့် အိုလုံတို့က တရမန်းကြော်း ဝင်ရောက်ထိုးကြော် ရိုက်နှက်တို့က်ခိုက်သည်ဖြစ်ရာ ဓားမြှောင်သမားကို ထားခဲ့ပြီး ကားပေါ်သို့ တက်ကာ မောင်းထွက်သွားကြလေတော့သည်။

ဆိတ်ဖွားသည် ဓားမြှောင်သမားကို ဖမ်း၍...

“အချိန်မီဆေးရှုပို့ရင် မင်းဒက်ရာဟာ မသေနိုင်ပါဘူး၊ မင်းအသက် ဟာ ဝါရံကြုံနာမူပေါ်မှာ ရှိနေတယ်၊ မင်းတို့ဟာ ဘယ်သူတွေဖြစ်တယ် မင်းတို့ကို ဘယ်သူခိုင်းနေတယ်၊ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ ပြောပါ အချိန်မရှိဘူး၊ မင်းလူတွေလဲ ပြန်ကြလာလို့မယ် အဲဒီအခါမှာတော့ မင်းကိုမညာနိုင်ဘူး”
ဟု မေးလိုက်၏။

“ဆရာမကျိုးသီး ခိုင်းတာပါ ကျွန်တော်တို့ အေးလုံး လမ်း ၅၀ က မကျိုးသီးရဲ့တို့ကိုမှာ နေပါတယ်”

“မကျိုးသီးဆိုတာ ဘာလူမျိုးလ”

“မြန်မာပါ...”

“မြစ်ပယ် ဘယ်မှာလ”

“ရှုပါတယ်”

“မင်းတို့ဆီမှာပဲ ရှိတယ်ပေါ့”

“သယ်န်းကျွန်းက မြန်ပါတ် ဒါ ၈၀ မှာ ချုပ်ထားပါတယ်”

“မင်းတို့အစီအစဉ်က ဘာလ”

“မြစ်ပယ်ရဲ့ကျောကစာကို ရပါပြီ၊ ရင်ဘတ်မှာရှိတဲ့ လူကိုရှာနေပါတယ်၊ ရရင် စာရွှေအစိပ္ပာယ်ရပြီ၊ အဲဒီဟာ ရတာနာပစ္စည်းတွေရှိတဲ့ မြေပုံအညွှန်းပါပဲ”

“မင်းပြောတာ အမှုန်ပဲနော်”

“အမှုန်ပါပဲ”

“က... အိုလဲ၊ ဒီကောင့်ကို ဆေးရှုပို့လိုက်၊ ချော်လဲရင်း သံချွန်စွဲးမိတာလိုပြော၊ မသေနိုင်ပါဘူးကွာ၊ က... သွားပေတော့”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လေ၏။

တို့အခါ အိုလဲက...”

“သွားပါပယ် ဆရာဆိတ်ဖွား၊ ဒါနဲ့ မေးပါရစော်း ဆရာဆိတ်ဖွား”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ...”

“ဘာမေးမလိုလဲကွာ၊ မေးလေကွာ”

ဘုရားဝတီစာဆ

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီလိပါ ဆရာဆိတ်ဖွား၊ ဆရာဆိတ်ဖွားဆိမ္ာ ဓားပြီးဆေးရှိတယ
ထင်တယ်၊ ကျွန်တော့ကိုလဲ နည်းနည်းလောက်ပေးထားပြီး”

“သွားစမ်းပါတွာ . . . အချိန်မရှိရတဲ့အထဲမှာ မင်းက တော်တော်
ဗုံးဝေးတဲ့အကောင်ပဲ”

ဟု ဆိတ်ကာ ဆိတ်ဖွားသည် အကျိုးကြယ်သီးကို ပျော်ပြီးလျှင် ရင်ဘတ်
ကို ဟပြုလိုက်လေရာ အိုလ်သည် ပြီးစိစိဖြစ်၍ သွားလေတော့သည်။ အဘယ်
ကြောင့်ဆိုသော ခေါင်းလုပ်သော ပျဉ်ချုပ်ကိုလိုး၍ သားရေကြီးများဖြင့်
ပူးကပ်ချည်နောင် ထားသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

အိုလ်သည် ကားတစ်စီး ငှားရမ်း၍ ဓားမြောင်သမားအား ကား
ပေါ်သို့ တင်ကာ ထွက်သွားလေတော့၏။

ဆိတ်ဖွားသည် ဦးနတ္ထီအုတ်ရှုပေါ်ချို့ထိုင်ကာ အငြင်းမင်းသမီး မြစ်ပယ
အား မည်သို့မည်ပုံ ကယ်ဆယ်ရမည်ကို စဉ်းစားရင်း ဆေးပြီးလိပ်ကိုဖွား၍
နေလေတော့၏။

ညနေပိုင်းသို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် အိုလ် ပြန်၍ မလာသဖြင့်
ဆိတ်ဖွားသည် ဆေးရုံးကြီးသို့ သွားရောက်စုံစမ်းကြည့်ရာ ရင်ဘတ်တွင်
သံချွန် စူးသောဒဏ်ရာဖြင့် ဆေးရုံးသို့ တစ်ယောက်တလေမျှပင် ရောက်ရှိ
ခြင်း မရှိကြောင်းကို သိရလေတော့၏။

အမှန်အားဖြင့် ဆေးရုံးသို့အသွေးတွင် မကျိုးသီးတို့လူစုသည် အိုလ်
ကိုပါ ဖမ်း၍သွားကြပြီ ဖြစ်ပေသည်။

ဆိတ်ဖွားသည် သချိုင်းအောင်ဆိသို့ ပြန်လာပြီးလျှင် ရွှေတွင်ရင်ဆိုင်
မည့် ပြဿနာများအတွက် အကြံထုတ်လျက် ရှိပေသည်။

ဤသို့ အကြံထုတ်ရင်းနှင့်ပင် သုံးရက်တာမျှ အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့၍
လေးရက်မြောက်သော နွေတွင် ဆရာဆိတ်ဖွားထံသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိ
လာလေ၏။

ထိုလူသည် လက်ပဲဘက် မျက်စိတစ်လုံး လပ်၍ နေ၏။ ထိုမျက်စိ
တစ်ဖက်လပ်သူက ဆိတ်ဖွားကို တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း အောက်ပါအတိုင်းပြာ
လေသည်။

“ကျွန်တော်... ပုံလေး တစ်ပုံလောက် ပြောဖို့ လာခဲ့တာပါ”

“ကောင်းသားပဲ၊ နားထောင်ရှုတာပေါ့”

“ဟိုးရွေးရွေးတုန်းက ထောင်ထဲကို အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ဟာ လူသတ်မှုနဲ့ ရောက်လာတယ်”

ဟု အစချိလိုက်လျှင် ဆိတ်ဖွားက ပြုးလျက်...

“ပုံခဲ့အစကဖြင့် စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“အဲဒီ အဘိုးကြီးဟာ ထောင်ထဲမှာ အတော်ကို မမာမကျွန်းဖြစ်ပါ တယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ဓားပြုမှုနဲ့ထောင်ကျွန်နေတဲ့ ဘမှုန်ဆိုတဲ့ ထောင်သားနဲ့ လူသတ်မှုနဲ့ ထောင်ကျွန်နေတဲ့ ထွန်းစိန်ဆိုတဲ့ ထောင်သားနှစ်ယောက်ဟာ အဲဒီ အဘိုးကြီးကို သနားတာနဲ့ ကိုယ်ဘိရင်ဘဲ ပြုစုံခဲ့ကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မရပါဘူး င်္ဂား၊ အဲဒီအဘိုးကြီးဟာ သေတော့တာပါပဲ၊ အဲ... အဲ အဗျာရေးကြီး ဟာပြောဖို့ ကျွန်နေတယ်၊ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ အဘိုးကြီးဟာ သေခါနီးမှာ ဘမှုန်နဲ့ ထွန်းစိန်ကို စာခွဲတ်ကလေးနှစ်ခွဲက ပေးထားခဲ့တယ်၊ အဲဒီစာခွဲက နှစ်ခွဲတ်ကို ပေါင်းလိုက်ရင် အလွန် အင်မတန်များပြားတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေ နှိမ်တဲ့ မြေပုံညွှန်းတစ်ခု့ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်”

ဟု ဆိုကာ မျက်စိတ်စဖက်လပ်သည် တံတွေးကို ပျစ်ခနဲတွေးလိုက် လေ၏။

“ခင်ဗျားဟာက ပသိပုံပြင်လိုပါပဲလား မိတ်ဆွေ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြော၍ မခို့တရို့ ပြုးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ပသိပုံပြင်ကို နားထောင်လို့ တစ်ပြားမှ ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီပုံပြင်က ရတနာတွေ ရရှိတဲ့ ပုံပြင်၊ က. . . ဆက်ပြောမယ်”

ဟု မျက်စိတ်စဖက်လပ်က အသံခံပောမာဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

“ပြောပါ မိတ်ဆွေ”

“ဓားပြောမှုနဲ့ လူသတ်သမားထွန်းစိန်ဟာ ကိုယ်ရထားတဲ့ ပြော ကလေးကို လုံလုံခြုံခြုံ သိမ်းဆည်းထားကြတယ်၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မပြကြဘူး၊ သူတို့အဲလွှာတ်ရက်ကလဲ အဝေးကြီးလို့သေးတော့ မြေပုံသိမ်းထား ရတာဟာ သူတို့အဖို့ တော်တော်ကို မလွယ်တဲ့ကိစ္စပဲ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်

အလစ်မပေးခဲ့ကြဘူး၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အသက်ကို လုပ်ကြပြီး မြေပုံတစ်ခြမ်းကိုရအောင် ယူဖို့ အမြဲကြေားနေကြတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ဘုန်က သူရဲ့တပည့်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ထောင်ကလွတ်တော့မယ့် ဓားပြုတစ်ယောက်ကို မြေပုံပေးလိုက်ပြီးတော့ အဲဒီတပည့်ကို မှာလိုက်သေးတယ်၊ မြေပုံကိုယူပြီးသွားပါ အပြင်ရောက်ရင် ဘယ်မြို့၊ ဘယ်ရွာ၊ ဘယ်အရပ်မှာဖြင့် ငါရဲ့မိန့်မနဲ့၊ င့်နှစ်အရွယ်သမီးလေးရှိပါတယ်၊ အဲဒီကို ရောက်အောင်သွားပြီး သမီးလေးရဲ့ ကျောမှာ အဲဒီမြေပုံစာရွက်မှာပါတဲ့ အမှတ်အသားကို စုတ်နှုံးပေးထားပါလို့ မှာလိုက်သေးတယ်”

“တော်တော်ကို စိတ်ဝင်စားလာပြီ မိတ်ဆွေ”

ဟု ဆိတ်ဖူးက ထောက်လိုက်ပြန်၏၊ မျက်စိတစ်ဖက်လပ်ကလည်း တံတွေးကို ပျစ်ခနဲတွေးကာ ဆက်၍ ပြောပြန်လေ၏။

“ဘုန် ကြံးသလိုပဲ လူသတ်သမား ထွန်းစိန်ကလဲ သူရဲ့တပည့် ထောင်ကျေတစ်ယောက် ထောင်က လွတ်ခါနီးမှာ မြေပုံစာရွက်ကို အပ်လိုက် တယ်၊ အပြင်ရောက်ရင် ဘယ်မြို့၊ ဘယ်ရွာ၊ ဘယ်အရပ်က ငါရဲ့ကလေး ရင်ဘတ်မှာ မြေပုံစာရွက်မှာပါတဲ့ သက်တတွေကို စုတ်နဲ့ထိုးခဲ့ပါလို့ မှာလိုက် တယ်”

“စိတ်ကူးချင်းက တူလှုချဉ်လား၊ ဟား... ဟ၊ ဆက်ပြီး ပြောစမ်းပါ၌ီး မိတ်ဆွေ”

“အဲဒီတော့ ဘုန် နဲ့ ထွန်းစိန် တို့ရဲ့တပည့်တွေဟာ သူတို့ဆရာတွေ မှာလိုက်တဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြပါတယ်၊ ဘုန် နဲ့ ထွန်းစိန်ကတော့ ထောင် ထဲမှာတင်ပဲ မြေပုံစာရွက်တစ်ယောက်မှာရှိနီးနီးနဲ့ လုပ်ကြပ်ရင်းနှစ်ယောက်စလုံး သေကြပါတယ်၊ အပြင်မှာ ဆေးထိုးပေးခဲ့တဲ့ တပည့် နှစ်ယောက်ဟာလဲ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ရှာကြရင်းနဲ့ပဲ တစ်ယောက် ကတော့ သူများ သတ်လို့ တစ်ယောက်ကတော့ မြှုကိုက်လို့ သေသွားကြပါတယ်၊ ဒီတော့ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ကျောမှာ တစ်ခု၊ ရင်ဘတ်မှာတင်ခဲ့၊ လျှို့ဝှက်သက်တတွေ ရှိနေကြတယ် အဲ... ကျွဲ့ ပြောမယ့်ပုံကတော့ ဒါပါပဲ ဒီတော့ ကျောသား မှာရှိတဲ့ သက်တကို ရထားတဲ့ လူနဲ့ ရင်သားမှာရှိတဲ့

သက်တက္ကရထားတဲ့ လူနှစ်ယောက်များ ပေါင်းစည်းမိရင်တော့ ရတနာတွေ ရမှာ အမှန်ပါပဲ”

“ငါက ရတနာတွေ မလိုချင်ပါဘူး၊ မြစ်ပယ်နဲ့ ငါလူစိုလ်ကိုပြန်ပြီး လိုချင်တယ်၊ ဒီကိစ္စမှာ ပုလိပ်ကို အသိမပေးတာကတော့ မကျိုးသီးဆိုတဲ့ ကောင်က ငါကိုယ်တိုင် ဆုံးမချင်လိုပဲ ညီြှေး”

“သူ့... ဆရာဆိတ်ဖွားက ကျူပ်ဟာ ဘယ်သူ့သယဝါဆိုတာကို သိနေတယ်ပေါ့” ဟု မျက်စိတစ်ဖက်လပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“အေး... ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ လူဆိုးကြီးတွေနဲ့ပေါင်းပြီး အဖွဲ့တိုးတစ်ဖွဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ မင်းနဲ့ မင်းဆရာမကိုးသီးတို့အဖွဲ့ကို ဆုံးမဖြေပြင်ဆင်နေတဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ဆေးပြင်းလိုပ် ပြောခြေရင်း ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျူပ် ပြောချင်တာကတော့ ဆရာဆိတ်ဖွား ဒီညာ ညာတို့ဝေအောင် စားထားဖိုပါပဲ၊ မနက်ဖြေနှင့်တော့ ကျူပ်တို့လာပြီး သတ်ဖြစ်အောင် သတ်ပါ မယ”

“အခု ဘာဖြစ်လို့ မသတ်တာလဲ၊ ဟိုမှာ ကျင်းတစ်ကျင်းအပိုရှုပါ တယ်ကွာ ဟာ... . ဟ”

“အခုတော့ မဖြစ်ဘူး၊ ခင်ဗျားကို ပုံပြောပြနိုပဲ ခိုင်းလိုက်တာကို”

“ငါက မင်းကို သတ်မယ်ဆိုရင်ကောကွာ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြီးဖြေဖြုန်းမေးလိုက်ရာ မျက်စိတစ်ဖက်လပ်က သူ၏ ကုတ်အကျိုက် ဖွံ့ဖြိုးပြောလေ၏။ ကုတ်အကျိုအတွင်း၌ သေနတ်တစ်လက် ကို တွေ့ရလေ၏။

“က... . က၊ မင်းပြန်တော့၊ ငါလဲ ထမင်းစားထားရှုံးမယ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြော၍ မျက်စိတစ်ဖက်လပ်အား နှင့်ထုတ်လိုက် လေ၏။

မျက်စိတစ်ဖက်လပ်သည် ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးဖြင့် ဆိတ်ဖွားသိမှ ထွက်၍ သွားလေတော့၏။

လာခြား

ဆိတ်ဖူးသည် အုတ်ရွှေပေါ်၌ ပက်လက်လှန်ကာ ကြယ်များကိုကြည့်
ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးတောနေလေ၏။

ထိုအချိန်၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ဆိတ်ဖူးအနီးသို့ ခြေထံကို
လုနိုင်သမျှလုံအောင် သတိပြုလျက် လှမ်းသွားလေ၏။ သူ၏လက်တွင်းမှ
ဗားမြှောင်ကိုလည်း ကျော်ကျော်ပါအောင် ဓာတ်၍ထားလေ၏။ ထိုနောက်
ဆိတ်ဖူး ထဲသို့ ဗားမြှောင်ကို မြှောက်ကာ တစ်ရှိန်ထိုး ပြော၍လာလေ၏။
သို့ရာတွင် ထိုသူသည် ဆိတ်ဖူးထဲသို့ မရောက်မို့ပင် တွင်းထဲသို့ အားခဲ့
အော်၍ လိမ့်ကျသွားလေ၏။

ဆိတ်ဖူးသည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးတို့လိုက်ပြီးနောက် တွင်းဝသို့
င့်လျက်...
“ခကာကလေးနော်း၊ မီးခွက်သွားယဉ်းမယ်၊ မင်းမျက်နှာတိုကြည့်ရ
မအောင်လိုပါ”

ဟု ဆိုကာ ဆိတ်ဖွားသည် ရောင်ပေါ်သို့ ပြန်သွားဖြီးလျှင် ရော့ဆီ
မီးခွက်နှင့်အတူ ဂုဏ်နှစ်အိတ်တစ်လုံးကိုပါ ယဉ်၍လာလေ၏။ တွင်းဝသို့ရောက်
လျှင် ဂုဏ်နှစ်အိတ်ကို ရော့ဆီဆွတ်ကာ မီးရှို့လျက် တွင်းထဲသို့ ပစ်ချုလိုက်ရာ
တွင်းအောက်သို့ ကျေနေသူသည် ပူလောင်လွန်းသဖြင့် ပြင်းထန်စွာ အော်ဟစ်
လေ၏။

မီးခွဲလောင်လျက်ရှို့သော ဂုဏ်နှစ်အိတ်အား ရှောင်ကွင်း၍ ပတ်ပတ်
လည် ပြေး၍နေလေ၏။ ဂုဏ်နှစ်အိတ်အား မီးပြိုးရန်အတွက် ခြေထောက်ဖြင့်
နင်းကြည့်လေ၏။ သို့ရာတွင် ပူလောင်လွန်းသဖြင့် လက်လျှော့ကာ မီးတောက်
ကို ရှောင်၍ ပြေးမြဲ ပြေး၍နေလေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် တွင်းအောက်ငံ၍ကြည့်ကာ ရယ်မောလေ၏။

“ဟာ... ဟာ ငံ့လူ အရှင်လတ်လတ် ငရဲ့ရှို့ရောက်နေပြီ၏ ဥက္ကာ...
ဥက္ကာ၊ ဘယ်သူများလဲ မှတ်တယ် မိတ်ဟောင်း ဆွဲဟောင်းကြီး ကိုလှမြင့်ကိုး၊
သနားစရာ... သနားစရာ၊ ညနေကတည်းက ကိုယ့်လူ ကျူးကိုရောင်းနေ
တာ ကျူးမြှင်ပါတယ်၊ ဟောဒီတွင်းကြီးက ကျူးထားတာ ကြာပြီး၊ တွင်းပေါ်
ကို ဓမ္မစုတ်တွေ သစ်ကိုင်းတွေ ဖုံးထားတယ်၊ ဟာ... ဟာ ပြီးတော့ ခင်ဗျား
မြင်အောင် အဲဒီတွင်းပေါ်ကပဲ ပျော်ပြားထိုးနင်းပြီး ဖြတ်ခဲ့တယ်၊ ဟိုဘက်များ
က ရှုတစ်လုံး၊ ဒီဘက်များက မှတ်တိုင်ဆိုတော့ ကျူးမှုပါပ်နေတဲ့လူ ဆိုလိုလာ
ဒီလမ်းဟာ အကောင်းဆုံးပဲ ဒါပေမယ့် ဒီများ တွင်းကြီးရှိတာကိုတော့ ကိုယ့်လူ
မသိရှာပဲကို၊ သိပ်ပြီးပူရင် ရေနည်းနည်း လောင်းပေးပါမယ်”

ဟု ဆိုကာ ရောပ်၍ အနည်းငယ်လောင်းချုလိုက်ရာ မီးတောက်
လည်း လျှော့၍သွားလေ၏။ တွင်းအောက်များလူလည်း ဆိတ်ဖွားကို ဖော်၍
ကြည့်လေ၏။

“က... ကိုယ့်လူ မင်းကိုင်မှတ်မိတယ်၊ ထောင်ထဲကို တစ်ခါး
ရောက်လာသေးတယ် မဟုတ်လား၊ မင်းနာမည်လှမြင့် မင်းတို့ မောင်သနားအော်
ကိုဖမ်းပြီး မောင်သနားအေးရဲ့ ရင်ဘတ်ကစာတွေကို မကျိုးသိုးတို့ လူစုံ၊

အလဲအလှယ်လုပ်ကြမလို့ မဟုတ်လား၊ ဟိုတလောက မောင်သန်းအေးရဲ့
မသာကို ရှုခွှေ့ဖို့လုပ်ကြတဲ့ လူစုထဲမှာ မင်းကို ငါအမှတ်မထင် တွေ့လိုက်တယ်
အဲဒီတုန်းကတည်းက မင်းကို တခုခုလုပ်ကြလိမ့်မယ်ဆိုတာ ငါရိုပါပါတယ်
လှမြင့်”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်ရာ တွင်းအောက်တွင်မီးပျော် မချိမဆုံး
ရောက်နေသော လှမြင့်က လှမ်းရှု အောင်လေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပရောဖက်ဆာကြီး ကျော်ကို မသတ်ပါနဲ့”

“ဟာ... ဟာ ထောင်ထဲမှာ မင်းတို့ကြားနဲ့တဲ့ပုံပြင်ကို မင်းတို့လိုပဲ
ငါလဲ ကြားနဲ့ဖူးတယ်၊ ဒီတော့... ဒီတော့”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လေရာ တွင်းအောက်မှ လှမြင့်ဆိုသူ
က...

“ကျွန်တော်ကို မသတ်... မသတ်ပါနဲ့ ခင်ဗျာ၊ ချမ်းသာပေးပါ”

“ချမ်းသာပေးဖို့ကတော့ မင်းအပေါ်မှာမှတ်ညွှန်တယ်ကွာ၊ မောင်သန်းအေး
ဘယ်မှာလဲ၊ နေရာအတိအကျပြောပါ၊ လိမ့်လိုတော့ မရဘူး၊ မင်းပြောတဲ့
နေရာဟာ မောင်သန်းအေးကို သွားပြီးရှာမယ်၊ တွေ့မှ မင်းကိုလွှတ်မယ်
လှမြင့်”

“မြှောင်တို့ဆိမ္ာ”

“ဘယ်မြှောင်လဲကွာ၊ ငွေစွေ့ရှိနေးက မြှောင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် လျော်ကားဘက်က မြှုမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူက ခေါင်းဆောင်နေတာလဲ”

“မြှောင်နဲ့ အစ်မကြီးတို့ပါ”

“အစ်မကြီးဆိုတာ ဒေါ်ရိုရိုကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒေါရီရိဟာ လောလောဆယ်မှာတော့ မောင်သန်းအေးရွှေမြို့ထွေးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မောင်သန်းအေး အဖေ ဘာလုပ်သလဲ”

“ဆီစက်ပိုင်ရွင် သူဇ္ဈားတစ်ယောက်ပါ”

“မောင်သန်းအေးရဲ့ ရင်ဘက်က စာကို မင်းတို့ချည်းပဲ ရထားတာ မဟုတ်ဘူး ငါဆီမှာလဲ နှိုတယ်”

“ပရော်ဖက်ဆာ ဘယ်ကရထားတာလဲ”

“ဟာ... ဟာ ငါ ရန်ကုန်ကို ရောက်တဲ့နေ့မှာ မောင်သန်းအေးကို အိပ်ဆေးတွေ့တိုက်ပြီး မန္တလေးကနေ ကုန်ရထားနဲ့တင်ပြီး လွှတ်လိုက်တဲ့ နေ့ပဲ၊ မောင်သန်းအေး သတိရလာတဲ့အခါမှာ မန္တလေးက မြှုပ်စိုးအိမ်မှာ အိပ်နေတာပါလို့ အိပ်မှုန်စုံမွားနဲ့ ပြောတယ်ကွာ၊ အဲဒါကို မသက်ဘာနဲ့ မန္တလေးက ငါရဲ့လှတစ်ယောက်ဆီကို စုစုပေါင်းပေးဖို့ အကြောင်းကြားလိုက်တယ် ငါလှကလဲ စုစုပေါင်းပြီး ငါဆီကိုအကြောင်းကြားတယ်၊ ဟာ... ဟာ ထောင်ထဲမှာ ကြားဖူးတဲ့ ပုံပြင်ဟောင်းလေးတစ်ခုနဲ့ ဆက်စပ်နေတာကို တွေ့ရတယ်၊ အဲဒို သတင်းရှုပြီး ဘာမှုမကြာဘူး၊ မောင်သန်းအေး သေတယ်ဆီပြီး မသာချုလာတော့ တာပါပဲ၊ သိပ်ပြီး ရယ်ဖို့ကောင်းတဲ့လူတွေ၊ ဟာ... ဟာ”

ဟု ပြော၍ ဆီတ်ဖူးက လိမ်လည်၍ ပြောလိုက်ပြန်၏။

ထိုအချိန် ဆီတ်ဖူး၏ နောက်သို့ လွှတ်စောက် ရောက်လာသဖြင့် ဆီတ်ဖူး ဆတ်ခနဲ့ လုညွှေကြည့်လိုက်ရာ ထိုသူက

“စာတစ်စောင်ပါတယ်”

ဟု ပြောကာ ဆီတ်ဖူးထံသို့ စာရွှေက်ခေါက် တသိခုအား ပစ်ပေါ်လိုက်လေ၏။ ဆီတ်ဖူးသည် မီးခြစ် ခြစ်လိုက်ပြီးနောက် ထိုစာရွှေက်အား ကြည့်လိုက်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရလေတော့၏။

မနေအပ်သော နေရာကို စွန့်ခဲပါ၊ အစောင့်
ထားခဲပါ။ ရထားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းခဲပါ။

သေတ္တာ

ဆိတ်ဖွားသည် တွင်းအောက်မှ လူအား ငြုံးကြည့်လျက်...

“ရော...” ဟု ဆိုကာ ဆေးလိပ်နှင့် မီးခြစ်ကို ပစ်ချလိုက်လေ၏။

“ကိုယ့်လူကို ရေတော့ တိုက်ချင်ပါတယ် အခုန်က ကိုယ့်လူရေသာက်
လိုက်ရင် အပူရှုပ်ပြီး သေသွားလိမ့်မယ်၊ ဒီညာတော့ ဆေးလိပ်သောက်ပြီး
ဒီတွင်းထဲမှာပဲ နေပေတော့...” ဟု ဆိုကာ စကားဆက်ပြန်၏။

“ကိုယ့်လူတစ်ယောက်တည်း နေရမှာ ပျင်းရင် ဟောဒီမှာ အဖော်”

ဟု ဆိုကာ စာယူလာသူအား တွင်းထဲသို့ တွန်းချလိုက်ရာ ထိုသူ
သည် ငယ်သပါအောင် အောင်ဟစ်၍ အောက်သို့ ကျသွားလေတော့၏။

ထိုနောက် ဆိတ်ဖွားသည် ရေပိုဒီသို့ ပြန်၍သွားပြီးလျှင် သူ၏
လွတ်အိတ်စုတ်ကြီးကို လွတ်လျက် သချိုင်းကုန်းမှ ထွက်ခွာလေတော့၏။

သချိုင်းဝသို့ရောက်လျှင် ရထားလုံးတစ်စီးကို အဆင်သင့်တွေ。
သဖြင့် ရပ်ခိုင်းပြီးလျှင်...

“ဟောကောင်၊ သေတ္တာဆိုကို မောင်းပေတော့”

ဟု ဆိုကာ တက်လိုက်လေ၏။

“ချစ်ဖို့သိပ်ကောင်းတဲ့ ဆရာကြီးပဲ၊ ချက်ဆို နားခြက်က မီးတောက်
ဆယ်ဆိုတာ ဆရာကြီးလို လူမျိုးကို ခေါ်တာပေါ့၊ ကောင်း... ကောင်း
သိပ်ဟောင်း... ဟို ဟို”

ဟု ဆိုကာ ရထားလုံးမောင်းသူသည် မြှင့်းကို ကျားပွတ်ဖြင့် တန္ထိန္တီ
ရိုက်လိုက်ရာ ရထားမြှင့်းသည် နတ်မြှင့်းပုံအလား မြှေကြ၍ ပြေးလေတော့၏။
ခက္ကကြာလျှင်...

“ဟောကောင် ငါလ အပေါ်တက်ခဲ့မယ်ဘာ”

ဟု ဆိုကာ ဆိတ်ဖွားသည် ရထားလုံးအတွင်းမှ ရထားလုံးအမိုးပေါ် သို့ တက်လာပြီးလျှင် ထိုသူနှင့် ယူဉ်၍ ထိုင်လိုက်လေ၏။

“ကိုယ့်လူ ရထားလုံးမောင်း တယ်လ ကျမ်းကျင်ပါလား”

ဟု ဆိတ်ဖွားက မေးလိုက်လျှင် ထိုသူက...

“ဟို... ဟို... သိပ်တော်၊ သိပ်တော်၊ နောက်တစ်ခု တော်တာရှိ သေးတယ်၊ လူသတ်တဲ့နေရာမှာလ အသံမထွက်အောင် သတ်တဲ့နေရာမှာ ဂိတ်ပ” ဟု ပြောလိုက်၏။

ဆိတ်ဖွားသည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ထုတ်၍ မီးခြစ်ကို ကိုယ့်လုံးဖြင့် လေကွယ်၍ ခြစ်လိုက်ကာ ဆေးပြင်းလိပ်က မီးညှိလိုက်ပြီးနောက်...

“က... ရထားကို ငါမောင်းမယ်”

ဟု ဆိုကာ ထိုသူအား တွန်းချုလိုက်ရာ ထိုသူသည် အားခနဲအော်ကာ ရထားပေါ်မှ တလိမ့်ခေါက်ကျွေး ကျ၍ သွားလေတော့၏။

ဆိတ်ဖွားသည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပါးစောင်းပြုခဲကာ ကုတ္တိုင်းလမ်းဆုံး သို့၊ အေးချမ်းစွာ မောင်းနှင်၍သွားရာ ဓာတ်မီးတိုင်အောက်တွင် ကျားထိုး လျက်ရှိသော လူတစ်စုကို တွေ့ရလေ၏။

ဆိတ်ဖွား၏ ရထားလုံးသည် ထိုကျားထိုင်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါ် လူတစ်ယောက်သည် ကျားထိုင်းမှတွက်၍ ရထားလုံးကို တားလေ၏။

“တာမွေကိုသွားမယ်၊ ဘယ်လောက်ပေးရမလ”

ဟု ထိုသူက မေးလိုက်၏။

“တာမွေက အကျယ်ကြီးပ ဘယ်နေရာကို သွားမှာလ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“တာမွေသခြားဗျာ”

“သခြားဗျားထံကိုလား၊ မလိုက်ခဲဘူး၊ သရဲကြောက်တယ်”

“သရဲမရှိပါဘူးဘု အသေကောင်တွေက ဒီအတိုင်းမြှုပ်တာမှုမဟုတ်ဘဲ သေတ္ထာနဲ့ မြှုပ်တာပဲ မိတ်ဆွေ”

“ဟဲ... ဟဲ ပြီးတော့လဲ ပြီးတာပါပဲ မိတ်ဆွေရာ၊ တက်... တက်”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လျှင် ထိုသူအား ရထားလုံးပေါ်သို့တက်လေ၏။ ထိုသူသည် ရထားလုံးအတွင်းသို့ ဝင်၍မစီးဘဲ အမိုးပေါ်သို့တက်ကာ ဆိတ်ဖွားအနီး၌ ထိုင်လေ၏။

“ဒီကနေ ရွှေတည့်တည့်ကို မောင်းပါ၊ မြန်မာလမ်းကလေးတွေ၊ ရှင် ဉားဘက်ကိုချိုးရမယ်၊ ပြီးတော့ မြန်မာလမ်းကလေးအတိုင်း ဆက်ပြီးမောင်းသွား၊ ဉာမွေးပန်းပင်နားရောက်ရင် ခက္ကလောက်ရပ်ပြီး ခြေနှင့်ဂလိုင်ကို သုံးချက်နှင့်ပါဆရာဆိတ်ဖွား” ဟု ထိုသူက ပြောလေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် ထိုသူပြောသည့်အတိုင်း မြန်မာလမ်းကလေးဆီသို့၊ ရောက်သည်အထိ မောင်း၍သွားပြီးနောက် လက်ယာဘက်သို့ ချိုးလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် မြန်မာလမ်းကလေးအတိုင်း မောင်းနှင့်သွားရာ ဉာမွေးပန်း၏ ရန်၊ ကို ရှုခြုံကိမ်လျှင် ခြေနှင့်ခုံတွင် တပ်ထားသော သံဂလိုင်၏ မောင်းတံကို သုံးချက်ခန့် ပိုပြင်းပြင်းဆောင့်၍ နှင့်လိုက်လျှင် လူတစ်ယောက် တွက်၍ လာပြီးလျှင် မြှင့်၏ ပါးချုပ်ကြီးကို ကိုင်ကာ လွန်စွာမြှောင်ဖိုက်သော လမ်းကြား တစ်ခုအတွင်းသို့ ဆွဲ၍ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ထိုနောက် ခြိုဝင်းတစ်ခု၏ တံခါးသို့ရောက်လျှင် တံခါးကိုဖွံ့ဖြို့၍ ခြိုဝင်းအတွင်းသို့ ဆွဲခေါ်သွားပြန်၏။ ခြိုဝင်းအတွင်း၌ကား နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီး တစ်ဆောင်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအိမ်ကြီး၏ရွှေ့ခြံ့ကား ဒရမ်ဝါယာကိုင်ဆောင်လေ့ရှိသော မှန်အိမ်တစ်လုံး ချိတ်ဆွဲ၍ထားလေ၏။ မှန်အိမ်အနီး၌ကား လွန်စွာ ညျဉ်းဆီးဆီးနိုင်လှသော လူလေးယောက်သည် မြေရေနွေးအိုးတစ်လုံးကို ပိုင်းလယ်၌ချက် ရေနွေးသောက်ရင်း စကားလတ်ဆုံးကျေ၍ နေကြလေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် ရထားလုံးအမိုးပေါ်မှ အောက်သို့ဆင်းကာ ထိုသူ တို့အနီးသို့သွားလျှင် ထိုသူတို့သည် ထိုင်ရာမှထား ပေးကြလေသည်။

ထိအချိန်၌ ပျဉ်ထောင်ဖိမ်ကြီးအတွင်းမှ လူတစ်ယောက်ထွက်လာပြီးလျှင် ဆိတ်ဖွားဆိုကို အပြေးလာကာ သိမ်းဖက်လိုက်ပြီးနောက်...

“ပရော်ဖက်ဆာကြီး” ဟု အားရဝ်မီးသာ နှုတ်ဆက်လေ၏။

“သေတ္တာ... ဟာ... ဟာ မင်း စီမံထားပုံလေး နေရာကျသက္ကာ”
ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လေ၏။

ထိသူကား သေတ္တာဆိုသူ ဖြစ်သည်။ သူကား ခိုးပုက်ခြင်းအတတ်၌ တစ်ဖက်ကမ်းခတ် တတ်မြောက် ကျမ်းကျင်သူ ဖြစ်ပေသည်။ ထောင်ထဲတွင် ဆိတ်ဖွားနှင့်အတူ နေခဲ့ဖူး၏။

(ရှင်းသေတ္တာဆိုသူ၏ အကြောင်းအရာ အသေးစိတ်ကို ကျွန်ုပ်သည် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် မမင်းဖြူ။ မှန်မှန်ပြော ဟူသောဝတ္ထု၌ ရေးသားဖော်ပြပြီး ဖြစ်ပေ သည်။

(စာရေးသူ)

“ဟိုကောင် နှစ်ကောင်ကော ပရော်ဖက်ဆာ”

“မင်းစာထဲမှာက မနေအပ်သာ နေရာကို စွန်ခဲ့ပါ ဒီကောင်ကို အစောင့်ထားခဲ့ပါခိုတော့ စာလာပေးတဲ့ကောင်ကို တွေးထဲတွန်းချခဲ့ပြီ ဒုတိယ ကောင်ကိုတော့ မင်းက ငါကို ရထုခုံရှိယ်တိုင် မောင်းခဲ့ရမယ်ခိုတော့ ရထား မောင်းတဲ့လူ ရှိယျက်သားနဲ့ ငါကိုမောင်းဖို့မှာတယ်ဆိုတော့ ငါလဲ ဒီကောင့်ကို တွေ့နဲ့ ချရမယ်လို့ သဘောပေါက်တယ်လေက္ကာ၊ ဒါနဲ့ငါလဲ တွေ့နဲ့ ချခဲ့တာပဲ ဟာ... ဟာ မင်းကောင်တွေက တယ်ပြီးသတ္တိနည်းတဲ့ ကောင်တွေပဲကျ၊ အော်လိုက်တာ မပြောနဲ့တော့”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပင် ပြောလိုက်လေ၏။

“မှန်ပါတယ် ပရော်ဖက်ဆာကြီး ဒဲဒီကောင် နှစ်ကောင်က ခုတာနာ

မြေပို့အကြောင်း နားစွန်နားဖူး ကြားကတည်းက ကပ်နေတဲ့ကောင်တွေ
ဒီကောင်တွေကို စောဘေးစီး လက်တွဲဖြတ်ခဲ့ဖို့ ပရောဖက်ဆာကြီးကို မှာလိုက်
တာပါပဲ၊ ကျွန်တာတွေတော့ လူစုံမှုပဲ တိုင်ပင်တော့မယ်၊ ပရောဖက်ဆာကြီး
အနားယဉ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး အိပ်ပါတော့”

ဟု ဆိုကာ ဆိတ်ဖူးအတွက် အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်၌ ခုတင်မွေ့ရာ
စသည်တို့ ကောင်းစွာ ပြင်ဆင်ထားသော်လည်း ဆိတ်ဖူးက... .

“ဒါလောက် သန့်သန့်ပြန်ပြန် အိပ်ရာကို မသတိပါဘူးဖြာ”

ဟု ဆိုကာ မအိပ်ဘဲ အိမ်ရွှေတွင်ရှိသော ကွွပ်ပျစ်ပေါ်၌ပြုပင်လျောင်း
၍ အိပ်စက်လေ၏။

နှစ်ကိုသုံးနာရီထိုးသည့်အခါ်၌ ခြုံတွင်သို့ မြင်းရထားတစ်စီးဝင်လာသံ
ကြားသဖြင့် ဆိတ်ဖူးလည်း အိပ်ရာမှ နီးလေ၏။ ထိုအချိန် မြင်းရထားပေါ်မှ
လူတစ်ယောက် ဆင်းလာပြီးလျှင် သေတ္တာထံသို့ သွားလေ၏။ သေတ္တာလည်း
ထိုသူအား တွေ့လျှင်

“ဆရာမိုးသီး” ဟုဆိုကာ ပြေး၍ဖက်ပြန်၏။ ထိုနောက်... .

“ဟိုမှာ ကျေပို့တို့ ဆရာကြီး”

ဟု ဆိတ်ဖူးအား ညွှန်ပြလိုက်လျှင် ဥရောပဝတ်စုံကို ကျွန်သေသပ်
စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိုးသီးဟု အခေါ်ခံရသောလူသည် ဆိတ်ဖူးထံသို့
ခပ်သုတ်သုတ်သွား၍ ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်လေ၏။

“မိုးသီး ခေါ် အဂါး၊ စစ်တုရင်အထိုးကောင်းတဲ့ ကြားစား ဓမ္မစာခံ
... ဟား... ဟား”

ဟု ဆိတ်ဖူးက ရယ်မော၍ နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

မိုးသီးဆိုသူကား ရုပ်ရည်ချောမော၍ သူရသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံပြီးလျှင်
ဥက်ရည်ဥက်သွေးကောင်လှသူဖြစ်၏။ ဆိတ်ဖူးနှင့်အတူတက္ခ ထောင်ထဲ
တွင် နေခဲ့ဖူးပေသည်။ ဝရမ်းတုဖြင့် လွှတ်မြှာက်ရန်အတွက် ဆိတ်ဖူးက
ကူညီခဲ့ရဖူးသူ ဖြစ်၏။

ထောင်မှုလွတ်မြောက်ပြီးကာမှ မမင်းဖြူဟူသော အားဖြစ်မင်းသမီးလေး
အား ကူညီရင်း လူသတ်မှုဖြစ်ကာ တစ်သက်တစ်ကျွန်း
ကျခံလိုက်ရရှာသူဖြစ်၏။

“ဘယ်လိုလဲ မိုးသီး”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ဖေးလိုက်ရင် ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးတို့လိုက်လေ၏။

“ကျွန်းကနေ လျေထွင်းပြီး သီဟိုင်းဘက်တို့ ထွက်ပြီးတယ် ပြီးတော့
သီဟိုင်းမှာ အခြေချွေနေတယ်လေ ဆရာဆိတ်ဖွားရဲ့”

“အရင်လိုပဲ ဖို့မှာ ကျောက်တွင်းတွေ ဘာတွေ ပိုင်ပြီး သူငြေး
ဖြစ် နေပြန်ပြီလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုလာတာက ကိုသေတ္တာက ကျွုပ်ဆိုကို စာပို့
လိုက်တယ်လေ ဆရာဆိတ်ဖွား၊ အဲ... အဲ ပြောရှိးမယ်၊ ဂံ့ရားဆိုတဲ့
ကုလားပုံတိုးတဲ့ကောင်လေးဟာ ပင်လယ်ဓားပြတွေနဲ့အတူ ရွက်သော်ဘွဲ့
ပင်လယ်ပြင် အနဲ့လျှောက်သွားနေတုန်းပဲ ကိုသေတ္တာက ဂံ့ရားကနောက်ဆင့်
ကျွုပ်ဆိုကို စာပို့ခိုင်းလိုက်တာလေး ဒီတော့ ကျွုပ်လဲမနေသေ့သွားပေါ့၊
ကျွုပိုင်တဲ့ ဘလူဂိုင်းယင့် ရွက်သော်ကြီးနဲ့ မြန်မာပြည်တဲ့ ပြန်ဝင်းခဲ့တာပဲ၊
ခုအဲဒီသသော်ကြီးကို အယ်လ်ဖန်စွန်းနားမှာ ရပ်ထားခဲ့တယ်၊ ကျွုပ်နဲ့အဆက်
အသွယ်ရှိတဲ့ ကုန်သည်တစ်ယောက်က အဲဒီကနောက်တော်ဘုတ်နဲ့ ရန်ကုန်
ဆိပ်ကမ်းအထိ လာနိုင်အောင် ဆီစဉ်ပေးတယ်လေ”

“ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းရောက်တော့ သေတ္တာတစ်ယောက် ဘယ်မှာချိ
တယ်ဆိုတာကို သူတို့ သူခိုးလောကမှာ အနဲ့ခံလိုက်တာပေါ့ သိပ်မခက်လျာပါ
ဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ပုလိပ်ဘက်ကတွေ့သွားရင်တော့ ကျွုပ်ကို
ကျွန်းပြီးမှုနဲ့ ပြန်သွင်းကြလိမ့်မယ်”

ဟု ဆိုကာ မိုးသီးက လက်တစ်ဝါခန့်မြှို့ ကျောက်သင်ပုန်းကြော်
မဲနက်သော ကျောက်ပြားကလေးတစ်ချုပ်ကို ဆိတ်ဖွားအား ပေးလေ၏။

“အဲဒီစာပေါ့ ဆရာဆိတ်ဖွား၊ သေတ္တာက ပေးလိုက်တဲ့စာလေ”

ထိုကျောက်ပြားနှင်းကလေး၌ကား အောက်ပါပုံစံများကို ရေးသွင်း

ထားလေ၏။

ခု မြဲ ဝဲ ခု မြဲ မြေ ဘူ ရဲ

ဆိတ်ဖွားသည် မိုးသီးထံမှ ကျောက်ပြားကလေးကို ကြည့်ဖြီး
နောက်...

“ဟေ့... သေတ္တာ မင်းက နက္ခတ္တပောကို တတ်ကျမ်းနေပြီပေါ့”

ဟု မေးလိုက်ရာ သေတ္တာက ဟုတ်မှန်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်၍ ဝန်ခြုံ
ပြီးလျှင်...

“ဆရာကိုမိုးသီးနဲ့ ပရော်ဖက်ဆာ ဆရာဆိတ်ဖွား ထိုကဖြင့်
တော်ပါ ပေါ်ဖွား၊ ကျွန်ုတ်မှာ ဒီရှင်စာကို ရှင်တာတောင် တစ်ရှင်လောက်
အချိန် ယူရတယ်၊ ခင်ဗျားတို့က မြင်လိုက်တာနဲ့ အဖြေကိုရတော့တာပဲ၊
အုံစရာပါပဲ”

ဟု သေတ္တာက ချိုးကျွန်ုတ်ရာ ဆိတ်ဖွားအား ကျွားစိုင်းမှတ၍
လမ်းပြရန် လိုက်လာခဲ့သောသူက...

“ကိုသေတ္တာရယ်၊ ကျွော်ကိုလဲ တစ်ဆိတ်လောက်ရှင်းပြပါ။”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် သေတ္တာက...

“ဆရာဆိတ်ဖွား... ဟောခါ ကျွားမိုးသီးနဲ့ ရှင်စာအကြောင်း
ရှင်းပြလိုက်စမ်းပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆိတ်ဖွားက မြေကြီးပေါ်၍ တုတ်ဖြင့် ခြင်၍...

“ဒီလိုက္ခ၊ တန်္ဂံန္တ၊ တန်လှာ၊ အရို စတဲ့ ပြုလ်တွေနဲ့ မိသာ ပြီသာ စတဲ့ ရာသီတွေ၊ တဲ့ ဆိပ်တွေကို ဖျဉ်းစားလုံးတွေအဖြစ် အသုံးပြုထားတယ်၊ ဘေးက အတွန်အတက်တွေက လက်နေ့တိုက သရတွေပါက္ခ၊ ဟောဒို့ပါ”

ဟု ခိုးမာ အောက်ပါ ဝိုက်စာ၏ အမြေတို့ ရှင်းပြလေ၏။

၁ ၂ ၃ ၄ ၅ ၆ ၇ ၈ ၉
 ၁၀ ၁၁ ၁၂ ၁၃ ၁၄ ၁၅ ၁၆ ၁၇ ၁၈
 ၁၉ ၂၀ ၂၁ ၂၂ ၂၃ ၂၄ ၂၅ ၂၆ ၂၇
 ၂၈ ၂၉ ၂၁၀ ၂၁၁ ၂၁၂ ၂၁၃ ၂၁၄ ၂၁၅
 ၂၁၆ ၂၁၇ ၂၁၈ ၂၁၉ ၂၁၁၀ ၂၁၁၁ ၂၁၁၂ ၂၁၁၃

ဆိတ်ဖွားရှင်းပြသည်ကို ပါးစပ်အဟာရ်းသားဖြင့် ငေးမောက်ညှိ၍
နေသော ကျေးမြို့သိန်းက... .

“တော်ပါ... တော်ပါ၊ ကျွန်တော်သာ ဖော်ရမယ်ဆိုရင် တစ်နှစ်
လောက် ကြာလိမ့်မယ် ထင်တယ်... ပျော်”

ဟု ပြောလိုက်လေတော်၏။

အသက်စွဲနှင့် ဆောင်ရွက်ကြပြီ

ဆိတ်ဖွား မိုးသီး နှင့် သေတ္တာတို့သည် ခေါ်မျှင်းဆိုင်၍ အသေးစိတ် တိုင်ပင်ကြလေ၏။

“အဖြစ်အပျက် အသေးစိတ်ကိုတော့ ကိုယ့်လူတို့ သိပြီးသားပါ၊ မောင်သန်းအေးရဲ့ ရင်ဘတ်က စာနဲ့ မြှစ်ပယ်ရဲ့ ကျောက်စာကို ပေါင်းပြီး ဖတ်ရင် အမေ့ကြီးတဲ့ ဂုဏ်စာတစ်စောင်ရဲ့ အဖြေကိုရတာပါ၊ ဂိုဏ်းနှစ်ဂိုဏ်း ဟာ တစ်ဂိုဏ်းက မောင်သန်းအေးကို ရထားတယ်၊ ကျွန်တဲ့ဂိုဏ်းက မြှစ်ပယ် ကို ရထားတယ် သူတို့ချင်း အလဲအစေယ်လုပ်ဖြေရင် မောင်သန်းအေးနဲ့ မြှစ်ပယ် ကို အရှင်ထားကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ဆေးပြင်းလိပ်ဖွားရင်း ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ မြှစ်ပယ်ရဲ့မောင်ကိုတောင် မကျိုးသီးတို့ လူစုက သတ်ပစ်လိုက်ကြပြီပဲ”

ဟု သေတ္တာက ပြောလိုက်၏။

“ဟေး... ဒါနဲ့ မြှစ်ပယ်ရဲ့ အငြိမ်ထောင်ဆရာက ပြောတော့ သမီး ရည်စားလိုလို ပြောလိုပါလား၊ တယောသမားလေးဟာ မြှစ်ပယ်ရဲ့မောင်လေး”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လေ၏။

“မောင်နှမဆိုပေမယ့် အဖေတွေ အမေကွဲလေး၊ သူတို့ချင်းမောင်နှမ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မြစ်ပယ့်ရဲ့ အငြိမ်ထောင်ဒီမိကို တယောသမားလေး ရောက် လာမှုသိတာ၊ ကောင်လေးက ညနေတိုင်း သူအစ်မ မြစ်ပယ်ကို အငြိမ်ထောင် ဒီမိကနေကြိုပြီး သယ်နှီးကျွန်းကိုလိုက်ပြီး ပိုပေးလေ့ရှိတယ်၊ မကျိုးသီးတို့လှစ် က ညနေဘက်မှာတောင်ပြီး နှစ်ယောက်စလုံးကို ဖမ်းသွားကြတာ” ဟု သေတွောက ရှင်းပြပြန်၏။

ထိုနောက သေတွောသည် ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညွှေလိုက်ပြီးနောက အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြန်၏။

“ကယ်ရမှာကတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ကယ်ရမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မြစ်ပယ် ထက်စာရင် မောင်သန်းအေးဟာ ပိုပြီး အရေးကြိုးတယ်၊ မောင်သန်းအေး ကိုမြှောင်တို့က သတ်ပစ်ဖို့ တော်တော်နီးစပ်နေပြီ၊ ဘယ်လို လုပ်ကြမယ်ဆိုတာ ဆရာမိုးသီးနဲ့ ဆရာဆိတ်ဖွားတို့ ပြောပါ။”

“အေး... အဲဒီထဲမှာ ငါတေပည့် သူတောင်းစား အိုလုံကိုလဲ မကျိုးသီးတို့က ဖမ်းထားကြတယ်၊ သူကိုလဲ ကယ်ရမယ်”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောခြေရင်း ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုနောက ဆိတ်ဖွားက ဆက်လက်၍ ပြောပြန်လေ၏။

“သန်းအေးကိုရော မြစ်ပယ်ကိုပါ သတ်ဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဘာ ဖြစ်လိုလဲဆိုတော့ သတ်ချင်ရင် အစကတည်းက သူတို့ကို သတ်ပြီးတော့ ကိုယ်ပေါ်မှာ ထိုးထားတဲ့စာတွေကို ကွဲပြီးတော့မှ အလဲအလှယ်လုပ်မှာပေါ့ ဒီလို ဘာကြောင့်မလုပ်သလဲဆိုတော့ မကျိုးသီးက မြစ်ပယ်ရဲ့ ကျောစာကိုတွေပြီး မောင်သန်းအေးနဲ့ လဲချင်လဲ မြှောင်တို့ဘက်က မောင်သန်းအေးကို သတ်ပြီးတော့ စာကိုကွဲပြီး အလဲအလှယ် လုပ်ရင်လဲ မကျိုးသီးက ယုံမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ယုံကြည်အောင် လူချင်းအကောင်လိုက် လဲပြုတဲ့ သဘောပေါ်ကွာ... မဟုတ်ဘူးလား၊ အေး... ဒါပေမယ့် အလဲအလှယ်လုပ်ပြီးရင်တော့ တစ်ခါတည်း သတ်ပစ်ကြလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ တစ်ခါဘူ့ရှိ တယ် ငါတေပည့် အိုလုံကိုတော့ ဘယ်သူနဲ့မှ လဲစရာမလိုတဲ့အတွက် သတ်ထားကြရောပေါ်ကွာ”

“ဆရာဆိတ်ဖွားဆိမ္ာ မြစ်ပယ်ရဲ ကျောက ဂုဏ်စာဆိုတာတော့ ရှိတယ်နော်” ဟု မိုးသီးက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ မြစ်ပယ်ရဲ ကျောကစာရှိတယ်၊ မောင်သန်းအေးရဲ့စာတော့မရှိဘူး ဒါပေမယ့် မြှေခင်တို့ ဂိုဏ်းက ကောင်ကိုတော့ ရှုပြုလိုလိုပြောလိုက်တယ်၊ ပြောလိုက်တဲ့သဘောကတော့ မောင်သန်းအေးအပေါ်မှာ လျှော့ပြီး စဉ်းစားနိုင်အောင်ပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သူတို့ကို ကယ်ရမှာပါပဲ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိုးသီးက . . .

“ဒါဆိုရင် ဆရာဆိတ်ဖွားကို မြှေခင်တို့ဘက်ကရော မကျိုးသီးတို့ ဘက်ကပါ နှစ်ဖက်စလုံးက လာရန်ရှုံးနေမှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် သေတွောဘက်သို့ လှည့်ကာ . . .

“သေတွောရော မြစ်ပယ်ကို မောင်သန်းအေးတို့ကို ဖမ်းထားတဲ့နေရာတွေကို သိတယ်မဟုတ်လား” ဟု မိုးသီးက မေးလိုက်လျှင် သေတွောက . . .

“သိပါတယ် ဆရာကိုမိုးသီး” ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒါဆိုရင် ပြီးတာပဲကွာ သူတို့ကိုကယ်ဖို့ လွယ်ပါတယ်၊ ဆရာဆိတ်ဖွားလဲ နှိမ်သားပဲ၊ မင်းရယ် ဝါရယ် ဆရာဆိတ်ဖွားရယ် နှိမ်မှုပဲကွာ ဘာများခက်တာရှိတော့မှာလဲ”

ဟု မိုးသီးက ပြောလိုက်ရာ သေတွောက ထိုစကားကို လွန်စွာ သဘောကျ၍ သွားလေ၏။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ဆရာမိုးသီးရယ်၊ ကဲ-ဆရာဆိတ်ဖွား အဲဒီကိုစွဲကို ဘယ်လို လုပ်မလဲဆိုတာသာ ပြောပါတော့”

ဟု သေတွောက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီကိုစွဲမှာတော့ ဉာဏ်နိုဉာဏ်နှင်းတွေ သိပ်သုံးနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဘာဖြစ်လိုလဲဆိုတော့ အခိုန်က သိပ်မှုမရတော့ဘဲကိုကွာ စွမ်းစွန်းစားစွဲလုပ်ရမယ့်ကိုစွဲ ဖြစ်နေပြီး ကျေားကစားသလိုပေါ့ကွာ၊ ရွှေ့ဆက်ပြီး ရွှေ့ဖို့ ရွှေ့ကွက်မရှိဘဲ ပိတ်နေခင် တစ်ကောင် တစ်ကောင်ချင်းလဲပြီး လမ်းရှုင်းလိုက်ရတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ရွှေ့ဆက်ပြီး ဘယ်အကောင် ရွှေ့သင့်တယ်ဆုံးတာကို မြင်လာမယ်မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ မိုးသီးက မကျိုးသီးဆိုကို မားစာခံဘုရားတို့၏

အဖြစ်နဲ့သွားပြီး၊ သေတ္တာက မြှေင်ဆိုကို ဓားစာခံအဖြစ်နဲ့သွားရမယ် မင်းတို့ကို
အဖမ်းခံပြီး လူချင်းလဲယူတဲ့ သဘောပေါ်ကျာ၊ ဒီအခြေအနေကျမှ ပုလိပ်နဲ့
တက်ပြီး ဂိုင်းလို့လဲ မရနိုင်တော့သွား၊ ပုလိပ်ဝင်လာတာနဲ့ မောင်သန်းအေး
ရော မြှေစပယ်ပါ သေကုန်ကြလိမ့်မယ်”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်ရာ မိုးသီးနှင့် သေတ္တာတို့သည် တစ်ဦး
မျက်နှာ တစ်ဦးကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

ထိုနောက် အမိပွားယပါပါပြီးလိုက်ကြလေ၏။ သူတို့၏အပြီးများ
သည် သေခြင်းတရားနှင့်ပတ်သက်၍ အလေးအနက် စဉ်းစားပြီးနောက်
သေခြင်းတရားပေါ်၌ထူထောင်သော သဘောတရားတစ်ခုကို ပြတ်ပြတ်သားသား
ရရှိသွားသော အပြီးမျိုးပင်ဖြစ်ပေသည်။

“သေဖို့ကြလာရင် သေဖို့အသင့် ပြင်လိုက်တာဟာ အကောင်းဆုံး
ပါပဲ သေတ္တာ” ဟု မိုးသီးက ပြောလိုက်ရာ သေတ္တာက... .

“သေတယ်ဆိုတာ အိမ်မောကျခြင်း တစ်မျိုးပါပဲပျုံ”

ဟု ပြောလိုက်ပြန်၏။

“မင်းတို့ပြောတာလဲ မဆိုးပါဘူးကျ၊ ဒါပေမယ့် သေခြင်းတရားခဲ့
ပျော်ရွှင် ချမ်းမြှေ့မှုကို သက်ရှိ သတ္တဝါတွေမသိအောင် သဘာဝတရားက
လျှို့ဝှက်ထားတယ်၊ အမှန်တော့ သေခြင်းတရားမှာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြှေ့မှုတွေ
ပါတာတော့အမှန်ပဲကျ၊ အဲလိုပျော်ရွှင်ချမ်းမြှေ့မှုတွေ ပါတယ်ဆိုတာကို လူတွေ
မသိအောင်တော့ သဘာဝတရားတို့က လျှို့ဝှက်ထားတယ်ကျ၊ အဲဒါလို မလျှို့ဝှက်
ရင် လူတွေဟာ အသက်ရှင်စိုး တိုးစားတော့မှာ မဟုတ်ပေသွား၊ အေး...
အေး... ငါလူတို့နှစ်ယောက် သေဖို့အသင့်ပြင်နေကြပြီဆိုတာ ပျော်ရွှင်စိုး
အသင့်ဖြစ်နေကြပြီပေါ့... ဟာ... ဟ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ရယ်၍ အေးလိပ်ပြောကို ခြေလိုက်လေ၏။

“က... ကိုမိုးသီး ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကို ဓားစာခံထားပြီး မြှေစပယ်
နဲ့ မောင်သန်းအေးတို့ကို လဲလှယ်စိုးတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘယ်ဇုန်ရှာမှာ
သဲ ရမယ်ဆိုတာကိုပဲ စဉ်းစားရတော့မယ်”

ထိုအခါ မိုးသီးက...

“ဆရာဆိတ်ဖွား ဒီလိုလုပ်ပါလား ရန်ကုန် ဆိပ်ကမ်းမှာ ငွေစင်ရော် လို နာမည်ရေးထားတဲ့ မော်တော်တစ်စင်း ရပ်ထားတယ်၊ အဲဒီမော်တော်က အယ်လ်ဖန်စွန်းကနေပြီး ကျူပ်စီးလာတဲ့ မော်တော်ပဲ၊ အဲဒီမော်တော်ကနေစောင့်ပြီး ဆရာဆိတ်ဖွားက မြှစပယ်နဲ့ မောင်သန်းအေးကို လက်ခံဖို့ပဲ၊ သူတို့နှစ် ယောက်ကို ရတာနဲ့ ဘလူးပိုင်ယင်ကြီး ကျောက်ချုထားတဲ့ အယ်လ်ဖန်စွန်းကို သွားပေတော့၊ အဲဒီမှာ ကျူပ်ခဲ့သဘောသားတွေရှိတယ်၊ ကျူပ်တို့နှစ်ယောက် ကိုမစောင့်နဲ့၊ ကျူပ်တို့နှစ်ယောက်ကတော့ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ လာခဲ့ကြ မယ်၊ အဲ... ပြီးတော့ ဆရာဆိတ်ဖွားနဲ့အတဲ့ ကျူပ်လူတစ်ယောက်လဲ ထားခဲ့မယ်” ဟု ဆိုပြီး...

“ဟေ့ စိန်နက်ရေ လာဟေ့”

ဟုဆိုကာ မိုးသီးအား မြင်းရထားဘက်သို့ လျည်၍ ပေါ်လိုက်ရာ လွန်စွာ အသားမည်း၍ နှိုတ်ခမ်းနိသော လူတစ်ယောက်သည် ရထားလုံး အတွင်းမှ ထွက်၍လာသောအခါ သေတွာရော ဆိတ်ဖွားကပါ ထိုသူအား ကြည့်လိုက်ရာ ထိုသူက သူ၏ ဖြူဖွေးပြောင်လက်လှသော သွားများကို ပေါ်အောင် ရယ်လိုက်ပြီးနောက် ရေနွေးကြမ်းပိုင်း၌ ထိုင်နေသော သေတွာ ၏ လူများထံသို့ သွားပြီးလျှင် တစ်ယောက်သောသူအား ကုတ်မှုကိုင်၍ ထုတ်လိုက် လေ၏။

ထိုနောက် နံကြားဆီသို့ ဦးဖြို့ နှစ်ချက်ဆင့်၍ တိုက်ခိုက်ရာ ထိုသူ သည် နေရာ၌ပင် ခွဲ၍ လဲကျေသွားလေတော့၏။

“ဟောဒီကောင်ဟာ ဒေါ်(သူလျှို့)ဖြစ်ယဲ့၊ ဆရာကိုမိုးသီးက ကျူပ်ကို ရထားလုံးထဲက မပေါ်ဘဲမထွက်နဲ့ ရထားလုံးထဲကနေပြီး မြှုတဲ့မှာဘို့ တဲ့လူတွေ ကို လေ့လာဖို့ မှာထားတာ၊ စောစောက ရထားလုံးဘေးမှာလာပြီး၊ သေးပေါက် သလိုနဲ့ သူပေါင်မှာ ချည်ထားတဲ့ သေနတ်ကို ထုတ်ကြည့်တာ တွေ့ရတယ် ဟောဒီမှာ”

ဟု ဆိုကာ လကျနေသောသူ၏ လုချည်ကို လှန်လိုက်ပြီးလျင် ပါဝိ၌ သရေကြီးဖြင့် ချည်၍ထားသော ခြားကိုလုံးပြုးကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးနောက် ထိုသူ၏ နားထင်ကို နိုင်းခနဲ့ ပစ်လိုက်လေတော်၏။

“က. . . ဟေ့ ကိုယ့်လူ မိုးသီးတပည့်စိန်နက်ကတော့ ရွှေမှာ ကျေပ် တို့ ကျူးလွန်ရမယ့် ရက်စက်မှုတွေ သတ်ဖြတ်မှုတွေအတွက် ဖွင့်ပွဲလုပ်လိုက် ပြီဟေ့၊ စိန်နက်ရေ့. . . မင်းရဲ့ ကူညီစောင်မမှုနဲ့ ဒီကောင်တွေ သေခြင်းတရား ရဲ့ ပျော်ရွှေင်ချမ်းမြှေ့မှုတွေကို တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် ခံစားသွားရပြီကွာ ဘာ. . . ဟဲ”

ဟု ဆိုတွေးက ပြောလိုက်ပြီးနောက် သေတ္တာ၏လူများအား အလောင်းကို တူးမြှုပ်ရန်အတွက် စောင့်လိုက်လေတော်၏။

“က. . . ကိုယ့်လူတို့သွားပေတော့၊ ဟောဒီမှာ စာတမ်းစာင်စီ ယူသွားကြပေတော့”

ဟု ဆိုကာ ဆိုတွေးသည် အောက်ပါစာနှစ်စောင်ရေး၏ မိုးသီးအား တစ်စောင်၊ သေတ္တာအားတစ်စောင် ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုနောက် အောက်ပါအတိုင်း ဆက်၍ မှာကြားပြန်လေ၏။

“မကိုးသီးက မြစ်ပယ်ကို ထုတ်သွားတာနဲ့ ကိုမိုးသီးက သူ့တို့လက်က လွှတ်အောင် ကြိုးစားပေတော့၊ ကျေပ်ဆီကို မကိုးသီးတို့က မြစ်ပယ်ကိုလာပို့ ရင် ကျေပ်က မောင်သန်းအေးကို ဂို့လိုက်ပြီလို့ လိုန့်လွှတ်လိုက်မယ်၊ အ. . . သူတို့ပြန်ရောက်လို့ မောင်သန်းအေးကို မတွေ့ရင်တော့ ခင်ဗျားကို သတ်ကြ လိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့မပြန်လာခင် လွှတ်အောင် ပြောစိုက အရေးကြီး တယ်”

“ဒီအတွက်တော့ စိတ်ချပါ ဆရာဆိတ်ဖွား”

ဟု မိုးသီးက ပြောလိုက်လေ၏။

“သေတ္တာက အဲဒီအတိုင်းပဲဟေ့ ကျေပ်ဆီကို မြေဝင်တို့က မောင်သန်းအေး လာပို့ရင် ကျေပ်က မြစ်ပယ်ကို ဂို့လိုက်ပြီလို့ လိုန့်လွှတ်လိုက်မယ်၊ သူတို့ပြန် ရောက်လို့ မြစ်ပယ်ကို မတွေ့ရင်တော့ မင်းကို သတ်ကြလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ သူတို့ ပြန်မရောက်ခင် လွှတ်အောင် ပြောနိုင်မှ တော်ခုံကျေမယ်”

ဟု သေတ္တာအား မှာပြန်လေ၏။

ထိုအခါ မိုးသီး နှင့် သေတ္တာတို့သည်... .

“စိတ်ချ ဆရာဆိတ်ဖွား၊ ဒီအတွက်တော့ စိတ်မပူပါနဲ့”

ဟု ဆိုကာ ပြောဆိုလျက် ထွက်သွားကြလေတော့၏။

မိုးသီး နှင့် သေတ္တာတို့အား ဆိတ်ဖွားနေပေးလိုက်သော စာနှစ်စောင်
မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေ၏။

မကျိုးသီး

မင်းတို့လိုချင်တဲ့ မောင်သန်းအေးကို
ပေးမယ်၊ မြှစပယ်ကို ပေးပါ၊ အဲဒီကိစ္စအတွက်
အခု စာယူ လာတဲ့ လူကို ဓားစားခံအဖြစ်
ခေါ်ထားပါ၊ ငါတို့ ဘက်က ပျက်ကွက်ရင် သူ့ကို
သတ်ပစ်လိုက်ပါ၊ အနိုင်ကိုလဲ ပြန်ပေးပါ။

ဆိတ်ဖွား

မြှေဇင်

မင်းတို့လိုချင်တဲ့ မြှစပယ်ကို ပေးမယ်၊ မင်းတို့
က မောင်သန်းအေး ကိုပေးပါ၊ ပျက်ကွက်ရင်
အခု လာတဲ့ကောင်ကို ခေါင်းဖြတ်ပစ်နိုင်ပါတယ်။

ဆိတ်ဖွား

သဘာဝတရားသည် သေခြင်းတရား၏
အရသာရှိသော အချက်ကို လူသားတို့ မသိနိုင်
အောင် ဖုံးကွယ်ထားသည်။

ပရော်ဖက်ဆာ ဆိတ်ဖွား

ဘဏ္ဍာဂျီင်းယန့် ရွှေကုသဝတီးနှင့်အတူ

ဆိတ်ဖွားသည် မိုးသီးနှင့် သေတ္တာတို့အား စာများပေး၍ ဓားဓားခဲ့လျှင် မြတ်စွမ်းနောက် မိုးသီး ပြောပြခဲ့သော ရန်ကုန် ဆိပ်ကမ်းမှ စွဲစွင်ရော် မော်တော်ဆိတ္ထိ စိန်နက်နှင့်အတူ သွားရောက်ခဲ့လေ၏။

ညိုင်းသို့ရောက်သောအခါ မကျိုးသီး၏တပည့် လူခိုးသုံးဦးသည် ငွေစွင်ရော်ရှိရာ ဟောတံတားသို့ ရထားလုံးနှင့် ရောက်လာပြီး ငွေစွင်ရော် မော်တော်ဆိတ္ထိ တစ်ယောက်သောသူက ဆင်း၍လာကာ . . .

“ကျောသားပါတယ” ဟု ဆိုလေ၏။

ဆိတ်ဖွားက . . .

“ကျောသားပါရင် ထားခဲ့၊ ရင်သားကို တို့ကလွတ်လိုက်ပြီ”

ဟု ဆိုလိုက်လျှင် မကျိုးသီး၏ တပည့်များသည် တစ်ခုတစ်ယောက် အား လူမမှာကဲ့သို့ စောင်ခြား၍ ဆိတ်ဖွားထဲသို့ ခေါ်၍လာလေ၏။ ဆိတ်ဖွားက ထိုစောင်ခြားလာသူအား ဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ပါးစင်ကိုလည်း အဝတ် စည်းထားသည့်အပြင် လက်များကိုလည်း ဤဗြို့ဖြင့်တုပ်နောင်ထားသော မိန်းကလေးကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် မြှုပ်ပယ ဟုတ်မဟုတ်သိရှိရာ အတွက် ဆိတ်ဖွားက မြှုပ်ပယ၏ ကျောအကျိုးကိုလှန်၍ မိုးခွက်ဖြင့် ကြည့်ရှုရာ ကျောပြင် တစ်ခုလုံး၌ စာများထိုးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုစာများအား ဆိတ်ဖွားသည် သေခြားစွာ ကြည့်ရှုလိုက်လေရာ ယခင်က တယောမြင့်သွေး အလောင်း တွင်ပါလာသည် လက်ဖွဲ့မှုရရှိခဲ့သော စာများဖြစ်၍နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါ ဆိတ်ဖွားသည် မကျိုးသီး၏ တပည့်များဘက်သို့ လှည့်ပြီးလွှဲ၏။

“က... မင်းတို့ ပြန်နိုင်ပြီ မြစ်ပယ်ကို ထားခဲ့တော့၊ မင်းတို့ ဆီမှာ မောင်သန်းအေး ရောက်နေတာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ဓားစာခံထား ခဲ့တဲ့ ငါလူတိုပါ ပြန်လွှတ်လိုက်၊ ကြားလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မကျိုးသီး၏တပည့်များလည်း မောက်ပေါ်မှ ဆင်း၍သွားကြလေတော့၏။

ထိုကဲ့သို့ မကျိုးသီး၏ တပည့်များသဘောပေါ်မှ ဆင်းသွားကြသော အခါ ဆိတ်ဖွားသည် စိန်နက်အား အနီးသို့ လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီးလွှဲ၏။

“စိန်နက်ရော... ဒီပိန်းကလေးကိုတော့ ဒီအတိုင်းပဲ အဝတ်တွေ ကြိုးတွေ့နဲ့ဆက်ပြီး တပ်နောင်ထားရှိုးမှာပဲ၊ သူကတော့ ခုချိန်မှာ တို့ကို လူဆိုးလိုပဲထင်နေမှာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်တော့မှ ရွင်းပြပြီး တောင်းပန် ရမှာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စိန်နက်က...

“ဟုတ်တယ် ဆရာဆိတ်ဖွား၊ ဒီကောင်မလေးက ကြောက်ပြောက်နဲ့ ထွက်ပြေးသွားရင် အားလုံးအစီအစဉ်တွေ ဖျက်ကုန်မယ်”

ဟု ထောက်ခံပြောဆိုလေ၏။

“အစီအစဉ်တွေ ပျက်ကုန်ခံတင် မကဘူး သူ့အတွက်လဲ အန္တရာယ် ရှိနိုင်တယ်၊ က... ဒီတော့... စိန်နက်ရော ပြောနေရင်အချိန်ကြာတယ်၊ သူ့ကို ငါးစည်အလွတ်တစ်ခုထဲမှာ သွားထည့်ပြီး သေသေချာချာစောင့်ကြည့် နေပေတော့၊ တော်ကြာ မြှေပင်ဘက်က လုတွေ မောင်သန်းအေးကို ခေါ်လာ ကြလိန်မယ်”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လေရာ စိန်နက်သည် မြစ်ပယ်အား ပွဲချိကာ မောက်ပုဂ္ဂိုင်းတွင်ရှိသော ငါးစည်ကြီးထဲတွင် ထည့်ထေးလိုက် လေ၏။

ထိကဲသိမြစ်ပယ်အား ငါးစည်ပိုင်းကြီးအတွင်းတွင် ထည့်ပြီးနောက် မိနစ်အနည်းငယ်မျှ ကြာသောအခါ၌ မော်တော်အနီးသို့ သမ္မန်တစ်စီးကပ်၍ ဝင်လာလေ၏။ ထိအခါ ဆိတ်ဖွားသည် သမ္မန်ပေါ်သို့ ငှံ၍ကြည့်လိုက်ပြီး လျှင်... .

“ဟူ... ဘယ်သူတွေလဲကျ မော်တော်နားကို ဘာလာလုပ်တာလ”
ဟု အော်၍ ပြောလိုက်ရာ သမ္မန်ကို လျှော့ခတ်လာသောလူက... .

“ကျော်တို့မှာ ရင်သားပါတယ် ခင်ဗျားတို့ဆိုက ကျောသားလိုချင် တယ်” ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ထိအခါ ဆိတ်ဖွားက... .

“ရင်သားပါရင် ထားခဲ့ တို့ရဲ့ ကျောသားကိုတော့ မင်းတို့ဆိုကို သွားပို့နေကြပြီ” ဟု ပြောလိုက်လေရာ... .

သမ္မန်ပေါင်းအုံးထဲမှ မြှုဒ်၏ တပည့်သုံးယောက်သည် ရွှေ့ကြည် ကြော်တစ်ခုဖြင့် ပတ်၍ ထားသော အထုပ်ကြီးတစ်ခုအား မော်တော်ပေါ်သို့မ၍ တက်ကြလေ၏။ ထိအထုပ်ကြီး မော်တော်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ဆိတ်ဖွားက.... .

“က... မင်းတို့ရဲ့ ရင်သားကိုပြုပါဉီး ငါစစ်းမယ”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ မြှုဒ်၏တပည့်များသည် ရွှေ့ကြည်ကြမ်းဖြင့် ပတ်၍ ထားသော အထုပ်ကြီးအား ဖြော့ချုလိုက်လေ၏။ ထိအခါ ပါးစပ်ကို အဝတ်နှင့်စည်းထားပြီး လက်များကို ပူးကပ်ကာ ကြိုးဖြင့် ချည်နောင်ထားသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် မီးခွက်ဖြင့် ထိုလူ၏ မျက်နှာအား သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်လေရာ မောင်သန်းအေးဖြစ်၍ နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ဆိတ်ဖွားသည် မောင်သန်းအေးအား ကောင်းစွာ မှတ်မိ၍ နေလေ၏။ (တစ်ကြိမ်က ပုဇွန်တောင်ပန်းခြံထောင့်တွင် တွေ့ခဲ့ဖူးပြီးဖြစ်လေ၏။) သို့ရာတွင် ဂို့၍ သေချာ စေရန်အတွက် မောင်သန်းအေး၏ အကျိုးကျယ်သီးများကို ဖြော့လိုက်ပြီးလျှင် ရင်ဘတ်ကို ကြည့်လိုက်ရာ “သရစာလုံးများ”ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုအခါ ဆိတ်ဖွားသည် မြှောင်၏တပည့်များဘက်သို့ လျည့်ပြီးလျင်... .

“က... . မင်းတို့ပြန်ကြတော့၊ ဒီကောင်ကိုတော့ ထားခဲ့ပါ၊ ဟိုကျတော့ မင်းတို့ဆီမှာ မြစ်ပယ် ရောက်နေတာကို တွေ့ရလိမ့်မယ် ပြီးတော့ တို့ထားတဲ့ ဓားစာခံကိုပါ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်လွှတ်လိုက် ကြားလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မြှောင်၏တပည့်များသည် မော်တော်ပေါ်မှဆင်း၍ သွားကြလေ၏။ ထိုသူတို့၏ သမွန်သည် မော်တော်နှင့်ခိုင်ဝေးဝေး ရောက်သွားလျင် ဆိတ်ဖွားသည် မြစ်ပယ်တို့ကိုထည့်ထားသော ငါးစည်ပိုင်းအနီး၌ ရပ်၍ နေသော စိန်နက်အား လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်လေ၏။

“က... . စိန်နက်ရော ဟောဒီမှာ မောင်သန်းအေးကိုလဲ မြစ်ပယ်လိုပဲ ခကာထားလိုက်ပါဟိုး၊ မင်းတို့ရဲ့ ဘလူးရှိုင်းယင့်ကြီးပေါ်ရောက်မှာပဲ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို အခန်းတစ်ခန်းစီမှာ ခွဲချုပ်ထားရတာပေါ့”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်လေရာ ချက်ဆို ‘နားခွက်ကမီးတောက်’ သော စိန်နက်က မောင်သန်းအေးကို ပွေ့ချိကာ မော်တော်ပဲပိုင်းတွင်ရှိသော ငါးစည်တစ်ခု၏ အတွင်း၌ သွား၍ ထည့်ထားလေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် သူ၏အနီးသို့ စိန်နက် ပြန်ရောက်လာသောအခါ... .

“က... . စိန်နက်ရော တို့ကိစ္စတော့ပြီးပြီ၊ ကျွန်တာက မိုးသီးနဲ့ သေတ္တာတို့ ကိစ္စပဲရှိတော့တယ်၊ ဒီတော့ မင်းတို့ရဲ့ ဘလူးရှိုင်းယင့်ကြီး ရပ်ထားတဲ့ အယ်လ်ဖန်စစ်းဆီကို သွားဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်၊ မော်တော်ကို အမြန်ဆုံးနှိမ်းနှင့် မောင်းပေတော့၊ ဒီနေရာမှာ အချိန်ကြာသွားရင် မကျိုးသီးအဖွဲ့နဲ့ မြှောင်တို့အဖွဲ့၊ ရောက်လာကြလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ အကင်းပါးသလောက် သွက်လက်ချက်ခဲ့သော စိန်နက်သည် မော်တော်ကို စက်ကုန်ဖွှဲ့ကာ အယ်လ်ဖန်စစ်းဆီသို့ ပြီးတည်မောင်းနှုံးလေတော့၏။

ဆိတ်ဖွား စိန့်နက်၊ မောင်သန်းအေးနှင့် မြစ်ပယ်တို့ ဂုဏ်သားအား
တင်ဆောင်ထားသော ငွေစင်ရော်မော်တော်လေးသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့်
တစ်ညုလုံးခုတ်မောင်းခဲ့ရာ နံနက်ဝေလီဝေလီးအချိန်လောက်တွင် အယ်လ်ဖန်စွား
၍ ပုဂ္ဂၤၤ ထားသည့် ဘလူးရှိုင်းယင့် ရွှေက်သဘော်ကြီးအနီးသို့ ရောက်လေ
တော့၏။ ကမ်းခြေသို့ မော်တော်ကပ်ၣ်လာသည်ကို မြင်သည့်နှင့် ဘလူးရှိုင်းယင့်
ရွှေက်သဘော်ကြီးပေါ်မှ သဘော်သားအချို့သည် ပြေးၣ် လာကြလေ၏။

စိန့်နက်သည် သဘော်သားများအား မိုးသီး မကြာခင်ရောက်လာ
လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် မိုးသီးရောက်လာသည်နှင့် သဘော်ထွက်မည်ဖြစ်
ကြောင်း တို့ကို ပြောဆိုကာ မော်တော်ပေါ်တွင် ပါလာသော ငါးစည်အလွတ်
များအား ဘလူးရှိုင်းယင့်ပေါ်တင်ရန် ခိုင်းလေ၏။

မောင်သန်းအေး နှင့် မြစ်ပယ်တို့ကိုမူ စိန့်နက်ကိုယ်တိုင် ဘလူးရှိုင်းယင့်
ရွှေက်သဘော်ကြီးပေါ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီးလျှင် သဘော်ဝမ်းပိုက်၏ အခန်း
တစ်ခုစီအတွင်း၌ သီးသန့်ခွဲၣ်ထည့်ထားလေ၏။ အခြေအနေနှင့် နေရာ
ဒေသကို စိတ်ချွေသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် သူတို့၏နှစ်ယောက်အား ချည်နောင်
ထားသော ကြီးများကို ဖြေပေးလိုက်လေ၏။

ထိုနောက် စိန့်နက်သည် ငါးစည်အလွတ်များသို့ သယ်ယူလာသော
သဘော်သားများအား စစ်ဆေးၣ် နေရာချထားပေးလေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် ဘလူးရှိုင်းယင့် ခေါ် ဘီလူးပြာကြီး အမည်ရှိ သဘော်
ပေါ်၌ နေရာအနီးအပြားကို လူညွှဲလည်ကြည့်ရှုကြလေ၏။ ထိုအခါ စိန့်နက်
သည် ဆိတ်ဖွားအနီးသို့ ရောက်လာပြီးလျှင်... .

“ဆရာကိုမိုးသီးဟာ သိဟိုင်းမှာ နိုလာကျောက်ကြီးတစ်လုံးရတယ်၊
အဲဒီ နိုလာကြီးကို အပြားရောင်ဘီလူးကြီးလို့ ရတနာကုန်သည်တွေက နာမည်
ပေးထားကြတယ်၊ အဲဒီ အပြားရောင်ဘီလူးကြီးကို ရောင်းလို့ရတဲ့ငွေနွေ့ယူ
သဘော်ကြီးမို့လို့ သူကိုလဲ ‘ဘလူးရှိုင်းယင့်’လို့ အမည်ပေးထားတာ ဆရာ
ဆိတ်ဖွား” ဟု ပြောလေ၏။

ဆိတ္ထားသည် သဘော့ဆီးပိုင်းသို့လျှောက်၍ သွားပြန်၏။ စိန်နက် ကလည်း ရှင်းတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါ၍ လာလေသည်။

“ဂုဏ်စာကတော့ ရတနာတွေ မြှုပ်ထားတဲ့နေရာကို ရေးထားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ရတနာတွေ ချွေးရင်တော့ ဟိုနှစ်ယောက်ကို ပြန်လွတ် နိုင်ပြေပါ၊ ဒီဂုဏ်စာကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ လူဆိုးဂိုက်းတွေကလဲ သူတို့ကို ဖမ်းစရာ မလိုတော့ပါဘူး”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ အန္တရာယ်ပေးနိုင်သေးတယ်၊ အနည်းဆုံး ဖမ်းပြီး ငါတို့ရဲ့သတင်းကို မေးနိုင်တယ်၊ စိတ်မထင်ရင် သတ်ပစ်ချင် သတ်ပစ် နိုင်သေးတယ်၊ အကောင်းဆုံးက ဒီကိစ္စကို လူဆိုးတွေဘက်က သွေးအေးသွား တဲ့အထိ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုလဲ ဂုဏ်ပေးထားရမှာပဲ”

“ဆရာဆိတ္ထားကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာကိုမိုးသီးနဲ့ ကိုသေတ္တာ တို့နဲ့အတူ လိုက်ပြီး နေမယ်မဟုတ်လား”

“လောလောဆယ်တော့ ဘာမှ အဖြေမပေးနိုင်သေးဘူး စိန်နက်ရေး ဒါပေမယ့် လိုက်ပြီး မနေဖြစ်ဖိုက များပါတယ်ကွာ၊ ငါမှာက ဒီကိစ္စတွေပြီးရင် သေတဲ့အထိ ဆောင်ရွက်သွားရမယ့် တာဝန်တစ်ခုရှိသေးတယ်ကွာ၊ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့...”

ဟု ဆိုကာ ဆိတ္ထားသည် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ငေးမောကြည့်၍ လိုက်၏။ တစ်နည်းဆုံးရလျှင် အဆုံးမရှိသော အနာဂတ်ကာလကြီးကို ငေးမောကြည့်၍လိုက်ခြင်းဟုလည်း ဆိုနိုင်ပေသည်။ ထို့ကြောင် အောက်ပါအတိုင်း ဆက်၍ ပြောပြန်လေ၏။

“လူတွေဟာ သူနည်းနဲ့သူ ဒုက္ခရောက်နေကြတယ်၊ ယောက်ယက် ဓတ်နေကြတယ်၊ အေးအေးအေးသေး မရှိဘူး၊ ပူပန်နေကြရတယ်၊ အဲဒါလို ပြုစေနေလေတော့ လူတွေဟာ အေးဝယ်လာပြီး လောကကြီးကိုက မတာရားပါဘူး၊ မိုတဲ့ စကားကိုသုံးပြီး လောကကြီးကို အပြစ်တင်လာကြတော့တယ်၊ အဲဖော် ကတော့ လောကကြီးဟာ လောကကြီးပါပဲ၊ တရားတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဖူးရား

တာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ မတရားတာက လူတွေပါ အဲဒီလို မတရားဖြစ်နေရတာ ကလဲ လောကပါလ ကဆိုတဲ့ လောကကြီးကို စောင့်ရှောက်တဲ့တရားတွေ ခေါင်းပါးနေလိုပဲ၊ ဒီတော့ လူတွေအတွက် လောကကြီးကို စောင့်ရှောက်တဲ့ တရားကို အခြေခံပြီး စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးမယ်၊ အဲဒီစာကို လူတွေလဲ လက်ခံ လာအောင်လဲ အားတိုက်ခွန်တိုက် ကြိုးစားရမှုပေါ့ကွာ...”

“ဆရာ့ဟာ တော်တော်ခက်မှာပါပဲ”

ဟု စိန်နက်က ပြောလိုက်လေ၏။

“အေးကွာ... အလွယ်ဆုံးပြောရရင် အထူးသပြိုင် ဗုက္ဗာရောက်နေတဲ့ လူသားတွေကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် အကူအညီပေးဖို့ အလုပ်တာဝန်တွေ လုပ်ရညီးမယ်၊ ငါနဲ့သဘောချင်းတူတဲ့ လူတွေကို စုပေါင်းရညီးမယ်၊ စုပေါင်းပြီး ငါရဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေကို အကောင်အထည် ဖော်ရလိမ့်မယ်ကွေး”

“ဆရာ ဆိတ်ဖွား... ဟိုမှာ ကြည့်စမ်းပါ ကိုသော် မဟုတ်လား”

ဟု စိန်နက်က ပြောလိုက်သဖြင့် ဆိတ်ဖွားလည်း စိန်နက်ညွှန်ပြရာ ဘက်သို့ လူညွှန်ကြည့်စိုက်ရာ သဲသောင်ပြင်၍ လမ်းသွောက်လာသော သော်ဗာ ကို တွေ့ရလေ၏။ သော်ဗာသည် ပင်လယ်လေကို ရှုနိုက်ရင်း စိတ်အေးချမ်းသာ စွာ သွောက်၍ လာလေ၏။ အူလက်တွင်း၌လည်း အထုပ်တစ်ထုပ်ပါလာလေ၏။

သော်ဗာသည် ရွှေက်လျော်အနီးသို့ ရောက်သည့်အခါ ဆိတ်ဖွားကို ပြင်လျှင်...”

“ဆရာဆိတ်ဖွား... ဆရာမိုးသီး ရောက်ပြီလား”

ဟု အောင်၍ မေးလိုက်လေ၏။ ဆိတ်ဖွားက လက်ကိုခါ၍ ပြလေ၏။

သော်ဗာသည် ရွှေက်လျော်ပေါ်သို့ ပေါ့ပါးဖျတ်လက်စွာ တက်၍လာ လေသည်။ မိုးသီး၏ တပည့် စိန်နက်က သူ၏ ဆရာမိုးသီးအတွက် စိနေရှာ၏။

“ဆရာမိုးသီးတော့ ဗုဏ္ဏတွေပြီးထင်ပါ”

ဟု စိန်နက်က ညည်းသဖြင့် ပြောလိုက်ရာ သေတ္တာက...

“ဟကောင်ရ.. ဗုက္ခဖြစ်မယ့်ဆီကို သွားတဲ့ဥစ္စ၊ ဗုက္ခတွေ့မှာပေါ်ကြာ
တဲ့... ဟဲ... ဒါပေမယ့် ဘာမှာမပူ့နဲ့၊ မင်းဆရာပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ့်
ရန် သူရဲ့၊ လက်ထဲကနေ လွတ်မြောက်အောင် ကြံးစည်တဲ့ နေရာမှာ
ဆရာမိုးသီး ဟာ တကယ်တော်တဲ့ လူပါက္ခ”

“နေစမ်းပါဉီး သေတ္တာ၊ မင်းကော ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လွတ်လာတာ
လဲ” ဟု ဆီတိုးက မေးလိုက်ရာ သေတ္တာက ပြုးလျက်...

“ဆရာဆီတိုး လွတ်လိုက်တဲ့အတိုင်း မြှုမြေဆိုတဲ့မိန်းမဆီကို အရင်
သွားတယ်၊ မြှုမြေဆိုတာက မောင်သန်းအေးရဲ့ မိတ္ထုးရဲ့ညီမအရင်းကြီးပဲ
ဆရာဆီတိုးရဲ့”

“ဟာ... ဟ၊ အဲဒါကို သိဖို့အတွက် ငါရဲ့သူတောင်းစားအိုလဲဟာ
ဘောင်းဘီအကျိုးအသစ်တွေဝယ်ဝတ်ပြီး အထက်တန်းစား မဂ်လာဆောင်
တစ်ခုကိုတောင် သွားခဲ့ရသေးတယ်၊ မြှုမြေရဲ့လိပ်စာကိုလဲ သိရတယ်၊ မြှုမြေကို
တစ္ဆေတောင်း လေ့လာလိုက်တော့ မောင်သန်းအေးရဲ့ မိတ္ထုးရဲ့ညီမဆိုတာ
သိရတော့တယ်၊ ဟေ့... အဲဒီဇည်ခံပွဲမှာ သိခဲ့ရတဲ့ ပြင်သစ်ပြည်မှာနေဖူး
တဲ့ ကောင်လေးတစ်ကောင်ရှိတယ်၊ အဲဒီကောင်လေးဆီက ငါက မကြာခကာသွား
ပြီ မြှုမြေတို့ ဒေါ်ရိရိတို့၊ ဒေါ်ရိရိဆိုတာ မောင်သန်းအေးရဲ့မိတ္ထုးကိုပြောတာ
တဲ့... ဟဲ တစ်ခါက မန္တလေးမှာ မောင်သန်းအေးကို သူညီမ မြှုမြေနဲ့မှုးပြီး
ရင်ဘတ်ကစာကို ကူးယူဖူးသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ဖက်ဂိုဏ်းကကောင်
တွေက ကူးယူတဲ့စာရွက်ကို အယုံအကြည်မရှိဘူး၊ လူကိုယ်တိုင်ရမှု ဖြစ်မယ်
ဆိုလို မောင်သန်းအေးကို ဖမ်းလိုက်တာပဲ၊ ဖမ်းပုံကလဲ ဒီလိုက္ခ၊ မိတ္ထုးလုပ်တဲ့
ဒေါ်ရိရိက မယဉ်နှုယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို မောင်သန်းအေးနဲ့သဘော
မတူနိုင်ဘူးဆိုတာကို အကြောင်းပြပြီး၊ မောင်သန်းအေးကို တစ်နေရာပို့လိုက်
တာပဲ၊ အမှန်တော့ သူနဲ့အဆက်အသွယ်ရှိတဲ့ မြှုအင်တို့လက်ထဲကို ပို့လိုက်လာ
ပေါ်က္ခ၊ ဒါကို မိန်းမကြောက်ရတဲ့ မောင်သန်းအေးရဲ့ အဖော်းကလဲ
မရှိပို့ဘူး...”

“ပြီတော့ တကယ်လိုများ အလဲအလှယ်လုပ်တဲ့အခါမှာ မောင်သန်းအေး သေလို့ရှိရင် ပြဿနာရှင်းသွားအောင် မောင်သန်းအေးသေပြီဆိုပြီး အသုဘ ခုလိုက်သေးတယ် မောင်သန်းအေးခဲ့ဖောင် သူ့ယောက်းကြီးကိုတော့ မယဉ်နှစ်ယ် နဲ့အဆက်ပြတ်ပြီး၊ မယဉ်နှစ်ယ် တစ်ခါတည်း လက်လျှော့သွားအောင်လို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြခဲ့တယ်၊ အကြံးကတော့ ခပ်ကြီးကြီးပဲကွာ၊ ကဲ. . . ကဲ၊ မင်းကိစ္စ ဆက်ပါပြီး သေတွော”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်ရာ သေတွောက ဆက်ပြန်၏။

“မြေမြေဆိုကိုသွားပြီး ဒီစာပေးတော့ ပထမ မြေမြေက ဘာလဲ ကျွန်မ ဘာမှမသိဘူးလို့ လုပ်သေးတယ် ဒါပေမယ့် ကျူပ်က ဒီမှာ ဒေါ်မြေမြေ ကျူပ်ဟာ ဓားစာခံလုပ်ပြီး လာတဲ့သူပါ၊ ဒီလိုလူမျိုးဟာ သေရမှာကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သတ်ရ မှာကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရွှေနေမယ့်လူမျိုးမဟုတ်ပါဘူးလို့၊ ပြောလိုက်တော့မှာ အိမ်ထမှာ ရှိတဲ့ သူ့အစ်မအော်ရှိရှိကို သွားခေါ်ပေးတယ်၊ ဒေါ်ရှိရှိရောက်လာတော့ ဆရာဆိတ်ဖွား ရေးပေးလိုက်တဲ့ စာကိုဖတ်ပြီး၊ သူရဲ့ခြေထက တပည့် သုံးယောက်ကို ခေါ်ပြီး ကျူပ်ကိုကြီးနဲ့တုပ်ခိုင်းပြီး ထောက်ကြုံက မြေအင်တို့၊ ရှိတဲ့ဆိုကို ခေါ်သွားတယ်၊ ဟိုရောက်တော့ မြေအင်နဲ့ဒေါ်ရှိရှိ နှစ်ယောက်သား တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့၊ တိုင်ပင်ပြီး ကျူပ်ကိုတော့ အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ သော့ဂိတ် ထားလိုက်တယ်၊ ညာကျွန်တော့ မောင်သန်းအေးကို အခန်းတစ်ခုထကထုတ်ပြီး ခေါ်သွားတာကို ကျွန်တော်က သော့ပေါက်ကနေ မြင်ရတယ်လို့၊ အဲဒီ အချိန်မှာပဲ ကျွန်တော်ရဲ့ လွတ်မြောက်ရေးကို ကြိုးစားရတော့မယ်၊ ဟဲ. . . ဟဲ ဒါကတော့ ကျွန်တော့လို့ သူ့နိုးတစ်ယောက်အဖို့ အလွန်ပဲ လွယ်ပါတယ်၊ သူတို့က တခါးနဲ့သော့ကိုပဲ ဝရှစ်ကြေတယ်၊ ကျွန်တော်က ပျော်ကိုခွာပြီး ထွက်ခဲ့တယ်၊ ဟဲ. . . ဟဲ ရယ်နှုံးကောင်းတဲ့လူတွေပဲ”

ဟု သေတွောက ပြော၍ တဟဲဟဲနှင့် ရယ်လေတော့၏။

“မောင်သန်းအေးခဲ့ ရင်ဘတ်ကစာလဲ ငါဆီမှာ ရပြီကွာ ပြုပယ်ခဲ့ ကျောကစာတော့ ငါဆီမှာရှိပြီးသားပဲ၊ အဲဒီစာ နှစ်စောင်ကို ဆက်စပ်ပြီး ဖတ်ကြည့်ရအောင်”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောဆိုကာ စိန့်နက်အား မောင်သန်းအေး၏
ရင်ဘတ်မှုစာကို ကူးယူရန်အတွက် ရွက်လျော်၏ ဝမ်းထဲသို့ လွတ်လိုက်လေ၏။

“ဆရာဆိတ်ဖွား မောင်သန်းအေးကို ဖမ်းထားတုန်းပဲလား”

ဟု သေတ္တာကမေးလိုက်ရာ ဆိတ်ဖွားက . . .

“ဖမ်းထားရတယ်ကျ ဒီကောင်က တို့ကိုကြောက်ပြီး ထွက်ပြီးရင်
မြှုပ်တို့အပ်စုနဲ့တွေ့တာနဲ့ အသတ်ခံရမှာ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ဖမ်းထားရတုန်း
ပဲဟေ့” ဟုရှင်းပြလေ၏။

တစ်အောင်ကြောလျှင် စိန့်နက်သည် မောင်သန်းအေးအား ဆိတ်ဖွား
ထဲသို့ ခေါ်လာလေတော့၏။

သေတ္တာသည် မောင်သန်းအေး၏ ရင်ဘက်မှ အကျိုကို ဆွဲဖြေလိုက်ရာ
ရင်ဘက်တစ်ခုလုံး၌ မွှန်အောင် ထိုးထားသော အောက်ပါစာများကို တွေ့
ရလေတော့၏။

၁၂၁

( ) မြို့ ( ) ၇၅ ၁၃၁ : ၁၂ ( ) ၁၃ ၁၄ ၁၅ ၁၆

၁၇ ၁၈ ၁၉ ၁၀ ၁၁ ၁၂ ၁၃ ၁၄ ၁၅ ၁၆ ၁၇

၁၈ ၁၉ ၁၀ ၁၁ ၁၂ ၁၃

ထိုးအခါ ဆိတ်ဖွားသည် . . .

“က . . . ဒီတော့ ဟောခိုမှာ မြှစပယ်ရဲ ကျောကစာတွေ”

ဟုဆိုကာ အသတ်ခံရသော တယောသမားမြှင့်သွေး၏ လက်မောင်း
တွင် စည်းနောင်ထားသည့် လက်ဖွဲ့စာများကို စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်တွင်
ရေးပြ လိုက်လေ၏။ (မှတ်ချက် - ထိုးစာများအား ဆိတ်ဖွားသည်
အလွတ်ကျက်မှတ် ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်လေ၏။

“ဟာ... ဆရာဆိတ်ဖွား၊ ဒီစာနှစ်စောင်ကို ဆက်လိုက်တော့လဲ
လွယ်လွယ်ကလေးပါလား၊ နေပါဦး ကျွန်တော်ဖက်စမ်းပါ့မယ်”

ဟု ဆိုကာ စိန်နက် အောက်ပါအတိုင်း စဖတ်လေတော့၏။

သိုက်စာ

( )မြို့( )တောင်းရှိ( )ဘုရားနှိုက်
နှိုသာ ( )ကျောက်ဘီလူး၏ လက်ဝံဘက်
မျက်စိန္တ်ကို တူးလေ။

(မှတ်ချက်) မြို့အမည်၊ ဘုရား၏ ဘွဲ့တော် စသည်တို့ကို ရေးဖွားရန်
မသင့်ဟု ယူဆ၍ ချွန်လှပ်ထားခဲ့ပါသည်။ မလိမ္မာသူတို့
သည် ယခုလည်း ရှိအုံနိုင်းထင်ကာ တူးဆွဲခြင်းပြုမည့်
အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်လိုသောကြောင့် ဖြစ်၏။

စာရေးသူ)

“က... သေတွာ့၊ အခု ငါတို့လျော်း ပုံစံထားတဲ့နေရာက အယ်လ်
ဖန်စွန်းနားမှာကဲ့ ရွှေဂို့သွားရင် လက်ချုပ်ကုန်း၊ ကည်ကုန်းရှိတယ် ရှုံးဘက်
သွားရင် တိုးမြစ်ကိုရောက်မယ်၊ ငါအကြိုက်ကတော့ ဟောဒီကနေ ပင်လယ်
ကမဲးရှိတန်းတစ်လျှောက် ရွှေကိုလွှေ့ပြီး လိုက်ပို့မယ်၊ အနီးဆုံးနေရာကျတော့
ဆင်းပြီး မင်းတစ်ယောက်တည်းသွား၊ အဲဒီနေရာကို ရှာပြီး တူးခဲ့ပေတော့”

ဟု ဆိတ်ဖွားက အကြံပေးလေ၏။

ထိုအချိန်၌ စိန်နက်က...

“ဟိုမှာ... ဟိုမှာ... ဆရာမိုးသီး ပြန်လာပြီ”

ဟု ပြုလိုက်သဖြင့် ဆိတ်ဖွားရော သေတွာ့ပါ သော်ပြုးကို ကြည့်လိုက်

မိလေ၏။

မိုးသီးသည် လွန်စွာကြီးမှားသော သစ်သားစည်ကြီးတစ်လုံးအား
ခြေထောက်ဖြင့်လိမ့်လာကို တွေ့ရလေ၏။

“ဆရာမိုးသီးရဲ့ ပခုံးပေါ်မှာက ဘာလ”

ဟု စိန့်နက်က မေးလိုက်လေ၏။

မိုးသီး၏ ပခုံးပေါ်၌ မည်းမည်းညိုညိုအရာဝဏ္ဏကို သဘော်သား
များကပါ စိတ်ဝင်စားစွာ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုအရာသည် မိုးသီး၏
ပခုံးပေါ်မှ ခုန်၍ဆင်းကာ သဲသောင်ပြင်၍ လျှောက်၍ ပြေးသည်ကို တွေ့လိုက်
ရမှုပင် မျှောက်တစ်ကောင်ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်ရလေတော့၏။

ရွှေကလျော်းအနီးသို့ မိုးသီး ရောက်ရှိလာသည့်အခါ၌ သဘော်သား
များသည် မိုးသီးထဲကို ပြေးသွားကြလေ၏။ ဆိတ်ဖွား၊ သေတ္တာနှင့် စိန့်နက်
တို့လည်း ဆင်းကြလေ၏။

မိုးသီးသည် ဆိတ်ဖွားရော သေတ္တာကိုပါ ပြု၍ ပြလိုက်လေ၏။

“အစောကြီးရောက်ဖို့ပဲ ဆရာဆိတ်ဖွား၊ ဟောခီစည်ထဲက
ကောင်ကို သယ်နေရတာနဲ့ ကြာသွားတာ”

ဟုဆိုတာ သစ်သားစည်ကို ဖွင့်ရန် သဘော်သားများအား စော့ဝိုင်း
လိုက်သပြောင့် သဘော်သားများလည်း ခါးတွင်းထိုးထားသော ပုံဆိန်များဖြင့်
သစ်သားစည်အား ခွဲလိုက်ရာ အတွင်း၌ ဝက်တုပ်တုပ်၍ထားသော
လူတစ်ယောက် အား ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရလေတော့၏။

“မကျိုးသီးကိုး”

ဟု ဆိတ်ဖွားက နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးနောက် မိုးသီးဘက်သို့လှည့်ကာ... .

“သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်လာတာလ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဆရာဆိတ်ဖွား တပည့် သူတောင်းစား အိုလံက ဖမ်းထားတာ
သူတို့ပဲ အိုလံထွက်ပြေးတော့ သေနတ်နဲ့ ပစ်တာ သူ့လက်ချက်ပေါ့”

“ဟင်... အိုလံ သေပြီပေါ့” ဟု ဆိတ်ဖွားက မေးလိုက်လေ၏။

မိုးသီးက ခေါင်းညီတ်၍ ပြေးဗောက်...

“သေတော့သေပြီ၊ အလောင်းကတော့ ပုလိပ်ဘက်က ရသွားလေရဲ” ဟု ပြောလိုက်သွင်...

ဆိတ်ဖွားသည် အနီးရှိ သတော်သားထံမှ စားမြှောင်ကို ဆွဲငင်ယူလိုက်ပြီးနောက် မကျိုးသီး၏ ကိုယ်တွင်ချည်နောင်ထားသော ကြီးများကို ဖြတ်တောက်ပေးလိုက်ရာ ကြိုးပြေသည်နှင့် မဖြိုင်နောက် မကျိုးသီးလည်းပြီးလေတော့၏။

ထိုအခါ ဆိတ်ဖွားသည် စိန်နက်ထံမှ ခြောက်လုံးပြုးကို တောင်းယူကာ ပစ်ချလိုက်လေတော့၏။

“အိုလ်သေသလို သေသွားပြီ၊ ကဲ... ဆိုစမ်းပါဉီး၊ ဘယ်လိုများထွက်ခဲ့ရသလဲ မိုးသီး”

ဟု ဆိတ်ဖွားက မိုးသီးဘက်ကိုလှည့်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“ဆရာဆိတ်ဖွား ပေးလိုက်တဲ့စာကိုယူပြီး မကျိုးသီးတို့ လူစုနဲ့ ဆက်သွယ်တယ် မကျိုးသီးဆိုလဲ ရောက်ရော ကျူပ်ကိုတန်းပြီး ဖမ်းတော့တာပဲပျို့၊ ကျူပ်ကို ဖမ်းပြီးတော့မှ မြှစ်ပယ်ကို ကားနဲ့တင်ပြီး ဆရာဆိတ်ဖွားတို့ဆိုကို ပို့တဲ့တာ၊ ဆရာဆိတ်ဖွားဆီ သွားတဲ့ကား ပြန်ရောက်လာတဲ့အခိုန်မှာ တော့ ကျူပ်ကို သူတို့က သတ်ကြတော့မှာပဲ၊ ပြီးတော့ မကျိုးသီးက ကျူပ်ကို... မင်းထွက်ပြေးတာနဲ့ အိုလ်ဆိုတဲ့ကောင်ကို သတ်ပစ်လိုက်သလို မင်းကိုလဲ သတ်ပစ်မယ်လို့ မြိမ်းခြောက်နေပြန်သေးတယ်၊ ကျူပ်က သေရမှာ မကြောက် ပါဘူး၊ မကျိုးသီးဆိုတဲ့ကောင်ကို ဆရာဆိတ်ဖွားဆီ ဖမ်းမလာရ မှာကိုပဲ စိတ်ထဲက တွေးပူမိပါတယ်”

ဟု ဆိုကာ မိုးသီးသည် သူ၏ ဘောင်းဘီအိတ်အတွင်းမှ စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ကာ မီးညှိလိုက်လေ၏။

“ဆရာကိုမိုးသီး ဆက်ပြောပါဉီးပျုံ”

“ဒီလိုကွွဲ စိန်နက်ရဲ မကျိုးသီးတို့နဲ့ မလျမ်းမကမ်းက ခြုံကြိုးထဲမှာ မြင်းရထားနဲ့ ငါလူတစ်ယောက်ကို စောင့်ခိုင်းထားတယ်၊ ဒီကောင်က မောင်ရို့

ခိုပြီး သူရဲ့မျှက်ကို ငါဆိတ္ထုတ်ပေးတယ်၊ အဲဒီမျှက်ကလဲ လိမ္မာလိုက်တာ မပြောနဲ့တော့၊ မျှက်က ဓားယူပြီး လာပေးတယ်၊ နောက်ပြန်ချည်ထားတဲ့ လက်ထဲ ရောက်အောင်ကို ဓားကိုထည့်ပေးပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်”

“ဆရာနှုတ်သွား၊ နဂိုကတည်းက ဓားယူသွားရင် ပြီးရော”

ဟု စိန်နက်က ပြောလိုက်ရာ ကြေားရသူအပေါင်းက ဝါးခနဲ့ရိုင်း၍ ရယ်ကြလေ၏။

“မရဘူးလေကျ၊ ဓားစာခံအဖြစ်နေရမယ့်လူဆိုတော့ သူတို့က ကျေနပ်အောင် ရှာကြတာကျ၊ တစ်ကိုယ်လုံးနဲ့အောင် ရှာတာ၊ ဟဲ... ဟဲ... အဲဒါနဲ့ ကြိုးကို ဓားနဲ့ထောက်ပြီး ပွဲတွေပြတ်ရတယ်၊ ကြိုးထုံးပြတ်ပြီး သွားတဲ့အခါမှာ အပြင်က ကျူပ်တပည့်က မျှက်ကို သေနတ်လာပေး ခိုင်းတယ်၊ ကျူပ်လဲ ဒီကောင်တွေကို စွမ်ပြီး ပစ်တော့တာပဲ၊ ဒီလိုပစ်ရင်းကနေ မကျိုးသီးဆီကို ပြီးသွားပြီး နားထင်ကို သေနတ်နဲ့ထောက်ပြီး ဖမ်းခဲ့ရတာ၊ ဖမ်းခဲ့ပြီးတော့မှ မြင်းရထားရှုက်ထားတဲ့ မြိုက်သွားပြီး မြင်းရထားနဲ့ ပြီးရတာ၊ စို့အိုးတန်းဘက် က သစ်သားစည်တစ်လုံးသွားဝယ်ပြီး ကမ်းနားကိုယူသွား၊ သမွန်တစ်စီးငှားပြီး သမွန်နဲ့သယ်လာရတာပျော်၊ မျှက်ပိုင်ရှင်က လမ်းဘေး မှာ မျှက်ပြေားတဲ့ လူလေ၊ သူကိုလဲ ခွဲဒါးလေးပြားပေးခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ သူရဲ့မျှက်ကိုပါ ခွဲဒါးခြောက်ပြားပေးပြီး အပိုင်ဝယ်ယူလာခဲ့ရတာပဲ၊ ဟဲ... ဟဲ... လူဆိုလိုက်း နှစ်ခုလုံးကတော့ ဆရာဆိတ္ထုများကို မြေလျှို့ပြီးရှာ နေကြလေပျော်၊ အဲဒီတော့ ဟိုအသေကောင် မကျိုးသီးရဲ့ ကိုယ်ကအကျိုးတွေ လုံချည်တွေချွဲတွေပဲပြီး ဆရာဆိတ္ထုများရဲ့ အကျိုးတွေလုံချည်တွေဝတ်ပေး၊ မျက်နှာကိုလဲ မမှတ်မိအောင် ခုတ်ထစ်ပစ်ခဲ့ရင် ကောင်းမယ်၊ ဟိုကောင်တွေက ခြေရာခံပြီး လိုက်လာခဲ့လို့ ရှိရင် ဆရာဆိတ္ထုများ သေပြီးလို့ ယူဆနိုင်တာ ပေါ့ပျော်”

ဟု မိုးသီးကပြောသဖြင့် ဆိတ္ထုများသည် အကျိုးလုံချည်များကို ချွဲတွေ သဘော်သားတစ်ယောက်ကို ပေးလိုက်ရာ သဘော်သားသည် မကျိုးသီး၏ ကိုယ်၌ ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်ပြီးနောက်...
ထုတွောဝတီစာပေ

ထိန္ဒာက် ဆိတ်ဖွား မိုးသီး၊ သေတ္တာတို့သည် ရွှက်လျှော်ပေါ်သို့
တက်ကြလေ၏။ ဆိတ်ဖွားက သိက်စာအွန်းကို ပြောပြခြင်း သွားမည့်အစိအစဉ်
ကိုပါ မိုးသီးအား ရှင်းပြရာ မိုးသီးက...

“မဟုတ်သေးသွား ဆရာဆိတ်ဖွား၊ အကောင်းဆုံးကတော့ လောင်ဂျိတ်
၁၉၃၃ခုဝါဒကိုလောက်မှာရှိတဲ့ ကရိသူနား သောင်နားမှာ ခိုလို့ ကယ်လို့ကောင်း
မယ့် ကျွန်းကလေးတွေရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ ကျွမ်းတို့က ကျောက်ချုပြုး စောင့်နေမယ်
ခုတော့ သေတ္တာတစ်ယောက်တည်း လွတ်လိုက်မယ်၊ သေတ္တာက သိက်စာပါ
အအွန်းအတိုင်း သွားပြီးတဲ့ ပြီးတော့ ကြုံရာရွှက်လျေနဲ့ လိုက်ပြီး ဘိုကလေး
မြစ်ဝ ထပ်တစ်ရာကျွန်းဘက်မှာ ဆင်းပြီး ကရိသူနားကျွန်းကို အရောက်လာ
ပေတော့၊ ကျွန်းတွေကတော့ သေတ္တာပြန်ရောက်လျှင် ဆက်ပြီးစီစဉ်ရ
မယ်၊ ရတနာတွေမှားရင်တော့ သေတ္တာက တစ်နေရာရာမှာ ရှုစွဲထားပြီး
ပြန်လာခဲ့ပေတော့”

ဟု ပြောရာ သေတ္တာကပါ သဘောတူလေ၏။

ထိုကြောင့် ဆိတ်ဖွားက သေတ္တာခနီးထွက်ရန်အတွက် ရုပ်ဖျက်ပေး
ကေလေ၏။ ရုပ်ဖျက်ပေးရင်း ဆိတ်ဖွားက အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေ၏။

“သာမည့်ဖလသူတ်နဲ့ အငွေကထာနဲ့ကတွေမှာ သူရဲ့ကောင်း
(၁၃)မျိုး တွေ့ရတယ်၊ အဲဒီအထဲမှာ သူရာလို့ခေါ်တဲ့ သူရဲ့ကောင်းမျိုးဟာ
သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်ကူးဖို့ကြုံလာရင် ဖြတ်ကူးပံ့တဲ့ သူရဲ့ကောင်းမျိုးကဲ့ အခုလဲ
မင်းဟာ သွားရမယ့်ခရီးက နီးတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ချက်
တစ်လေးတောင် မှ ခက်ခဲတဲ့အကြောင်း တစ်လုံးတလေမှ ပြောဖော်မရပါ
လား၊ ဟား... ဟား သိပ်တော်တဲ့ သေတ္တာ တဲ့... ဒီပုံဆိုရင် တံငါသည်နဲ့
တူသွားပြီး သွားပေတော့”

သေတ္တာသည် ဆိတ်ဖွားနှင့် မိုးသီးကို နှုတ်ဆက်၍ ချက်ချိုင်းဖော်
လျေပေါ်မှုဆင်း၍ သွားလေတော့၏။

“တဲ့... ဆရာဆိတ်ဖွားရေး ကျွမ်းတို့၊ ကမ်းက ခွာကြုံမယ်”

ဟု ဆိုကာ မိုးသီးသည် သူ၏အောင်မြင်ခန့်ညာသော အသဖြင့် သဘောသားများအား ရွက်ကြီးများတင်ရန်နှင့် ကျောက်ကြီးတင်ရန် အမိန့် ပေးလိုက်လေတော့၏။

သဘောကြီးကမ်းမှုခွာသည်အခါ့၌ ဆိတ်ဖွားသည် စိန်နက်အား . . .

“စိန်နက်ရေ မြစ်ပယ်ကိုသွားခေါ်ခဲ့ပါပြီးကွာ၊ ပြီးတော့ ဟောခါက မောင်သန်အေးနဲ့ မြစ်ပယ်တို့ နှစ်ယောက်ကိုလဲ သဘောကြီးပေါ်မှာ လွတ်လွတ် လပ်လပ် အနားယူကြပါစေ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စိန်နက်သည် သဘောဝမ်းအောက်သို့ ဆင်းသွား ပြီးလျှင် မောင်သန်အေး နှင့် မြစ်ပယ်အား ဆိတ်ဖွားတို့ထဲသို့ ခေါ်၍လှလေ၏။

မောင်သန်အေး နှင့် မြစ်ပယ်အား တကွဲတပြားစီ ချုပ်ထားသည် ဖြစ်ရာ မောင်သန်အေးသည် မြစ်ပယ်ကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မျက်လုံး ကျွတ်ကျလုမတတ် ငေးမော ကြည့်ရှုလေတော့၏။

ဆိတ်ဖွားတို့ အနီးသို့ရောက်လျှင် ဆိတ်ဖွားက . . .

“သဘောပေါ်မှာ ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေကြပါ မင်းတို့ကို ဖမ်းထားရတာကလဲ ငါတို့ရဲ့ စေတနာကို နားမလည်ဘ မင်းတို့ထွက်ပြေးရင် အန္တရာယ်တွေ့မှာဖိုးလိုပါ” ဟု ပြောလေ၏။

မြစ်ပယ်သည် ပင်လယ်ပြင်ကြီး၌ ရွှေလွှားလွှေကြရှိသော သဘောကြီးပေါ်မှာ စိမိလိုက်ပါနေမည့်အဖြစ်ကို အုံအြေလွှေကြရှိနေ၏။

မိုးသီးသည် မြစ်ပယ်ကို မျက်များကြပ်တဲ့ ကြည့်နေလေ၏။ ဆိတ်တွင်းသုည်း . . .

“မမင်းဖြူနဲ့ တူလှချည်လား”

ဟု ရေရှာတို့လေတော့၏။ သို့ရာတွင် မြစ်ပယ်အနေရ အထိုင်ရ မက်သွားမည်ဖိုးသဖြင့် စွေစွေမျှ မကြည့်တော့ဘဲ ကုလားသဘောသားများနှင့် အတူ သွားရောက်၍ ကုလားပုံ တီးပေးနေလေ၏။ အဆိုကောင်းသောကုလားက လွမ်းခွေးဖွှာယ်ရာ အောင်ဟစ်၍ ဆိုလေ၏။

မြစ်ပယ်သည် မိုးသီး၏ ယောက်ဗျားပါသော ဥပမာဏပို့မြင်လျှင်...

“ဒီလူနှင့်ယောက်ဗျားပါပါ ခန့်ခန့်ညားညား သန့်သန့်ပြန်ပြန်နဲ့
လူဆိုးပို့လဲ ဖြစ်နေရသလား”

ဟု အုံပြုနေရာမှ မိုးသီးက ကုလားသဘောသားများနှင့်ရောက္ခာ
ကာ ပုံတီးနေပုံကို မြင်လျှင်...

“လူဆိုးပို့လဲ ဂိုတတော့ ဝါသနာပါသားပဲ”

ဟု တွေးထင်မိလေ၏။

ထမင်းစားသည်အခါ် မြစ်ပယ်နှင့် မောင်သန်းအေးတို့ အတူတကွ
စားကြလေ၏။ မောင်သန်းအေးက မြစ်ပယ်အား ...

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးရာ မြစ်ပယ်က အပြို့မင်းသမီးဖြစ်ကြောင်း၊ လူဆိုးများက
ဖမ်းထားကြောင်း၊ ယခုတစ်ဖန် လူဆိုးအချင်းချင်း ရောင်းစားလိုက်ပုံရ^၁
ကြောင်း မြစ်ပယ်က ပြောလေ၏။

“ဟုတ်တယ်၌ကျော်လဲ ဒီလိုပဲ၊ ကျော်ကိုလဲ ကျော်ရဲ့မိတွေးနဲ့ လူဆိုး
အဖွဲ့က ဒီလူတွေကို ရောင်းစားလိုက်တာပဲ၊ နည်းနည်းတော့ သတိထားနေ^၂
ပေါ့၊ ဟိုမှာ ပုံတီးနေတဲ့လူက ကြည့်ရတာ တယ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့လူပဲ
မြစ်ပယ်” ဟု မောင်သန်းအေးက ပြောလိုက်လေ၏။

ညာက်သို့ရောက်သောအခါ် ထိန်ထိန်သာသာ လမင်းကြီးနှင့်
ပင်လယ်ပြင်သည် လွှာနှစ်ဗျာ လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာ ကောင်းလေတော်၏။ မြစ်ပယ်
သည် သစ်သားစည်ကလေးကို ဖိုကာ လမင်းကြီးအား ငေးမောကြည့်ရှုရင်း
မျက်ရည်များ တတွေတွေ ကျလျှက်ရှုလေတော်၏။

မောင်သန်းအေးသည် မြစ်ပယ်အနီးသို့ ကပ်သွားပြီးလျှင်...

“အားမင်္ဂလာပါနဲ့ မြစ်ပယ်ရယ်... ကိုသန်းအေး ကားယောင်း
ရှိသားပဲ”

ဟု အားပေးစကား ပြောလေ၏။ ထိုနောက် အားပေးသလို ကူညီ သလိုနှင့် မြစ်ပယ်၏ လက်ကလေးကိုသွား၍ ကိုင်သဖြင့် မြစ်ပယ်က ဆတ်ခနဲ ပြန်၍ရန်းလိုက်လေ၏။

“ကိုသန်းအေးလေ မြစ်ပယ်ကို မြင်မြင်ချင်း စိတ်ထမှာ ဘယ်လို ဖြစ်မှန်း မသိဘူး ဒုက္ခာ... ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်ကွယ် ကိုသန်းအေးကတော့ သိပြီး ချုစ်တာပဲ” ဟု မယားတရား ချုစ်မေးဆိုလေတော့သည်။

“လူခိုးတွေလက်ထမှာ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ရောက်မှန်း မသိရတဲ့ အထဲ ဒုက္ခာမပေးပါနဲ့ရှင်း အေးအေးဆေးဆေး နေပါရစေ”

ဟု မြစ်ပယ်က ပြောလေ၏။

ဆိတ်ဖွား နှင့် မိုးသီးတို့လည်း ထမင်းစားရင်းနှင့် စကားပြော နေကြလေ၏။ မောင်သန်းအေးအနီးမှ မြစ်ပယ်သည် ရွှောင်ထွက်ကာ အခြားနေရာ၌ သွားရောက်ထိုင်လေ၏။ သဘေားသားတစ်ယောက်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ဂို့ အကဲခတ်ကြည့်ရှုလျက် မြစ်ပယ်အနီးသို့ ကပ်သွားကာ အတင်းဝင်၍ ပွဲဖက် နမ်းရှုပ်လေ၏။ မောင်သန်းအေးသည် တွေ့မြင်ပါ လျက် ဝင်ရောက်ကူညီခြင်း မပြုခဲ့ဘဲ ရုပ်၍ကြည့်နေလေ၏။ မြစ်ပယ်က... .

“လာကြပါဦး”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်ရာ မိုးသီးသည် ထမင်းစားနေရာမှ ပြေးထွက် လာပြီးလျှင် သဘေားသားအား ကုပ်မှုကိုင်ကာ မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့် ထိုးချု လိုက်လေတော့၏။

သဘေားလည်း ပက်လက်လန်လဲကျနေရာမှ မိုးသီးကိုကြည့်လိုက် လေ၏။ မိုးသီးလည်း ခါးကြားမှ သေနတ်ကိုထုတ်၍ ထိုသဘေားသားအား မိုင်းခနဲ ပစ်ချုလိုက်လေတော့၏။ ထိုနောက် မောင်သန်းအေးဘက်သို့လှည့် ကာ... .

“ကိုယ့်လူကလဲ ကိုယ့်ရွှေ့မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စောက် နေတာ ကြည့်နေရသလား၊ ခွဲပြီးထိုးပါလား၊ ဟိုမှာလဲ ပုစိန်တစ်လက် အဒဒါနဲ့ ခုတ်ပါလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်သန်းအေးက...

“ဆရာတိုက ကျွန်တော်တိုကို ဖမ်းထားတာဆိုတော့ ဆရာတို့
လက်တွင်းရောက်နေတာ မဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခုခံဝါမှာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မိုးသီးလည်း မောင်သန်းအေး၏ စကားကြားရလျှင် အူးသီသော
မျက်နှာနှင့် ဆိတ်ဖွားအား လုမ်း၍ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆိတ်ဖွားက...

“မဟုတ်ပါဘူးကွဲ ငါတို့က မင်းတို့ကိုဖမ်းထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့
အတွက် အသက်စွဲနှင့်ပြီး ကယ်လာကြတာ၊ ဉာနေက ထွက်သွားတဲ့ သေတ္တာ
ဆိုတဲ့ကောင်က မင်းအတွက် သူ့အသက်ကို အပေါင်ထားပြီး မင်းကို ထုတ်
ခဲ့ရတာ၊ ဟောဒီ မြစ်ပယ်အတွက်ကို ဟောဒီ မိုးသီးက သီဟိုင်းကနေ ရောက်
လာပြီး ဓားစာခံအဖြစ်နဲ့ ကယ်ခဲ့ရတာ”

ဟု အစချိလျက် မောင်သန်းအေး၏ မိတ္ထုး အုတ်ဂူလာ၍ အပ်ပုံ၊
မယဉ်စွဲယိုသည့် မောင်သန်းအေး၏ ချိစုံသူ လာရောက်အကုံအညီတောင်းပုံ
မြစ်ပယ်၏ မောင်ဖြစ်သူ့တယောသမား မောင်မြင့်သွေးအား လုခိုးများက
သတ်ဖြတ်၍ အလောင်လာ၍ ပစ်ထားပုံမှအစ မိုးသီး သေတ္တာနှင့် မိမိအပါအဝင်
လူသုံးယောက်တို့ စွဲနှစ်စားခဲ့ကြရပုံကို ရှင်းပြသည့်အပြင် ယခုအခါးနှင့်လည်း
သေတ္တာသည် မောင်သန်းအေး၏ ရင်ဘတ်နှင့် မြစ်ပယ်၏ ကျော်ပါရှိသော
ရှုက်စာပါ အညွှန်းအတိုင်း ရတနာများ သွားရောက်တူးဖော်လျက်ရှိပုံ၊
ရတနာများ ရရှိလာသည့်အခါးနှင့် မောင်သန်းအေး နှင့် မြစ်ပယ်အား အညီ
အမျှ ခွဲဝေပေးရန် ဖြစ်ကြောင်းကိုပါ ရှင်းပြပြီးနောက်...

“မင်းတို့ကို ကယ်ရတဲ့ကိစွဲမှာ ငါခဲ့မိတ်ဆွေဆိုလဲဟုတ်၊ တပည့်ဆို
လဲဟုတ်တဲ့ သူတောင်းစား အိုလဲတောင်မှ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပါတယ်ကွာ”

ဟု မိတ်မကောင်းသော လေသံဖြင့် ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မြစ်ပယ်သည် မိမိအား အသက်စွဲနှင့် ကယ်ဆုံးခဲ့သည်
ဆိုသော မိုးသီးအား လုမ်း၍ကြည့်လိုက်လေ၏။ အရှင်အလောင်းကောင်း၍

အသာ:ဝါကာ မျက်လုံး မျက်ခုံးကောင်းလှသော မိုးသီး၏ ဥပမာဏပို့မြင် လျှင်...

“ဟုတ်မှပါပါ၊ သူကြည့်ရတာ စွန့်စားစုံမယ့် ရှုပ်မျိုးပဲ”

ဟု တွေးထင်မိလေ၏။

သတော်သားများလည်း မိုးသီးက သတော်သားတစ်ယောက်အား ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ပစ်ပုဂ္ဂိုကြည့်၍ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မျက်စပစ်ကာ “ဘယ်လိုလဲ တယ်လ ရက်စက်လှချည်လား”ဟူသော သဘောကို ၃၇၅ပြား လေ၏။

မိုးသီးတို့၏ ရွက်သတော်ပြီးသည် တရွေ့ရွှေ့နှင့် လာခဲ့ရာ ကရစ်သူနား သောင်ပြင်သို့ရောက်လေ၏။ ထိုသောင်ပြင်၏ အနီးရှိ ကျွန်းငယ်ကလေး တစ်ကျွန်း၌ သတော်ကို ရပ်နားကာ သို့က်ညွှန်းအတိုင်း ရတနာသို့က်ကို သွားရောက်တွဲးဖော်သည့် သေတ္တာအား စောင့်မှုပ်နေကြလေ၏။

မောင်သန်းအေးကမူ မြစ်ပယ်အနီးသို့ မယောင်မလည်ကပ်သွား ခြင်း၊ လူလစ်သည်နှင့် ချစ်ရေ့ဆိုခြင်း စသော မဖွယ်ရာသည့်ကိစ္စများကိုသာ ပြုလုပ်လေ့ရှိ၏။

တစ်ညွှန် လကလည်း သာ၍နေစဉ် မိုးသီးသည် အိပ်၍မပျော်တဲ့ ရှိသွားဖြင့်၊ ကျွန်းပေါ်ရှိ အုန်းပင်တစ်ပင်အား မို့ကာ တယောထိုးနေလေ၏။ မြစ်ပယ်လည်း အိပ်မပျော်နိုင်သေးဘဲရှိရာ မိုးသီး၏ တယောသို့ နှစ်မော လေသည်။

ဆိတ်ဖွားမှာမူ မှန်အိမ်ကို ထွန်းလျက် ‘လူသားတို့၏ထွက်ရပ်လမ်း’ ဟူသော ကျမ်းကြီးကိုစတင်၍ ရေ့သားနေလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ တစ်စုံ တစ်ယောက်သည် မိုးသီး၏နောက်သို့ ခြေသံမကြားရအောင် တရွေ့ရွှေ ချဉ်းကပ်သွားပြီး မိုးသီး၏ ပခုံးကို ပုဆိုနိုင် ခုတ်ချုလိုက်လေတော့၏။

မိုးသီးလည်း တယောက်ထိုး၍နေရာမှ ဆတ်ခနဲ့ခေါင်းကို င့်ခုလိုတဲ့ ပြီးလျှင် ရှုတ်တရက်လှည်၍ ထိုသူ၏ ရင်ဝသို့ ခြေထောက်ဖြင့် ကန်လိုက်ရာ

ထိသူနောက်သို့ လဲသွားလေ၏။ ထိသူက အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဓားဖြင့်
ထိုးပြန်လေ၏။ မိုးသီးကရှောင်၍ ခြေဖြင့်ကန်ပြန်လေ၏။ အတော်ကြာသည်
အထိ သတ်ပုတ်ပြီးနောက် မိုးသီးသည် ထိသူမားမြှောင်နှင့်ပင် ထိသူအား
ထိုးလိုက်ရာ ထိသူသည် 'အား'ခနဲ အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

အော်သံမှာ ကျွန်းတစ်ခုလုံးကိုသာမက ပင်လယ်ကြီးကိုပင် လွှမ်းမိုး
သွားသည်မှာ ထင်မှတ်ရလေတော့၏။ ထိုသဘောသီးမှာ မနေ့က မိုးသီး
သတ်လိုက်သော သဘောသီးနှင့် လွန်စွာခင်သော သူငယ်ချင်းဖြစ်ပေရာ
သူ့သူငယ်ချင်း သေရသည့်အတွက် မိုးသီးအား လက်စားချေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သဘောသီးများလည်း သေနတ်များ ပုဆိန်များဆွဲကိုနိုကာ သဘော
ပေါ်မှဆင်း၍ လာကြပြီးလျှင် မိုးသီးကိုတစ်လှည့် ဓားတန်းလန်းနှင့် သေဆုံး
လျက်ရှိသော သဘောသီးကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရှုကာ သဘောပေါ်သူ့ပြန်၍
တက်သွားကြလေတော့၏။

သဘောသီးများ တက်၍လာသည့်အခါ၌ မောင်သန်းအေးက...

"ဘာဖြစ်တာလ"

ဟု မေးရာ သဘောသီးတစ်ဦးက မိုးသီး နှင့် သဘောသီးတစ်ဦး
သတ်ပုတ်ကြောင်း၊ သဘောသီး သေဆုံးသွားကြောင်း ပြောလျှင်...

"ဒီလူကတော့ သဘောသီးတွေ သတ်နေတာပဲ၊ မနေ့ကလဲ
တစ်ယောက်၊ ကြောရင် တစ်ယောက်မှ ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး"

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းသလိုနှင့် သဘောသီးများ၏ စိတ်ကို
နှီးဆွဲလိုက်လေတော့၏။

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ယခုပါလာသော သဘောသီးဆိုသူများမှာ
လည်း ကျွန်းပြေးများ၊ ထောင်ပြေးများနှင့် ဝရမ်းပြေးများသာ ဖြစ်ကြပေ
သည်။ မည်သည့်တိုင်းပြည်တွင်မှ အတိအကျ နေထိုင်ခြင်းမရှိဘဲ ပင်လယ်ပြင့်၍
သာလျှင် အချိန်ကုန်၍ နေကြသူများ ဖြစ်၏။ သူတို့သည် တစ်ချိန်က ဖြူခြက်
သဘောကြီးနှင့် လှည့်လည်ကာ ဓားပြတိက်ခဲ့ကြသော ပင်လယ်ဓားပြမှား

လည်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုပင်လယ်ဓားပြ သဘောကြီးအား ဗုဒ္ဓနီ ဟူခေါ်သည့် ပင်လယ် ဓားပြကြီးက ကုန်သည်တစ်ရီးအား ရောင်းချခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ရောင်းချရာ၌ သဘောသားများကိုပါ ထည့်သွင်းရောင်းချခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုကုန်သည်ထံမှ မိုးသီးကတစ်ဆင့် ဝယ်ယူခဲ့ရာ သဘောသားများလည်း သဘောနှင့်အတူ ပါ၍ လာခဲ့ပေသည်။

သဘောသား ပင်လယ်ဓားပြများမှာ နဂိုကပင် သဘောကြီးကို အပိုင်စီး၍ ထွက်သွားကြလိုသည့်အထဲတွင် မိုးသီးက သဘောသားနှစ်ယောက် ကို သတ်ပစ်လိုက်သောအခါ၌ သဘောသားများအား စိန်ခေါ်လိုက်သကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ သဘောသားအလုပ်ကို ရှိုးရှိသားသား လုပ်ကိုင်သော ကုလား အဆူးလည်း ရှိသားသည်ဖြစ်ရာ ပင်လယ်ဓားပြသဘောသားတို့သည် ထိုကုလား များအားလည်း သွေးထိုးစည်းရှုံးလျက်ရှိပေသည်။ မောင်သန်းအေးမှာလည်း ပင်လယ်ဓားပြ သဘောသားများအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ . . .

“ကိုယ့်လူတို့က လူညွှန်တွေပဲ အများနဲ့တစ်ယောက်ဖျား၊ လူညီရင် ဤကို ကွဲလိုဖတ်ရတာပဲ၊ ဟဲ . . . ဟဲ၊ ကိုယ်လဲ လူဆိုး၊ သူလဲ လူဆိုးပဲမွား၊ မလိမ္မာလို ဆိုးကြမိုက်ကြပြီးမှတော့ သူတစ်ပါးရဲ့ ခြေထောက်အောက်မှာ ပြားပြားဝပ်မနေသင့်ပါဘူး”

ဟူ၍လည်းကောင်း . . .

“ရတနာတွေရလာရင် ကိုယ့်လူတို့ကို တစ်ဝက်ခွဲပေးမယ်၊ မိုးသီး ဆိုတဲ့လူကို အပြတ်သာ ရှင်းခဲ့ကြပေတော့”

ဟူ၍လည်းကောင်း လူ့ဆော်သွေးထိုးလေတော့၏။

သဘောသား ပင်လယ်ဓားပြများအား မြောက်ထိုးပင့်ကော် လုပ်သကဲ့သို့ မြှုပ်ပယ်အနီးသို့လည်း ချဉ်းကပ်ကာ . . .

“မြှုပ်ပယ်နဲ့ ကိုသန်းအေးနဲ့က ရတနာတစ်ဝက်စီကြမှာ ဟဲ . . . ဟဲ၊ ကိုသန်းအေးရဲ့သဘောကတော့ ရတနာတွေကို တစ်ဝက်စီမဆဲချင်းဘူး၊ ရတနာချင်းလဲပေါင်း၊ လူချင်းလဲပေါင်းဆိုရင် မကောင်းဘူးလား”

ဟူ၍ မျက်နှာပြောင်တိုက်ကာ ချစ်ရေးဆိုလေတော်၏။

ဤသိနေလာခဲ့ရာ ရက်အတော်အတန် ကြာသောအခါ၌ ပင်လယ် စားပြ သဘောသားများနှင့် မောင်သန်းအေးတို့သည် တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ညက်တည်း ဖြစ်သွားကြလေသည်။ မောင်သန်းအေး၏ စိတ်၌ မိုးသီး သာရွှေ့ မကျေမန်ပြစ်သည် မဟုတ်ပေ။ မြှစပယ်ကိုလည်း မကျေမန်ပြစ်ကာ... .

“သိမယ်... မြှစပယ်၊ နင်္ဂါအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး သိရမယ်” ဟု ကြိမ်းဝါးလျက်ရှိလေတော်၏။

တစ်နွေးသု၌ တံငါးလေကြီးတစ်စင်းသည် မိုးသီးတို့ထံရောက်ရှိလာ လေတော်၏။ ထိုလေကြီး၌ သေတ္တာလည်းပါ၍ လာလေ၏။ ထိုနောက် တံငါးလေကြီးသည် သေတ္တာကို ထားခဲ့ပြီးနောက် ထွက်ခွာ၍ သွားလေတွေ့သည်။

“ဟေ့... သေတ္တာ နေရာကျရဲ့လား”

ဟု မိုးသီးက နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

“လွယ်တော့ သိပ်မလွယ်ဘူးပြီး သွားရတဲ့ ခနီကလဲ ကုန်းတစ်တန် ရေတစ်တန်၊ ပုလိပ်တွေ စုတောက်တွေလဲ ခြေချိုးကို လိမ်နေတာပဲ၊ မကိုယ် ရဲ့တပည့်တွေကရော မြှေခ်တို့အဖွဲ့ပါ ဆရာဆိတ်ဖွားကို မြေလှန်ရှာနေက လေချု ဟိုရောက်တော့ ဉာဏ်ကြီးမှာပဲ တောင်ပေါ် အတက်အဆင်းလုပ်တဲ့ လျေကားထိပ်က ကျောက်သီလုးရပ်ကြီးရဲ့ မျက်လုးကိုတူးရတယ်၊ တူးတော့ ဟောဒီ ကြေးပုရပိုကလေး တစ်ခုပ်ထွက်လာတယ်၊ အခြားဘာရတနာတွေ မှ မရှိဘူး”

ဟု ဆိုကာ သေတ္တာသည် ကြေးပုပိုက်ကို ထုတ်၍ ပေးလေ၏။

ဆိတ်ဖွား၊ မိုးသီး၊ မောင်သန်းအေးနှင့် မြှစပယ်ကိုပါ ထိုပုရပိုက်ကို စိုးဝန်ကြည်ရှုကြလေ၏။ ပုရပိုက်ပေါ်၌ကား အောက်ပါစာကို ရေးထားလေ၏။

သိက်စာ

ငဖြူသီး ငမဲ့ကြီး၊ ငန်ကျော်၊ ပဋိရှာက
သိန်း ဟူသော ကျွန်ုပ်တို့လေးသား ဆိုးသွမ်း
ရမ်းကား၍ ရသမျှသော ရတနာပစ္စည်းများအား
အိန္ဒိယသမ္မဒရာအတွင်းရှိ မော်လိုက်ကျွန်းစုများ
အနက် အကြီးဆုံးသောကျွန်းရှိ အမြင့်ဆုံးသော
တောင်ကုန်း၏ ထိပ်တည့်တည့် မြှုပ်နှံထားသည်။

ထိပုရပိုက်ကိုကြည့်၍ တစ်ဦးမျက်နှာကို တစ်ဦးကြည့်ကြလေ၏။
ထိုနောက် ဆိတ်ဖွားက အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေတော့၏။

“အုံရောက္ခာ၊ မောင်သန်းအေးရဲ့ ရင်ဘတ်က စာနဲ့ မြစ်ပယ်ရဲ့
ကျောက စာကို ပေါင်းမှဖတ်လို့ရတဲ့ စာတစ်စောင်၊ အဲခီစာကလဲ သိက်စာ
အညွှန်းအတိုင်း သွားပြီးတူးပြန်တော့လဲ ရတနာပစ္စည်းက မရသေးဘဲ နောက်ထပ်
နေရာတစ်နေရာ ညွှန်ထားပြန်တာကို၊ တယ်လဲညာက်ပြီးတဲ့ လူရမ်းကားကြီး
လေးယောက်ပဲကျားဟဲ့ . . ဟဲ့ မဟုတ်မှုလွှာရော ငဖြူသီး ငမဲ့ကြီး၊ ငန်ကျော်၊
ပဋိရှာသိန်းဆိုတဲ့ လူရမ်းကားကြီး လေးယောက်ထဲမှာ အရပ်အပုဆုံးလူက
ဒီညာက်ကိုထုတ်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဘာဖြစ်လိုလဲဆိုတော့ လူပုတွေဟာ တယ်လဲ
ညာက်နိုညာက်နက်များတာကို . . ဟာ . . . ဟ”

ဆိတ်ဖွား၊ မိုးသီး၊ သေတ္တာ၊ မောင်သန်းအေးနှင့် မြစ်ပယ်တို့သည်
ကျွန်းကလေးပေါ်ရှိ အနှစ်ပင်ရိုပ်အောက်၌ ထိုင်ကာ ရတနာပစ္စည်းများကို
သွားရောက် တူးဖော်ရန်အတွက် တိုင်ပင်နေကြလေ၏။

“ရတနာပစ္စည်းတွေရရင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခွဲဝေယေးပြီးရင်
သဘောသားတွေကို တိုက်ထိုက်တန်တန် ဆုကလေး ဘာလေးချုပ်ပဲ အော့
ဆိတ်ဖွားရေး ကျွန်ုပ်တို့ကတော့ အကိုယ်ဆောင် သက်သက်ပဲ အဲခါထက် အက်တာ
ကတော့ မြစ်ပယ်နဲ့ မောင်သန်းအေးတို့ရဲ့ နေရေးထိုင်မေးနဲ့ လုပြုမေးပဲ”

ဟု မိုးသီးက ပူးပန္တာ ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော်နဲ့ မြစ်ပယ်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်မယ်လေ”

ဟု မောင်သန်းအေးက မျက်နှာပြောင်တိုက်၍ ဝင်၍ ပြောလိုက်ရာ မြစ်ပယ်က . . .

“ရှင့်ကို ဘယ်သူက လက်ထပ်မယ်ပြောလိုလဲ၊ ပြီးတော့ ရှင့်ကို မျှော်လင့်နေရာတဲ့ မယဉ်နှစ်ယိုတာ ရှိတယ်လို့ ဟောဒီ ဆရာကြီးက ပြောတယ် မဟုတ်လား” ဟု ဆိတ်ဖွားအား ညွှန်ပြ၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒါ့ . . . ဒါကောင်မအကြောင်း မပြောစမ်းပါနဲ့ ကျူးက တကယ် မေတ္တာရှိခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ယောကျားဆိုတော့ အပျော်သဘောထားခဲ့တာပါ”

ဟု မောင်သန်းအေးက မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး နီမြန်းလျက်ပြော လိုက်လေ၏။

“ဟ. . . ကောင်ရာ ဝါတို့အသက်တွေကို ဖက်ရွက်လိုသဘောထား ပြီး မင်းအသက်ကိုကယ်ခဲ့တာ၊ ရာဇဝတ်မှုတွေကျူးလွန်ခဲ့တာဟာ အပြစ်မရှိတဲ့ မိန့်ကလေးတစ်ယောက်ကို အပျော်သဘောထားတာပါဆုံးပြီ နောက်တစ်ယောက် ကို အပိုင်ကြုံပို့၊ အမျိုးကောင်းသမီးလေးတွေကို စောကားဖို့ အခွင့်အရေးချေ အောင် လုပ်ပေးသလိုဖြစ်နေပြီ မောင်သန်းအေး”

ဟု ဆိတ်ဖွားက စိတ်ပျက်စွာ ပြောလိုက်လေ၏။

မောင်သန်းအေးသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ သဘောပေါ်သို့ တက်၍ သွားလေ၏။ သဘောပေါ်သို့ရောက်လျှင် ပင်လယ် ဓားပြုသဘောများအနက် ပြုကျိုးသော ပင်လယ်ဓားပြုသဘောသားကြီး ငရဲဆိုသူ ထံသို့ သွားရောက်ကာ . . .

“ရတနာတွေတော့ မရသေးဘူး၊ သေတ္တာဆိုတဲ့ကောင်သွားရာလဲ ရတနာတွေမရခဲ့ဘူး၊ အဲဒီမှာ ရတနာ မြေပုံအညွှန်းရခဲ့တာပျော် ဒီတော့ အဲဒီ အညွှန်းအတိုင်း သွားရမယ်၊ မိုးသီးတို့ သေတ္တာတို့ ဆိတ်ဖွားတိုကို နီညွှန်းပေါ် မှာပထားခဲ့မယ်၊ အဲဒီ ရတနာမြေပုံ အညွှန်းကိုလဲ ကျူးသေောချာမှတ်ခဲ့

တယ်၊ သိပ်မခက်လျပါဘူး၊ မော်လိုက်ကျွန်းစုထဲက အကြီးဆုံးကျွန်းကြီးရဲ့ အမြင့်ဆုံး တောင်ထိပ်မှာရှိတယ်တဲ့၊ ကဲ ဒီတော့ ခုချိန်မှာ အချိန်ကောင်းပါ သူတို့သုံးယောက်စလုံး ကျွန်းပေါ်မှာရှိနေတုန်း အချိန်မှာ ကျူပ်တိုက သဘောကြီးကို အပိုင်စီးပြီး လစ်မှုဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ပင်လယ်ဓားပြုကြီးက ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်စိ ကစ်ဖက်ကိုဖို့တိုက်ကာ နှီးခန့် လေ့ချွန်လိုက်လေ၏။

ထိုနောက် ပင်လယ်ဓားပြု သဘောသားများအား ခေါ်ယူ၍ မိုးသီး တို့အား တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်လေ၏။ ငရဲက မိုးသီးအား ထိုင်နေ သည့်နေရာသို့ သေနတ်ဖြင့် ချိန်လိုက်ရာ မောင်သန်းအေးက လက်ကိုဆွဲ၍...

“နော်းပျု မပစ်နဲ့ဗျား၊ မြစ်ပယ်ကိုပါ ရအောင်ခေါ်မယ်”

ဟုဆိုကာ မောင်သန်းအေးသည် ကျွန်းပေါ်သို့တက်လေ၏။ မြစ်ပယ် အနီးသို့ရောက်လျှင် မြစ်ပယ်အား လက်ကိုဆွဲ၍ သဘောဆီသို့ပြောရာ မြစ်ပယ် လည်း ရှန်းကန်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ပင်လယ်ဓားပြုများသည် မိုးသီး၊ ဆီတ်ဖွား နှင့် သေ့တ္တာတို့အား သေနတ်ဖြင့် တရာစပ် ပစ်ခတ်လေတော့၏။

ပင်လယ်ဓားပြုများသည် ကျွန်းပေါ်သို့ တက်လာပြီးလျှင် မိုးသီးတို့ အား လိုက်လဲ ပစ်ခတ်လေတော့၏။ မိုးသီးတို့ သုံးဦးလည်း ကျွန်း၏တစ်ဖက် သို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ကြလေ၏။

ပင်လယ်ဓားပြုများသည် သဲသဲမဲမဲ လိုက်လဲရှာဖွေကြသေး၏။ မတွေ့ သည့်အဆုံး၌ လူသူအရောက်အပေါက် နည်းလှသော ထိုကျွန်းပေါ်၌ အစာ ငတ် ရောက်နှင့် သေပေတော့ဟု သဘောထားကာ ချွက်လွှင့်၍ ထွက်သွား ကြလေတော့၏။

ညိုင်းသို့ ရောက်သည့်အခါ့ သေ့တ္တာသည် ဆီတ်ဖွားအနီးသို့ ရောက်လာပြီးလျှင်...

“ဆရာဆီတ်ဖွားရေ သေမလို့နော် ဟား... ဟား”

ဟု ပြောဆို ရယ်မောလေ၏။

“ပင်လယ်ဓားပြ တစ်ယောက်က တော်တော် လက်ဖြောင့်တယ်ဘူး
ငါရဲ့နားချက်နားကနေ ကျဉ်းဆန်းက စိုးခဲ့ စိုးခဲ့ နေတာပဲ၊ မောင်သန်းအေး
ကတော့ ငါတို့အပေါ်မှာ တော်တော်ကိုပဲ မိတ်ကောင်းထားပုံရတယ် ဟား...
ဟား” ဟု ဆိတ်ဖွားကပါ ရယ်စရာပြောလိုက်သည့်အချိန်၌ မိုးသီးလည်း
ပုန်းအောင်းနေရာ အုန်းပင်ပေါ်မှ ဆင်း၍လာလေ၏။

“ဒီကောင်တွေတော့ ရွှေက်လွှေ့သွားကြပြီဗျာ”

ဟု မိုးသီးက ပြောပြုလေ၏။

မိုးသီးသည် ဘောင်းဘီအိတ်အတွင်းမှ စီးကရက်ကို ထုတ်၍ မီးညို
လိုက်ပြီးနောက်...။

“မောင်သန်းအေးက မြှစ်ပယ်ကို အတော်ဆွဲသွားတာပျော် ကောင်မလေး
သနားစရာပျော်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ရတနာတွေတွေးလို့ရသွားရင်လဲ သူတို့
နှစ်ယောက် သင့်မြတ်သွားမှာပါ”

“ရတနာတွေတော့ ရုမှာမဟုတ်သွားပျော် သူတို့နှစ်ယောက်သာ သဝိမြတ်
ချင်သင့်မြတ်သွားမှာ၊ ကျူးပေးလိုက်တဲ့ မြေပိုက အတူကြိုးလေ”

“ဟင်... ပိုင်လိုက်လေပျော်၊ ဘယ်လို စိတ်ကူးနဲ့မှား အတုတစ်ခု
လုပ်ထားရတာပဲပျော်” မိုးသီးက သေတ္တာကို တအုံတော်ပြုနေ့မေးလိုက်သည်။

“ကျူးပေးလေပို့သွားယူရတာက ဆယ့်ငါးရက်လောက်တောင်
ကြောတယ်ဆိုတော့ ဒီအတော်အတွင်းမှာ လူတွေဟာ စိတ်ပြောင်းချင် ပြောင်း
သွားနိုင်တယ်ကိုပျော်၊ ဒါကြောင့် လို့ရမည်ရ အတုတစ်ခု ကျူးပေးလေပို့သီး
တာပဲ ကိုမိုးသီး”

“ဟ... မင်းဟာက သူမိုး စိတ်ကူးပဲ၊ အင်း... ဒီနေရာမှာတော့
သူမိုးစိတ်ကူးက သိပ်အသိုးဝင်သွားပြီဟော... ဟား... ဟား... ဟား”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောပြောဆိုဆို အားရပါးရ အော်ဟစ်ရယ်အား
လိုက်သည်ဆိုလျှင် သူတို့သုံးဦး၏ ရယ်သံများက ကျွန်းတစ်ခုလုံးကိုဖုံးလွှမ်း
သွားလေတော့၏။

ထိန္ဒေက် သူတို့သုံးသည် သတေသနဆိုက်ခဲ့သော နေရာဆီသို့
ပြန်၍လျောက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ထိန်ထိန်သာလျက်ရှိသော လမင်းကြီးနှင့်
ပင်လယ်ပြင်သည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံအားဖြင့် လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှ
တော့၏။

“ဆရာ မိုးသီး မြှစပယ်က မမင်းဖြူနဲ့ သိပ်ပြီးတူတာပနော်”

ဟူ၍ သေတ္တာက မိုးသီးအား ပြောလိုက်ရာ မိုးသီးက...

“အေး... ဟုတ်တယ် မောင်သန်းအေးကလဲ ကိုပြုရလိုပါပဲလား
...ဟား...ဟား” ဟု ရယ်စရာလုပ်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

(မမင်းဖြူဆီသည်မှာ... တစ်ခါက မိုးသီး နှင့် သေတ္တာတို့ နှစ်ဦး
အသက်စွာနှစ်၍ ကယ်ဆယ်ခဲ့ရသော အငြိမ်မင်းသမီးလေးဖြစ်၏။ ကိုပြုရခဲ့
သည်မှာလည်း မိုးသီးက ကယ်ဆယ်ခဲ့ရသောလည်း မိုးသီးအား အဆိုင်ခတ်
၍သတ်ရန် ကြံးစည်ခဲ့ဖွေးသော လူဖြစ်၏။)

“နောက်ဆုံးကျတော့ မမင်းဖြူနဲ့ တို့ပြုရတို့ ညားသွားကြတာပ
မဟုတ်လားဤ”

ဟု သေတ္တာက ပြောလိုက်ရာ မိုးသီးက ရယ်လေတော့၏။

ဆိတ်ဖွားကမူ တစ်လုံးတစ်ပါဒဲမှ ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်း မပြုဘဲ
ငြိမ်သက်စွာလျောက်လာရာမှ သေတ္တာဘက်သို့လှည့်ကာ...

“ငါဇော်တဲ့ ကျမ်းက လူတွေကို ကူညီဖို့ ကရှုဏာထားဖို့ မေတ္တာ
ထားဖို့ကျ ဒါပေမယ့် တကယ်ကတော့ လူတွေဟာ ကူညီဖို့လဲ မကောင်းသွေးကွာ
လူဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ နေရာမှာ ဘယ်သတ္တဝါနဲ့မှ
မတူဘူးဘူး... တော်ပြီ....၊ အဲဒီ ကျမ်းကို မရေးတော့ဘူး”

ဟု ဆိုကာ သူ၏ လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ဇော်လက်စ ကျမ်းစာအုပ်ကြီး
အား ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ လွင့်၍ပိတ်လိုက်လေတော့၏။

ထိန္ဒေက် ဆိတ်ဖွား၊ မိုးသီးနှင့် သေတ္တာတို့သည် ပင်လယ်ကမ်းစပ်
ရှိ သံသောင်ပြင်ပေါ်မှ ဖြတ်၍လျောက်လာကြလေ၏။ ငါးတို့ သေနတ်ဖြင့်
အပ်ခဲ့ရသော နေရာသို့ရောက်လျှင် သေတ္တာက ဆိတ်ဖွား၏လက်ကိုအော်
မိုးသီး၏လက်ကိုပါ ဆွဲ၍ ရပ်ကာ နားခွင့်လိုက်လေ၏။

ဆိတ်ဖူးနှင့် မိုးသီးတို့လည်း သေတ္တာနည်းတဲ့ နားစွဲနှင့်ကြေလေ၏။ ခြေသံလိုလို ကြားရသဖို့ကြားရာသို့ မျက်စိရောက်သွားကြလေ၏။ အုန်းပင် ၌ ကြီးဖြင့် ကပ်၍ထုပ်ထားသော လူနှစ်ယောက်ကို လရောင်၌ ကောင်းစွာ မြင်တွေ့ရလေတော့၏။

ဆိတ်ဖူးတို့သည် ထိသူနှစ်ဦးထံသို့ ပြီးသွားကြရာ အနီးသို့ရောက်လျှင် အုံအားသင့်ကြေလေတော့၏။

“ဘယ်လိုလဲ မောင်သန်းအေး ငါတို့ကို သေနတ်နဲ့ပတ်ဖို့ ကျွန်းပေါ်မှာ ထားခဲ့မယ်ကြော့ခဲ့တာ အခုတော့ မင်းကိုယ်တိုင် ကျွန်းပေါ်မှာ ကျွန်းခဲ့ပြီပေါ်ဟား . . . ဟား” ဟု ရယ်မောလျက် သေတ္တာသည် ကြီးများဖြေပေးပြီးနောက် မောင်သန်းအေး၏ပါးကို ဖြန်းခနဲ့ ရိုက်လိုက်လေ၏။ မိုးသီးကလည်း အခြားသူ တစ်ယောက်၏ ကြီးများကို ဖြေပေးလေ၏။ ထိသူကား မြစ်ပယ်ဖြစ်လေတော့၏။

“မင်းဆီက ရတနာတွေရှိတဲ့ ကျွန်းခဲ့အမည်နဲ့ အညွှန်းအပြည့်အစုံကို ငရော့တိုက သိသွားပြီကို၊ မင်းကိုခေါ်ဖို့ ဘယ်လိုတော့မလဲ”

ဟု ဆိတ်ဖူးက ပြောလိုက်လျှင် မောင်သန်းအေးက . . .

“ရတနာတွေရရင် ကျွန်းတော်က မြစ်ပယ်နဲ့ လက်ထပ်မလို့。”

ဟု စကားစလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြစ်ပယ်က မောင်သန်းအေး၏ပါးကို ဖြန်းခနဲ့ ရိုက်လိုက်ပြီးနောက် . . .

“လူယူတ်မှ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မိုးသီးက မောင်သန်းအေးအား အပြစ်ပင် မတင်တော့ဘဲ အေးဆေးစွာ ထိုင်၍ ဆေးလိပ်သောက်နေလေတော့၏။ ထိုနောက်ကား ဆိတ်ဖူးတို့ သည် ထိကျွန်းကလေးပြုပင် ဆက်လက်နေထိုင်ကြလေ၏။ သေတ္တာက သစ်ပင် မှ သစ်ခေါက်များကိုခွာ၍ ကြီးအဖြစ်ပြုလုပ်ကာ ပိုက်ကွန်ရက်၍ ငါးဖမ်းလေ၏။

မိုးသီးက ငါးများကို တံ့ထိုး၍ ကင်လေ၏။ နောခါများ၌ မိုးသီး သည် ကျွန်းပေါ်ရှိ အသီးအနှံများကို လိုက်လဲ ခုံးဆွဲတ်ရလေ၏။ ကျွန်း၏ အလယ်လောက်တွင်ရှိသော ကျောက်ရောတွင်မှ ရေကို ဆိတ်ဖူးက ခပ်ယူရမြဲ

ဖြစ်လေ၏။ မောင်သန်းအေးမှာမူ သစ်ပင်အောက်၌ အိပ်၌နေတတ်လေ၏။ မြစ်ပယ်အနီးသို့ မကပ်ခဲတော့ချေ။

တစ်နေ့သို့ ထိုကျွန်းနှင့်အတော်အတန် လျမ်းသောနေရာလောက် ဆီမှ သဘောတစ်စီး ဖြတ်သန်းလာသည်ကိုတွေ့လျှင် ဆိတ်ဖွားသည် သူ၏ အကျိုးကို ဖြစ်ခဲတဲ့ကာ တုတ်နှစ်အောင်းဖြင့် အလံနှစ်ခုလုပ်၍ အမြင့်ဆုံး သစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်ကာ အလံပြေလေ၏။

သဘောဆီမှုလည်း မှန်တစ်ချုပ်သည် နေရောင်ထဲတွင် လက်ခန့် လက်ခန့် ဖြစ်၍ နေလေ၏။

ထိုအခါ ဆိတ်ဖွားက...

“ဘာမှ မပုန္တေတာ့ပဲ။ သူတို့ဆီကလဲ ပြန်ပြီး အချက်ပြနေတယ်”

ဆိတ်ဖွား အလံပြသည်ကို ကြည့်လျက် သေတ္တာက...

“ဆရာဆိတ်ဖွား အလံပြတဲ့က တယ်လဲစနစ်ကျပါလာ”

ဟု အောက်မှနေ၍ ခိုးကျွေးလေ၏။ ဆိတ်ဖွားက အလံပြမဲပြ၍နေလေ၏။ ထိုနောက် အောက်သို့၌၍...

“ကိုမိုးသီးရေ့... ရာဘာဇေးတွေ သယ်လာတဲ့ သဘောပဲပဲ။ သူက တော့ ဒီကျွန်းကိုကပ်လို့ မရဘူး၊ လေ့နဲ့လာပြီး ကျေပိတို့ကို ခေါ်လို့လဲမဖြစ် နိုင်ဘူးဆိုပဲ၊ သူ့ဆီမှာ တရားခံတွေ ပါနေတယ်ဆိုပါလာ”

ဟု ပြောလျက် ဆိတ်ဖွားသည် အလံကို ပြမဲပြပြန်လေ၏။

“ကော်တာပဲပဲ။ ကိုမိုးသီးရေ့ ခင်ဗျားရဲ့ ‘ဘလူးဂျိုင်းယင့်’ ရွက် သဘောကြီးလ ဒီသဘောက ဖမ်းလာတယ်ဆိုပဲ”

ဟု ပြောဆိုကာ ဆိတ်ဖွားသည် သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့လေတော့၏။

“ဆရာဆိတ်ဖွား ဟိုကပြောတာ ဘယ်လို့သိသလဲပဲ”

ဟု သေတ္တာက မေးလိုက်ရာ ဆိတ်ဖွားက...

“မှန်ကလေး လက်ခန့် ဖြစ်သွားတာက အချက်ပြတာလေကွာ၊ ရှည်ရှည်လက်တာနဲ့ တိုတို့လက်တာ နှစ်မျိုးရှိတယ်၊ နေရောင်နဲ့လက်တာ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ မီးလုံးကလေးနဲ့ လက်ပြနေတာ၊ အရှည်အတိနှစ်ခုနဲ့၊ အော် စီစီ(၂၆)လုံးပြည့်အောင် တိတွင်ထားတဲ့ အချက်ပြနည်းပေါ့ကွာ”

ဟု ရှင်းပြလေ၏။

“အဆန်းပါလားဗျာ ကျူးကို သေသေချာချာ ပြောပြစ်မီးပါ၊ ဒီနည်းက ကျူးတို့၊ သူ့ခိုးတွေအဖွဲ့ အသုံးဝင်လိမ့်မယ်ဗျာ”

ဟု သေတ္တာက ပြောလိုက်ရာ အားလုံးက ဂိုင်း၍ ရယ်မောကြလေ၏။

“အဲဒါကို ၁၈၄၄-ခုနှစ်လောက်မှာ ဆမ်မြှေရယ်မောစ် ဆိုတဲ့လူက တိတွင်ခဲ့တာကျ၊ အသံနဲ့ပြရင်လဲ ရတယ်၊ (DAH) ‘ဒါ’ဆိုတဲ့ အသံရှည်နဲ့၊ (DIT) ‘ဒီ’ အသံတို့ကို ခွဲပြီး စိစဉ်ထားတာဖြစ်တယ်၊ အတိုကို အစက်နဲ့၊ သဘောထားပြီး၊ အရှည်ကို မျဉ်းကြောင်းနဲ့၊ သက်တပြုထားတယ်”

ဟု ဆိုကာ အောက်ပါအတိုင်း ရေးပြလေ၏။

A.	J.	S...
B....	K....	T...
G...	L....	U...
D...	M....	V....
E.	N..	W..
F....	O....	X....
G....	P....	Y....
R...	Q..	Z....
I..	R..	

“ဟာ... ပြလိုက်တော့လဲ တယ်ပြီးဂွယ်ပါလား၊ အဲဒါကို မြန်မာလို လုပ်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ ဟဲ... ဟဲ မြန်မာစာမှာလဲ အသံတူတွေဖြေတိလိုက်ရင် ရှည်း(၂၁)လုံးလောက်ပဲ ရှိတာပဲ၊ ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်၊ ဒါနဲ့၊ အလုံနဲ့ပြတဲ့ သက်တလဲ ပြောပါပြီး၊ ကျွန်တော်က ဒီကိစ္စတွေပြီးရင် ပင်လယ် ဓားပြ လုပ်ချင်လုပ်နော်းမှာ” ဟု သေတ္တာက ဆိုပြန်၏။

“ဒါက ဒီလိုကာ၊ စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန်ငါးခုကို ကျက်မှတ်ထားရမယ်၊ ပထမစက်ဝိုင်းမှာ အလုံကြီးက အောက်တည့်တည့်စိုက်ပြီး၊ အလုံသေးက နာရီ လတ်တံကို လှည့်ပြီး ပြရမယ်၊ ပထမစက်ဝိုင်းမှာ A.B.C.D.E.F.G စာလုံးငါးလုံးပြနိုင်တယ်၊ အဲဒီလိုပဲ ခုတိယစက်ဝိုင်းမှာက H.I.J.K.L.M.N ရယ်လို့၊

ပြနိုင်တယ်ကဲ” ဟု ဆိုကာ တစ်ဖက်တွင် ပုံဖြစ် ဖော်ပြုအပ်သော အလဲပြန်ည့်
သက်တရို့ ရှင်းပြလေ၏။

သေတ္တာအပါအဝင် မောင်သန်းအေး၊ မြစ်ပယ စသည်ကို ဆိတ်ဖွား
ရှင်းပြသည်ကို တအုံတည့် တေးမော၍ နားထောင်နေလေ၏။

“ဒီကျွန်းက လူသူအရောက်ပေါက်နည်းတယ်ပဲ၊ သဘောတွေလဲ
ဒီနားမှာ ဖြတ်လေ့မရှိဘူး၊ ဆရာဆိတ်ဖွားသာ အချက်ပြန်ည်းတွေကို အခုလို
တတ်မထားရင် အခက်ပဲ၊ ကျွန်းတော်ကတော့ ဒီအထဲမှာ x ‘အိပ်က်စီ’ဆိုတဲ့
စကားလုံးကိုတော့ ကောင်းကောင်းမှတ်မိပြီ၊ အိပ်က်စီ ဆိုတာ ကြော်ခြေခတ်
သတ္တာန်စာလုံးပဲ၊ အလဲနဲ့ပြတော့ အလဲကြီးက စောင်းစောင်း အလဲလေးက
စောင်းစောင်းပဲ၊ ဟဲဟဲ... အရောကြီးပြီး ပြေးပေတော့လို့ ကိုယ့်လူချင်း
အချက်ပေးရင် ဒီစာလုံးကို သုံးရမယ် ဟား... ဟား နေစမ်းပါပြီး ဆရာ
ဆိတ်ဖွားက သံရှိုင်းကုန်းမှာနေပြီး ဒါတွေကို ဘယ်လိုတတ်နေတာလဲ”

ဟု သေတ္တာက မေးလိုက်လေ၏။

“စာဖတ်တယ်လေကာ ENCYCLOPEDIA (အင်ဆိုကလိုပါးဒီ
ယား)ဆိုတဲ့ စွယ်စုံကျော်ထင် ကျမ်းကြီးတွေဟာ တကယ့်ကို လူသားတွေ
အတွက် အသုံးဝင်ပါဘို့” ဟု ဆိတ်ဖွားက ရှင်းပြလိုက်လေ၏။

ထိုနောက် ဆိတ်ဖွားက...

“ဘလူးရှိုင်းယင့်ကြီး ရောက်လာရင် အမိအစဉ်တစ်ခု လုပ်ထားမှ
ဖြစ်မယ် ကိုမိုးသီး” ဟု သတိပေးလိုက်လေ၏။ မိုးသီး သေတ္တာနှင့် ဆိတ်ဖွား
တို့သည် ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တိုင်ပင်ကြလေတော့၏။

ထိုသို့ တိုင်ပင်ပြီး များမကြာမိအချိန်၌ ဘလူးရှိုင်းယင့် ရွက်သဘော
ကြီး၏ ရွက်တိုင်များကို စတင်တွေ့မြင်ပြီးနောက် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာ
သော ငှါးတို့ ကျွန်းဘက်ဆိုသို့ ဦးတည်ခုတ်မောင်းလာသည်ကို ဆိတ်ဖွားတို့
ငါးဦးသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တွေ့ရလေတော့၏။

ရွက်သဘောကြီး ကျွန်းအနီးသို့ ရောက်ရှိလျှင် သဘောပေါ်တွင်
ပါရှိသော မိုးသီး၏ ကုလားသဘောသားများက ခုန်ပေါက်လျက် မိုးသီးအား
နှုတ်ဆက်လေ၏။ ထိုအထဲတွင် မိုးသီးတပည့်ပြစ်သူ စိန်နက်အား ပွဲ့ရလေ
တုမ္မဝ်တီစား

၏။ စိန်နက်ပုံးပေါ်၍ ကျော်ကား တစ်ခါက မိုးသီး၏အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့သော များက်ကြီးကိုလည်း တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ ရွက်သဘောကျောက်ချု၍ ကုန်းဘောင်များကို ထိုကာ သဘောပေါ်မှ ကုလားများနှင့်အတူ စိန်နက်လည်း များက်ကြီးကို ပွေ့ချိကာ ဆင်း၍ လာလေ၏။

“သရာမိုးသီးရေး၊ သရာတို့ကို သေနတ်နဲ့ပစ်ပြီး သဘောထွက် သွားတော့ ကျွန်တော့ကိုလဲ ပင်လယ်ဓားပြင်ရဲတို့က ရွက်တိုင်မှာကပ်ပြီး ကြီးနဲ့ ချည်ထားလိုက်ကြတာ၊ ဟောဒီ များက်ကြီးကဖြင့် လိမ္မာပေါ်များ ဉာဏ်ကျရော ကျွန်တော့လက်ထဲကို ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း လာပြီး ထည့်ပေး တယ်၊ ကျွန်တော့ လဲ ကြီးကိုဖြတ်ပြီးတာနဲ့ ပင်လယ်ဓားပြတစ်ယောက်ဆိုက သေနတ်ကို ဆွဲယူပြီး ဒီကောင်တွေကို ပစ်တာ၊ ငရဲနဲ့ ပင်လယ်ဓားပြ သုံးယောက်တော့သေပြီ၊ ကျွန်တဲ့ကောင်တွေကို အီနှီးယကို သွားမယ့် ရာဘာဇားတင် သဘောပေါ်မှာ တင်ပေးလိုက်တယ်၊ အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်တော်လဲ ကျွန်တဲ့ ကုလားသဘောသား တွေ့နဲ့အတူ ဒီကျွန်းဘက် ပြန်လှည့် လာခဲ့ရတာပါပဲ”

ဟု စိန်နက်က ရွှေ့ပြုလေ၏။ ထိုနောက် သေတွာာက . . .

“သဘောပေါ်ကိုတက်ပါ၊ နောက်မှ စီစဉ်ကြတာပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ သဘောပေါ်ကို တတ်ကြလေ၏။

ရှင်းတို့တက်ပြီး မကြာမိအချိန်၌ပင် ဘလူးရှိုင်းယင့် ရွက်သဘော ကြီးသည် ကျွန်းမှ စတင်ထွက်ခွာလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စာစားချိန်၌ သေတွာာက ဆိတ်ဖွားနှင့် မိုးသီး တို့ထဲ လာရောက်ကာ ကျောက်ဘီလူးရှုပ်ကြီး၏ မျက်လုံးအတွင်းမှ တူးယူ ခဲ့သော ရုတနာမြေပုံညွှန်း ကြေးပုဂ္ဂကိုပိုက်အစစ်ကို ထုတ်ပြုလေတော့၏။

“ပုရပိုက်အစစ်ကတော့ ဒါပဲ” ဟု ဆိုလေ၏။ မိုးသီးနှင့် ဆိတ်ဖွားတို့ သည် သေတွာာထုတ်ပေးသော ပုရပိုက်ကို ဖတ်ရှုရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှုရလေတော့၏။

(ရန်ကုန်မြို့အစွန်ရှိ တာမွေဟူသောအရပ်၌ သချိုင်း တစ်ဦးရှိ၏။

ထိုသူ၌၏၌ လွန်စွာပြီးမားသော ရပ်ပြီး တစ်ခုလုံးရှိ၏။ ထိုဒေဝါ
ကြီးအနီး၌ “ဦးနတ္ထီ”ဟု ကမ္မည်း ထိုးထဲ့သော အုတ်ဂုတ်လုံးရှိ၏။
ထိုအုတ်ဂုတ် လူရေး ကားကြီးလေးပါး ဖြစ်ကြကုန်သာ ဝဖြူသီး၊
ငမ်ကြီး၊ ငန်ကျော်နှင့် ပွဲရှုပ ဘသိန်းတို့၏ ရတနာ ပစ္စည်းများ
မြှုပ်နှံထားသည်၊ အကယ်၍ ထိုပစ္စည်းကို ကျွန်ုပ်တို့ လေးပါးသည်
အသက်ရှင်စဉ်၌ တူးဖော်ယူငင် ခြင်းမပြု နိုင်သော ကံထူးသူတို့
တူးယူလေ)

“ဟာ... ဟ၊ တယ်လဲဆန်းပါလား၊ ပင်လယ်ပြင်ကိုဖြတ်ပြီး ရတနာ
တွေကို ရှာဖွေပေးဖို့သွားခဲ့တယ်၊ တကယ်တော့ ကျေပ်က အဲဒီရတနာမြေပုံ
ပေါ်မှာ နေ့တိုင်းထိုင်လာခဲ့တာပဲ၊ ဆန်းလိုက်တာပျော်၊ ဒါဟာ စိလိုဆိုဖို့
သော့ချက်ကို ဖွင့်ပြလိုက်တာပဲ၊ လူဆိုတဲ့သတ္တုပါဟာ ဘာတိုက်ည့်ကြည့်
ဘာကိုစဉ်းစားစဉ်းစား၊ အဝေးကြီးကိုကြည့်မြင်ပြီး အဝေးကြီးကိုစဉ်းစားလေ့
ရှိတယ်၊ အမှန်က အနီးကအရာဝတ္ထုတွေကို အလေးဂရုပြုရမှာ ဦးနတ္ထီဆိုတာ
ကို နေ့တိုင်းတွေ့နေခဲ့တာပဲ၊ ဦးနတ္ထီဆိုတာ မရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ကို
ရည်ညွှန်း ထားတာပဲ၊ မစွဲတာ နိုးဘော်ဒီပေါ့ ဟာ... ဟ၊ ဆိတ်ဖွား...
ဆိတ်ဖွား... အများတကာက ပရော်ဖက်ဆာပြီး ဒေါက်တာပြီးလို့ ဂိုင်းပြီး
ခေါ်တာနဲ့ စိတ်ကြီးဝင်မလို့ ရှိသေးတယ်၊ ဒီအချက်က ကျေပ်ကို သတိပေး
လိုက်တဲ့အချက်ပဲ၊ ကျေပ်အတွက် လောကဆိုင်ရာ အမြင်တရားတွေ မပြည့်စုံ
သေးတာကို သတိပေးလိုက်တာပဲ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ဝမ်းနည်းသံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ နိုးသီးက ရွှေ့ဆက်ရမည် အစီအစဉ်ကို ပြုလုပ်ရန်ပြောဆို
လေ၏။

“ကျေပ်တို့တွက်လာခဲ့တဲ့ အယ်လ်ဖန်စွန်းကို သွားမယ် အဲဒီမှာ
ခင်ဖွား တို့က စောင့်နေ၊ ကျေပ်နဲ့သေတ္တာက ရန်ကုန်ကိုသွားမယ်၊ ပြီးတော့
ရတနာ တွေကိုတူးပြီးတူးမယ်၊ တူးပြီးရင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခွဲဝေပေးလိုက်၊
ရုပေါ့၊ အဲဒါတွေထက် အဇူးကြီးတာကတော့ ကျေပ်ဟာ ခင်ဖွားလို့ နိုင်တို့အမှာ
သွားပြီး နေမှာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ကျေပ်မှာက လုံသတ်မှုရှိနေပြီမဟုတ်

လား၊ ကျွန်တပည့် အိုလ်ကို သေနတ်နဲ့ပစ်ခဲ့တဲ့ မကျိုးသီးကို ကျွန်က သတ်လိုက်မှာပဲ၊ ဒီတော့ အမှုတွေမပေါ်ရအောင်”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်ရာ သေတ္တာက...

“အမှုတွေမပေါ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဆရာဆိတ်ဖွား”

“အမှုတွေမပေါ်အောင် ဆားပူလင်းနှင်းမောင်ရှိတဲ့ နေရာကို စုစုမဲ့ပြီး သူ့ကိုသွားသတ်ရမယ်ကွဲ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်ရာ သေတ္တာက...

“ဟူတ်လိုက်လေ ဆရာဆိတ်ဖွားရယ်”

ဟု အားရပါးရ ထောက်ခံလိုက်လေ၏။

“ဒါနဲ့နေပါပြီး ဆရာဆိတ်ဖွား၊ မောင်သန်းအေးတို့ကို ပြန်လှတ်လိုက်ရင် သူတို့ကို မကျိုးသီးနဲ့ မြှောင်တပည့်တွေက ရန်မရှာနိုင်ဘူးလား”

ဟု သေတ္တာက ပြောလိုက်ရာ ဆိတ်ဖွားက...

“ဒါကတော့ သူတို့အဲ့ဖြတ်ရမှာပဲ သူတို့က မနေ့စုံဘူးဆိုရင် ကိုမိမိသီးနဲ့ မင်းက တာဝန်ယူပြီး လျှော့မယ့်နေရာကို ခေါ်သွားပေးရမှာပေါ့ကွား၊ အေး.. အဲဒီလို ခေါ်သွားမယ်ဆိုရင် လူတစ်ယောက်ထပ်ပြီး ထည့်ပေးရမယ်”

“ဘယ်သူလဲ ဆရာဆိတ်ဖွား”

“မောင်သန်းအေးရဲ့ချစ်သူ မယဉ်နွယ်ကိုပါ ထည့်လိုက်မယ်၊ မောင်သန်းအေးနဲ့ ပေါင်းရစွဲမယ်လို့ ငါက ကတိပေးထားတယ်ကွဲ... ဟာ... ဟ”

မောင်သန်းအေးသည် မယဉ်နွယ်နှင့်ပေါင်းရမည်ဟု ဆိုလိုက်သည့် အခါ့ဗြှု စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ခေါင်းစိုက်စိုက်ချု၍ နေလေ၏။

“မြှောင်ပေးသွား” ဟု သေတ္တာက မေးလိုက်ရာ မြှောင်ပေးသွား...

“ကျွန်မ နေ့ပါတယ် ရန်ကုန်မှာ နေ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မနေချင်ဘူး၊ အစ်ကိုမိမိသီးနဲ့လိုက်မယ်၊ အစ်ကိုမိမိသီးကို အားကိုမို့ကောင်းတဲ့ယောက်အဲ့မို့ကို နောက်ထပ်ရှာဖို့ မလွှယ်တော့ဘူး၊ အစ်ကိုမိမိသီးက လက်ခံမယ်ဆိုရင် အစ်ကိုမိမိသီးကို ကျွန်မယူမယ်”

ဟု မြှောင်ပေးသွား ခဲ့ရင့်ဝင့်စွာ ပြောလိုက်ရာ...

အရာရာ၌ ရဲရင့်စွာစွမ်းစားပုံသော လူစွမ်းကောင်းကြီး မိုးသီးသည် ရှုက်စိတ်ကြောင့် မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး နှီမြန်းသွားသည့်အပြင် ခေါင်းကိုင့်၏ ထားလေ၏။

“အချိုစိတ် နှုလုံးသားရဲကြီးမှာသော သူပုန်ထမ္မာကြီးပဲ သေတ္တာ ရော မြစ်ပယ်ရဲနှုန်းသားမှာ သူပုန်ထက်နှုန်း၊ အုပ်လိုထိန်းလို မရတော့ဘူး၊ နှုလုံးသား သူပုန်တွေဟာ ဦးနောက်ကို အာဏာသိမ်းလိုက်ပြီ ဦးနောက်က ဘာမှ ဂွက်ဖက်ခွင့်မရှိတော့ဘူး၊ ဒီတော့ နှုလုံးသားက ပြောခိုင်းတဲ့အတိုင်း ပါးစပ်က ပြောလိုက်တာပဲ အဲဒါမှန်တယ်၊ လူပေါ်စကတည်းက ယောက်နှုန်းတွေ ကချည်း ရည်းစားစကား ပြောလာခဲ့ရတာ မြစ်ပယ်က အဲဒါကိုဆန့်ကျင် လိုက်ပြီ” ဟု ဆိတ်ဖွားက အားရဝ်းသား ထောက်ခံပြောဆိုလေတော့၏။

ဤသိနှုန်းပင် ဘလူးရှိုင်းယင့် ရှုက်သတော်ကြီးသည် အယ်လ်ဖန်စွန်း ရှို ကွွန်းတစ်ကွွန်း၏ ကမ်းစပ်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။ ဆိတ်ဖွားတို့ လည်း လေ့များကို ခေါ်ယူတွေးရမ်း၍ ကမ်းပေါ်သို့တက်ကြလေတော့၏။ လျော့ပေါ်၍ ကား ဆိတ်ဖွား၊ သေတ္တာနှင့် မောင်သန်းအေးတို့ သုံးဦးသား လိုက်ပါလာခဲ့ ကြလေ၏။

ထိုနေရာ၌ကား တံငါသည်များနှင့် တုက်းများဆိုက်ကပ်သည် အခါ၌ ထမ်းပိုးရန်အတွက် စောင့်စားနေကြသော ပခုံးထမ်းအလုပ်ကြမ်း သမားကြီးများ ရှိကြလေ၏။

ဆိတ်ဖွားတို့ ကမ်းပေါ်သို့ရောက်သည့်အခါ၌ တံငါများနှင့် အလုပ်ကြမ်း သမားများသည် ဆိတ်ဖွားတို့၌ ပစ္စည်းပစ္စယများပါရှိလာပါက ကူညီထမ်းပိုး ရန်အတွက် အနီးသို့ကပ်၍လာကြလေ၏။

ထိုအထဲမှ ဟောင်းနှစ်းစုတ်ပြုလျက်ရှိသော အကျိုးကို ဝတ်ဆင်လျက် ဦးထုပ်စုတ်ကို ဆောင်းထားသော အလုပ်ကြမ်းသမားတစ်ဦးသည် ဆိတ်ဖွား အနီးသို့ ကပ်လာပြီးလျှင် သူ၏လက်တွင်းမှ တစ်စုံတစ်ရာအား ရောက်ခနဲ့ အသံမြည်လေလျက် ဆိတ်ဖွား၏ နားထင်ကို ထောက်လိုက်လေ၏။

“ဆရာ ဆိတ်ဖွား၊ ြိမ်ြိမ်ကလေးနေပါ”

ဟု ထိုသူက ပြောလိုက်လေ၏။

“အော်... ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကို ကျူးလဲ ခင်ဗျားဆီလာမလို ပါပဲဗျာ” ဟုဆိုကာ ဆိတ်ဖွားက ကြဲနှံရရ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါန်၌ သေတ္တာသည် ကမ်းစပ်ဘက်သို့ ထွက်၍ပြေးလေ၏။ ပြေးရင်း၌လည်း အကျိုး ကို ချွောက်ပစ်၍ ဆုတ်ဖြေလိုက်လေ၏။ သေတ္တာနောက်သို့ အလုပ်သမား ဟန်ဆောင်ထားသော စုထောက်များက... .

“မပြေးနဲ့... မပြေးနဲ့... ပစ်လိုက်မယ်”

ဟုဆိုကာ စိုင်း၍ လိုက်ကြ၏

သေတ္တာသည် ကျောက်ဆောင်ကလေးပေါ်သို့ တက်ပြေးပြီးနောက် ကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ ရောက်လျှင် သူ၏အကျိုးအပြန်ခုအား အသုံးပြု၍ ဘလူးဂျိုင်းယင့် သဘောကြီးဘက်သို့ လှည့်ကာ (X) အိပ်က်စ်ဟူသော အမှတ် အသားအား အလုပ်လိုက်လေတော့၏။

သဘော၏ရွှေက်တိုင်၌ ချိတ်ထားသော ကြိုးလျေကားပေါ်မှ မှန်ပြောင်း နှင့်ကြည့်နေသော မိုးသီးသည် အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကိုလည်းကောင်း၊ သေတ္တာပြသော အလုံအမှတ်အသားကိုလည်းကောင်း၊ ကောင်းစွာတွေ့မြင် ရပေရာ သူ၏တပည့် ကုလားသဘောများအား ကျောက်ကြီးမရန် အမိန့်ပေး လိုက်လေတော့၏။

များမကြာမိအခါန်ပင် ဘလူးဂျိုင်းယင့် သဘောကြီးသည် ရေလယ် တွင် ကျောက်ချုနေရာမှ ရွှေက်များတင်ကာ ရွှေလျားသွားလေတော့၏။

သဘောနောက်သို့ မော်တော်ဘုတ်တစ်စင်းက လိုက်သော်လည်း သဘောပေါ်မှ သေနတ်များဖြင့် ပစ်ခတ်သဖြင့် မလိုက်စုံတော့သဲ ပြန်၍ လှည့်လာလေတော့၏။

ကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ ရောက်နေသော သေတ္တာကိုလည်း ရှုပုံက် ထားသော စုထောက်များက ဖမ်းဆီးလိုက်လေတော့၏။

ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ဟုခေါ်သော စုထောက်ကျောက်သည် ဆိတ်ဖွား အား လက်ထိပ်ခတ်ပြီးနောက် မောင်သန်းအေး ဘက်သို့လှည့်ကာ... .

“မောင်သန်းအေးဆိုတာ မှတ်တယ”

ဟု မေးလိုက်ရာ မောင်သန်းအေးက...

“ဟုတ်ပါတယ” ဟု ဝန်ခံလိုက်လေ၏။

“ပင်လယ်ကမ်းပေါ်မှာ ကျွန်းမြန် မကျိုးသီးကို သတ်ထားတော့
တယ၊ အဲဒါ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ မောင်သန်းအေး”

“ဟောဒီ ကိုဆိတ်ဖွား သတ်တာပါ”

“ဆရာဆိတ်ဖွားဟာ တဗြားဟာတွေအတွက် ဘာမှုဒါလောက် မငြိ
ခွန်းဘူးပျော်နေကောင်းကောင်းနဲ့ ရုံးမှာလျှောက်လွှဲလိုက်ရင် လွှတ်တောင်
မှ လွှတ်သွားနိုင်ပါတယ၊ ခုတော့ လူသတ်မှာက ရှိနေပြီပေါ့ဖြာ”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က စိတ်မကောင်းသော လေသံဖြင့်ပြော
လိုက်လေ၏။

သေတ္တာအား ဆိတ်ဖွားက လှမ်းကြည့်ပြီးနောက်...

“ဆရာဆိတ်ဖွားရေး ဦးနတ္ထိတော့ လွှတ်သွားပြီပေါ့ဖြာ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြီးလျက်...

“အော်... ဆရာဆိတ်ဖွား၊ လူရမ်းကားကြီးလေးထားခဲ့တဲ့
ဦးနတ္ထိ ရှုက ရတနာတွေအတွက်လဲ မပူပါနဲ့ဖြာ၊ အဲဒါ နဂိုကတည်းက
မရှိတော့ဘူး၊ သူတို့အတဲက ပစ္စရွပ ဘသိန်းဆိုတဲ့ လူဆိုးကြီးက ထုတ်ယူ
သွားတာ ကြာလှပြီ”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လျှင် ဆိတ်ဖွားက သေတ္တာ
အား အမိပ္ပါယ်ပါပါ ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဘာပဖြစ်ဖြစ် သေတ္တာရေး မိုးသီးနဲ့ မြစ်ပယ်လွှတ်သွားတာ
ကတော့ ငါတို့အမြတ်ပဲ”ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်ပြန်ရာ သေတ္တာက..

“အစစ်ပဲဖြာ၊ ကိုမိုးသီးဟာ မမင်းဖြူကို အစားရလိုက်တာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“အေးပျော်... ကိုမိုးသီးက ကျူပ်ကိုတောင် နှိုတ်ဆက်ဖော်မရဘူး
ဒီလူက ကျူပ် ခင်သလို မခင်ဘူးဘု”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လျှင် သေတ္တာက . . .

“ခင်ဗျားကို ခင်မင်ဖို့ဟာက ခဝါသည်နဲ့ မီးသွေးဖုတ်သမား အဆွဲ ခင်ပွန်းဖြစ်သလို ရှိတော့မှာပေါ့ ကိုနှင်းမောင်၊ ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အားလုံးက ဂိုင်း၍ ရယ်မောကြလေ၏။

“နောက်တစ်ခု ဆရာဆိတ်ဖွားတို့ရဲ့ ဆောင်ရွက်ချက် အောင်မြင် မြင်တာကတော့ ဟောဒီ မောင်သန်းအေးနဲ့ မယဉ်စွဲယ်တို့ ပြန်ပြီး ဆုံးည်း ကြဖို့တဲ့ ကိစ္စပဲ မဟုတ်လား” ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဆိတ်ဖွားက အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်ပြီးလျှင် . . .

“ကိုနှင်းမောင် ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျားထင်သလို မဟုတ်ဘူးဖို့၊ မောင်သန်းအေးနဲ့ မယဉ်စွဲယ်တို့ပြန်ပြီး ဆုံးည်းကြတဲ့ ကိစ္စကလဲမဖြစ်နိုင် တော့ဘူးဘူး ဘာဖြစ်လိုလဲဆိုတော့ မောင်သန်းအေးက မယဉ်စွဲယ်ကို တကယ် ချစ်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုပဲ၊ အပျော်ကြံရဲ့ သက်သက်ပဲ ပြောတယ်၊ ဒါပဲပမယ့် တစ်ဖက်က မယဉ်စွဲယ်ကတော့ သူ့ကို တော်တော်လေး ချစ်နေရှာတယ်၊ မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ကျူပ်တာဝန်ကတော့ မယဉ်စွဲယ်ကို မောင်သန်းအေးနဲ့ တွေ့ပေးစိုးပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

**ဆိုတ်ဖွံ့ဗြား၏ လူသားတို့အပ်စားရှိခဲား
သမာာစား ပြိုင်းလဲခြင်း**

ဆိတ်ဖွံ့ဗြားသည် အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် လူဆိုးတစ်ယောက်မဟုတ်ပေါ့ လူတွေကိုချစ်ခင်၏။ အခက်အခဲတွေ့နေသူများကို ကူညီလို၏။ မဟုတ်မခံစိတ်ရှိ၏။ လူတွေကို အကျိုးပြုလို၏။ သို့ရာတွင် င်းအနေနှင့် ကူညီခဲ့သော မောင်သန်းအေးက ပင်လယ်စားပြုများနှင့် ပူးပေါင်းကာ င်းအပါအဝင် ဖိုးသီးနှင့် သေတ္တာတို့၏ အသက်ကို လုပ်ကြုခဲ့သည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ့၍ င်း၏ စိတ်၌ လူဆိုးသည်မှာ ကူညီရန် မသင့်သော သတ္တဝါတစ်မျိုးပင်ဖြစ်၏ဟု မှတ်ချက်မိပေသည်။ ထို့ကြောင့် င်းရေးသားလျက်ရှိသော “လူသားတို့၏ ထွက်ရှင်လမ်း”ဟု အမည်ပေးထားသည့် မေတ္တာ၊ ကရာဏာ၊ မှုဒ်တာ၊ ဥပေကွာ၊ စသော ပြဟွှန်စာရားကို အခြေခံလျက်လုလှည်း မည်သို့ မည်ပုံ ကူညီ ရှင်းပင်းရမည် စသည်တို့ကို ဖော်ပြထားသည့် ကျမ်းစာအပ်ကြီးအား ပင်လယ်ထဲသို့ လွင့်ပစ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဖွံ့ဗြားသည်... .

“အင်း... လူတွေ... လူတွေ ကျော်လွှဲတရားကို မျက်ကွယ်ပြုခဲ့
လူတွေ” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရော်ပိုလေ၏။

ထိုအချိန်၌ စောင့်ပုလိပ်ကလေးသည် ဆိတ်ဖွားအား ချုပ်နှောင်ထားသည့် တာမွေ့ဂါတ် အချုပ်ခန်းဆီသို့ လာရောက်၍ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်နှင့် အတူ ဆေးပြင်းလိပ်ကိုပေးရင်း. . .

“ဆရာဆိတ်ဖွားအတွက် ဆရာကိုနှင့်ဗောင်က ပို့ခိုင်းလိုက်တာပါ”
ဟုလည်း ပုလိပ်ကလေးက ပြောလေ၏။

ဆိတ်ဖွားသည် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ကောက်ယူမေ့ချလိုက်ပြီး နောက် ဆေးပြင်းလိပ်ကို မိုးညှိရှိက်ဖွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဆိတ်ဖွားထံသို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် မျက်ရည်မှားတတွေတွေကျလျက် ရောက်ရှိလာ လေ၏။

“ဦးလေးဆိတ်ဖွား နှစ်ယုံကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာပဲ”

ဟု မိန်းကလေးက ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်လား ကလေးမ၊ ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့ချစ်သူ မောင်သန်းအေးကို မင်းအနေနဲ့ပိုင်ဆိုင်ရပြီဆိုတော့ ကျူပ်တို့အနစ်နာခံရတူဘူးနှင်ပါပြီ မိန်းကလေး”
မယဉ်နှစ်ယုံသည် နှိုက်၍နှိုက်၍ တိနေလေ၏။ ဆိတ်ဖွားသည် မယဉ်နှစ်ယုံ အား စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ကြည့်၍နေလေ၏။

“ကိုယ်နှေးအေးက နှစ်ယုံကို မယဉ်ပါဘူး၊ မနေ့ကပဲ သူငြေးသေးတစ်ယောက် နဲ့ လက်ထပ်လိုက်ကြပြီ ဦးလေး. . . နှစ်ယုံပြောရမှာ ရှုက်ပါတယ်၊ နှစ်မှာလေ သူနဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်က. . . ”

မယဉ်နှစ်ယုံက ပြောလိုက်မှ ဆိတ်ဖွားသည် မယဉ်နှစ်ယုံ၏ ဝမ်းပိုက်ဆီသို့ မျက်လုံးကို ခွဲလိုက်ရာ အတော်အတန် ဖောင်းဖောင်းမို့မို့ဖြစ်လျက်ရှိ သော ပိုက်ကို တွေ့ရလေတော့၏။

“လူတွေ. . . လူတွေ အကြောင်နာမဲ့တဲ့လူတွေ၊ ကျူပ်တော့ လူတွေကို စိတ်ကုန်သွားပြီ ကလေးမ၊ လူတွေဟာ ရက်စက်လွန်းတယ်၊ က. . . ကလေးမ ပြန်ပါတော့၊ မင်းကိုကြည့်ရတာ စိတ်မချမ်းသာလွန်းလိုပါ”

ဟုဆိုကာ ဆိတ်ဖွားသည် မယဉ်နှစ်ယုံအား ပြန်ခိုင်းလိုက်ရော်၏။

မယဉ်နှင့် ထွက်၍သွားသည့်အခါး ဆိတ်ဖွားသည် လက်ကို နောက်ပစ်လျက် အချုပ်ခန်းအတွင်း၌ ခေါက်တွဲခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း လူတွေ အကြောင်းကို လေးလေးနောက် စဉ်းစား၍ နေလေ၏။

သူ၏ ဦးနောက်ဟူသော ဓာတ်ခွဲခန်း၌ ‘လု’ဟူသော သတ္တဝါကို ဓာတ်ခွဲ၍ကြည့်နေ၏။ တစ်စစ် အပြောထုတ်၍ကြည့်နေ၏။ လူနှင့်ပတ်သက်၍ အဆုံးအဖြတ်ပြနိုင်ရန်အတွက် အချက်အလက်ပေါင်းများစွာကို ရရှိလာလေ သည်။

ထိုအချိန်၌ အချုပ်ခန်းရှေ့ကို ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ရောက်ရှိ လာလေသည်။

“ကိုဆိတ်ဖွား လိုတာကိုပြောပါ၊ စားချင်သောက်ချင်တာရှိရင်လဲ ပြောပါ၊ ကျေပဲလဲ နေ့တိုင်းရောက်နေမှာပါ၊ ဒီဂါတ်က ဌာနအုပ်တွေကိုလဲ ကိုဆိတ်ဖွား လိုချင်တာတွေကို ဝယ်ခြမ်းပေးဖို့ မှာထားပါတယ်”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်ရာ ဆိတ်ဖွားကပြုးလျက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကို ပြန်၍ကြည့်လိုက်၏။ သူ၏ အကြည့်မှာ မည်သို့သော အဓိပ္ပာယ်မျိုး ပါဝင်နေသည်ဟု သူကိုယ်တိုင်ပင် ပြောနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ် ပေ။

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ကုတ်အကျိုးအတွင်းမှ စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညွှေ့ ရှိုက်ဖွားလေ၏။

“ကိုဆိတ်ဖွားကို လူတစ်ယောက်က တွေ့ချင်နေတယ်၊ ကိုဆိတ်ဖွား အနေနဲ့ လက်ခံမယ်ဆုံးရင် တွေ့ခွင့်ပေးလိုက်မယ်”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်ရာ ဆိတ်ဖွားက...

“ဘယ်သူလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားတပည့် အိုလ်ပါ”

“အိုလ် မသေဘူးလား”

ဟု ဆိတ်ဖွားက အားရဝ်းသာ မေးလိုက်၏။

“မကျိုးသီး ပစ်လိုက်တဲ့ ကျည်ဆန်ဟာ အိုလ်ရဲ့ပခုံးကို ထိတော့တော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဆေးခဲ့မှာ တက်ရောက်ကုသလို အသိပေါ်သောပါဘူး”

“တွေ့ချင်ပါတယ်၊ တွေ့ခွင့်ပေးစမ်းပါ”

ဟု ဆိတ်ဖွားက အားရဝမ်းသာနှင့် ပြောလိုက်လေ၏။
ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က... .

“အိုလဲရော... မင်းဆရာကြီးက တွေ့ချင်ပါတယ်တဲ့ လာခဲ့ပါ”

ဟု ခေါ်လိုက်လျှင် တဒေါက်ဒေါက်နှင့် လျမ်း၍လာသော မိန်သံ
ကို ကြားပြီးနောက် အိုလဲကို တွေ့ရလေ၏။

မိုးပြာရောင် သက္ကလတ်ဘောင်းဘို့ ရှုပ်အကျိုအဖြူ။ မိုးပြာရောင်
ကုတ်အကျိုး နက်ပြာရောင် နက်တိုင်တို့ကို သေသပ်ကျွန်စွာ ဝတ်ဆင်လျက်
ခါး၌လည်း မြောက်လုးပြီးကို ချိတ်ဆွဲထားသည့် အိုလဲအား အုံပြုဖွယ်ရာ
တွေ့ရလေ၏။

ဆိတ်ဖွားက အိုလဲအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်၏။ အိုလဲကို
နားမလည်သလို ကြည့်လိုက်၏။

“ဆရာဆိတ်ဖွားကို အခုလိုမသေမပျောက်ဘဲ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာ
လိုက်တာ ဆရာဆိတ်ဖွားရယ်၊ ကျွန်တော်ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာဆိတ်ဖွား
နဲ့နေခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေ့မှာ ဆရာဆိတ်ဖွားရဲ့ မွန်မြတ်တဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ ဆရာ
ဆိတ်ဖွားရဲ့ တောက်ပြောင်တဲ့ အတွေးအခေါ်တွေ့ကိုလဲ သိရှိခွင့်ရခဲ့ပါတယ်”

ဟု အိုလဲက စကားစလိုက်လျှင် ဆိတ်ဖွားက... .

“နေစိုးပါဉီး အိုလဲ၊ မင်းက ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော်ဟာ စီအိုင်ခိုက စုံထောက်တစ်ယောက်ပါ ကျွန်တော်
နာမည်က သင်းကြိုင်ပါ ဆရာကိုနှင်းမောင်ရဲ့စိုးစဉ်ချက်အရ တာမွေသံ့၏
ကို သူတောင်းစားအိုလဲအဖြစ်နဲ့ လာခဲ့ရတာပါ ကိုဆိတ်ဖွား”

“ဟေ... ” ဆိတ်ဖွားသည် လွှန်စွာအုံပြု၍ သွားလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုဆိတ်ဖွား၊ ကိုဆိတ်ဖွား ထောင်ကလွှတ်တဲ့အခါမှာ
တောင်းသံ့မှာလ သူဘရာအ တစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ရရှိပေါ့၊ အဲဒါဟာ
လ စီအိုင်ခိုကပါပဲ၊ ကျွန်လွှတ်ထားတဲ့လူပါ ဆရာဆိတ်ဖွားကို တောင်းသံ့၏
မှာ နေလို့မရအောင် လျမ်းပြီး ဂိတ်ထားလိုက်တဲ့ သဘောပါပဲ၊ လောင်းမှာ

ထုပ္ပါယ်စာပေ

ဆိတော့ ကျူးပို့အနေနဲ့ ကိုဆိတ်ဖွားကို စောင့်ကြည့်ခို့ မလွယ်ဘူး မဟုတ်လား၊ အဲဒီလိုလိုပိုက်တော့မှ ဆရာဆိတ်ဖွားဟာ ရန်ကုန်ကိုတက်လာပြီး တာမွေသံချိုင်းမှာ သူဘရာဇ်တာကို အဲဒီအခါမှာ ကျူးက သင်းကြိုင်ကို သူတောင်းစားအိုလ်အဖြစ်နဲ့ ခင်ဗျားအနားမှာ နီးနီး ကပ်ကပ်နေပြီး စောင့်ကြည့်ခို့ လွှတ်လိုက်ပြန်တယ်”

ဟု ကိုနှင်းမောင်က ပြောလိုက်ရာ ဆိတ်ဖွားက ဆားပုလင်း၏ မျက်နှာကို စွဲစွဲကြည့်လျက်... .

“ကျူးဟာ ပြစ်မှုတစ်စုံတစ်ရာ မကျူးလွှန်ရသေးပါပဲလျက် ကျူးဆိတ်သူလျှို့ဝင်တွေလွှတ်ပြီး စောင့်ကြည့်ခိုင်းတာဟာ တစ်ဆိတ်ကလေး ယုတ်မာလွန်းပါတယ် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားပြောရင် ခဲ့ရမှာပဲ ကိုဆိတ်ဖွားချေ တခြားလူတွေဆိုရင် အပြစ်ကျူးလွှန်မှပဲ ကျူးကလိုက်ပါတယ် ဆရာဆိတ်ဖွားကိုလှုကတော့ အဲဒီလိုလိုပဲဖြစ်သေးဘူးဘူး၊ ခင်ဗျားက သိပ်ပြီး ဉာဏ်ပြေးတယ်၊ ခင်ဗျားကို လျှော့ပြီးမတွက်ထုတ္တား၊ ဒါကြောင့်ပါ ကိုဆိတ်ဖွား”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က တောင်းပန်လိုက်လေ၏။

“ဟောကောင် အိုလ် အဲ... အဲ... စုံထောက်ကြီးသင်းကြိုင်း၊ ငါဟာ လူသတ်မှတ်ကိုကျူးလွှန်ခဲ့တယ်၊ ကျူးလွှန်ခဲ့တဲ့ လူသတ်မှုဟာလဲ မင်းအတွက် လက်စားချေလိုက်တဲ့ လူသတ်မှုကဲ့ ဒါကိုတစ်ခါ မင်းတို့က ငါကိုဖမ်းတယ် ဆိုတော့... ဟား... ဟား...”

“ဟား... ဟား... ဟား”

“ဟား... ဟား... ဟား”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ဆိတ်ဖွားသည် တအားကုန် အော်ဟစ်ရယ်မောလေ၏။ အိုလ်ခေါ်စုံထောက်သင်းကြိုင်က ဆိတ်ဖွားအား အမျိုးမျိုးအဖုံ့ဖုံ့ တောင်းပန်လေ၏။

“ကျွန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာဆီတ်ဖွားရယ်၊ တာဝန်အရ ဆောင်ရွက်ရတာပါ ဆရာဆီတ်ဖွား၊ ဆရာဆီတ်ဖွားလိုလူကို ကျွန်တော်အနေနဲ့ စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားရက်ပါဘူး”ဟု သင်းကြိုင်က တောင်းပန်လေ၏။

“ဟား... ဟား... ဟား... မယဉ်နှစ်ယံ့တဲ့ ကလေးမလေးကို မင်းကပဲ သနားလူချည်ရဲ့ဆိုပြီး ငါဆီကို ခေါ်လာတယ် အမှုကြီး၊ ဒီအဖြစ် အပျက်ကြီး တစ်ခုလုံးဟာ အဲဒီမယဉ်နှစ်ယံ့နဲ့ မောင်သန်းအေးရဲ့အုတ်ဂူက စတင်ခဲ့တာပဲ၊ တကယ်ပြောရရင် အဲဒီပြဿနာကို စတင်ပြီး ငါဆီယူလာတာ ဟာ မင်းပဲမဟုတ်လား အိုလ်၊ အခုတော့ မင်းက သူတောင်းစားအိုလ် မဟုတ် ပြန်ဘူး ဒီအိုင်ဒီက သင်းကြိုင်တဲ့ ဟား... ဟား... ဟား”

ဟု ရယ်မောကာ ပြောဆိုလေတော်၏။

ထိုနောက် ဆီတ်ဖွားသည် ဆားပူလင်းနှင်းမောင်ဘက်သို့လျည့်ကာ ဆားပူလင်းနှင်းမောင်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ခတ်ဆော ကလေး ရယ်မောလိုက်လေ၏။

“ဟာ... ဟာ... တကယ်တော်တဲ့ စုံထောက်ကြီး ဆားပူလင်း နှင်းမောင်၊ ဒါမျိုးမှ တကယ့် စုံထောက်... । ဘုရားသခင်က စုံထောက် လုပ်ဖို့ ခင်ဗျားကို လွှတ်လိုက်တာ၊ ကြိုပြီး၊ ဒါပေမယ့် ကျူပ်ကလဲ ကိုယ့်လူကို အျော် မပေးသေးဘူး၊ ဆီတ်ဖွားတဲ့... ဆီတ်ဖွားဆိုတဲ့ ကောင်ကလဲ လောက တ္ထာသိုလ်ကြီးက ဆောင်လာတဲ့ ပရောဖက်ဆာကြီးပဲ၊ ဒီလိုနဲ့တော့ ဘယ်ကျေန်ပ် နိုင်ပါမလဲ၊ တွေ့ကြေသေးတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆားပူလင်းနှင်းမောင်က ဆီတ်ဖွားအား

“ကိုဆီတ်ဖွားဟာ လူတော်တစ်ယောက်ဆိုတာတော့ ဘူပ်အနေနဲ့ အကြောင်းမရှိ လက်ခံတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူကောင်းတစ်ယောက်လို့တော့ မဆို နိုင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားက သည်ခံခြောင်းဆိုတဲ့ အလွန်တရာ ပြိုမ်းအေးတဲ့ တရားတစ်ခု ရွှေတ်ယွှေးနေတယ်၊ ဘယ်တော့ပဲဖြစ်ဖြစ် ပြဿနာပေါ်လာတိုင်း အကြမ်းဖက် တဲ့နည်းကို သုံးလေ့ရှိတယ်၊ နောက်ဆုံးမှာ ခင်ဗျားဟာ လူသတ်မှတ်ချည့် ပြဿနာကို အဆုံးသတ်လေ့ရှိတယ် ကိုဆီတ်ဖွား၊ ဒီအချက်ဟာ တရားဥျာဒေ က ခင်ဗျားကို မျက်နှာသာမပေးနိုင်တဲ့ အချက်ပဲ”

ဟု တစ်လျှေးချင်းပြောလိုက်လေ၏။

“ဟာ... ဟ၊ သိရှိတော်တဲ့ ဆားပူလင်းနှင့်ဗောင်၊ စီအိုင်ဒီက ထွက်ပြီး မွေးကထိကများလုပ်ရှိမလိုလား၊ ဟာ... ဟ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆိတ်ဖွားနဲ့ နှင့်ဗောင် တွေကြော်မယ်... တွေကြော်မယ်၊ ဆင်နဲ့ခြေသံ တို့ရဲ့ ကမ္မာဦးရန်ပွဲလို သဲသဲမဲကြီး တိုက်ခိုက်ရှိုးမယ် ဆားပူလင်း နှင့်ဗောင်” ဟု ဆိတ်ဖွားက ပြောလိုက်ပြန်၏။

“ဆင်နဲ့ခြေသံတို့ရဲ့ ကမ္မာဦးစစ်မီးကို လောကနတ်သားဟာ စည်းစုံ ကို ကိုင်ပြီး ငြိမ်းသတ်ခဲ့ပါတယ်၊ ကိုဆိတ်ဖွား... ခင်ဗျားဟာ လူတော် တစ်ယောက်ပါပဲ၊ အစစအရာရာမှာ တော်လွန်းလို ခင်ဗျားကို ပရော်ဖက်ဆာ ကြိုးလို့တောင် လူတွေက နောက်ရင်းပြောင်ရင်း ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ရန်သူအစစ်အမှန်ကို မမြင်နိုင်လောက်အောင် ဒေါသဆိုတဲ့ တိမ်သလွှာတွေ ဖုံးလွှမ်းနေပါကလား”

ဟု ပြောကာ ဆားပူလင်းနှင့်ဗောင်က စီးကရက်ကိုထုတ်၍ မီးညီး ရှိုက်ဖွားလိုက်ပြီးလျှင် မီးခိုးများ မှုတ်ထုတ်လိုက်လေ၏။

“ကျူးပဲ့ ရန်သူအစစ်က ဘယ်သူလဲ... ဘယ်သူလဲ အင်းလိုပ် အထိုးရလား” ဟု ဆိတ်ဖွားက အော်ဟစ်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ရန်သူဟာ အင်းလိုပ်အထိုးရလဲ မဟုတ်ဘူး၊ တရားဥပဒေလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ပုလိုပ်အဖွဲ့လဲ မဟုတ်ဘူး ဆရာဆိတ်ဖွား”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ... ဘယ်သူလဲ၊ ငါရဲ့ရန်သူ”

“လက်စားချေခြင်းဟာ တရားသော အမှုဖြစ်တယ်လို့ လွှမှားတဲ့ ခင်ဗျား ဦးနောက်ထဲက အယူအဆတွေဟာ ခင်ဗျားကို ရန်သူအစစ်ပဲ ကိုဆိတ်ဖွား”

“ဟာ... ဟ၊ ပုလိုပ်ထဲမှာတော့ ခင်ဗျားအတော်ဆုံးပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားပြောတာကို မှန်တယ်လို့တော့ ကျူးကမဆိုသေးဘူး၊ လက်စားချေခြင်း အလုပ်ဟာ မှန်တယ်၊ မှားတယ် မှန်လျှင် ဘယ်လောက်မှန်တယ်၊ မှားလျှော် ဘယ်လောက်မှားတယ် ဆိုတာ သူတေသနလုပ်ရှိမယ်၊ အဲဒီ သူတေသနလုပ်ငန်း လုပ်နေချိန်အတွင်းမှာ ဆားပူလင်းနှင့်ဗောင်ကို ဆိတ်ဖွားက သယ်တဲ့အလုပ်

လ အကျိုးဝင်မှာပဲ၊ တို့တို့ပြောရရင် အဲဒီကိစ္စမှာ ခင်ဗျားကိုသတ်ပြီး အဖြေထုတ် ရလိမ့်မယ် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်... ဟား... ဟား... ဟား..."

"လက်စားချေခြင်းဟာ ရိုင်းစိုင်း မှားယွင်းတဲ့အပြုအမူဖြစ်ပါတယ ကိုဆိတ်ဖွား"

"လက်စားချေခြင်းဟာ ချိမ်းမြန်သောအရာ ဖြစ်တယ်... ဆားပုလင်း နှင်းမောင်"

"လက်စားချေခြင်း အမူတွေကို တရားဥပဒေက ခွင့်မပြုနိုင်သလို ယဉ်ကျေးတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းကလဲ... ခွင့်မပြုတော့ဘူး ကိုဆိတ်ဖွား၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဟာ ကြိုးစင်တက်ရတော့မယ်... ဒီအတွက်တော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ကိုဆိတ်ဖွား"

ဟုဆိုကာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ထွက်၍သွားလေ၏။

"ဟား... ဟား..." ဆိတ်ဖွားကမူ အော်ဟစ်ရယ်မောရင်း သံတိုင်ကို ကိုင်လျက် ကျွန်ရစ် လေတော့သတည်း။

အခိုန်ကာလဟူသည်အရာသည် မေ့လျှော့ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သည့် သဘာဝတရားအတိုင်း ဆိတ်ဖွား၏ အဖြစ်အပျက်မှားသည်လည်း မေ့လျှော့ဖွယ်ကောင်းသောအခိုန်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပေတော့၏။ ဓာတ်ယကမ္မာစစ်ကြီး ဖြစ်စဉ်က ထောင်ဖွင့်၍ လွတ်သည့်အထဲတွင် ဆိတ်ဖွားတစ်ယောက်ပါ လွတ်မြောက် သွားသည်ဟုလည်းကောင်း၊ စစ်အတွင်း၌ ဆိတ်ဖွားတစ်ယောက် သေဆုံးခဲ့ပြီဟုလည်းကောင်း အမျိုးမျိုးပြောဆိုခဲ့ကြလေ၏။

ထိုရာတွင် ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုသည် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြန်၏။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကား မအုပင်မြို့သရီးဦး၌ ထူးဆန်းသော လူသေ ခေါ်ပြီးတစ်ခု ရောက်ရှိလာခဲ့သည်မှအစ မြန်မာပြည် ပုဂ္ဂိုလ်အဖွဲ့သည် လွန်စွာ အလုပ်ရှုပ်ခဲ့ရလေ၏။ ထိုအထဲတွင် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှ စုံလောက်ကြီး ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည်လည်း လွန်စွာအလုပ်ရှုပ်ခဲ့ရုံမျှမက အူခိုးမှားက တူမ္မာဝတီဘေး

နှစ်ကြမ်တိုင်တိုင် သေနတ်ဖြင့်ပင် ပစ်ခတ်လုပ်ကြီးခဲ့ရာ ထဲကြမ်၌ ဆားပုလင်းနှင့်မောင်၏ သက်စိဝန်ပင် ကြွေ့ခဲ့ရလေတော့၏။ ထိုလေသချက်မှာ ဆိတ်ဖွားခေါ် ဉာဏ်နှစ်ဉာဏ်နက်များလှသော ပရော်ဖက်ဆာအိတ်ဖွား၏ လက်ချက်ပင် ဖြစ်ပေတော့၏။ ထိုအမှုကိုစွဲကြီး ပြီးဆုံး ညွှန်အခါ်၌ ကျွန်ုပ်သည် “ဆားပုလင်းနှင့်မောင်နှင့် ဓမ္မဘသာသူသည် လူသာနှင့်သွားသည်” ဟု အမည်တပ်ကာ အမှုတွဲဖိုင်အား ကျွန်ုပ်သတ္တာကြီးအတွင်း၌ သိမ်းဆည်းခဲ့လေတော့၏။

မှတ်ချက်။ ။ ဆားပုလင်းနှင့်မောင်နှင့် သေသာသူသည် သုသာနှင့် သွားသည် ဝထ္ထုအား ဆက်လက်တင်ပြေားများ ထိုဝထ္ထု မရော်ဖက်ဆာအိတ်ဖွားနှင့်အတူ လွန်စွာဉာဏ်မယာ ထက်ပြက်လျေသော စားကော်ကဲကြီး ဦးဂွမ်တိတို့ ပူးပေါင်း၍ ဆားပုလင်းနှင့်မောင်အား ယုဉ်ပြုင်ပုံ၊ ဉာဏ်ကစားကြပုံ၊ လုပ်ကြုံ သတ်ဖြတ် ကြပုံတို့အား မလွှဲမရှောင်သာ ဖော်ပြရပေါ်းမယ် ဖြစ်၏။

သုတေသန အာရာ သုတေသန

မန်းသို့

အမှာစာ မဟုတ်ပါ

အောက်တွင် ဖော်ပြလတ္ထံသော အကြောင်းအရာမှာ ဤ “ပရော ဖက်ဆာ ဒေါက်တာဆိတ်ဖူး” ဝတ္ထုကြီးနှင့် မည်သိမျှမပတ်သက်သောကြောင့် “အမှာစာမဟုတ်ပါ” ဟု ခေါင်းစဉ်ထိုး၍ ရေးသားရခြင်းဖြစ်ကြောင်း လေးစား အပ်သော စာဖတ်ပရိသတ်များအား ဝန်ခံအပ်ပါသည်။

ဤ “ပရောဖက်ဆာ ဒေါက်တာဆိတ်ဖူး” ဝတ္ထုကြီးကို ရေးသား နေစဉ်အတွင်း တစ်ခုသော နှစ်ကိုခင်း၍ ကျွန်ုပ်သည် ပြုမြေအမို့ဌာန်ဖြစ်သော “နမောတသု” အစချို့သော ဂါယာပို့ကို ပုံတီးပိုပ်ရန်အတွက် ခွဲတို့စေတိ မြတ်ကြီးသို့ ဘုရားဖူးတက်ခဲ့လေ၏။

ထိုသို့ အမို့ဌာန်ပုံတီးပိုပ်ပြီးသည့်နောက် တန်ဗျွေထောင့်ရှိ ခေါင်းလောင်း ကြီးရှိသော ရေပိပါတွင် ထိုင်ကာ စိတ်အပန်းဖြေသွေကို နေစဉ် ကျွန်ုပ်ထိုင် နေရာအနီးသို့ အသက်လေးဆယ် ကျော်အချွေယူသာ ရှိသေးသည့် ဖိုးသူတော် တစ်ဦးရောက်ရှိလာလေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုဖိုးသူတော်တစ်ဦးအား စိတ်ဝင်စားသည်နှင့် (မည်သိမျှသော အကြောင်း ကြောင့် စိတ်ဝင်စားသည်ဟု ကျွန်ုပ် ကိုယ်ထိုင်မသိပါ။) မသိမသာ အကဲခတ်၍ ကြည့်ရှုလေလာမိလေ၏။ ဖိုးသူတော် မှာမူ သူအား ကျွန်ုပ်အကဲခတ်နေသည်ကို သတိပြုမိဟန်မပေါ်ခဲ့။ ထိုစဉ် “ဆရာမင်းသို့” ဟုခေါ်လိုက်သံကို ကြားလိုက်သောအခါ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ တစ်ချိန်က ကျွန်ုပ်ထံတွင် ပညာရပ်ကို ဆည်ပူးသင်ကြားခဲ့ဖူးသော “မောင်ဖျောင်း” ဆိုသည့် တပည့်ငယ် တစ်ဦးဖြစ်၍ နေလေ၏။

၆။ ၁။ “နေရာကျလိုက်တာ ဆရာရယ်၊ ဆရာအမိမိကို ကျွန်တော် လာလာရှာနေတာ လေးခေါက်ရှိသွားပြီ ဒီနေတော့ ဘုရား တက်ဖူးရင်း မမျှော်လင့်ဘဲ ဆရာကို တွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်တော်ဖြင့် ဝမ်းသာသွားတာပဲ”

ကျွန် ၁။ ၁။ “စောစောစီးစီး ကြားလိုက်ရတဲ့ စကားကတော့ ပိတိကြုံ စရာပါပဲကွာ”

၆။ ၁။ “ဘာဖြစ်တာလို့လဲ ဆရာ”

- ကျွန်ုပ် ။ ။ “ဒီလိုလေကွာ၊ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်က မိမိကိုတွေ့လို့
ဝင်ပန်းတသာ ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာကို သိရတော့ ဘယ်သူ
ဖြစ်ဖြစ် ပါတီဖြစ်ရမှာပေါ်ကွာ၊ တကယ်လို့ မင်းက ပြောက်
မပြောသူဆိုရင်ပေါ်လေ၊ ငါအတွက် ပါတီဖြစ်စရာပေပေါ့”
- ၆။ ။ ။ “တကယ်ပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော်ပြောက်ပြောနေတာ မဟုတ်
ပါဘူး၊ ဆရာကို ကျွန်တော်သိပ်တွေ့ချင်ပါတယ်၊ ဘာ
ဖြစ်လိုလဲဆိုတော့ ဆရာဆီက အကူအညီတစ်ခု လိုချင်
လို့ပါ”
- ကျွန်ုပ် ။ ။ “ဘယ်လိုအကူအညီမျိုးလေကွာ၊ ဆိုစမ်းပါဦး၊ ကူညီနိုင်တဲ့
ကိစ္စမျိုးလဲ ဖြစ်ပါစေလို့ မင်းမပြောခင်ကတည်းက ဆုတောင်း
လိုက်ပါတယ်။”
- ၆။ ။ ။ “ဆရာ ကူညီနိုင်ပါလိမ့်မယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်လဲ ဆရာ
ကူညီလိမ့်မယ်လို့၊ မျှော်လင့်ထားပါတယ်၊ ဒီကိစ္စကတော့
ဒီလိုပါဆရာ၊ ဆရာအတူဗွာဗွာတို့ကို ကျွန်တော်နေ့မလို့ပါပဲ၊
ထုတ်ဝေသွားတစ်ယောက်နဲ့လဲ စကားပြောပြီးပြီး အဲဒါ ဆရာ
ရွှေခွင့်ပြုချက်ကို ယူမလိုနဲ့ပါပဲ၊ ဆရာရွှေခွင့်ပြုချက်ရတာနဲ့
ကျွန်တော် စရေးတော့မယ်”
- ကျွန်ုပ် ။ ။ “စောဘေးစီး မင်းတောင်းတဲ့ အကူအညီကို မပေးနိုင်
တာတော့ စိတ်မကောင်းစရာပါပဲကွာ”
- ၆။ ။ ။ ဘာဖြစ်လို့ ခွင့်မပြုနိုင်တာလဲ ဆရာ၊ ဆရာအတွက် ခွင့်မပြု
နိုင်စရာအကြောင်း မရှိဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်နေပါတယ်”
- ကျွန်ုပ် ။ ။ “ဒီလိုလေကွာ၊ ငါက သာမဏ်စာရေးဆရာတစ်ယောက်ပဲ၊
အတူဗွာဗွာတို့ရေးလောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အမျိုး
သားရေးခေါင်းဆောင်ဖြီးတွေ၊ မျိုးချုပ်အာဇာနည်ဖြီးတွေ၊
လွှတ်လပ်ရေး ပါသုကာကြီးတွေမှာသာ အတူဗွာဗွာတို့ရေးအောင်
တယ်၊ နာမည်ကြီးတိုင်း အတူဗွာဗွာတို့ရေးမယ်လို့၊ မယူဆရ
ဘူးကွယ့်၊ ဒီတော့ မင်းအနေနဲ့ အတူဗွာဗွာတို့ရေးတဲ့ စာရေး
ဆရာလုပ်ချင်ရင် ငါ အကြံပေးလိုက်မယ်”

- ၆။ ။ “ဖောပါဆရာ ဖောပါ ဆရာ အခုလိုရှင်ပြတာတော့ ကျွန်တော်
လဲ သဘောပေါက်သွားပါပြီ”
- ကျွန်ုပ် ။ ။ “ဒီတော့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အရင်းရှင်လက်ခံ ပါလီမန်ဒီမို့
ကရေစီခေတ်ကို ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်တဲ့ ခေတ်ပြောင်းတော်
လှန်ရေး ပိဿာကြီးတွေရဲ့ ဖြတ်သန်းတိုက်ခိုက်လာရတဲ့
နိုင်ငံရေး တိုက်ပွဲတွေ၊ အမျိုးသားရေး တိုက်ပွဲတွေ၊ ဂျပန်
ဖက်ဆစ် ဆန္ဒကျင်ရေးတွေ၊ နယ်ချုံအင်လိပ်အစိုးရကို
အန်တုဖက်ပြုငွေ့တွေကို စနစ်တကျ စုဆောင်းပြီး သမိုင်း
နောက်ခံဝဏ္ဏတစ်ပုဒ်လောက် ရေးပါလား၊ ဒီလိုဆိုရင်
စာဖတ်ပရီသတ်အတွက် ပိုလို အကျိုးရှိလိမ့်မယ်လို့ ငါ
ပြောရတယ်”
- ၆။ ။ “ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ဆရာပေးတဲ့အကြံ သိပ်ကောင်းထူးယူ
ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့အတွက်တော့ ခက်လိမ့်မယ်”
- ကျွန်ုပ် ။ ။ “ဒီလိုပေါ့ကွာ၊ ကြိုးစားရမှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား၊ ကြိုးစား
ရင် အောင်မြှင့်ရမှာပါ”

ထိုအချိန်၌ အနီးရှိ ဖိုးသူတော်ကြီးက ကျွန်ုပ်ဘက်ကိုလှည့်ကာ
အောက်ပါအတိုင်းပြောလေ၏။

- ဖိုးသူတော်။ ။ “နေစမ်းပါဉား၊ မင်းက ဘာလဲ စာရေးဆရာလား”
- ကျွန်ုပ် ။ ။ “ဟုတ်ပါတယ်၊ စာရေးဆရာပါ၊ မင်းသိခို့လို့ ခေါ်ပါတယ်”
- ဖိုးသူတော်။ ။ “ဟုတ်ပြီ-ဟုတ်ပြီ၊ ငါနဲ့သိတဲ့ လူတစ်ယောက်က စစ်ပြန်ဆို
တဲ့စာအုပ်မှာ ဘိုလပ်ပြန်ဖိုးသူတော်အကြောင်းရေးထား
တယ်လို့ပြောတယ်၊ ငါကတော့ မဖတ်ပါဘူး၊ ဖိုးသူတော်
ဆိုတော့ ဝဏ္ဏဖတ်လို့လဲ မဖြစ်ပေဘူးကိုကွာ၊ ဘာတဲ့
“မြှင်ဟေဝန်”တဲ့ ဟုတ်လား၊ ဟိုလူပြောပြေတာတော့ စိတ်ဝင်
စားစရာပါပဲ၊ မင်းရေးတဲ့ ဖိုးသူတော်က တတ်လှချည့်လား
ကွာ၊ ဟိုဟာမေးလဲ သူကသိ၊ ဒီဟာမေးလဲ သူကသိနဲ့၊
ရှင်နာရယ်နောလိပ်က တယ်စုပါလား၊ ဖြစ်နိုင်ပါမလား၊
ပြီးတော့ ဟာစ်စထရိအော့ဖို့ ပိန်းတင်းခေါ်တဲ့ ပန်းချိပညာရဲ့

ရာဇဝင်ကိုလဲ သူက သိနေလိုက်တာ... ဟဲ... ဟဲ
ဖြစ်နိုင်ပါမလား”

- ကျွန်ုပ် ။ ။ “ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”
- ဖိုးသူတော်။ ။ “နည်းနည်းဖြစ်ရှင်(စိတ်ကဲယဉ်)မဆန်ဘူးလား၊
ဖိုးသူတော် ပက္ခာ အောင်လိပ်စု ဒါလောက်တတ်ပါမလား”
- ကျွန်ုပ် ။ ။ “တတ်ပါတယ်ခံပျော်”
- ဖိုးသူတော်။ ။ “အေးပေါ့ကွား၊ ဘမေးတယ်ပို့တာလဲ စိတ်ကူးစားသန်း
ကို ရှုပ်ယံးထုခြင်း တစ်မျိုးပဲပေါ့ကွား မင်းရေးတဲ့
ဖိုးသူမော်မျိုးက ရှိတယ်လိုပဲ ပြောပြော ရှိနှားလိုပဲ
ပြောပြော ဒါက သိပ်အရေးမကြိုးလုပ်ဘူး၊ အပေမယ့်
မင်းကို မာတိတစ်ခု ပေးခဲ့မယ်၊ အဲဒီ ကတိဒါ ဘာစာဆို
တော့ ဒီနောက်နေပြီး နောက်တစ်နှစ်တိတိ ပြည့်တဲ့နေ့
မင်းနဲ့ဝါဒီနေ့မှာ ဆုံးကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါကျရင်တော့
မင်းကိုငါ ပုံတစ်ခုပြောမယ်၊ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာ
ကောင်းတဲ့ ပုံပေါ့ကွား၊ အဲဒီပုံကို မင်းက စာရေးပေတော့
ကဲ... ဘယ်နှစ်ယုလ်လဲ”

ကျွန်ုပ်လည်း ဖိုးသူတော်၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ
ရယ်ချင်လာသည်နှင့် ဆက်လက်၍ စကားရှည်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ ပြို့၍နေ
လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ ဖိုးသူတော်သည် ကြေးစည်ကိုထုကာ ကျွန်ုပ်အား
နှုတ်ဆက်၍ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

အကယ်၍သာ ဖိုးသူတော်ကြီး ပြောသွားသကဲ့သို့ နောက်တစ်နှစ်၌
ကျွန်ုပ်နှင့် ပြန်လည်ဆုံးခဲ့ကြလျှင် “ဖိုးသူတော်ပြောသောပုံပြင်”ဟူသော
စာအုပ် ထွက်လာပေလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသတည်း။

သမုပ္ပဒန္တရားသုရေ

မင်္ဂလာ

မည်မျှအြေလာရှိ၍ မည်မျှပင် ယောကျားများ အပေါ်၌
လွမ်းမိုးနိုင်သော မိန့်မဖြစ်ပါစေ အိမ် ထောင်တူသည့်အခါ၌
သူကိုယ်တိုင် ကိုယ်ဝန် ဆောင်ရပေမည်။ သူ၏ယောကျားအား
ကိုယ်ဝန် ဆောင် နိုင်းရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။

ပရော်ပက်ဆာ ဆိတ်ဖွား

- ထောင်ဆိုသည့်မှာ အဆုံးအမရှုန်ဝက်သော
စာသင်ကျောင်း ဖြေားပြန်သည်။
- ရူးတွေအား လုံးကုန်စောင့်ရှုရှင် ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ
မလိုအော့ဘူး။
- ဖျော် ရှိုးကိုချုပ်ခြင်းထက် ဖျော် ရှိုးကိုချုပ်စောင့်ထိန်း
ဖြုံးဖြုံးအရေး ဖြေားပြန်သည်။
- လိမ်လည်ပြောဆိုခြင်းကို ရွှေ့ပြောဆိုခြင်းသည်
တိန်းခြော့သူ တစ်ဦး တိန်းပြတ်သည့်ထက်ပင်
အသက်အန္တရာယ်ကိုပြန်စေ ပိုင်သည်။
- ရီးအောက်ကျိုး ဖင်းတွန်းထိုး ကန်လန်ချုပြုး
သော ခတ်ထားရမည့် အလျှပ်ဖျော်ဖြုံးဖြုံးမည်ဖြေားအား သော
ရုရွားကိုရွေ့ကာမူ အက်ဆောဖွယ်ရှု ဖော်ပါပေ။

ပရော်ပက်ဆာ ဆိတ်ဖွား

- ဟောဒီ စကြေဝှေ့သစ်ကြီးအတွင်းရှိတဲ့ ရုပ်ဝဏ္ဏတွေဟာ ပျက်စီးချင်ရင် ပျက်စီးလိမ့်မယ်၊ ရွှေလျှောချင်လဲ ရွှေလျှောလိမ့်မယ်၊ ဥပမာ ပြောရရင် လက်သမားဟာ စားပွဲတစ်လုံးကို လုပ်တယ် ဆိုပါတော့၊ တကယ်ကတော့ လက်သမားဟာ စားပွဲခုံကိုပဲ သူရဲ့အတတ်ပညာနဲ့ လုပ်နိုင်စွမ်းရှိတယ်၊
- ဒါပေမယ့် အဲဒီ စားပွဲခုံလုပ်ဖို့ သစ်သားကိုတော့ သူဟာ မလုပ်နိုင်ရှာဘူး၊ သစ်သားကို လုပ်နိုင်တာက သစ်ပင်သာလျှင် ဖြစ်တယ်၊ သစ်ပင်ဟာ သူရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ ရေဓာတ်၊ မြေဓာတ်၊ လေဓာတ်နဲ့ မီးဓာတ်ဆိုတဲ့ အခြေခံဓာတ်တွေကို အချိုးအစားလိုက် စုစည်းယူင်ပြီး သစ်သားဖြစ်အောင် ဖန်တီးတယ်၊ အဲဒီသစ်သားကိုမှ လက်သမားဟာ စားပွဲခုံတစ်လုံး ပြုလုပ်တာဖြစ်တယ်၊
- နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြောပြောင်းလာတဲ့အခါ စားပွဲခုံဟာ လုံးဝပျက်စီး ပျောက်ကွယ်သွားချင် သွားလိမ့်မယ်၊
- ဒါပေမယ့် စားပွဲခုံ အတွင်းမှာ ပါဝင် နေတဲ့ ရေဓာတ်၊ မြေဓာတ်၊ လေဓာတ်၊ မီးဓာတ် စတဲ့ အခြေခံ ဓာတ်ကြီးတွေကတော့ လုံးဝ ပျောက်ကွယ်မသွားဘူး၊
- သူနဲ့ နီးစပ်ရာ အခြားသော ဓာတ်တွေနဲ့ ပေါင်းစပ်သွားပြီး အခြားသော ရုပ်ဝဏ္ဏ ပစ္စည်း တစ်ခုအဖြစ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြန်တယ်၊ ဒီသဘောဟာ ရုပ်ဝဏ္ဏတွေရဲ့ ပကတီသဘောပဲ

ပရော်ဖက်စာ ဒေါက်တာ ဆိတ်များ

သူခိုးဆိုတာ ပုဂ္ဂလိက ပိုင်ဆိုင်မှစနစ်ကို
အောင်မမီတဲ့နည်းနဲ့ ဆန့်ကျင်နေသူဖြစ်တယ် .....

လိမ်လည်ပြောဆိုခြင်းကို ရှောင်ကြုံခြင်းသည်
ဘိန်းစွဲနေသူတစ်ဦး ဘိန်းဖြတ်သည်ထက်ပင်
အသက်အန္တရာယ်ကို ဖြစ်စေနိုင်တယ် .....

ရှေ့နေဆိုတာ သူတစ်ပါးဆီက ပိုက်ဆံယူပြီး
အဲဒီလူအတွက် လိမ်ပေးနေတာ .....

- ❖ တရားဥပဒေဆိုတာ လူသားတွေနဲ့ဆိုင်တယ်
- ❖ ပြည်ပိုင်အစိုးရဟာ အဲဒီဥပဒေကို စောင့်ရှောက်ပေးရတဲ့ ဥပဒေရဲ့ အဝရမဲ့တစ်မျိုးသာလျှင် ဖြစ်တယ်
- ❖ လူတွေအားလုံး ဥပုသံစောင့်နေရင် ပုလိပ် ဆိုတာ မလိုတော့ဘူး။
- ❖ ထောင်ဆိုသည်မှာ...
အဆုံးမ ရက်စက် သော စာသင်ကျောင်းကြီး ဖြစ်သည်။

မန္တာရီ မင်္ဂလာ

ပြီးတော့လဲ . . . ပြီးတာပါပ

ဟရာဇက်သာ ဒေါက်တာဆိတ်ဖွား

ဘုမ္မာဝတီတာပေမူ ဆက်လက်ထွက်ရှိပည့်စာအုပ်များ

□ ပြည်ထောင်စုနေ့မောင်မောင်

ဆရာပင်းသိမ်း၏ကိုယ်တိုင်ရေးဖြစ်ရပ်မှန် ဘဝဏတ်ကြောင်းများ

□ ဘဝဏမျက်နှာ

➢ မင်းဘာသီလိုဂဲ

□ ဘဝဏသုဒေ

➢ မင်းရှိအကြောင်းသိမယ

□ ဘဝတစ်သက်တာမဟာတတ်း

➢ မင်းမေးတိုင်းငါးခြားများ

ပြီးတော့လဲ . . . ပြီးတာပါပ

မှိုင်ရှင် - ဒေါသနီးနွေအောင် (၁၂/တယန(နိုင်)၀၇၈ ၂၄၀)
ခွင့်ပြုမြန်အရ ထုတ်ဝေသည်။

ဘုမ္မာဝတီစာပေ (၁၃၅၂/က)၊ ဘုမ္မာလမ်း၊ ဉာရပ်ကွက်၊
၀၉ ၂၅ ၂၃ ၂၉ ၅၅၉၊ ၀၉ ၃၀ ၅၈ ၇၈၇ မ/ဥဇ္ဈလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
<https://www.facebook.com/bommarwaddy.books>